

Bản đồ quyền lực Trung Quốc 2026

Sự hoàn tất của chế độ một người, và chiếc ghế kế tiếp còn bỏ trống

Luật sư Kim Kyung-jin

AI Library · kimkj.com · 2026

Mục lục

1. Lời mở đầu Người quay lưng lại
2. Chương 1 Ngày hải quan bị phá bỏ
3. Chương 2 Những mảnh quyền lực: Làm thế nào sáu thành viên Ủy ban Thường vụ sống sót
4. Chương 3 Những người bị đẩy ra chứ không phải bảy người bước vào
5. Chương 4 Cái kết của 'Vua Mũ Sắt'
6. Chương 5 Mạng lưới xiềng xích
7. Chương 6 Nghịch lý của Bộ chỉ huy trống rỗng
8. Chương 7 Khép lại cơ hội cuối cùng
9. Chương 8 Sinh vào thập niên 60 biến mất, sinh vào thập niên 70
10. Chương 9 Không gian trống gọi là Hậu Xi
11. Chương 10 An ninh vượt xa nền kinh tế
12. Chương 11 Kíp nổ mang tên khủng hoảng cơ cấu
13. Phần kết: Đêm trước khi hộp đen mở ra

Lời mở đầu Người quay lưng lại

Hãy bắt đầu với một bức ảnh.

Mùa xuân năm 2025, Đại lễ đường Nhân dân Bắc Kinh. Đây là quang cảnh trong hai kỳ họp của Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc và Hội nghị hiệp thương chính trị nhân dân toàn quốc. Mỗi mùa xuân, gần 3.000 đại biểu tụ tập trên thảm đỏ này. Trần nhà được trang trí bằng ngôi sao năm góc, phía sau bức có biểu ngữ vẽ hình liềm và búa. Các nghi lễ được tổ chức công phu. Kể cả việc ai đứng ở đâu, ai nắm tay trước cũng đã được quyết định từ trước. Trong những tình huống như vậy, một chuyển động hỗn loạn sẽ đọng lại trong trí nhớ rất lâu.

Những gì máy ảnh ghi lại ngày hôm đó là cảnh mọi người chào nhau trên bục giảng. Chủ tịch Tập Cận Bình dang tay. Những người đứng gần đó quay lại và nắm tay nhau. Nhưng chỉ có một người là khác.

Zhang Yuxia, Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương. Ông đang đứng quay lưng về phía Tập Cận Bình.

Chắc hẳn phải là một khoảnh khắc. Đường di chuyển trên bục có thể đã bị lệch, hoặc có thể anh ấy đang nói chuyện với người bên cạnh. Đọc được suy nghĩ của một người chỉ qua một bức ảnh là rất nguy hiểm. Không ai ở đó ngày hôm đó có thể đọc được bất cứ điều gì từ mặt sau đó. Phóng viên nước ngoài cũng đã rò rỉ thông tin này, còn truyền thông Trung Quốc lại đăng tải những bức ảnh ở một góc độ hoàn toàn khác.

Biết Zhang Yuxia là ai, sự thờ ơ đó là điều tự nhiên. Ông là một nhân vật quyền lực trong quân đội Trung Quốc trong hơn 9 năm. Sinh năm 1950, ông đi theo con đường của một người lính, là vị tướng cấp cao nhất có kinh nghiệm thực chiến, từng tham gia Chiến tranh Trung-Việt năm 1979. Cha ông, Zhang Zongxun (張宗遜), là một tướng lĩnh cách mạng thế hệ đầu tiên. Người ta nói rằng ông đã ra chiến trường cùng với cha của Tập Cận Bình, Tập Trọng Huân. Hai người đều thuộc cùng một đảng quý tộc, tức là con trai của các bậc lão thành cách mạng. Mỗi quan hệ gắn liền với huyết thống đã dẫn đến một liên minh chính trị trong quân đội. Zhang Yuxia là đồng minh chủ chốt ủng hộ quyền lực của Tập Cận Bình trong quân đội. Ai có thể ngờ rằng ông sẽ quay lưng lại với Tập Cận Bình?

Nhưng mười tháng sau, người đó biến mất.

Được Bộ Quốc phòng Trung Quốc công bố vào ngày 24 tháng 1 năm 2026. Phó Chủ tịch Zhang Yuxia và Tham mưu trưởng Liên quân Quân ủy Trung ương Liu Zhenli đã bị buộc tội 'vi phạm kỷ luật nghiêm trọng và các hành vi vi phạm pháp luật' và đang bị điều tra. Đó là một câu ngắn. Tuy nhiên, trọng lượng bên trong không hề nhẹ. Nó thuộc một đẳng cấp khác với việc được coi là một cuộc điều tra thông thường nhằm loại bỏ nạn tham nhũng trong quân đội. Phó chủ tịch nước chỉ xếp dưới Tập Cận Bình trong cấp bậc quân sự. Việc thông báo một người như vậy là đối tượng điều tra đồng nghĩa với việc người quyền lực nhất trong quân đội sau Tập Cận Bình đã biến mất chỉ sau

một đêm.

Ngày hôm sau, Báo Giải phóng quân viết rằng hai người này “vi phạm nghiêm trọng và phá hủy hệ thống trách nhiệm của Chủ tịch Quân ủy Trung ương”. Nguyên tắc của Hệ thống trách nhiệm của Chủ tịch là mọi quyền lực trong quân đội đều tập trung vào một người, Chủ tịch Quân ủy, cụ thể là Tập Cận Bình. Nói nguyên tắc đó bị vi phạm là phê phán cá nhân Tập Cận Bình. Cốt lõi của tội ác không phải là tiền. Đó là sự phản đối quyền lực của thủ lĩnh tối cao và việc thành lập một băng nhóm. Trong chính trị Trung Quốc, bốn chữ này là những từ nặng nề. Đó là một biểu hiện gần giống với một bản án tử hình chính trị, có nghĩa là sự đoàn kết của đảng đã bị tổn hại do việc thành lập một nhóm người vì lợi ích của chính họ.

Sau đó mọi người mới lấy bức ảnh của một năm trước ra và nhìn lại. Người quay lưng lại.

Cuốn sách này bắt đầu với một bức ảnh đó. Đó là bởi vì một cảnh đồng thời chứa đựng sức mạnh đã đạt đến đỉnh cao và những vết nứt bắt đầu tách ra khỏi đỉnh cao đó.

Việc vẽ bản đồ quyền lực thường được coi là việc viết ra tên của những người thăng tiến. Ai làm Ủy viên Thường vụ, ai làm Phó Thủ tướng? Tuy nhiên, cuốn sách này cố gắng tìm hiểu những người đã bị đẩy ra ngoài nhiều như vậy, và đôi khi còn hơn thế nữa. Lý Khắc Cường rời khỏi sân khấu như thế nào, Hồ Xuân Hoa tỏ ra thế nào khi nghe thấy tên mình bị bỏ sót, và tại sao Zhang Yuxia lại quay lưng lại. Bạn không thể biết được bản chất của quyền lực chỉ bằng cách nhìn vào người bước vào. Chỉ khi nhìn vào người bị đẩy ra ngoài mới thấy được quyền lực đang sợ hãi điều gì. Địa hình quyền lực được bộc lộ rõ ràng hơn ở các thung lũng hơn là ở các đỉnh cao.

Bạn có thể biết được kích thước của vết nứt bằng cách nhìn vào nơi Jiang Youxia sụp đổ. Ban đầu, Quân ủy Trung ương gồm có bảy người. Một chủ tịch, hai phó chủ tịch và bốn thành viên ủy ban. Đó là người đứng đầu điều động 2 triệu quân của Quân đội Giải phóng Nhân dân. Kể từ ngày đó vào tháng 1 năm 2026, 5 trong số 7 người đó đã biến mất. Còn lại hai người. Chỉ có chính Tập Cận Bình và Jang Song-min là người thanh tra kỷ luật quân đội. Cơ quan cao nhất chỉ huy quân đội hầu như trống rỗng. Điều này có nghĩa là không có trung tâm chỉ huy thích hợp để ra lệnh ngay cả khi có chiến tranh. Đây là kết quả của việc cắt đứt những người được bổ nhiệm để hỗ trợ quân đội bằng chính đôi tay của họ.

Cơn gió máu đã thổi từ trước đó. Vào mùa hè năm 2023, cả hai lần đầu sụp đổ. Cựu Bộ trưởng Bộ Quốc phòng Wei Fenghe, cựu Tư lệnh Lực lượng Tên lửa và Bộ trưởng Bộ Quốc phòng Li Shangfu. Lực lượng tên lửa là đơn vị nắm giữ tên lửa hạt nhân của Trung Quốc. Người đứng đầu đơn vị đã bị bắt vì nghi ngờ tham nhũng trong việc mua sắm vũ khí. Bảy tháng sau khi trở thành Bộ trưởng Bộ Quốc phòng, Li Shangfu biến mất khỏi những lần xuất hiện trước công chúng. Trong một thời gian, Bắc Kinh im lặng về nơi ở của ông. Với việc Bộ trưởng Bộ Quốc phòng, người được cho là sẽ xuất hiện trên sân khấu ngoại giao, ra đi, các nhà lãnh đạo nước ngoài phải đối mặt với những chiếc ghế trống.

Cú ngã ngựa không dừng lại ở đó. Vào tháng 11 năm 2024, Miao Hua, Cục trưởng Cục Công tác Chính trị, người chịu trách nhiệm về tư tưởng của quân đội, đã bị cách chức. Người chịu trách nhiệm xác định ai là người trung thành trong quân đội. Lòng trung thành của một người như vậy đã bị nghi ngờ. Năm 2025, một Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương khác là He Weidong (何卫东) đã thất bại trong việc tranh cử. Họ có một điểm chung. Họ đều là những người tâm tình được Tập Cận Bình đích thân lựa chọn và đưa vào các vị trí quân sự chủ chốt. Một tay bẻ kiếm trước vì sợ nó chĩa vào mình. Và nơi bàn tay cuối cùng đã đi đến là Zhang Yuxia.

Một câu hỏi được đặt ra ở đây. Một nhà lãnh đạo đã loại bỏ tất cả các phe phái cạnh tranh và chỉ lấp đầy người của mình, tại sao bây giờ lại phải cắt bỏ người của mình?

Để tìm ra câu trả lời, chúng ta phải quay ngược thời gian. Tới Đại hội toàn quốc lần thứ 20 của Đảng Cộng sản Trung Quốc được tổ chức tại Bắc Kinh vào mùa thu năm 2022.

Đại hội Đảng lần thứ 20 đánh dấu sự kết thúc một kỷ nguyên trong chính trị Trung Quốc. Những quy tắc được tuân theo gần 40 năm kể từ khi Đặng Tiểu Bình bị phá vỡ vào ngày hôm đó. Điều rõ ràng bị phá vỡ trong mắt bất kỳ ai là quy luật bất thành văn '7 lên và 8 xuống'. Đây là lời hứa rằng nếu bạn sáu mươi bảy tuổi vào thời điểm đại hội đảng thì sẽ giữ chức vụ của mình, còn nếu sáu mươi tám tuổi thì sẽ từ chức. Tập Cận Bình năm đó sáu mươi chín tuổi. Ông đã vượt qua ranh giới này và trở thành người thứ ba đảm nhận chức vụ Tổng Bí thư, Chủ tịch Quân ủy Trung ương. Zhang Yuxia 72 tuổi và Wang Yi 69 tuổi cũng được coi là trường hợp ngoại lệ.

Các quy tắc chỉ bị phá vỡ ở một bên. Thủ tướng Lý Khắc Cường và Chủ tịch CPPCC Vương Dương, những người được coi là đối thủ tiềm tàng của Tập Cận Bình, đều 67 tuổi. Theo tiêu chuẩn 7 và 8, tôi đã ở độ tuổi có thể giữ được chức vụ của mình. Tuy nhiên, cả hai đã bị đẩy ra khỏi Thường vụ Bộ Chính trị, cơ quan quyền lực cao nhất. Đó gần như là một sự buộc phải nghỉ hưu. Ủy ban Thường vụ là cơ quan cốt lõi gồm bảy đến tám người thực sự điều hành Trung Quốc. Trước cánh cửa đó, cả hai đành phải rút lui. Mùa hè năm sau, Lý Khắc Cường đột ngột qua đời vì cơn đau tim khi đang đi nghỉ ở Thượng Hải. Ông đã sáu mươi tám tuổi. Đã hơn nửa năm kể từ khi anh bị đẩy ra khỏi trung tâm quyền lực.

Phó Thủ tướng Hu Chun-hua, người từng được nhắc đến là nhà lãnh đạo tiếp theo, thậm chí còn sa sút sâu hơn. Ông ấy đã năm mươi chín tuổi. Là thành viên của Đoàn Thanh niên Cộng sản, ông từng giữ chức vụ đứng đầu một tỉnh địa phương khi còn trẻ và được coi là 'nhà lãnh đạo tương lai' ngay từ khi còn nhỏ. Ông thậm chí còn bị loại khỏi danh sách Ủy viên Bộ Chính trị. Ông đã bị giáng xuống một vị trí trong số khoảng 200 thành viên bình thường của Ủy ban Trung ương. Tôi nhớ về mặt của anh ấy khi anh ấy ngồi đầu đó trong phòng họp vào thời điểm chủ tịch đảng công bố kết quả. Nơi gọi tên những người vào cũng là nơi xóa tên những người bị đẩy ra.

Bản chất của ngày trở nên rõ ràng khi bạn nhìn vào tên của những người đã tham gia. Li Chang, Zhao Lezhi, Wang Huning, Cai Qi, Ding Xuexiang và Li Si. Sáu người trong Ủy ban Thường vụ đều là những người có lòng trung thành đã được chứng minh với Tập Cận Bình. Li Qiang, người trở thành thủ tướng mới, là cựu bí thư luôn ở bên cạnh Tập Cận Bình khi ông làm việc ở tỉnh Chiết

Giang và Thượng Hải. Thái Cực Quyền lên ngôi vì họ cùng nhau cai trị Bắc Kinh. Ding Xuexiang làm một cố vấn mờ ám, người trông coi lịch trình và tài liệu của Tập Cận Bình. Khoảng cách đến trước khả năng. Bạn đã thân thiết với Tập Cận Bình được bao lâu và như thế nào? Điều đó đặt ra chiều cao của ghế. Người ta gọi họ là Tập Gia Quân (習家軍) hay đội quân của Tập Cận Bình.

Hệ thống lãnh đạo tập thể do Đặng Tiểu Bình thiết kế ngày đó đã trở thành một cái vỏ trống rỗng. Cơ cấu trong đó nhiều người phân chia quyền lực và kiểm soát lẫn nhau đã biến mất, và một kỷ nguyên lãnh đạo thống nhất tập trung bắt đầu, với mọi quyền lực tập trung theo chiều dọc trong tay một người. Quyền lực tuyệt đối đã đạt được.

Vào thời điểm hoàn thành, một mâu thuẫn đã nảy sinh trong hệ thống.

Có vẻ như quyền lực sẽ được ổn định nếu bãi bỏ kiểm tra, nhưng trên thực tế thì ngược lại. Khi các tiêu chí khách quan về thăng chức và nghỉ hưu sụp đổ, số phận của các giám đốc điều hành cấp cao chỉ phụ thuộc vào sự tin tưởng của một người. Tuổi tác, kinh nghiệm và thành tích không còn được đảm bảo. Chỉ còn lại một điều: Kẻ trung thành với Ngày Hôm Qua Như Thế Nào có thể trở thành kẻ phản bội của ngày hôm nay, và không ai có thể biết được cơ sở cho sự phán xét đó. Các học giả gọi tình huống này là “thế tiến thoái lưỡng nan của nhà độc tài”. Vị trí của một người phải nghi ngờ mọi người. Đó là một vòng luẩn quẩn: càng có quyền lực thì càng mất nhiều, càng mất nhiều thì càng nghi ngờ phe mình. Ngay cả những khác biệt nhỏ về quan điểm cũng được coi là một thách thức, và vì vậy mọi người liên tục bị đuổi ra khỏi nhà. Khoảng trống quân sự vào năm 2026 là một vụ nổ dữ dội của tình thế tiến thoái lưỡng nan này.

Điều bộc lộ sự mâu thuẫn một cách sâu sắc hơn ai hết chính là khoảng trống, tức là sự vắng mặt của người kế vị.

Có tổng cộng 24 thành viên Bộ Chính trị được bầu tại Đại hội Đảng lần thứ 20. Trong số họ, không có một người sinh vào thập niên 1960 nào dưới 57 tuổi có thể được nuôi dạy thành thế hệ tiếp theo. Đề cử người kế vị có nghĩa là phải quyết định trước ai sẽ thay thế bạn. Việc họ không có một người đó đã nói lên tất cả.

Phương pháp của Đặng Tiểu Bình thì khác. Ông đã quyết định trước rằng Giang Trạch Dân sẽ kế vị Hồ Cẩm Đào. Giang Trạch Dân đặt Tập Cận Bình vào ghế kế tiếp. Đó là một phương pháp trong đó người lãnh đạo dự đoán trước không chỉ người kế nhiệm của mình mà còn cả người kế nhiệm tiếp theo. Chỉ định người kế vị bằng cách bỏ qua một thế hệ được gọi là Chỉ định Gyeokdae (隔代指定). Đó là một thiết bị an toàn đóng đinh trước cái tiếp theo để ngăn chặn một người nắm giữ quyền lực cho đến chết. Đó cũng là quán bar được Đặng Tiểu Bình thành lập sau nhiều lần cân nhắc sau khi trải qua thời kỳ hỗn loạn của Mao Trạch Đông. Thanh chắn được nói lỏng bắt đầu từ Đại hội Đảng lần thứ 20. Không ai thể chửi Hu Chunhua bị đẩy ra ngoài.

Việc không có người kế nhiệm không có nghĩa là chỉ thiếu một ô trong sơ đồ nhân sự. Nó có nghĩa là chiếc đồng hồ đồng thuận về việc quyền lực sẽ được chuyển cho người kế tiếp vào lúc nào và bằng cách nào đã dừng lại. Khi chiếc đồng hồ ấy vẫn đứng yên, Trung Quốc đang lao về một

mốc thời gian. Đại hội Đảng lần thứ 21 sẽ diễn ra vào mùa thu năm 2027.

Khi đó, Tập Cận Bình sẽ 74 tuổi. Suy đoán rằng ông sẽ tìm kiếm nhiệm kỳ tổng bí thư thứ tư gần như là điều hiển nhiên. Tại Đại hội Đảng lần thứ 21, thế hệ sinh sau năm 1960 sẽ vươn lên nắm giữ vị trí trung tâm lãnh đạo, hơn 2/3 số ủy viên Trung ương hiện tại sẽ được thay thế, một cuộc tái tổ chức quyền lực có quy mô lớn nhất trong lịch sử. Đó là một sự thay đổi nước lớn. Tuy nhiên, không có kế hoạch chi tiết nào về việc ai sẽ nắm quyền cuối cùng hoặc hệ thống sẽ được đổi mới như thế nào. Nếu Tập Cận Bình đột ngột rời bỏ chức vụ, Thủ tướng Li Chang, quan chức cấp cao thứ hai hoặc các cộng sự thân cận của ông là Tsai Qi và Ding Xuexiang có thể sẽ ra tay. Tuy nhiên, đây là những người trung thành không có phe phái hay tổ chức độc lập. Thật dễ dàng trở thành một tia lửa xung đột hơn là một chủ đề hòa giải.

Đích đến đã được quyết định, nhưng con đường phía sau nó lại không thấy được. Trong những hệ thống mà sự kế thừa không rõ ràng, giới tinh hoa tránh rủi ro và trì hoãn trách nhiệm. Họ chọn cách sống sót hơn là chấp nhận rủi ro. Lòng trung thành chỉ nhìn vào một người, lòng trung thành trống rỗng ngày càng lớn lên. Trong một cuộc họp, không ai đưa ra ý kiến khác trước. Sẽ an toàn hơn nếu bạn giữ im lặng ngay cả khi biết đó là một quyết định sai lầm. Cứ thế, những lời nói lương thiện biến mất khỏi tâm trí dân tộc.

Nếu đặt Zhang Yuxia vào vị trí này, bạn có thể nhìn thấy lưng của anh ấy một lần nữa. Ông nhập ngũ thời Đặng Tiểu Bình, phục vụ trên chiến trường với tư cách là thế hệ chiến đấu cuối cùng và vươn lên đứng đầu quân đội thời Tập Cận Bình. Ông cũng là người kế thừa dòng máu của thế hệ cách mạng đầu tiên và gắn bó với Tập Cận Bình như anh em. Việc ngay cả một người như vậy cuối cùng cũng bị cắt đứt có nghĩa là cả máu lẫn thời gian đều không thể là sự đảm bảo trước quyền lực. Số phận của anh gói gọn những quy luật của một thời đại đã sụp đổ như thế nào.

Vậy tại sao tôi lại viết cuốn sách này vào năm 2026?

Năm 2026 là năm khởi đầu của Kế hoạch 5 năm lần thứ 15 (2026-2030), kế hoạch 5 năm tiếp theo của Trung Quốc. Đây là năm đầu tiên chuyển đổi định hướng lại nền kinh tế. Tuy nhiên, điều khiến thế giới chú ý năm đó không phải là kế hoạch kinh tế mà là sự sụp đổ hàng loạt các tướng lĩnh quân sự hàng đầu vào tháng 1. Năm 2022, những mâu thuẫn về quyền lực và vị trí kế vị bị bỏ trống nổ ra 4 năm sau đó dưới hình thức khắc nghiệt nhất của một cuộc thanh trừng quân sự lớn. Đó là năm 2026.

Ngay sau khi lật đổ Jiang Youxia, Tập Cận Bình được cho là đã tập hợp các quan chức cấp cao trong quân đội về vùng ngoại ô phía tây Bắc Kinh. Đó là một nghiên cứu khép kín kéo dài mười tuần. Đó là một cuộc kiểm tra ý thức hệ nhằm vạch ra ranh giới với Zhang Yuxia và cam kết trung thành tuyệt đối. Tôi nghĩ đến cảnh các vị tướng mặc áo sao đang ngồi thành hàng trong lớp, viết lời cam kết, rồi lần lượt đứng lên tuyên thệ trung thành. Trong thời gian đó, có hàng loạt báo cáo tình báo cho biết việc chuyển quân đã dừng lại và chuỗi chỉ huy đã dừng lại. Trói buộc quân đội là nguy hiểm. Bởi vì bạn không bao giờ biết ai có thể di chuyển trong khoảng trống đó. Tuy nhiên, nếu họ chấp nhận rủi ro đó và ngăn chặn quân đội, điều đó có nghĩa là việc bảo vệ bên trong cấp bách hơn

bảo vệ bên ngoài.

Chủ đề này phải được xử lý một cách thận trọng. Vì đây là đánh giá của các cơ quan tình báo và các nhà phân tích bên ngoài nên còn quá sớm để kết luận đó là sự thật. Thông tin tình báo từ các hệ thống khép kín luôn xen lẫn sự cường điệu và suy đoán. Tuy nhiên, khó có thể xem nhẹ thực tế là các đánh giá từ các nguồn khác nhau đều hướng về cùng một hướng. Hình ảnh là như thế này. Nhìn bề ngoài, quy tắc một người có vẻ hoạt động hoàn hảo, nhưng bên trong, nỗi sợ hãi và ngờ vực đang làm xói mòn gốc rễ của hệ thống.

Bạn có thể hiểu điều này như một cuộc diệt trừ nạn tham nhũng, hoặc bạn có thể hiểu nó như một cuộc tranh giành quyền lực. Hai quan điểm là những mặt khác nhau của cùng một sự kiện. Theo quan điểm của Tập Cận Bình, đó sẽ là sự tẩy rửa nạn tham nhũng đang tàn phá quân đội, và từ góc độ khác, đó sẽ là vết thương do một người có quyền lực tuyệt đối tự gây ra, người thậm chí không thể tin tưởng những người xung quanh mình. Cuốn sách này sẽ không quyết định cái nào gần với sự thật hơn. Tôi nghĩ nhiệm vụ của tôi là đưa ra các yếu tố cho phán đoán đó một cách trung thực nhất có thể.

Nhưng có một điều rõ ràng. Mặc dù tôi đã loại bỏ tất cả các đối thủ cạnh tranh và chỉ lấp đầy nó bằng người của mình, nhưng tôi không thể từ bỏ vị trí đó và giờ tôi cũng phải loại bỏ cả người của mình. Nghịch lý quyền lực tự hủy hoại này nằm ở trung tâm chính trị Trung Quốc vào năm 2026.

Cơn bão lớn năm 2027 sắp ập đến. Bây giờ các vết nứt trong hệ thống đã lộ rõ hơn, chúng tôi đang cố gắng nhìn vào bên trong.

Chúng ta hãy quay lại bức tranh đó. Những người đưa tay ra và những người quay lưng lại. Trên bục vinh quang ngày hôm đó, cả hai dường như là những người đồng đội đứng cùng một phía. Mười tháng sau, một người vẫn ở đỉnh cao quyền lực, người còn lại bị xóa sổ không dấu vết. Khoảng cách giữa hai cử chỉ đó chính là con đường mà cuốn sách này sẽ đi trong tương lai.

Phần 1: Ngữ pháp quyền lực nhìn qua bảy con người

Chương 1 Ngày hải quan bị phá bỏ

Ngày 22 tháng 10 năm 2022, Đại lễ đường Nhân dân Bắc Kinh. Lễ bế mạc Đại hội toàn quốc lần thứ 20 của Đảng Cộng sản Trung Quốc đang diễn ra. Hơn 2.000 đại biểu ngồi thành hàng trong hội trường trải thảm đỏ. Một biểu tượng búa liềm khổng lồ được treo phía sau bục, và những người lớn tuổi hàng đầu của đảng ngồi cạnh nhau trên một chiếc bàn dài bên dưới. Mọi chuyển động đều được kiểm soát và dường như đã được lên kế hoạch trước. Tiếng vỗ tay bắt đầu đúng lúc và kết thúc đúng lúc. Đại hội Đảng Cộng sản Trung Quốc không phải là nơi để thảo luận mà là buổi lễ công bố kết quả. Cuộc họp kéo dài năm ngày sắp kết thúc với cuộc bỏ phiếu cuối cùng trong ngày.

Một trong những hạng mục được biểu quyết ngày hôm đó là sửa đổi điều lệ đảng. Một nhiệm vụ khác là phê chuẩn báo cáo hoạt động đã được thảo luận trong năm ngày. Về mặt hình thức, đó là một thủ tục trong đó khoảng 2.000 đại diện giơ tay để đưa ra quyết định, nhưng nội dung thực tế đã được quyết định. Trong đó có dòng chữ tên Tập Cận Bình và tư tưởng của ông sẽ được khắc ghi ở cấp cao nhất của đảng. Cuộc bỏ phiếu ngày hôm đó là buổi lễ mà quyền lực của một người vĩnh viễn được in dấu trên giấy.

Tổng Bí thư Tập Cận Bình ngồi giữa bục, bên trái là một ông lão. Hồ Cẩm Đào. Ông là cựu chủ tịch nước đã bàn giao đất nước này cho Tập Cận Bình. Năm đó ông đã 79 tuổi. Mười năm trước, tại chính bục phát biểu này, Hồ Cẩm Đào đã trao lại quyền lực cho Tập Cận Bình bằng cả hai tay. Sự kế thừa suôn sẻ, chuyển giao quyền lực quân sự trong một lần là điều mà Trung Quốc lúc bấy giờ rất tự hào. Một đất nước mà quyền lực tối cao được thay đổi thông qua các thủ tục chứ không phải bằng vũ lực. Bằng chứng sống cho lời hứa đó đang ở đó vào ngày hôm đó. Nhưng hôm đó trông anh không được khỏe. Tôi cố nhìn vào đồng tài liệu bên cạnh như đang tìm kiếm thứ gì đó nhưng người ngồi cạnh lại lặng lẽ chặn tay tôi lại.

Tại một thời điểm nào đó trước cuộc bỏ phiếu bế mạc, có hai người mặc vest tiến đến gần Hồ Cẩm Đào. Có người đặt tay dưới cánh tay, Hồ Cẩm Đào lưỡng lự đứng dậy. Anh ta cố gắng với lấy tập hồ sơ màu đỏ trước mặt Tập Cận Bình. Tập Cận Bình dùng lòng bàn tay ấn tập tài liệu. Đã có một cuộc ẩu đả ngắn ngủi. Hồ Cẩm Đào cuối cùng đã được đỡ dậy khỏi chỗ ngồi, băng qua bục và đi về phía lối ra. Ngay trước khi rời đi, ông vỗ nhẹ vào vai Tập Cận Bình. Tôi cũng nói điều gì đó với Lý Khắc Cường ngồi cạnh tôi. Camera đã ghi lại được hiện trường.

Điều rùng rợn hơn trong cảnh đó không phải là Hồ Cẩm Đào mà là phản ứng của những người xung quanh ông. Các thành viên khác trên bục chỉ nhìn thẳng về phía trước. Không ai quay đầu lại. Ngay cả khi cựu tổng thống bị kéo ra cạnh họ, vẻ mặt của họ vẫn không thay đổi chút nào. Lý Khắc Cường ngẩng đầu lên một lúc rồi lại cúi xuống. Đó là nó. Khoảnh khắc người đang lãnh đạo một đất nước biến mất khỏi sân khấu, các đồng nghiệp ngồi cùng bàn của ông không hề nhúc nhích một lời. Những khuôn mặt cứng rắn đó lặng lẽ thể hiện nhiệt độ sức mạnh đã thay đổi.

Đoạn video về cảnh này đã lan truyền khắp thế giới vào tối hôm đó. Truyền thông nước ngoài chiếu đi chiếu lại cùng một màn hình. Mọi người nghĩ ra đủ mọi cách giải thích chỉ trong vài giây đó.

Từ phân tích cho rằng đó là biểu tượng của sự thay đổi quyền lực, cho đến quan điểm thận trọng cho rằng đó chỉ là vấn đề sức khỏe của người già. Dù sự thật là gì thì có một điều đã rõ ràng. Đoạn video cô đọng thành một cảnh quay về nước Trung Quốc mới sẽ trông như thế nào.

Vài giờ sau, hãng thông tấn nhà nước đưa tin bằng tài khoản tiếng Anh rằng Hồ Cẩm Đào không khỏe và đã đi nghỉ. Tài khoản này hầu như không được báo cáo ở Trung Quốc và chỉ lan ra bên ngoài. Khá nhiều nhà phân tích bên ngoài không chấp nhận lời giải thích đó. Có một số người nghi ngờ rằng sự việc xảy ra ngay sau khi ống kính của phóng viên nước ngoài ập vào hội trường ngày hôm đó. Dù là vấn đề sức khỏe hay cố ý phô trương thì sự thật vẫn chưa được xác nhận. Cuốn sách này sẽ không xác định bản chất thực sự của cảnh đó. Không trộn lẫn những gì được xác nhận là sự thật với những gì còn lại chỉ là suy đoán là nguyên tắc mà cuốn sách này cố gắng tuân thủ từ đầu đến cuối.

Tuy nhiên, có một điều rõ ràng. Sự thật là trong khi Hồ Cẩm Đào bị kéo khỏi bục phát biểu, một lời hứa mà ông đã ủng hộ gần 30 năm cũng bị kéo đi. Lời hứa không trao quyền lực cho một người. Một lời hứa sẽ từ chức khi thời điểm đến. Một lời hứa sẽ nâng cao người tiếp theo trước. Ngày hôm đó không phải danh tiếng của ông lão bị tổn hại mà chính là ba lời hứa đó. Và tên của những lời hứa đó là nhân vật chính của chương này.

Để tìm hiểu lý do tại sao lời hứa đó lại xảy ra, bạn phải quay ngược thời gian. Đảng Cộng sản Trung Quốc đã từng bị một đòn nặng nề. Chuyện này xảy ra vào thời Mao Trạch Đông. Trung Quốc gọi cơ cấu trong đó mọi quyền lực tập trung vào tay một người là “cơ cấu cai trị một người”.

Chúng ta hãy nhìn vào Đại nhảy vọt mà Mao Trạch Đông đã thúc đẩy để tạo ra một cường quốc kinh tế. Ông đã xây dựng những lò nung nhỏ khắp vùng nông thôn để nấu chảy sắt. Thậm chí, người nông dân còn đập vỡ nồi cơm và cho vào lò nung. Thứ thoát ra từ nó là sắt vô dụng, và những bàn tay làm ruộng không thể ra đồng. Lúa đã thổi trên cánh đồng. Hàng chục triệu người chết đói. Nhưng không ai có thể bảo Mao Trạch Đông dừng lại. Điều này là do cơ cấu đó nếu anh ta báo cáo rằng chính sách của mình là sai, anh ta sẽ gặp nguy hiểm. Chính sách sai lầm tiếp tục không suy giảm.

Cách mạng Văn hóa có một bộ mặt khác. Phong trào này, do Mao Trạch Đông đưa thanh niên xuống đường để giành lại quyền lực, lại cướp đi sinh mạng của hàng triệu người. Học sinh đưa giáo viên ra chỉ trích, trẻ em tố cáo cha mẹ. Nền kinh tế và giáo dục của đất nước đã bế tắc gần 10 năm. Trung Quốc học được từ hàng chục triệu xác chết rằng nếu một người sai, cả đất nước sẽ sụp đổ. Đây không phải là một bài học từ lâu. Đối với những người còn sống cho đến khi Mao Trạch Đông qua đời năm 1976, đó là kỷ niệm khắc sâu trên da thịt họ.

Người đích thân trải qua trải nghiệm khủng khiếp này chính là Đặng Tiểu Bình. Bản thân ông đã bị mất quyền lực hai lần trong Cách mạng Văn hóa, và con trai ông bị Hồng vệ binh đẩy đi khắp nơi và cuối cùng phải sống trong tình trạng khuyết tật suốt đời. Anh đã cùng gia đình mình trải nghiệm sự điên rồ của một người có thể nhấn chìm cả một quốc gia như thế nào. Vì thế ông quyết định không bao giờ trao quyền lực cho chỉ một người nữa. Vì thế tôi chọn cách chia quyền lực cho nhiều

người.

Đây là 'hệ thống lãnh đạo tập thể'. Thường vụ Bộ Chính trị Trung ương gồm bảy, tám hoặc có khi chín người cùng nhau thảo luận và quyết định những vấn đề quan trọng. Ở đây, Thường vụ Bộ Chính trị có thể được coi là cơ quan ra quyết định cao nhất thực sự điều hành một quốc gia có dân số 1,4 tỷ người. Ở Hàn Quốc, không có một tổng thống nào mà có một cơ cấu gồm bảy hoặc tám nhân vật cấp tổng thống ngồi quanh một chiếc bàn và lãnh đạo đất nước thông qua sự đồng thuận. Mục đích là ngay cả khi một người mắc lỗi thì sáu hoặc tám người còn lại vẫn có thể sửa lỗi. Tính toán là nếu chia quyền lực thì không ai có thể trở nên tuyệt đối như Mao Trạch Đông.

bạn có thể làm điều đó. Sự tăng trưởng nhanh chóng của Trung Quốc trong khoảng 30 năm đã đạt được nhờ hệ thống này. Các chính sách không bị đảo ngược theo ý muốn của một người, có thể dự đoán được người lãnh đạo tiếp theo sẽ là ai, và do đó có thể nhìn xa và lập kế hoạch. Khi quốc gia nông nghiệp nghèo này vươn lên trở thành nền kinh tế lớn thứ hai thế giới, không phải một người duy nhất mà là một nhóm đồng thuận nắm quyền lãnh đạo. Chắc chắn đã có lúc việc chia sẻ quyền lực được coi là điểm mạnh hơn là điểm yếu.

Đặng Tiểu Bình treo thêm hai thanh nữa ở đây. Một là nhiệm kỳ. Các vị trí chủ chốt thường được giữ trong hai nhiệm kỳ, mỗi nhiệm kỳ 5 năm, tối đa là 10 năm. Cái còn lại là tuổi tác. Năm 1980, ông cách chức những người trên 70 tuổi khỏi các vị trí chủ chốt trong đảng. Đây được gọi là 'quy tắc 70 tuổi'. Thanh tuổi này đã được củng cố thành một con số cụ thể hơn trong những năm qua. Vào khoảng thời gian Đại hội Đảng lần thứ 16 năm 2002, một quy định được đưa ra là một người có thể giữ hoặc thăng chức cho đến 67 tuổi, căn cứ vào năm tổ chức Đại hội Đảng, và có thể từ chức ở tuổi 68 mà không có ngoại lệ. Điều này gọi là "7 lên 8 xuống". Nó là chữ viết tắt bằng số cho ý nghĩa của bảy năm lên và tám năm xuống.

Điều 7 và 8 không phải là điều khoản được ghi trong luật. Đó là một lời hứa không được ghi thành văn ở bất cứ đâu, tức một luật bất thành văn (不文律). Điều quan trọng là mọi người đều tuân theo dù nó không được viết ra. Có những phong tục có tác dụng mạnh mẽ hơn luật thành văn. Thứ 7 và thứ 8 là như vậy. Tại sao tôi không viết nó ra? Bởi vì một khi đã ghi ra giấy, người ta cũng dễ sửa nó. Nếu muốn, bạn có thể tạo một ngoại lệ bằng cách thay đổi một dòng trong lời chia buồn. Tuy nhiên, nếu bạn không viết ra lời hứa, mọi người sẽ chú ý tới khoảnh khắc bạn phá vỡ nó. Người làm vỡ nó phải chịu hoàn toàn trách nhiệm về việc đó. Vì thế những luật bất thành văn đôi khi còn mạnh hơn luật thành văn. Để ai đó có thể phá vỡ lời hứa chắc chắn đó, họ phải có nhiều sức mạnh và quyết tâm như vậy. Tuy nhiên, lời hứa này đã được giữ ở một mức độ đáng sợ. Tại Đại hội Đảng lần thứ 17 năm 2007, Tiêu Khánh Lâm, 67 tuổi, vẫn còn, và Tăng Khánh Hồng, 68 tuổi, từ chức. Sự chênh lệch một tuổi đã tạo nên sự khác biệt giữa việc giữ vững quyền lực hay ra đi. Không ai yêu cầu một ngoại lệ. Bởi vì mọi người đều biết rằng thời điểm một ngoại lệ được thực hiện, toàn bộ tùy chính sẽ sụp đổ.

Trong hơn hai thập kỷ, lời hứa này là một món quà cho nền chính trị Trung Quốc. Khả năng dự đoán. Tôi đã có thể vẽ ra một số bức tranh từ bên ngoài về việc ai sẽ từ chức, khi nào và ai sẽ tiếp

quản. Các công ty, chính phủ nước ngoài và thị trường đều xem xét tiến độ và đưa ra kế hoạch. Có thể đoán được ai sẽ lãnh đạo Trung Quốc sau 10 năm nữa là sự ổn định hiếm có đối với một đất nước rộng lớn với dân số 1,4 tỷ người. Không có quy luật nào cho cuộc sống. Trung Quốc cũng bảo vệ điều này. Thế giới đã tin vào điều đó. Chương này đề cập đến ngày mà niềm tin đó bị phá vỡ.

Có một thiết bị nữa ở đây. Đó là một cách để nâng cao người kế nhiệm trước. Trung Quốc gọi đây là 'sự chỉ định phân biệt (隔代指定)'. Đó là thói quen bỏ qua một thế hệ và dự đoán trước người lãnh đạo tiếp theo. Đặng Tiểu Bình đề cử Hồ Cẩm Đào làm người kế nhiệm Giang Trạch Dân. Giang Trạch Dân lại chọn Tập Cận Bình và Lý Khắc Cường làm người kế nhiệm tiếp theo. Người kế nhiệm không phải là người bỗng nhiên xuất hiện mà là người đã xác định từ trước và trải qua quá trình xác minh lâu dài. Vì vậy, việc kế thừa quyền lực không phải là một canh bạc mà là một thời gian biểu.

Chúng ta hãy xem lịch trình này hoạt động như thế nào trên thực tế: Vào tháng 11 năm 2012, cũng tại Đại lễ đường Nhân dân đó, Hồ Cẩm Đào đã chuyển giao quyền lực cho Tập Cận Bình. Ông chuyển giao chức tổng bí thư, rồi chức chủ tịch nước, rồi ngay sau đó, ông chuyển giao chức vụ Chủ tịch Quân ủy Trung ương, cơ quan chỉ huy cao nhất của quân đội, cùng một lúc. Trước đó, Giang Trạch Dân đã lưỡng lự hai năm trước khi bàn giao quyền lực quân sự cho Hồ Cẩm Đào. Vì vậy, trong một thời gian, quyền lực nằm giữa hai người đàn ông một cách lúng túng. Hồ Cẩm Đào đã không đi theo bước chân đó. Tất cả quyền lực được bàn giao ngay lập tức và sạch sẽ. Không có thế lực, không có âm mưu. Quyền lực được chuyển giao cho một người nhất định, vào một thời điểm nhất định, theo một quy trình đã định. Sự mượt mà đó chính là niềm tự hào của hệ thống do Đặng Tiểu Bình thiết kế. Và Hồ Cẩm Đào, người đã trao lại quyền lực đó, 10 năm sau đã bị lôi ra khỏi bục giảng đó. Đó là cùng một nơi, cùng một con người, những khung cảnh hoàn toàn trái ngược nhau.

Nhưng những vết nứt đang gia tăng trong khuôn khổ đã tồn tại suốt 30 năm này. Chia sẻ quyền lực cũng có nghĩa là không ai chịu trách nhiệm về mọi việc. Mỗi thành viên thường trực ủy ban phụ trách khu vực riêng của mình. Một cho kinh tế, một cho tuyên truyền, và một cho tư pháp. Trong vương quốc đó, họ hầu như không bị kiểm soát. Ông thực tế là một vị vua trong vương quốc của chính mình.

Một ví dụ điển hình là Chu Vĩnh Khang, người từng là Ủy viên Thường vụ và Bí thư Ủy ban Chính trị và Pháp luật Trung ương, cơ quan giám sát an ninh công cộng và tư pháp, trong thời kỳ Hồ Cẩm Đào. Một tay ông nắm giữ lợi ích dầu mỏ và quyền lực an ninh công cộng. Cảnh sát, công tố viên, tòa án và công ty dầu khí quốc gia khổng lồ đều nằm dưới sự ảnh hưởng của ông ta. Được biết, quy mô tham nhũng mà ông ta tích lũy lên tới 100 tỷ nhân dân tệ, tương đương khoảng 20 nghìn tỷ won tiền Hàn Quốc. Các thành viên trong gia đình và cộng sự thân thiết cùng chia sẻ lợi ích và mạng lưới trải rộng khắp đất nước. Trong khi mức độ tham nhũng này lan rộng trong phạm vi lãnh thổ của một người, thì giới lãnh đạo, được điều hành bởi sự đồng thuận, đã không thể ngăn chặn được anh ta. Để ngăn chặn điều đó, bạn phải xâm chiếm lãnh thổ của anh ta, điều đó có nghĩa là lãnh thổ

của chính bạn cũng có thể bị xâm chiếm.

Còn một sự việc nữa khiến khoảng thời gian này càng ồn ào hơn. Đây là sự sụp đổ của Bạc Hy Lai (薄熙來), người lãnh đạo thành phố Trung Khánh. Ông là một người đầy tham vọng, đã khơi lại tiếng hát bài ca đỏ thời Mao Trạch Đông và nổi tiếng với những màn trình diễn chính trị xuất sắc của mình. Anh ấy cũng là người đang có mục tiêu trở thành thành viên thường trực tiếp theo của ủy ban. Tuy nhiên, khi các cộng sự thân cận của ông cố gắng trốn sang lãnh sự quán Hoa Kỳ và xin tị nạn, những vụ án tham nhũng che giấu và thậm chí giết người đã bị phơi bày ra ánh sáng. Vụ việc này, trong đó một người đang lên đến vị trí lãnh đạo cao nhất đã sụp đổ ngay lập tức, đã tiết lộ cho thế giới thấy các cấp trên của đảng đang mừng mủ như thế nào. Tham nhũng, tham vọng và một hệ thống không thể lọc kịp thời. Chính tại mảnh đất này, niềm khao khát có được những nhà lãnh đạo mạnh mẽ ngày càng lớn mạnh.

Đó không phải là câu chuyện của một người, Chu Vĩnh Khang. Trong thời kỳ Hồ Cẩm Đào, ban lãnh đạo lên tới chín người. Với chín người, mỗi người phụ trách một khu vực, một số nhiệm vụ nhất định được chia thành chín vương quốc nhỏ. Dù người đứng đầu khu vực này có làm gì ở vị trí của mình thì tám người còn lại vẫn giữ nguyên vị trí của mình và không chạm vào nhau. Ý tưởng kiểm soát mọi việc là tốt nhưng trên thực tế, đó là một thỏa thuận thềm lặng mà cả hai bên đều giả vờ như không biết nhau. Tham nhũng lớn dần trong những vết nứt của sự im lặng đó.

Những điểm yếu của hệ thống lãnh đạo tập thể trở nên rõ ràng hơn khi đối mặt với khủng hoảng. Ban lãnh đạo, nơi mọi người đều có một phiếu bầu, không thể đưa ra quyết định nhanh chóng. Đã dành thời gian để đàm phán giữa các phe phái. Trong những lúc bình yên, sự chậm rãi đó dường như là sự ổn định. Nhưng khi thế giới rung chuyển, sự chậm chạp đó trở nên bất lực. Đó là thời điểm xảy ra cuộc khủng hoảng tài chính toàn cầu, khoảng cách giàu nghèo ngày càng gia tăng và Internet bắt đầu truyền tải những lời phàn nàn của người dân. Những tiếng nói đang lặng lẽ lan truyền trong nhóm rằng cần có một người mạnh mẽ. Một người sẽ loại bỏ tham nhũng và nắm vững tay lái của một con tàu đang rung chuyển. Ý tưởng là cần có một quyết định đơn phương chứ không phải một bằng thỏa thuận.

Người đứng ra giữa những yêu cầu đó chính là Tập Cận Bình. Ông là con trai của nhà cách mạng Shi Zhongxun. Anh đã trải qua cuộc thanh trừng chính trị của cha mình và sự sụp đổ của gia đình khi còn trẻ, và trong Cách mạng Văn hóa, anh đã xuống nông thôn và sống bảy năm trong một hầm mộ. Con trai của Thái tử Đường, người biết gian khổ. Trong mắt những người lớn tuổi trong đảng, ông là người mà họ có thể tin tưởng và giao phó quyền lực. Có một nghịch lý thú vị ở đây. Vấn đề là hệ thống được tạo ra để ngăn chặn sự cai trị của một người đã đưa vào một người nào đó sẽ đẩy quyền lực trở lại cho một người do những điểm yếu của hệ thống đó. Những người lớn tuổi muốn có một người lãnh đạo mạnh mẽ. Khi đó không ai biết rằng họ sẽ có được một nhà lãnh đạo mạnh mẽ hơn nhiều so với những gì họ mong đợi.

Tập Cận Bình, người đã lên đến đỉnh cao quyền lực, bắt đầu nói lỏng từng thanh chắn mà Đặng Tiểu Bình đã buộc chặt từng thanh một. Điều đầu tiên cần được dỡ bỏ là hạn chế về nhiệm kỳ. Vào

tháng 3 năm 2018, sửa đổi hiến pháp đã được đưa ra biểu quyết tại kỳ họp đầu tiên của Quốc hội khóa 13. Kết quả là 2.958 phiếu thuận, 2 phiếu chống, 3 phiếu trắng và 1 phiếu không hợp lệ. Nó gần như nhất trí. Chìa khóa của việc sửa đổi hiến pháp này là xóa một câu. Một cụm từ được khắc vào Hiến pháp dưới thời Đặng Tiểu Bình năm 1982 quy định rằng Chủ tịch nước và Phó Chủ tịch nước “không được giữ chức vụ quá hai kỳ liên tiếp”. Với việc đường này biến mất, lệnh cấm ban nhiệm kỳ liên tiếp làm chủ tịch nước đã được dỡ bỏ.

Chúng ta cần hiểu từng bước điều này có nghĩa là gì. Giới hạn nhiệm kỳ là nhằm chấm dứt quyền lực. Nếu ngày kết thúc được ấn định thì mọi người đều chuẩn bị cho ngày kết thúc đó. Nâng cao người kế vị và thảo luận về những điều sau đây. Nhưng nếu bạn xóa đi điểm cuối đó thì sức mạnh sẽ trở thành một đường thẳng không có điểm kết thúc. Mọi người sẽ xếp hàng dựa trên thời gian của họ. Việc sửa đổi hiến pháp năm 2018 là sự kiện đã xóa bỏ quan điểm cuối cùng đó.

Khi việc sửa đổi hiến pháp này được công bố, đã có một phản ứng tinh tế ngay cả ở Trung Quốc. Truyền thông nhà nước đương nhiên hoan nghênh nó. Tuy nhiên, những cách diễn đạt gián tiếp thoát khỏi sự kiểm duyệt đã được lưu hành trong thời gian ngắn trên Internet. Những câu chuyện cười so sánh nhiệm kỳ của chức vụ với chữ 'N' và những từ gợi nhớ đến hoàng đế đã bị chặn trong quá trình tìm kiếm. Việc tìm kiếm những từ như 'tái bổ nhiệm' và 'nhập cư' đã bị chặn trong một thời gian. Bạn có thể đoán những gì mọi người đang muốn nói bằng cách nhìn vào những gì đã bị chặn. Thậm chí có một bầu không khí thận trọng khi đề cập đến từ quyền lực suốt đời. Chỉ khi đó nhiều người quan sát bên ngoài mới nhận ra. Chế độ Tập Cận Bình vốn được cho là sẽ kết thúc trong hai nhiệm kỳ, nay đã chuyển sang một hệ thống không có hồi kết.

Sau khi nới lỏng khóa nhiệm kỳ, tiếp theo, Tập Cận Bình chạm đến khóa tuổi của mình. Vào ngày 8 tháng 9 năm 2022, Văn phòng Trung ương Đảng đã ban hành 'Quy định về thăng tiến và làm việc của cán bộ điều hành cấp cao' sửa đổi. Tên dài, nhưng điểm rất đơn giản. Đây là quy định mới đặt ra tiêu chuẩn cho việc nâng, hạ người điều hành. Trong phiên bản 2015 có quy định “người đã đến tuổi nghỉ hưu phải làm thủ tục sa thải”. Đó là một điều khoản ủng hộ điều khoản thứ 7 và thứ 8 rằng ông sẽ từ chức khi đến tuổi. Phiên bản sửa đổi bao gồm toàn bộ điều khoản này. Những gì lấp đầy nơi này là năm chữ cái: đạo đức (德), khả năng (能), siêng năng (勤), hiệu suất (績) và chính trực (廉). Theo tiêu chuẩn này, “một người không phù hợp với vị trí hiện tại có thể bị loại khỏi vị trí của mình”.

Điều đó nghe có vẻ hợp lý. Ai sẽ phản đối ý tưởng đánh giá con người dựa trên đạo đức và khả năng của họ? Tuy nhiên, sức mạnh của 7Up và 8B nằm ở tính khách quan về cơ học của nó. Tôi sẽ từ chức ở tuổi 68. Không có chỗ cho sự giải thích ở đây. Mọi người đều nhận được câu trả lời giống nhau. Tuy nhiên, tiêu chí “phù hợp với công việc” lại khác nhau. Phải có người khác quyết định ai là người phù hợp. Nếu chỉ có một người ngồi ở vị trí phán xét đó thì lòng trung thành với người đó cuối cùng sẽ trở thành tiêu chuẩn chia rẽ mọi thứ. Nguyên tắc này gọi là “Bản chất trên khả năng, dưới khả năng” là thước đo nhằm loại bỏ yếu tố khách quan gọi là tuổi tác và thay thế bằng yếu tố vô hình gọi là lòng trung thành.

Sự khác biệt này không nên được xem nhẹ. Ngay cả những người nắm quyền lực cũng không thể làm gì để trở nên khách quan. Việc ông 68 tuổi thì dù ai nắm quyền thì vẫn là 68. Tuy nhiên, việc đánh giá “sự phù hợp” còn tùy thuộc vào suy nghĩ của những người nắm quyền. Một người ngày hôm qua phù hợp có thể trở nên không phù hợp ngày hôm nay, và không cần phải giải thích tại sao. Người cầm thước bây giờ có thể di chuyển cân của thước theo ý muốn. Quy định có từ tháng 9 năm 2022 này đã mở đường cho tất cả các cuộc bổ nhiệm sẽ diễn ra tại đại hội đảng hai tháng sau đó. Tuổi tác không còn là cái cớ để quyết định giữ ai và buông ai nữa.

Quá trình tháo hai bu lông có thể được tóm tắt trong một dòng như sau. Năm 2018, nhiệm kỳ được mở khóa, loại bỏ sự chấm dứt quyền lực, và vào tháng 9 năm 2022, thanh tuổi được bãi bỏ, cho phép một người lựa chọn ai giữ và ai để lại. Một khi hai thứ này đã sẵn sàng, tất cả những gì còn lại là thực sự sử dụng quyền lực.

Đại hội Đảng lần thứ 20 được tổ chức từ ngày 16 đến ngày 22 tháng 10 năm 2022, tại đây hai thanh này đã được giải phóng. Sau đó, ngày 23/10, một ngày sau ngày bế mạc, bộ mặt của ban lãnh đạo mới lộ diện tại phiên họp toàn thể lần thứ nhất Ban Chấp hành Trung ương khóa 20. Ở Trung Quốc, danh sách, cấp bậc ủy viên thường vụ chỉ được quyết định tại phiên họp toàn thể đầu tiên này. Sau khi đại hội đảng thông qua khuôn khổ chung, phiên họp toàn thể đầu tiên ngay sau đó là nơi đưa người vào. Danh sách được công bố đã nói lên tất cả.

Ông Tập Cận Bình sinh năm 1953, năm đó đã 69 tuổi. Nếu chúng ta áp dụng điều 7a và 8b như hiện tại, ông ấy sẽ phải từ chức mọi chức vụ. Ông không phải 67 tuổi, tức là hơn 68 một tuổi mà là 69. Ông già hơn tiêu chuẩn hai tuổi. Tuy nhiên, ông đã được xác nhận sẽ phục vụ nhiệm kỳ thứ ba với tư cách là tổng bí thư và chủ tịch Quân ủy Trung ương. Lời hứa đã bị phá vỡ.

Đó cũng không chỉ là một lần. Zhang Yuxia, sinh năm 1950, 72 tuổi, vẫn giữ chức Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương và giữ chức Ủy viên Bộ Chính trị. Tôi 72 tuổi. Anh ấy lớn hơn tiêu chuẩn 7-8 tuổi bốn tuổi. Zhang Yuxia là người thực sự điều hành quân đội và có mối quan hệ sâu sắc với gia đình Tập Cận Bình từ thế hệ cha ông. Có nhiều cách giải thích cho rằng Tập Cận Bình là người phớt lờ tuổi tác, giữ ông bên cạnh để giữ vững quân đội. Xin hãy nhớ cái tên này, Zhang Yuxia. Vị trí mà anh ấy sẽ đảm nhiệm trong bốn năm sau sẽ trở thành một trong những cảnh nghiêm túc nhất trong cuốn sách này.

Bộ trưởng Ngoại giao Vương Nghị, 69 tuổi, cũng trở thành Ủy viên Bộ Chính trị, như thể đang chế nhạo tuổi nghỉ hưu của ông. Điều đó có nghĩa là bộ mặt ngoại giao sẽ không bị thay đổi. Tuổi tác hành động như thể nó không tồn tại trước mặt những người mà Tập Cận Bình muốn giữ bên mình. Zhang Yuxia vẫn ở tuổi 72, Wang Yi lên ngôi ở tuổi 69, và bản thân Tập Cận Bình được bầu vào nhiệm kỳ thứ ba ở tuổi 69. Điều này xảy ra cùng năm, tại cùng một đại hội đảng.

Vậy phải chăng thanh tuổi tác đã biến mất mãi mãi? Điều đó không đúng. Tia sét không biến mất mà đổi hướng và rơi vào người khác. Ở đây, những người đáng lẽ phải bị đối xử nặng nề hơn bất kỳ ai khác trong chương này xuất hiện. Đây không phải là bảy người bước vào mà là những người bị đẩy ra ngoài.

Lý Khắc Cường. Ông là Thủ tướng của Hội đồng Nhà nước và năm đó đã 67 tuổi. Nếu mọi việc diễn ra như năm 7 và 8, anh ấy có thể vẫn là thành viên thường trực ủy ban. 67 tuổi đang ở bên 'đi lên'. Điều này cũng đúng với Vương Dương, Chủ tịch Hội nghị Hiệp thương Chính trị Nhân dân Toàn quốc. Cùng sinh năm 1955, cũng 67 tuổi. Theo quy định thì tôi được quyền ở lại. Khi Vương Dương lãnh đạo tỉnh Quảng Đông, ông nổi tiếng là người tin tưởng vào thị trường và thúc đẩy cải cách. Một số phương tiện truyền thông nước ngoài thậm chí còn chọn ông làm ứng cử viên cho chức thủ tướng tiếp theo. Tuy nhiên, cả hai đều bị loại khỏi danh sách thường trực ủy viên. Tập Cận Bình vẫn ở mức 69, và họ bị đẩy ra ngoài ở mức 67. Bạn không thể tấn công hai người cùng một người. Một mặt họ không hỏi về tuổi tác, mặt khác họ lại hỏi về tuổi tác. Không phải là các quy tắc đã biến mất, mà là một người có quyền chọn áp dụng quy tắc cho ai.

Điểm chung của cả hai giải thích sự khác biệt. Cả hai đều thuộc Đoàn Thanh niên Cộng sản Trung Quốc, hay gọi tắt là Đoàn Thanh niên Cộng sản, trước đây được coi là đối thủ của Tập Cận Bình. Đoàn Thanh niên Cộng sản vốn là một tổ chức đào tạo đảng viên trẻ. Hồ Cẩm Đào nhờ nơi này vươn lên vị trí hàng đầu, và từ đó, các đoàn viên Đoàn Thanh niên Cộng sản đã lan rộng đến các vị trí chủ chốt trong đảng và chính phủ. Theo quan điểm của Tập Cận Bình, Đoàn Thanh niên Cộng sản là nơi chứa đựng những người không phải của ông.

Bạn phải dừng lại một chút trước cái tên Lý Khắc Cường. Ông từng là đối thủ của Tập Cận Bình. Lý Khắc Cường là một trong hai người được Giang Trạch Dân chọn làm lãnh đạo thế hệ tiếp theo cùng với Tập Cận Bình. Ông học luật và kinh tế tại Đại học Bắc Kinh và tin tưởng vào thị trường và cải cách. Ông là chuyên gia kinh tế có bằng tiến sĩ, từng được nhắc đến như ứng cử viên đảm nhận vị trí cao nhất trước Tập Cận Bình. Tuy nhiên, cuối cùng Tập Cận Bình trở thành người đầu tiên, còn Lý Khắc Cường vẫn là người thứ hai, thủ tướng. Trong mười năm, ông phụ trách kinh tế với tư cách thủ tướng. Trong khi Tập Cận Bình kiểm soát chính trị và tư tưởng, tiếng nói của ông dần trở nên trầm lắng hơn trong cương vị đảm trách công việc gia đình. Các chính sách kinh tế do thủ tướng đưa ra thường bị các tiếng nói khác trong đảng át đi. Bạn có thể biết sức nặng sức mạnh đang nghiêng về hướng nào chỉ bằng cách nhìn vào vị trí của hai người. Và khi bước sang tuổi 67, ông lặng lẽ rời sân khấu dù lẽ ra ông có thể ở lại do luật lệ. Chúng tôi không biết những lời cuối cùng ông ấy nói với Hồ Cẩm Đào trên bục phát biểu là gì. Bảy tháng sau, vào tháng 10 năm 2023, Lý Khắc Cường đột ngột qua đời vì một cơn đau tim. Đã chưa đầy một năm kể từ khi ông từ bỏ quyền lực. Mặc dù nhiều người đặt câu hỏi về cái chết của ông nhưng thông báo chính thức cho rằng đó là một cơn nhồi máu cơ tim. Điều quan trọng ở đây là phải phân biệt giữa sự thật mà chúng ta có thể xác nhận và những nghi ngờ mà chúng ta không thể xác nhận. Đúng là ông đã bị đẩy ra ngoài ở tuổi 67. Cũng đúng là ông qua đời một năm sau đó. Những gì xảy ra giữa hai người phải được giữ nguyên chưa được xác nhận.

Tuy nhiên, trong số những người bị đẩy ra ngoài, có một người phải chịu vết thương nặng hơn bất kỳ ai khác. Đây là Hồ Xuân Hoa. Sinh năm 1963, năm đó 59 tuổi. Trong số bảy người, anh ấy trẻ hơn bất kỳ ai khác. Ông là người được Hồ Cẩm Đào chỉ định là người được hưởng chỉ định đặc biệt. Điều này có nghĩa là anh ta là ứng cử viên lãnh đạo tiếp theo, tức là ứng cử viên số một trong

tương lai. Ông từng là Ủy viên Bộ Chính trị tại Đại hội Đảng lần thứ 18 và 19. Những người ở độ tuổi 20 được dự đoán sẽ được thăng chức thành ủy viên thường vụ cho đến phút cuối cùng. Anh ấy là người đã từng bước đi trên con đường trở thành vận động viên thể hệ tiếp theo.

Hãy nhanh chóng đi theo con đường của Hu Chunhua. Anh sinh ra trong một gia đình nông dân nghèo ở tỉnh Hồ Bắc. Ngay cả sau khi được nhận vào Đại học Bắc Kinh, tôi vẫn tình nguyện làm việc ở Tây Tạng sau khi học xong. Sau khi làm việc ở vùng cao nguyên có lượng oxy thấp hơn 20 năm, tôi được gọi là 'Tibetan Tong'. Sau đó ông lãnh đạo Nội Mông và tỉnh Quảng Đông. Câu chuyện về một người con trai xuất thân từ một gia đình nghèo vươn lên từ thời kỳ khó khăn ở nông thôn trở thành ứng cử viên hàng đầu của thế hệ tiếp theo dường như là một câu trả lời kiểu mẫu cho sự thành công kiểu Trung Quốc. Anh ta có biệt danh là 'Tiểu Hồ Cẩm Đào'.

Kết quả thật tàn bạo. Hu Chunhua không đến mức không thể trở thành ủy viên thường vụ. Tên ông thậm chí còn bị thiếu trong danh sách 24 ủy viên Bộ Chính trị. Ông bị giáng chức xuống một ủy viên ủy ban trung ương bình thường. Người được coi là ứng cử viên số một của thế hệ tiếp theo đã rơi xuống đáy bậc thang quyền lực tại một đại hội đảng duy nhất. Sự sa sút như vậy là một điều hiếm khi xảy ra trong nền chính trị ưu tú của Trung Quốc. Không có nhiều ghi chép về diện mạo của anh ấy ngày hôm đó. Tuy nhiên, rõ ràng là khi anh biến mất khỏi danh sách, một khả năng nào đó về tương lai cũng biến mất theo.

Sự sụp đổ của Hu Chunhua không phải là nỗi bất hạnh của một cá nhân. Đó là một bản án tử hình đối với chính hệ thống chỉ định đặc biệt. Bằng cách từ chối người kế nhiệm được đề cử vào phút cuối, Tập Cận Bình đã chấm dứt thói quen lựa chọn người kế nhiệm trước. Về sau người kế nhiệm sẽ không được xác định trước, dù có xác định được thì cũng tùy mỗi người quyết định. Cuốn sách này sẽ thảo luận chi tiết về loại khủng hoảng mà thực tế này sẽ dẫn đến bốn năm sau.

Hãy lùi lại một bước và nhìn vào bức tranh lớn. Không chỉ có một người, Hồ Xuân Hoa, bị đẩy ra ngoài. Hai phe ủng hộ một thời đại cùng nhau biến mất khỏi sân khấu.

Hãy bắt đầu với nhóm điều trần công khai. Đó là tập hợp các quan chức cấp công tác và giới tinh hoa trẻ, tập trung xung quanh Hồ Cẩm Đào. Hãy theo dõi sự tăng giảm của nó về số lượng. Trong số các ủy viên Bộ Chính trị khóa 16, trước khi Tập Cận Bình lên nắm quyền, có 6 người thuộc Đoàn Thanh niên Cộng sản và 8 người thuộc Đoàn 17. Trong nhiệm kỳ đầu tiên của Tập Cận Bình, nhiệm kỳ thứ 18, có 9 người, tương đương 36%. Điều này có nghĩa là một trong ba người đó là thành viên của Đoàn Thanh niên Cộng sản. Đó là một thời gian đáng tự hào với tư cách là một trực quyền lực. Nó giảm xuống còn 6 người trong nhiệm kỳ thứ hai của Tập Cận Bình, nhiệm kỳ thứ 19, và sau đó giảm xuống chỉ còn 1 người, tương đương 4%, trong nhiệm kỳ thứ 20. Những con số này cho thấy rõ ràng một phe phái có thể đi từ đỉnh cao đến bên lề chỉ trong 10 năm như thế nào.

Với việc Lý Khắc Cường và Vương Dương đồng loạt bị đẩy ra ngoài và Hồ Xuân Hoa bị giáng chức, Đảng Cộng sản Thanh Đan mất đi chức năng là trực chia sẻ quyền lực. Tuy nhiên, có một điều phải được làm rõ. Đoàn Thanh niên Cộng sản không bị nhổ tận gốc rễ. Cựu Bí thư thứ nhất Đoàn Thanh niên Cộng sản Lu Hao (陸昊) một lần nữa được xác nhận là ủy viên Trung ương, và

He Junke (賀軍科), một thành viên khác của Đoàn Thanh niên Cộng sản, mới được bổ nhiệm vào Ủy ban Trung ương. Người ta chỉ bị đẩy ra khỏi các vị trí phía trên, nhưng vẫn còn sót lại những người ở cấu trúc bên dưới. Có sự khác biệt giữa việc bị xóa khỏi đỉnh cao và biến mất hoàn toàn. Việc làm mờ đi sự khác biệt này sẽ dẫn tới việc phóng đại sự thật. Đúng là Đoàn Thanh niên Cộng sản đã biến mất khỏi giới lãnh đạo cao nhất, nhưng điều này không có nghĩa là các cựu đoàn viên Đoàn Thanh niên Cộng sản đã biến mất khỏi toàn đảng. Phân biệt chính xác những gì đã biến mất và những gì còn lại là một nguyên tắc khác mà cuốn sách này cố gắng tuân thủ.

Một phe khác là Shanghai Fang. Đó là một thế lực với Giang Trạch Dân đang ở đỉnh cao. Đây là một nhóm đã duy trì vững chắc một trục chính trị Trung Quốc kể từ những năm 1990. Ngay cả tại Đại hội Đảng lần thứ 18 năm 2012, trong số các ủy viên thường vụ, những người như Zhang Dejiang, Wei Zhengsheng, Liu Yunshan, Wang Qishan và Zhang Gaoli đều nằm trong mạng lưới ủng hộ Giang Trạch Dân. Đã có lúc, một nửa số lãnh đạo cấp cao là những người lớn lên dưới cái bóng của người này.

Thượng Hải là trung tâm của nền kinh tế Trung Quốc. Vì vậy, vị trí Bí thư Thành ủy Thượng Hải được coi là quê hương truyền thống và là con đường sự nghiệp để trở thành thủ tướng hoặc ủy viên thường vụ. Sau khi đi qua nơi đó, con đường vào trung tâm đã được mở ra. Tuy nhiên, người của Tập Cận Bình đã định cư ở khu vườn đó. Li Qiang, người gốc tỉnh Chiết Giang và là cộng sự thân cận lâu năm của Tập Cận Bình, đã đảm nhận vị trí Bí thư Thành ủy Thượng Hải. Đó là một cảnh tượng mang tính biểu tượng khi người của Tập Cận Bình đã tiếp quản trụ sở của Shanghai Bang.

Han Jeong, nhân vật lớn cuối cùng ở Bangkok Thượng Hải, năm nay 68 tuổi, bị loại khỏi danh sách ủy viên thường vụ tại Đại hội Đảng lần thứ 20. Thật trùng hợp, ông đã 68 tuổi. Nếu là 7-8 thì đã đến lúc phải bước xuống. Vì vậy, lối ra của anh ta có vẻ theo đúng quy tắc. Nhưng việc đặt cạnh nhau việc Tập Cận Bình vẫn ở tuổi 69 trong cùng năm đó cho thấy ai là người áp dụng các quy tắc và ai không. Năm sau, Hàn Hàn được chuyển lên chức Phó chủ tịch nước thứ 8 và chỉ đảm nhận vai trò ngoại giao. Chức vụ tuy có vẻ cao quý nhưng lại là chức vụ danh dự, không có thực quyền. Anh ta bị đẩy ra khỏi bàn bầy thành viên, cơ quan ra quyết định cốt lõi.

Lý Khắc Cường, Vương Dương, Hồ Xuân Hoa. Việc ba người bị đẩy ra khỏi cùng một đại hội đảng mang sức nặng của cả một thời đại. Họ lớn lên từ cùng một cội nguồn với Đoàn Thanh niên Cộng sản, có cùng niềm tin vào thị trường và cải cách, và từng được coi là những người sẽ chịu trách nhiệm về tương lai của đất nước này. Ba người đó đã bị xóa khỏi trung tâm quyền lực chỉ sau một đêm. Việc một người ngã ngựa có thể là một tai nạn. Sự ra đi đồng thời của ba người không phải là một sự ngẫu nhiên. Đó là một sự lựa chọn có định hướng. Thay vì ghi nhớ tên của bảy người bước vào, việc nhớ tên của ba người bị đẩy ra ngoài này sẽ cho bạn biết chính xác hơn những gì đã xảy ra ngày hôm đó.

Một nhà khoa học chính trị giải thích sự thay đổi này bằng cách so sánh nó với một cái cây. Người ta nói rằng trước đây, giới lãnh đạo cấp cao trong chính trường Trung Quốc có cấu trúc "như bụi cây". Các thủ lĩnh của nhiều phe phái khác nhau, chẳng hạn như Đoàn Thanh niên Cộng sản và

Bang Thượng Hải, mỗi phe đều phân nhánh và cùng tồn tại như anh em. Các cành cây va vào nhau, nhưng sự va chạm đã ngăn không cho một cành nào độc chiếm bầu trời. Nhưng sau Đại hội Đảng lần thứ 20, những bụi cây đó biến mất. Tất cả những gì còn lại chỉ là một thân cây khổng lồ: Tập Cận Bình. Các thành viên khác không còn là những cây độc lập nữa mà chỉ là những cành nhánh tách ra từ thân cây. Khi thân rung, các cành rung vào nhau, khi thân rơi thì chúng cùng rơi. Lý do khiến ẩn dụ này đáng sợ đến vậy sẽ được hé lộ vào 4 năm sau khi cội nguồn của quân đội bắt đầu lung lay.

Chúng ta hãy nhìn vào bảy người còn lại dưới thân cây khổng lồ đó. Bắt đầu với Tập Cận Bình (69 tuổi), người đứng đầu, Li Chang (63 tuổi), Zhao Leji (65 tuổi), Wang Huning (67 tuổi), Cai Qi (66 tuổi), Ding Xuexiang (60 tuổi) và Li Si (李希). 66 tuổi). Cả bảy người đều là cộng sự thân cận của Tập Cận Bình. Mọi người gọi họ là 'Xi Zijun (習家軍)'. Nó có nghĩa là quân đội của Tập Cận Bình. Không có một người nào từ phe đối thủ.

Những danh sách như vậy là điều bất thường trong nền chính trị Trung Quốc. Trước đây, các ủy ban thường trực luôn bao gồm những người có hoàn cảnh khác nhau. Những người tin vào thị trường và những người tin vào sự kiểm soát, phe này và phe khác, ngồi cùng bàn và kiểm soát lẫn nhau. Có những lúc việc kiểm tra đó có vẻ khó chịu nhưng nó cũng khiến một bên không thể chạy lung tung. Tuy nhiên, không có sự khác biệt như vậy trong nghị quyết tại Thường vụ 20. Đó là một cuộc tụ tập thống nhất với bảy người nhìn vào một người. Không có ai để kiểm tra có nghĩa là không có ai để dừng lại.

Làm thế nào họ đạt được điều đó cho thấy các quy tắc cũ đã bị phá vỡ triệt để như thế nào.

Li Chang từng là Bí thư Thành ủy Thượng Hải. Ông không có kinh nghiệm làm phó thủ tướng, điều được coi là bắt buộc để trở thành thủ tướng. Ở Trung Quốc, thủ tướng chịu trách nhiệm điều hành đất nước. Vì vậy, từ lâu đã có thông lệ chỉ trở thành thủ tướng sau khi có vài năm kinh nghiệm làm phó thủ tướng. Li Chang đã bỏ qua phong tục đó. Hơn nữa, anh ta cũng chịu trách nhiệm về việc kiểm soát chặt chẽ dịch Covid-19, dẫn đến việc Thượng Hải phải đóng cửa hai tháng. Trong thời gian khóa cửa đó, 25 triệu công dân đã bị nhốt trong nhà. Video về những người la hét từ ban công vì không có được thức ăn đã lan truyền khắp thế giới. Trong chính trị bình thường, đây là một sự cố đủ để buộc mọi người phải chịu trách nhiệm. Tuy nhiên, ông đã thẳng tiến trở thành thủ tướng cao thứ hai. Đó là tín hiệu cho thấy niềm tin được ưu tiên hơn khả năng.

Tsai Chi kịch tính hơn. Tính đến năm 2016, ông không phải là ủy viên ủy ban trung ương hay ứng cử viên mà là thành viên cấp bậc. Ông ta ở thấp hơn nhiều so với hệ thống phân cấp của đảng. Ông vươn lên trở thành thị trưởng Bắc Kinh và chỉ trong vòng vài năm đã lọt vào vị trí lãnh đạo cao nhất. Một số bước trung gian đã bị bỏ qua. Nó giống như lái một chiếc trực thăng bay thẳng đứng. Những nơi ông thiết lập quan hệ với Tập Cận Bình là tỉnh Chiết Giang và Phúc Kiến. Tập Cận Bình phớt lờ và đề bạt những người đã làm việc cùng nhau lâu năm lên bậc thang cấp bậc.

Ding Xuexiang (丁薛祥) là chánh văn phòng đi theo Tập Cận Bình như một cái bóng trong các chuyến công tác của ông. Đây là người lo liệu tài liệu cuộc họp và quản lý lịch trình. Ông trở thành

Phó Thủ tướng Bộ Thương mại và phụ trách một trục của nền kinh tế. Wang Huning (王滙寧) có kết cấu khác. Ông là nhà lý luận đã liên tiếp giúp đỡ ba nhà lãnh đạo: Giang Trạch Dân, Hồ Cẩm Đào và Tập Cận Bình. Ông là người thiết kế hệ tư tưởng và khẩu hiệu của đảng ở hậu trường, được mệnh danh là 'chiến lược gia của ba vị hoàng đế'. Zhao Lezhi (趙樂際) là người phụ trách công việc trong một thời gian dài, còn Li Shi (李希) là người có quan hệ mật thiết với Tập Cận Bình do từng làm thư ký cho cha của Tập Cận Bình, Tập Trọng Huân. Ông trở thành Bí thư Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật Trung ương, cơ quan nắm giữ thanh kiếm đánh giá. Nhìn vào bảy con số, có thể thấy rõ một điểm chung. Hoặc họ làm việc với Tập Cận Bình, được Tập Cận Bình trực tiếp nuôi dưỡng, hoặc có quan hệ gắn bó với gia đình Tập Cận Bình. Dù thế nào đi nữa, điểm khởi đầu là một người.

Ở đây, tôi cũng sẽ chỉ ra độ tuổi của ban lãnh đạo mới. Độ tuổi trung bình của bảy thành viên Ban Thường vụ khóa 20 là 65,2 tuổi. Kỳ thứ 19 ngay trước đó là 62,9 tuổi. Ban lãnh đạo cũ đã nắm quyền được hơn hai năm. Thông thường, ban lãnh đạo mới có xu hướng trẻ hơn, nhưng lần này thì ngược lại. Có nghĩa là máu trẻ không được đưa vào, cũng có nghĩa là thế hệ sau không được chuẩn bị. Và trong số 24 ủy viên Bộ Chính trị không có một phụ nữ nào. Đây là lần đầu tiên điều này xảy ra trong hơn 20 năm. Một tập hợp những người trung thành lớn tuổi chứa đầy những người đàn ông Hán. Đó là chân dung của ban lãnh đạo mới.

Nhìn bề ngoài, dường như không có gì thay đổi. Vẫn còn bảy người ngồi cùng một bàn. Hình thức này giống như hệ thống lãnh đạo nhóm. Nhưng các nguyên tắc hoạt động bên trong nó đã hoàn toàn thay đổi. Theo lời của một chuyên gia về Trung Quốc, mối quan hệ giữa Tập Cận Bình và sáu người còn lại đã thay đổi từ “đồng nghiệp ngang hàng” thành “chủ và tôi”. Trước đây, thành viên thường trực ủy ban là những người có thẩm quyền độc lập trong lĩnh vực của mình. Thủ tướng chịu trách nhiệm về kinh tế, một thành viên khác chịu trách nhiệm tuyên truyền, và một thành viên khác chịu trách nhiệm về tình hình và xử lý mọi việc bằng phán đoán của riêng mình. Ngay cả Tập Cận Bình cũng không thể bất cẩn vượt qua lãnh thổ đó. Nhưng bây giờ mọi thứ đã thay đổi. Điều này có nghĩa là mặc dù chúng ta ngồi cùng bàn nhưng chỉ có một người trong bàn đưa ra quyết định và những người khác giúp đưa ra quyết định đó.

Trung Quốc gọi đây là “sự lãnh đạo thống nhất tập trung”. Nó có nghĩa là tập hợp quyền lực vào một nơi và lãnh đạo nó dưới sự chỉ huy thống nhất. Hệ thống mà Đặng Tiểu Bình tạo ra để chia sẻ quyền lực đã bị đảo lộn theo hướng hoàn toàn ngược lại. Thiết bị nhằm mục đích ngăn chặn một người như Mao Trạch Đông xuất hiện ở nơi Mao Trạch Đông để lại đã bị một người phá vỡ sau 40 năm. Hãy để tôi làm rõ một điều ở đây. Một số người cho rằng sự thay đổi này là một quyết định đã cứu rỗi đất nước, trong khi những người khác cho rằng đó là một bước thụt lùi trong lịch sử. Cuốn sách này không ưu tiên bên này hay bên kia. Tôi chỉ viết lại chính xác những gì đã xảy ra. Chúng ta chỉ có thể theo dõi thực tế rằng quyền lực được tập trung vào một người và kết quả mà thực tế đó dẫn đến.

Có những học giả đã đẩy đánh giá này đi xa hơn. Nhà khoa học chính trị Guoguang Wu đã mượn cách phân loại chính trị của Aristotle. Ông tin rằng sự lãnh đạo trong thời kỳ Giang Trạch Dân và

Hồ Cẩm Đào gần giống với một chế độ 'đầu sỏ', trong đó quyền lực được chia sẻ giữa một số ít người. Đó là một cấu trúc nơi các nhà lãnh đạo của các phe phái khác nhau cùng tồn tại như anh em. Mặt khác, ông nói, hệ thống ba nhiệm kỳ của Tập Cận Bình tương đương với một 'chế độ chuyên chế' trong đó một người cai trị. Trong Bộ Chính trị chỉ có một thân cây lớn tên là Tập Cận Bình, và những người như Lý Xương, Thái Kỳ là những nhánh vươn ra từ thân cây đó. Đó là lý do tại sao câu nói xuất hiện là 'hệ thống một người, không phải hệ thống bảy người'.

Ở đây, trong giây lát, chúng ta phải chấp nhận cách diễn đạt 'chủ và chủ thể' mà không hiểu lắm. Những lời này không phải là sự xúc phạm hay chê bai mà gần với sự mô tả mang tính học thuật hơn về bản chất của các mối quan hệ quyền lực. Trước đây, các thành viên Ban Thường vụ đều là đồng nghiệp cùng cấp của Tập Cận Bình. Tôi có thể bắt đồng quan điểm với anh ấy trong các cuộc họp và đưa ra những quyết định độc lập trong lĩnh vực của mình. Đó không phải là trường hợp nữa. Một người đặt dấu ấn cuối cùng cho mọi quyết định. Phần còn lại đóng vai trò sàng lọc và hỗ trợ chương trình nghị sự sẽ được đóng dấu. Điều này không có nghĩa là lượng quyền lực đã giảm đi mà là nó đến từ ai đã thay đổi. Ngày xưa quyền lực đến từ chức vụ, nhưng bây giờ quyền lực đến từ sự tin tưởng của con người.

Có một cảnh cho thấy hệ thống một người này hoạt động như thế nào. Tập Cận Bình cố tình sắp xếp các trợ lý của mình để kiểm soát lẫn nhau. Điển hình là việc bổ nhiệm Thái Cực, người đứng thứ năm, vào chức vụ Phó Chủ tịch Ủy ban Cải cách toàn diện và sâu rộng Trung ương. Tổ chức này giám sát các chính sách quan trọng của đất nước. Tuy nhiên, người phụ trách kinh tế lại là Thủ tướng Lý Thường, người đứng thứ hai. Tsai Chi, người có cấp bậc thấp hơn ông, đã đảm bảo rằng các tổ chức chính sách chủ chốt luôn kiểm soát ông. Một phương pháp cạnh tranh giữa các môn học để ngăn chặn bất kỳ ai trở nên quá lớn. Đây là cách hệ thống một người hoạt động.

Thật dễ hiểu nếu bạn tưởng tượng cấu trúc này hoạt động như thế nào trong cuộc sống hàng ngày. Có bảy người đang ngồi ở bàn hội nghị. Một người ở giữa đưa ra ý kiến. Sáu người còn lại dù có ý kiến khác nhau cũng đợi người bên cạnh phản đối trước. Nhưng người bên cạnh bạn cũng chờ đợi như vậy. Điều này là do người đưa ra phản đối đầu tiên sẽ bị nghi ngờ về lòng trung thành. Hơn nữa, sáu người đó là đối thủ cạnh tranh của nhau. Khi một người mắc sai lầm, nó sẽ trở thành cơ hội cho người khác. Vì vậy không ai là người đầu tiên đưa ra ý kiến trung thực. Im lặng là an toàn. Tại một chiếc bàn như thế này, suy nghĩ của một người sẽ trở thành quyết định của bảy người. Sẽ có bảy nhưng bản chất chỉ có một. Đây là sức nặng của câu nói, 'Không phải hệ thống bảy người, mà là hệ thống một người'.

Tuy nhiên, sáu người này không nên bị coi chỉ là bù nhìn. Mỗi người trong số này đều là những người có quyền lực với các bộ, tổ chức to lớn. Li Chang điều hành tài chính của đất nước, Zhao Leji xử lý pháp luật, Wang Huning xử lý hệ tư tưởng, Cai Qi xử lý các vấn đề đảng phái, Ding Xuexiang xử lý các vấn đề kinh tế và Li Shi nắm giữ thanh kiếm xuất tinh. Trong chương tiếp theo, chúng ta sẽ xem xét từng người một. Nếu bạn theo dõi cách họ sống sót bằng cách vượt qua ranh giới giữa lòng trung thành và năng lực, bạn sẽ thấy hoạt động bên trong của hệ thống này rõ ràng hơn. Tuy

nhiên, thực tế rằng điểm khởi đầu của mọi quyền lực là lòng tin của một người không thay đổi. Khi niềm tin bị lấy đi thì quyền lực cũng không còn.

Sự thay đổi này không chỉ giới hạn ở Trung Quốc. Thế giới từ lâu đã nhắc đến thời gian biểu khi đọc về đất nước Trung Quốc. Bởi vì có thể dự đoán được ai sẽ nắm quyền trong 5 hoặc 10 năm tới, các công ty lập kế hoạch đầu tư và chính phủ các nước xây dựng chiến lược ngoại giao. Nhưng lịch trình đó đã biến mất. Bây giờ, để đọc tương lai của Trung Quốc, chúng ta phải nhìn vào sức khỏe của một người, khả năng phán đoán của một người và trái tim của một người. Khi phương hướng của một đất nước rộng lớn gắn liền với một cá nhân, ngay cả một thay đổi nhỏ xảy ra ở cá nhân đó cũng trở thành biến số làm rung chuyển cả thế giới. Thay cho khả năng dự đoán là sự không chắc chắn. Và sự không chắc chắn là vô hình trong thời kỳ bình lặng, nhưng lại xuất hiện cùng lúc khi khủng hoảng xảy ra.

Sự thay đổi này không chỉ liên quan đến danh sách người. Đó cũng chính là lời của báo cáo mà Tập Cận Bình đã đọc tại đại hội đảng. Các nhà nghiên cứu đếm tần số từ bằng cách so sánh các báo cáo ông đọc trong nhiệm kỳ thứ nhất và thứ hai tại chức với báo cáo từ Đại hội Đảng lần thứ 20. Kết quả cho thấy tâm trạng của một thời đại đã thay đổi. Những từ như “hòa hợp” và “hòa bình” đã giảm đi rõ rệt. Thay vào đó, những từ ngữ khủng hoảng như ‘vấn đề’, ‘rủi ro’ và ‘thách thức’ đã tăng lên đáng kể. Từ “an toàn” xuất hiện 91 lần trong một báo cáo và “khoa học và công nghệ” xuất hiện 44 lần. Trong khi các nhà lãnh đạo trước đây chứng tỏ bản thân thông qua số lượng tăng trưởng kinh tế, thì Tập Cận Bình lại đặt an ninh và độc lập về công nghệ lên hàng đầu. Từ khóa thúc đẩy bản thân đất nước đã chuyển từ ‘bạn sống sung túc đến mức nào’ sang ‘an toàn đến mức nào?’ Sự chuyển động của các từ này dẫn thẳng đến Phần 4, đề cập đến vấn đề nan giải về kinh tế và an ninh.

Nhìn đến thời điểm này, hệ thống này trông vô cùng chắc chắn. Tất cả các đối thủ cạnh tranh đều bị loại bỏ, bẫy vị trí được lấp đầy bởi những người trung thành, và thậm chí cả hệ tư tưởng cũng bị đóng đinh vào đảng. Ngày 22/10, ngày bế mạc, đại hội đảng nhất trí thông qua sửa đổi ngay lập tức. “Hai biện pháp bảo vệ”, bảo vệ vị trí cốt lõi của Tập Cận Bình bằng mọi giá, và “hai cơ sở”, củng cố vị trí lãnh đạo của bản thân Tập Cận Bình và hệ tư tưởng của ông, đã được khắc sâu trong điều lệ đảng, Hội trường Đảng.

Nếu tìm hiểu ý nghĩa của hai khẩu hiệu này, bạn có thể thấy được sức nặng của chúng. “Hai cơ sở” có nghĩa là củng cố hai điều: Tập Cận Bình là cốt lõi của đảng, và hệ tư tưởng của Tập Cận Bình là kim chỉ nam của đảng. ‘Hai người canh gác’ có nghĩa là bảo vệ vị trí nòng cốt và sự chỉ huy thống nhất của trung ương đảng bằng mạng sống của mình. Nói cách khác, đó là mệnh lệnh phải tuân theo một người, Tập Cận Bình, và những suy nghĩ của ông ta mà không nghi ngờ gì về chúng. Những khẩu hiệu này không chỉ là khẩu hiệu. Việc đảng viên có nghĩa vụ phải ghi nhớ trong các cuộc họp, thảo luận trong nhóm học tập và được đánh giá qua các kỳ thi. Lòng trung thành với một người đã trở thành một hệ thống, một thói quen hàng ngày và một tiêu chuẩn để đánh giá. Ở trung tâm của khẩu hiệu luôn là tên của một người.

Người phụ trách thiết kế ý tưởng này là Wang Huning, người mà chúng tôi đã gặp trước đó. Anh ta xuất thân từ một nền tảng học thuật và rất giỏi trong việc tinh chỉnh logic và ngôn ngữ đảng sau hậu trường hơn là xuất hiện ở những vị trí ưa thích. Được biết, ông đã chạm đến các khẩu hiệu cốt lõi của ba nhà lãnh đạo, bao gồm “Ba đại diện” của Giang Trạch Dân, “Quan điểm khoa học về phát triển” của Hồ Cẩm Đào và thậm chí cả Tư tưởng của Tập Cận Bình. Người tạo ra logic để hệ thống tự biện minh cho chính nó. Trong quá trình tập hợp sức mạnh vào một người, không chỉ có người cầm kiếm mà còn có người đặt tên cho sự kiện và biện minh.

Nhưng ngay tại thời điểm tưởng chừng như cực kỳ mạnh mẽ này, một lỗ hổng chết người trong hệ thống cũng đã bị chôn vùi. Thực tế là không có người kế nhiệm.

Chúng ta hãy nhìn vào chỉ một con số. Trong số 24 ủy viên Bộ Chính trị được bầu tại Đại hội Đảng lần thứ 20, không có ai dưới 57 tuổi. Chúng ta cần xem xét tại sao con số này lại quan trọng. Lãnh đạo cao nhất của Trung Quốc thường luân chuyển theo chu kỳ 10 năm một lần. Trong trường hợp đó, người sẽ lãnh đạo trong 10 năm tới sẽ ở độ tuổi giữa 50. Người ở độ tuổi đó phải có mặt trong Bộ Chính trị hoặc Thường vụ trước để được bổ nhiệm làm người kế nhiệm tiếp theo.

Trường hợp của Hu Chunhua cho thấy điều gì đã xảy ra với một người lẽ ra phải có mặt ở đó. Sinh năm 1963, ông gần như là người duy nhất được nêu lên làm ứng cử viên kế nhiệm. Vì ông bị loại khỏi danh sách Ủy viên Bộ Chính trị nên chỗ trống cho thế hệ tiếp theo hoàn toàn trống rỗng. Trong số bảy ủy viên thường vụ, chỉ có một người, Ding Xuexiang, 60 tuổi, sinh vào những năm 1960. Vì ông làm thư ký nên nhiều người đánh giá ông khó coi là người kế nhiệm số một. Phần kế nhiệm hoàn toàn trống rỗng.

Những khoảng trống này không chỉ trống rỗng; chúng trống rỗng theo cách khiến chúng ngày càng khó lấp đầy. Để đào tạo được những người kế nhiệm trước, bạn cần xác định ai đó là người lãnh đạo thế hệ tiếp theo. Nhưng ngay khi bạn đoán, người đó sẽ trở thành mục tiêu. Điều này là do họ được coi là những đối thủ tiềm năng có thể đe dọa quyền lực của họ. Vì vậy không ai muốn bị chỉ trích, và Tập Cận Bình cũng không bị ai chỉ trích. Thời gian trôi qua, nhóm ứng viên ngày càng thưa dần thay vì tăng lên. Phần 3 của cuốn sách này đề cập trực tiếp đến vấn đề khoảng cách này. Thay cho sự biến mất của những người kế nhiệm sinh năm 1960, những học viên sinh năm 1970 bắt đầu vươn lên ở các địa phương và các bộ, nhưng tình trạng kỳ lạ vẫn tiếp diễn là không ai trong số họ có thể được gọi là 'người tiếp theo'. Căn nguyên của tình trạng sương mù này, nơi dường như có người kế nhiệm hay không, chính là khoảng trống này vào mùa thu năm 2022.

Đây có phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên? Ở đây chúng ta phải đặt hai quan điểm cạnh nhau. Một mặt, chúng tôi thấy nó theo cách này. Tập Cận Bình tập trung quyền lực vào một chỗ để cứu một đất nước đang thối nát vì tham nhũng và kém hiệu quả, và việc để trống người kế nhiệm là kết quả của nhận định rằng cần có sự lãnh đạo của một người kiên định để vượt qua thời kỳ thay đổi lớn, trăm năm mới có một lần, 'trăm năm thay đổi'. Đó là thời điểm xung đột với Hoa Kỳ ngày càng sâu sắc, lệnh phong tỏa công nghệ ngày càng được thắt chặt và virus Corona đang làm rung chuyển thế giới. Có quan điểm rõ ràng rằng bàn đồng thuận diễn ra quá chậm trong tình hình hỗn

loạn này và phải có một người nắm quyền điều hành.

Phía bên kia nhìn nhận nó theo cách này. Để trống người kế nhiệm là nhằm dập tắt mọi mối đe dọa đối với quyền lực của ông ta, và cuối cùng là một mưu đồ cho sự cai trị lâu dài của một người. Người ta hiểu rằng việc không chọn được người kế nhiệm không phải ngẫu nhiên mà là cố ý, và đằng sau nguyên nhân bài trừ tham nhũng chính là thực trạng loại bỏ đối thủ cạnh tranh. Về thực tế tương tự, một bên cho rằng đó là quyết định cứu nước, bên kia cho rằng đó là sự độc quyền về quyền lực. Điều này là do thanh kiếm diệt tham nhũng và thanh kiếm chém đối thủ chính trị là cùng một thanh kiếm. Cả hai mặt của thanh kiếm này đều xuất hiện trở lại xuyên suốt cuốn sách. Khi nói đến cuộc thanh trừng quân sự, câu hỏi tương tự được đặt ra nhiều lần là liệu đó là vấn đề thiết lập kỷ luật hay loại bỏ mối đe dọa.

Điều đó đúng, tôi sẽ không kết luận trong chương này. Cuốn sách này tin rằng việc kết hợp hai quan điểm lại với nhau không phải là sự lừa dối mà là sự trung thực. Điều này là do thời điểm bạn quyết định đứng về một phía, một điều gì đó vô hình sẽ xuất hiện. Tuy nhiên, không bên nào có thể phủ nhận một kết quả. Thực tế là vào mùa thu năm 2022, Trung Quốc rơi vào tình trạng không ai biết nhà lãnh đạo tiếp theo sẽ là ai.

Các học giả gọi tình huống này là “thế tiến thoái lưỡng nan của nhà độc tài”. Nghịch lý là người ta càng kiểm soát quyền lực hoàn hảo thì vấn đề quyền lực đó sẽ được chuyển giao cho ai và như thế nào càng khó giải quyết. Nếu bạn quyết định trước về người kế nhiệm, người kế nhiệm đó có thể sớm phát triển quyền lực và đe dọa quyền lực hiện tại của bạn. Vì vậy chúng tôi chưa quyết định người kế nhiệm. Tuy nhiên, nếu bạn không chọn được người kế vị, cả đất nước sẽ rung chuyển nếu có chuyện gì xảy ra với bạn. Một ngã tư mà không bên nào an toàn. Con người càng có quyền lực tuyệt đối thì càng khó thoát khỏi ngã ba đường này.

Vấn đề không chỉ là sự kế thừa. Khi lòng trung thành trở thành tiêu chuẩn của sự thành công thì không ai có thể chỉ ra những sai lầm của cấp trên. Đó là bởi vì thời điểm bạn chỉ ra sai lầm, lòng trung thành của bạn sẽ bị nghi ngờ. Vì vậy mọi người chỉ đăng tin tốt. Một môi trường đã được tạo ra mà ngay cả bảy nhà lãnh đạo hàng đầu cũng khó có thể bày tỏ quan điểm khác với Tập Cận Bình. Một nhà phân tích phương Tây đã nói như thế này, mượn thuật ngữ máy tính: “Nếu đầu vào là rác thì đầu ra cũng là rác”. Nếu thông tin sai lệch chỉ truyền đến một người và không có ai lọc nó, hệ thống sẽ mất khả năng tự sửa.

Lúc này, những bài học từ thời Mao Trạch Đông lại hiện lên trong tâm trí tôi. Cơ cấu này khiến không ai có thể báo cáo với Mao Trạch Đông rằng các vùng nông thôn đang chết đói trong thời kỳ Đại nhảy vọt. Cơ cấu mà Đặng Tiểu Bình rất sợ hãi và đã ngăn cản. Thế là rào cản 40 năm đã được dỡ bỏ và chuẩn bị sẵn một nơi cho người đó xuất hiện trở lại. Tuy nhiên, cũng vội vàng kết luận rằng lịch sử sẽ lặp lại. Thời đại là khác nhau, quy mô của nền kinh tế là khác nhau và các kênh mà luồng thông tin đi qua cũng khác nhau. Ngay cả với cùng một cấu trúc, kết quả có thể khác nhau. Vì vậy, tôi cũng sẽ không đưa ra bất kỳ kết luận nào ở đây. Tuy nhiên, chúng ta hãy ghi lại sự thật rằng mầm mống của mối nguy hiểm đó đã được gieo vào mùa thu năm 2022.

Cuốn sách bắt đầu với cảnh này từ năm 2022. Việc này có lý do. Bởi vì vị trí kế nhiệm bị bỏ trống vào năm 2022 nên các sự kiện của năm 2026, bốn năm sau, trở nên vô cùng nguy hiểm. Nói trước, đầu năm 2026, những nhân vật hàng đầu trong quân đội Trung Quốc sẽ lần lượt thất thủ. Đây là một cuộc thanh trừng trong đó những người được Tập Cận Bình trực tiếp nuôi dưỡng lại bị ném ra dưới tay Tập Cận Bình. Câu chuyện đó sẽ được thảo luận chi tiết trong Phần 2 của cuốn sách này. Có một điều cần nhớ bây giờ. Nếu người kế nhiệm được xác định trước thì đất nước sẽ có người để nương tựa ngay cả sau cú sốc về sự sụp đổ của cốt lõi quân đội. Nhưng khoảng trống rỗng. Quyền lực tuyệt đối được xây dựng trên một khoảng trống sẽ ngay lập tức trở thành một khoảng trống khổng lồ ngay khi có điều gì đó xảy ra với người đó.

Đây là chủ đề xuyên suốt toàn bộ cuốn sách này. Sự tập trung quyền lực năm 2022 là nguyên nhân, sự sụp đổ của quân đội năm 2026 là trung tâm, thiếu người kế nhiệm sau năm 2027 là cuối cùng. Cái gì đến trước sẽ kéo theo cái gì đến sau. Câu chuyện về một người có được quyền lực tuyệt đối nhưng vì quyền lực tuyệt đối đó mà anh ta không còn cách nào khác là phải để trống vị trí tiếp theo của mình. Cuốn sách này tiếp nối từng chương về cách một hệ thống cực kỳ mạnh trở thành một hệ thống cực kỳ không ổn định.

Đại hội Đảng lần thứ 21 sẽ được tổ chức vào năm 2027. Khi đó, ông Tập Cận Bình đã 74 tuổi. Anh ấy đã phá vỡ tiêu chuẩn cũ là 7 và 8 nên tuổi tác không còn có thể ngăn cản anh ấy nữa. Chưa có người kế vị nào được quyết định. Vì vậy, có nhiều phân tích dự đoán khả năng ông sẽ tiếp tục nhiệm kỳ thứ 4. Danh sách năm 2022, không bao gồm một nhân vật thế hệ tiếp theo nào, có thể được coi là bước đầu tiên hướng tới nhiệm kỳ thứ tư liên tiếp đó. Tất nhiên, đây chỉ là suy đoán về một điều gì đó chưa xảy ra. Không thể chắc chắn được. Tuy nhiên, có một sự thật được xác nhận là vị trí kế nhiệm bị bỏ trống vào năm 2022 đang trở nên khép kín hơn thay vì được lấp đầy theo thời gian. Nó giống như một đất nước đang chờ đợi những cánh cửa đóng kín để biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Một điều cần nói thêm là tất cả những thay đổi này không xảy ra một cách đột ngột. Nhiệm kỳ được dỡ bỏ vào năm 2018, giới hạn độ tuổi được dỡ bỏ vào tháng 9 năm 2022 và những người được thay thế tại đại hội đảng hai tháng sau đó. Từng bước một, con đường đã được trải nhựa. Nhìn từ xa, có vẻ như vài giây hành động trên bục đã thay đổi mọi thứ, nhưng nhìn kỹ hơn, đó là nút thắt cuối cùng của một sự thay đổi đã được chờ đợi từ lâu. Đó là cách lịch sử thường diễn ra. Phương hướng đã được xác định trước khi mọi người nhận ra và một cảnh trong ngày chỉ làm cho phương hướng đó được hiển thị.

Chúng ta hãy quay trở lại bục giảng đó một lần nữa. Ngày 22 tháng 10 năm 2022, thời điểm Hồ Cẩm Đào đứng lên ủng hộ. Trong cảnh ngắn ngủi được camera ghi lại, không chỉ có ông già biến mất. Một lời hứa sẽ từ chức khi thời điểm đến. Lời hứa chia sẻ quyền lực. Một lời hứa sẽ chuẩn bị trước cho việc tiếp theo. Ba lời hứa đã ủng hộ nền chính trị Trung Quốc trong gần 30 năm đã cùng nhau bước xuống bục phát biểu ngày hôm đó. Hồ Cẩm Đào vỗ vai Tập Cận Bình trước khi rời đi. Chúng ta không biết ý nghĩa của cử chỉ tay đó. Đó là sự an ủi, một yêu cầu hay sự cam chịu? Tuy

nhiên, rõ ràng số phận của 1,4 tỷ người và mọi quyết định của một đất nước giờ đây hoàn toàn nằm trên đôi vai được bàn tay đó chạm vào.

Tôi nghĩ lại hai cảnh diễn ra cạnh nhau trên cùng một sân ga. Năm 2012, một sự kế nhiệm suôn sẻ trong đó Hồ Cẩm Đào đã trao lại toàn bộ quyền lực cho Tập Cận Bình bằng cả hai tay. Năm 2022, lối ra lúng túng của Hồ Cẩm Đào bị người ủng hộ kéo ra. Hai cảnh diễn ra ở cùng một nơi cách nhau 10 năm cho thấy rõ thời đại này đã chuyển sang thời đại khác như thế nào. Có một lời hứa trong cảnh đầu tiên và sự vắng mặt của lời hứa đó trong cảnh thứ hai. Từ thời một đất nước chuyển giao quyền lực thông qua thủ tục, đến thời kỳ mọi việc đều do ý chí của một người quyết định. Nút thắt của quá trình chuyển đổi đó đã được thực hiện vào chính ngày hôm đó, trên nền tảng đó.

Một người có thể chịu đựng được sức nặng đó trong bao lâu và ai có thể gánh lấy sức nặng đó khi người đó chùn bước. Với câu hỏi đó chưa được trả lời, Trung Quốc bước vào một kỷ nguyên mới. Rằng không có câu trả lời. Đó là câu hỏi mà cuốn sách này sẽ đặt ra từ đầu đến cuối. Và câu hỏi đó bắt đầu vào đúng ngày hội nghị bị phá vỡ.

Chương 2 Những mảnh quyền lực: Làm thế nào sáu thành viên Ủy ban Thường vụ sống sót

Sáng ngày 23 tháng 10 năm 2022, bảy người đàn ông liên tiếp bước ra thăm dò Sảnh chính phía Đông của Đại lễ đường Nhân dân ở Bắc Kinh. Bộ Chính trị Trung ương mới được bầu tại Đại hội Đảng lần thứ 20 kết thúc vào đêm hôm trước và Phiên họp toàn thể lần thứ nhất của Đảng lần thứ 20 được tổ chức ngay sau đó. Có bảy thành viên trong Ủy ban Thường vụ. Tập Cận Bình đứng giữa sân khấu, sáu người đi theo theo thứ tự thâm niên. Li Chang, Zhao Lezhi, Wang Huning, Cai Qi, Ding Xuexiang và Li Si.

Các chuyên gia nước ngoài về Trung Quốc xem cảnh tượng này trên tivi nhất thời không nói nên lời. Những gì họ đọc được từ danh sách không phải là khuôn mặt của một người mà là một chiếc ghế trống. Tôi không thể nhìn thấy những người được cho là đang đứng đó. Thủ tướng trước đó, Lý Khắc Cường, không có mặt ở đó. Wang Yang, Chủ tịch CPPCC, cũng vắng mặt. Hu Chunhua, người từng được mệnh danh là người kế nhiệm thế hệ tiếp theo, thậm chí còn bị loại khỏi danh sách Bộ Chính trị chứ đừng nói đến Thường vụ. Bóng của những người bị đẩy ra dài hơn bóng của bảy người bước vào.

Sáu người trên sân khấu có một điểm chung. Mọi người đều từng ngồi cùng phòng với Tập Cận Bình ở đâu đó, vào một thời điểm nào đó. Từ tỉnh Chiết Giang, tỉnh Phúc Kiến, Thượng Hải, tỉnh Thiểm Tây. Mối quan hệ gần gũi đó đã thay đổi số phận của tôi trong suốt quãng đời còn lại. Đó không phải là về khả năng, hiệu suất hay phe phái. Chỉ có khoảng cách từ một người xác định chiều cao của ghế.

Để hiểu cảnh này, trước tiên bạn phải biết một từ. Đây là sự lãnh đạo thống nhất trung tâm. Nó có nghĩa là tập hợp quyền lực ở một nơi và lãnh đạo thông qua sự thống nhất. Kể từ Đặng Tiểu Bình, giới lãnh đạo cao nhất của Trung Quốc đã hoạt động theo hệ thống lãnh đạo tập thể. Bảy ủy viên thường vụ, mỗi người phụ trách một lĩnh vực, chia sẻ quyền lực tương đối bình đẳng và đưa ra các quyết định quan trọng bằng sự đồng thuận. Các phe phái luôn kiểm soát lẫn nhau, và việc kiểm tra đó là biện pháp an toàn để ngăn chặn việc một người lãnh đạo một mình. Giai đoạn 2022 báo hiệu sự kết thúc của hệ thống đó. Cả bảy vị trí đều chứa đầy lòng trung thành với một người, Tập Cận Bình. Không có phe phái nào để kiểm soát. Thiết bị an toàn đã được giải phóng.

Trong chính trường Trung Quốc, khoảnh khắc xuất hiện ngay sau phiên họp toàn thể đầu tiên này là một nghi thức có từ lâu đời. Ban lãnh đạo mới xuất hiện trước thế giới lần đầu tiên và máy quay theo dõi họ khi từng người một bước ra. Thứ tự đó là hệ thống phân cấp. Ai đứng ngay sau Tập Cận Bình và ai đứng cuối? Các phóng viên nước ngoài có thể đọc được bản đồ quyền lực trong 5 năm tới chỉ bằng cách nhìn vào thứ tự của ma trận này. Những gì được đọc trong cuộc rước vào mùa thu năm 2022 là chiến thắng trọn vẹn của một người. Và dưới cái bóng của chiến thắng đó, những mầm mống của cuộc khủng hoảng sẽ bộc lộ trong chương tiếp theo đã bị chôn vùi cùng nhau.

Chúng ta hãy dành chút thời gian để nhớ lại trục thời gian lớn hơn của cuốn sách này. Năm 2022, quyền lực tập trung hoàn toàn vào một người. Vào năm 2026, quân đội hỗ trợ quyền lực của nó sẽ sụp đổ. Và dự kiến sẽ không có người kế nhiệm nào sẽ chuyển giao quyền lực vào năm 2027. Ba thời điểm đó không phải là những sự kiện biệt lập. Mặt trước là nguyên nhân của mặt sau. Với việc bỏ trống người kế nhiệm vào năm 2022, cuộc thanh trừng quân sự vào năm 2026 trở nên vô cùng nguy hiểm và khoảng cách vào năm 2027 trở nên quá sâu sắc. Phương pháp sinh tồn của sáu người chúng ta gặp trong chương này là nhìn từ bên trong vào ngay khoảnh khắc đầu tiên, khoảnh khắc mà quyền lực tập trung trong một người. Nếu bạn biết làm thế nào họ đến được đó, bạn cũng sẽ biết tại sao chỗ tiếp theo lại trống.

Tôi muốn đặt sáu người này vào bốn câu hỏi giống nhau. Làm thế nào bạn có quan hệ với Tập Cận Bình? Đã được thưởng gì? Bây giờ bạn đang làm gì? Và điều gì sẽ xảy ra vào năm 2027? Bỏ qua sinh học bách khoa. Việc liệt kê chức vụ bạn đảm nhiệm trong năm nào có thể giúp bạn ghi nhớ tên nhưng nó không thể hiện được con người. Một biệt danh hay một cảnh tượng bộc lộ rõ ràng một con người là đủ. Những con đường vắng ở Thượng Hải đang bị phong tỏa, một thành viên cấp bậc đã trở thành thị trưởng Bắc Kinh, một học giả đến chỉ trích Hoa Kỳ sau khi nhìn thấy Hoa Kỳ, và một đoàn tùy tùng theo bước chân của Tập Cận Bình trong suốt quãng đời còn lại của ông ấy. Những cảnh như thế nói lên nhiều điều hơn là một danh sách các chức vụ.

Và chúng ta khép lại chương này bằng câu chuyện của Han Jeong, một người bị đẩy khỏi sân khấu. Bởi vì không nhìn thấy anh ta bị đẩy ra ngoài như thế nào thì không thể hiểu hết những người còn lại sống sót như thế nào. Người vào và người bị đẩy ra đều có quy luật chung. Nếu bạn không nhìn vào một bên, bạn chỉ thấy một nửa bên kia.

1. Li Chang: Thủ tướng bỏ chức Phó Thủ tướng

Đầu tiên, người xếp hàng thứ hai chính là Lý Thường. Trong số bảy người trên sân khấu, ông là người đứng ngay sau Tập Cận Bình. Mặc dù là thủ tướng chịu trách nhiệm về sinh kế của đất nước nhưng ông cũng là người có con đường đi đến vị trí đó gây nhiều tranh cãi hơn bất kỳ ai khác.

Nếu chỉ chọn một khoảnh khắc bấp bênh trong cuộc đời chính trị của Lý Cường, tôi sẽ nghĩ đến những con đường vắng ở Thượng Hải vào mùa xuân năm 2022.

Năm đó, đợt biến COVID-19 lan rộng ở Thượng Hải. Li Qiang, bí thư thành ủy Thượng Hải vào thời điểm đó, đã nhốt 25 triệu công dân trong nhà trong hai tháng. Trái tim của nền kinh tế Trung Quốc đã ngừng hoạt động. Hậu cần bị cắt đứt, và những người dân không có được thức ăn đã chạy ra ban công và la hét. Trong một xã hội quan liêu bình thường của Trung Quốc, một thất bại trong việc cách ly ở mức độ nghiêm trọng này sẽ là một sự cố có thể chấm dứt sự nghiệp chính trị của một người. Đương nhiên là phải nhận trách nhiệm và từ chức.

Nhưng Lý Thường không lùi bước. Đúng hơn, sự phong tỏa khắc nghiệt đã cứu anh ta. Ở đây, logic nhân sự của hệ thống Tập Cận Bình được cô đọng lại. Trong một xã hội quan liêu bình thường, sự thất bại trong việc ngăn chặn sẽ trở thành cơ sở cho trách nhiệm giải trình. Nhưng đối

với Li Chang, cuộc phong tỏa đã trở thành bằng chứng của lòng trung thành. Sự việc tương tự được đọc theo cách hoàn toàn ngược lại. Tập Cận Bình chấp nhận sự trung thực của mình như một lòng trung thành bằng cách thúc đẩy chính sách 'Không Corona' của mình cho đến cùng, ngay cả khi ông chứng kiến nền kinh tế sụp đổ. Đó là về thái độ, không phải kết quả. Người giữ mệnh lệnh đến cùng sẽ không bị mất uy tín ngay cả khi mệnh lệnh thất bại. Năm sau, thay vì nhận trách nhiệm, Lý Cường lại lên sân khấu với tư cách là thành viên cấp cao thứ hai của thường vụ.

Nơi mà Li Chang lần đầu tiên có quan hệ với Tập Cận Bình là ở tỉnh Chiết Giang. Sinh ra ở Ruian, tỉnh Chiết Giang vào năm 1959, khởi đầu của ông không hề hào nhoáng. Năm 1976, ông làm công nhân tại một nhà máy thủy lợi và thoát nước ở Ruian, và năm sau đó, ông bước những bước đầu tiên vào xã hội bằng cách làm việc tại một nhà máy. Ông học chuyên ngành cơ giới hóa nông nghiệp tại chi nhánh Ninh Ba của Đại học Nông nghiệp Chiết Giang, và sau khi gia nhập đảng, ông thăng tiến lên các chức vụ như bí thư huyện ủy của Đoàn Thanh niên Cộng sản và phó giám đốc kiêm giám đốc ban cứu trợ nông thôn của Cơ quan dân sự tỉnh. Tôi chưa bao giờ bỏ học ban đêm nên đã hoàn thành chương trình cao học tại Đại học Chiết Giang và thậm chí còn nhận được bằng thạc sĩ quản trị kinh doanh tại Đại học Bách khoa Hồng Kông. Tóm lại, ông là một quan chức hành chính xuất thân từ nông thôn và có nhiều kinh nghiệm thực tế.

Chức vụ làm thay đổi số phận của ông chính là chức vụ Tổng Bí thư Tỉnh ủy Chiết Giang từ năm 2004 đến năm 2012. Theo thuật ngữ Hàn Quốc, bí thư tương đương với chánh văn phòng. Trong đó, giai đoạn 2004-2007 có tính chất quyết định. Bí thư tỉnh ủy Chiết Giang lúc bấy giờ là Tập Cận Bình. Khi Tập Cận Bình đưa ra những chỉ đạo, chỉ thị lớn, Lý Xương đã triển khai cụ thể ở tuyến đầu chính quyền địa phương. Một mối quan hệ chủ-tớ bền chặt và sự tin tưởng đã được xây dựng giữa hai người. Mối quan hệ này đã xác lập Li Chang trở thành nòng cốt trong nhóm thân cận của Tập Cận Bình, cái gọi là Tập Gia Quân (習家軍), hay mạng lưới Chiết Giang. Khi Tập Cận Bình có chuyến thăm cấp nhà nước đầu tiên tới Hoa Kỳ vào năm 2015, Lý Xương được lãnh đạo tin tưởng đến mức tuân thủ chặt chẽ lịch trình của ông. Sau đó, ông trở thành lãnh đạo tỉnh Chiết Giang, Bí thư Tỉnh ủy Giang Tô và được thăng chức Bí thư Thành ủy Thượng Hải vào năm 2017. Chức vụ Bí thư Thành ủy Thượng Hải được coi là cửa ngõ quan trọng dẫn tới sự lãnh đạo cao nhất trong nền chính trị Trung Quốc.

Ở đây, chúng ta hãy dành chút thời gian để nhớ lại giai đoạn đó vào mùa thu năm 2022. Vào ngày Li Chang bước ra ở vị trí thứ hai, cả một thời đại đã bị cắt bỏ ở hậu trường. Lý Khắc Cường và Vương Dương đều 67 tuổi, đủ tuổi giữ chức theo điều lệ 7 và 8. Tuy nhiên, cả hai đều bị loại khỏi Thường vụ. Hu Chun-hua, 59 tuổi, người được mệnh danh là người kế nhiệm thế hệ tiếp theo, đã phải chịu thất bại khi bị đui khỏi danh sách Ủy viên Bộ Chính trị chứ đừng nói đến Thường vụ và bị giáng xuống Ủy viên Trung ương bình thường. Các phe phái cạnh tranh được gọi là Đoàn Thanh niên Cộng sản đã bị cắt đứt cùng một lúc. Quy tắc tương tự không áp dụng cho bản thân Tập Cận Bình và người dân của ông. Tập Cận Bình, 69 tuổi, được bầu nhiệm kỳ thứ ba liên tiếp, Zhang Yuxia, 72 tuổi, được giữ lại để điều hành quân đội, và Wang Yi, 69 tuổi, được thăng chức thành Ủy viên Bộ Chính trị. Quy tắc là công cụ. Một công cụ trở thành thanh kiếm cho kẻ thù và niềm đam

mê cho chính mình. Phần thưởng của Li Chang được xây dựng trên khoảng trống do công cụ tạo ra.

Phần thưởng đến dưới hình thức phá vỡ quy ước. Vào tháng 3 năm 2023, Li Qiang truất ngôi Li Keqiang và trở thành Thủ tướng Quốc vụ viện. Phần đáng ngạc nhiên là tuyến đường. Ở Trung Quốc, từ lâu đã có một quy định bất thành văn là muốn trở thành thủ tướng thì trước tiên phải giữ chức phó thủ tướng. Li Chang đã bỏ qua toàn bộ quá trình này. Ông thăng thẳng từ Bí thư Thành ủy Thượng Hải lên Thủ tướng. Thủ tướng bỏ qua Phó thủ tướng. Biệt danh này hàm chứa những nguyên tắc nhân sự của chế độ Tập Cận Bình. Trước đây, từng vị trí đều phải trải qua nhiều bước. Sân khấu là một thiết bị để xác minh con người. Logic đằng sau việc xác minh là ai đó đã xử lý nền kinh tế khi giữ chức phó thủ tướng sẽ trở thành thủ tướng. Bỏ qua bước đó có nghĩa là logic xác minh đã được thay thế bằng logic của lòng trung thành. Thay vì những yêu cầu khách quan về nghề nghiệp hoặc thể chế, chỉ lòng trung thành với một người mới trở thành tiêu chí để thăng tiến. Lòng trung thành thể hiện ở Thượng Hải bị phong tỏa đã ủng hộ tất cả các bước phải thực hiện.

Năm 2026, Li Chang sẽ là người chỉ huy điều hành nền kinh tế Trung Quốc. Trong bài phát biểu khai mạc tại Đại hội đồng các nhà vô địch mới thường niên lần thứ 17, Diễn đàn Davos mùa hè tổ chức tại Đại Liên vào tháng 6 năm đó, ông đã giảng biểu ngữ 'Cơ hội Trung Quốc 2.0'. Trong khi kêu gọi các công ty toàn cầu từ bỏ câu chuyện tiêu cực của phương Tây, ông nhấn mạnh rằng nền kinh tế Trung Quốc đang cho thấy sự ổn định và sức sống vững chắc với Kế hoạch 5 năm lần thứ 15 (2026-2030) được đưa ra vào năm 2026. Ông cũng cho biết nền kinh tế Trung Quốc đóng vai trò là 'bến đỗ an toàn' trong một thế giới đầy bất ổn. Họ cũng đưa ra số liệu cho thấy Trung Quốc đã miễn thuế cho 63 quốc gia và nhập khẩu trong 5 tháng đầu năm đã tăng 20,5% so với một năm trước, vượt xa tốc độ tăng trưởng xuất khẩu.

Thực tế bên ngoài địa điểm khác xa với sự lạc quan đó. Thị trường bất động sản rơi vào tình trạng suy thoái sâu sắc. Những người trẻ tuổi không thể tìm được việc làm và chính quyền địa phương ngập trong nợ nần. Li Chang vào vai một người giải quyết những vấn đề khó khăn này giống như một người mày mò. Một số nhà quan sát giải thích cách quản lý kinh tế của ông bằng cách so sánh nó với phân loại trong tiếng Anh, hoặc nhiệm vụ xác định thứ tự điều trị bằng cách xác định mức độ nghiêm trọng của bệnh nhân trong phòng cấp cứu. Trong tình huống đập này bị tắc, đập kia vỡ thì đó là phương pháp hành động trước ở khu vực cấp bách. Giới quan sát bên ngoài gọi ông là "đặc phái viên kinh tế" của Tập Cận Bình. Điều này là do ông tích cực hoạt động đối ngoại, đại diện cho lập trường của Trung Quốc tại Hội nghị thượng đỉnh G20 năm 2023 và Hội nghị thượng đỉnh BRICS năm 2025. Một số người cho rằng ông hào phóng với các công ty tư nhân hơn Tập Cận Bình và bị thu hút bởi tính thực tế hơn là hệ tư tưởng.

Nhưng ở đây phải đi trên dây. Chủ nghĩa thực dụng dựa trên một chân, lòng trung thành dựa trên chân kia. Nếu sự cân bằng giữa hai người bị mất, nó sẽ rơi xuống. Trường hợp của cựu Thủ tướng Lý Khắc Cường minh họa cho sự nguy hiểm. Li Keqiang đưa ra chính sách của riêng mình gọi là 'Likeromics'. Đó là một hướng đi độc lập nhằm giảm nợ và để khu vực tư nhân dẫn dắt tăng trưởng. Anh ta thậm chí còn không tin vào số liệu thống kê chính thức, vì vậy anh ta mang theo 'Chỉ số Li

Keqiang' của riêng mình bằng cách sử dụng các chỉ số thực tế như mức sử dụng điện và vận chuyển hàng hóa. Thái độ là họ sẽ không chấp nhận những con số do người số một đưa ra. Sự độc lập đó cuối cùng đã đưa anh ấy ra khỏi sân khấu.

Lý Thường không làm như vậy. Kể từ khi nhậm chức, Tập Cận Bình chưa đưa ra chính sách lớn nào vượt ra ngoài khuôn khổ đã xác lập. Chủ nghĩa thực dụng của ông chỉ đóng vai trò như một công cụ để củng cố quyền lực của Tập Cận Bình. Trước đây, các phe phái cạnh tranh với nhau và các phe phái khác nhau xung đột, nhưng bây giờ sự cạnh tranh đó đã biến mất. Tất cả những gì còn lại là cuộc đấu tranh xem ai trung thành hơn dưới một thân cây khổng lồ. Việc sử dụng Li Chang trong thực tế chỉ được phép miễn là nó không đi ngược lại nguồn gốc của nó. Hơn nữa, để ngăn chặn quyền lực của Li Qiang ngày càng tăng, Tập Cận Bình đã bổ nhiệm chánh văn phòng của mình, Cai Qi, làm phó chủ tịch ủy ban chính sách chủ chốt để kiểm soát ông ta. Dù là thủ tướng nhưng ông cũng là thủ tướng bị kiểm soát. Đây chính là lập trường của Lý Thường.

Đại hội Đảng lần thứ 21 sắp đến vào mùa thu năm 2027. Cuộc cạnh tranh này không phải là sự thay đổi nhân sự thông thường. Dự kiến sẽ có sự thay đổi thế hệ mang tính hủy diệt nhất kể từ thời Đặng Tiểu Bình, trong đó một số lượng đáng kể các thành viên Ủy ban Trung ương sẽ thay đổi cùng một lúc. Giữa biến động đó, tương lai của Li Qiang là một trong những chiếc hộp đen lớn về sự kế thừa quyền lực của Trung Quốc. Mô hình dự đoán của một số học giả cho rằng ngưỡng tuổi nghỉ hưu có thể sẽ được quy định lại đối với những người sinh năm 1960 tại hội nghị. Điều này có nghĩa là những người sinh trước năm 1960 sẽ từ chức, còn những người sinh vào thập niên 1960, được gọi là "sau 60" sẽ nắm vai trò lãnh đạo. Nếu điều đó xảy ra, Li Chang, sinh năm 1959, về nguyên tắc sẽ phải từ chức. Tuy nhiên, câu chuyện sẽ khác nếu Tập Cận Bình tiếp tục nhiệm kỳ thứ 4 liên tiếp và phá vỡ mọi thông lệ. Một số nhà quan sát tin rằng Lý Cường có thể trở thành người kế nhiệm nếu Tập Cận Bình tìm kiếm sự chuyển giao quyền lực có giới hạn để giảm bớt khối lượng công việc cho người đàn ông lớn tuổi hơn. Điều này là do không có phe phái độc lập nên nguy cơ nổi loạn thấp và hoàn toàn phù hợp với tầm nhìn của Tập Cận Bình. Một số nhà quan sát nhìn xa hơn. Kịch bản là nếu ông Tập Cận Bình già nua đột nhiên mất quyền cai trị vì sức khỏe yếu trên đường hướng tới mục tiêu hiện đại hóa năm 2035 thì rất có thể Lý Thường sẽ là người sửa chữa khoảng trống quyền lực. Vì không có phe phái nên nguy cơ nổi loạn thấp và vì ông hoàn toàn phù hợp với tầm nhìn quản lý nhà nước của Tập Cận Bình nên ông là người quản lý sẽ đảm bảo tính liên tục của hệ thống. Tuy nhiên, ngay cả khi các chức vụ bề ngoài là người đứng đầu đảng và chính phủ bị bỏ qua, quan điểm phổ biến là ông Tập Cận Bình sẽ không bao giờ từ bỏ chức vụ Chủ tịch Quân ủy Trung ương, cơ quan kiểm soát quân đội và đưa ra những quyết định mang tính định mệnh liên quan đến Đài Loan. Trong trường hợp đó, Li Chang sẽ vẫn là 'người kế vị một nửa' mà không có quyền lực quân sự. Nắm giữ quyền lực hời hợt nhưng không nắm giữ quyền lực thực sự, sức mạnh quân sự, cũng là một bước đi trên dây khác. Bị mắc kẹt ở tuổi 1960, ông hoặc lặng lẽ nghỉ hưu, hoặc tiếp tục bước đi bấp bênh trên dây mà không có quyền lực quân sự. Anh đang đứng ở ngã tư. Giống như việc ông trở thành thủ tướng bằng cách bỏ qua chức vụ phó thủ tướng, còn đường cuối cùng của ông sẽ không tuân theo một khuôn khổ nhất định. Cái kết của người bỏ qua

chức phó thủ tướng sẽ như thế nào còn tùy thuộc vào cái tâm của người đã thăng chức.

2. Chai Chi: Karl lên trực thăng

Xếp thứ 5 là Chai Chi. Trong khi Li Chang phụ trách nền kinh tế thì người đàn ông này phụ trách mạng lưới quyền lực thần kinh. Bàn tay quyết định ai sống sót và ai bị loại thuộc về người này.

Năm 2016, một người được bổ nhiệm làm thị trưởng thành phố Bắc Kinh. Nhưng lời chào này thật kỳ lạ. Tchaic được bổ nhiệm không phải là thành viên Ủy ban Trung ương cũng như thành viên dự khuyết vào thời điểm đó. Anh ấy là một thành viên cấp bậc. Việc một thành viên cấp bậc ngồi trực tiếp vào ghế thị trưởng ở Bắc Kinh, thủ đô của Trung Quốc, là điều chưa từng có.

Lời chào này gói gọn bản chất của Tsai Chi. Người đi lên trực thăng. Một quan chức trung bình leo lên từng bậc thang một. Trở thành ủy viên ủy ban ứng cử, trở thành ủy viên ủy ban trung ương, sau đó mới tìm kiếm một vị trí lớn. Chai Chi đã bỏ qua cái thang đó. Ai đó từ trên cao hạ tay anh xuống và kéo anh lên ngay lập tức. Không cần phải hỏi bàn tay đó thuộc về ai.

Nguồn gốc của Tsai Qi với Tập Cận Bình là ở tỉnh Phúc Kiến. Sinh ra ở Youshi, tỉnh Phúc Kiến vào năm 1955, ông làm việc ở cùng khu vực với Tập Cận Bình và có mối quan hệ sâu sắc với ông khi ông trở thành quan chức hành chính ở Phúc Kiến trong một thời gian dài. Trong giới chính trị tinh hoa Trung Quốc, kinh nghiệm làm việc cùng nhau trong cùng khu vực tạo nên một mạng lưới cá nhân cực kỳ mạnh mẽ. Cai Qi đã sử dụng mối liên hệ Phúc Kiến này làm bàn đạp để trở thành nòng cốt của Xi Jiajun.

Vũ khí của ông không phải là lời hùng biện chính trị phức tạp hay việc xây dựng quyền lực độc lập. Đó là quyền hành pháp. Khả năng âm thầm tiến về phía trước nhanh hơn bất kỳ ai khác khi được lãnh đạo tối cao ra lệnh, bất kể có thể có sự kỳ thị nào. Khi còn là thị trưởng Bắc Kinh, ông đã thúc đẩy các biện pháp cứng rắn để loại bỏ cái gọi là "dân số cấp thấp" ở ngoại ô thành phố, gây ra sự chỉ trích mạnh mẽ cả trong và ngoài thành phố. Tuy nhiên, nó vẫn không dừng lại. Khi được ra lệnh, hãy làm đến cùng cho dù kết quả có ra sao. Đó là cách của Chai Chi. Trong một hệ thống mà sự kiểm tra và cân bằng giữa các phe phái đã sụp đổ và lòng trung thành với một người là tiêu chí duy nhất, đây chính là đức tính mà Tập Cận Bình rất cần. Có nhiều nhân viên thông minh, nhưng có rất ít người thực hiện mệnh lệnh dù bị kỳ thị.

Nó bắt đầu với bộ phận an ninh. Từ năm 2014, ông giữ chức Phó Giám đốc Văn phòng Ủy ban An ninh Quốc gia Trung ương và Phó Giám đốc Thương mại, đồng thời được tái khẳng định trong đường lối an ninh cốt lõi do Tập Cận Bình trực tiếp quản lý. Bước nhảy vọt thực sự là việc ông được bầu làm thị trưởng Bắc Kinh vào năm 2016. Đây là người trở thành thị trưởng thủ đô từ một thành viên cấp bậc. Sự gia tăng theo chiều dọc này vẫn chưa dừng lại. Năm 2017, ông được đề bạt giữ chức Bí thư Đảng ủy Bắc Kinh, Ủy viên Bộ Chính trị, đến tháng 10/2022, ông vào Ban Thường vụ, cơ quan quyền lực cao nhất, đứng thứ năm. Lúc đó ông đã 66 tuổi. Tục lệ lâu đời "7 lên 8 xuống", tức là giữ chức ở tuổi 67 và nghỉ hưu ở tuổi 68, đã được chính Tập Cận Bình phá bỏ nên tuổi tác không còn là rào cản. Sự tham gia của bà Thái Kỳ là lời tuyên bố với toàn đảng rằng chỉ những

người trung thành với Tập Cận Bình mới vươn lên đỉnh quyền lực cao nhất.

Tsai Chi sẽ làm gì vào năm 2026? Ông là ủy viên thường vụ cấp năm và thư ký Ban Bí thư Trung ương, giữ chức vụ chánh văn phòng trên thực tế của Tập Cận Bình. Thuật ngữ 'Tham mưu trưởng' có thể lịch sự, nhưng công việc của ông không chỉ là quản lý lịch trình. Anh ta có quyền kiểm soát mạng lưới thần kinh của đảng. Ông tổ chức luồng thông tin đi đâu, ai báo cáo cho ai và những vấn đề gì sẽ được đưa lên bàn làm việc của Tập Cận Bình. Các nhà phân tích bên ngoài coi ông không phải là một bộ não hoạch định chính sách mà là một nhà lãnh đạo và điều hành, người biến ý chí của quyền lực cao nhất thành hiện thực. Nửa đầu năm đó, hàng loạt sự cố xảy ra cho thấy quyền lực của ông đã mở rộng đến mức nào. Chen Xi, cựu Trưởng Ban Tổ chức Trung ương, từng là bạn học đại học lâu năm và trợ lý nhân sự của Tập Cận Bình, bị đẩy ra vùng ngoại vi ở tuổi 72. Quyền lực của Tsai Qi tràn ngập đến mức ngay cả người từng giúp đỡ Tập Cận Bình cũng biến mất khỏi sân khấu. Vào ngày 5 tháng 6, bà Tsai Chi xuất hiện chính thức với tư cách là hiệu trưởng Trường Đảng Trung ương, nơi giám sát việc giáo dục tư tưởng và đào tạo nhân tài cho các quan chức cấp cao. Việc ông giữ chức Bí thư Ban Bí thư Trung ương, Giám đốc Văn phòng Trung ương, đồng thời giữ chức hiệu trưởng trường đảng đồng nghĩa với việc ông hiện đang nắm giữ sợi dây quyết định tư tưởng và sự thành công của các quan chức cấp cao trên khắp cả nước.

Đỉnh điểm là vào ngày 15 tháng 6. Thái Cực Quyền chủ trì Cuộc họp thảo luận về công tác xây dựng của Đảng toàn quốc. Khía cạnh của nơi này làm tôi sốc. Li Shi, người đứng đầu cấp 7 của cơ quan đánh giá cao nhất, ngồi dưới ông với tư cách là phó giám đốc, và Stei Feng, Trưởng Ban Tổ chức Trung ương, cũng có mặt. Hai vũ khí cốt lõi của đảng, thanh kiếm trừng phạt gọi là kỷ luật và thanh kiếm nhân sự gọi là tổ chức, đều tập hợp dưới sự chỉ huy của Thái Cực Quyền. Tại cuộc họp này, lần đầu tiên ông chính thức nêu ra 'Tư tưởng Tập Cận Bình về xây dựng Đảng', xác định đó là '14 nguyên lý' và truyền lại cho toàn đảng. Ông cũng chỉ đạo các lãnh đạo địa phương trên cả nước viết báo cáo về thành tích, thành tích nhiệm kỳ trước, đặc biệt là các dự án xây dựng công cộng để lại khoản nợ khổng lồ cho địa phương dưới danh nghĩa GDP. Các nhà phê bình coi đây không phải là một báo cáo công việc mà là một "bài kiểm tra giữa kỳ" dành cho các quan chức cấp cao, một bài kiểm tra các ý tưởng thanh lọc và thăng chức.

Tại cuộc họp này, ông giao một nhiệm vụ khác cho các nhà điều hành địa phương trên khắp cả nước. Tiêu chuẩn là '14 quan điểm'. Tiêu chuẩn này tóm tắt cốt lõi tư tưởng xây dựng đảng của Tập Cận Bình thành 14 điểm, sẽ quyết định ai sẽ sống sót và ai sẽ bị bỏ lại phía sau trong tương lai. Các nhà điều hành phải tự đánh giá mình theo tiêu chuẩn này và tự cho điểm. Đó là việc xác minh hệ tư tưởng và đánh giá nhân sự được kết hợp thành một.

Một sự so sánh xuất hiện trong tâm trí ở đây. Vương Kỳ Sơn (王岐山), kiểm sĩ chống tham nhũng trong nhiệm kỳ đầu tiên của Tập Cận Bình, chỉ có quyền trừng phạt những kẻ có tội. Đó là thanh kiếm dùng để bắt những quan chức tham nhũng, nhưng thanh kiếm chỉ chém. Chai Chi thì khác. Ngoài việc buộc mọi người phải chịu trách nhiệm, họ còn có quyền bổ nhiệm những người mới và đề bạt họ. Nó có cả dao cắt và tay trồng cây. Đây là lý do tại sao có người cho rằng quyền lực của

ông đã vượt qua Vương Kỳ Sơn vào thời điểm đó. Đồng thời, anh ta cũng có trách nhiệm kiểm soát Li Chang hạng hai. Đó là một cơ cấu trong đó các cộng sự thân thiết luôn kiểm soát lẫn nhau để mọi quyền lực tập trung vào một người. Ở đây, sự khác biệt là cả một thanh kiếm và một cái cân.

Thái Cực Quyền sẽ như thế nào vào năm 2027? Lúc đó ông đã 72 tuổi. Theo quy định về hưu do Đặng Tiểu Bình đặt ra, ông phải từ chức. Tuy nhiên, vì chính Tập Cận Bình đã phá vỡ quy tắc 7-8 nên tuổi tác không phải là cơ sở tuyệt đối. Những tiêu chuẩn anh ta tạo ra sẽ không cắt đứt anh ta. Nếu Tập Cận Bình đặc cử nhiệm kỳ thứ tư liên tiếp và xác định cần phải thắt chặt kiểm soát nội bộ, bà Thái Kỳ có thể vẫn tại vị ngay cả ở tuổi 72. Đó là quy luật quyền lực kỳ lạ: người xác minh nhân sự đặt mình ra ngoài thanh kiếm xác minh. Ủng hộ chính sách cai trị cứng rắn của Tập Cận Bình với tư cách là người nắm quyền thứ hai trên thực tế chịu trách nhiệm quản lý giai đoạn chuyển tiếp là một con đường mở ra cho Thái Kỳ. Ông hiện đang chỉ đạo công tác sàng lọc nhân sự toàn diện cho Đại hội Đảng lần thứ 21. Theo báo cáo, bắt đầu từ cuối tháng 7/2026, 45 đoàn rà soát chia thành 3 tổ sẽ được cử đến 31 quận hành chính cấp tỉnh và 124 cơ quan trung ương, nhà nước để thẩm tra sâu các quan chức cấp cao tiếp theo. Nhiệm vụ của một chánh văn phòng phải đi qua tất cả các bộ, ban ngành trên cả nước để xác định ai sẽ là người lãnh đạo tiếp theo. Tiêu chuẩn đó chính là '14 Điểm' mà anh ấy đã tạo ra. Một số phương tiện truyền thông sử dụng phép ẩn dụ chế nhạo để nói rằng quá trình này không giống như việc lựa chọn ban lãnh đạo tiếp theo, mà giống như việc lựa chọn 'những thành viên VIP mới của nhà tù', những người có thể bị thanh trừng bất cứ lúc nào. Thật hoài nghi khi cho rằng sự khác biệt giữa việc lên tới đỉnh cao quyền lực và việc bị cầm tù chỉ là một trang giấy. Cùng lúc Thái Kỳ đang kiểm tra nhân sự, Trương Ngọc Hà, phó chỉ huy quân đội, đã bị bắt ở bên kia. Một bên họ chọn người mới, một bên họ loại bỏ những người cũ. Hai nhiệm vụ là một luồng. Chai Chi đứng giữa sự thay đổi lớn lao này, gieo trồng lòng trung thành mới ở nơi quyền lực cũ đã bị cắt giảm.

Tuy nhiên, nếu dao quá sắc sẽ làm đứt tay đang cầm chuôi. Tsai Qi càng đi đầu trong việc bắt giữ các tướng lĩnh quân đội và buộc công chức phải kiểm chứng về mặt tư tưởng, xã hội quan liêu Trung Quốc càng rơi vào tình trạng sợ hãi và bất lực. Ngay cả trong quân đội, không ai đưa ra quyết định và thất bại trong nỗi sợ hãi 'ai sẽ là người tiếp theo?' Họ trốn tránh trách nhiệm, im lặng để tránh bị chú ý và chỉ làm những gì được yêu cầu. Bởi vì tôi sợ nếu mình đưa ra quyết định thì sau này sẽ trở thành tội ác.

Nhìn bề ngoài, có vẻ như 90 triệu đảng viên tuyệt đối phục tùng một người. Nhưng bên trong sự vâng phục đó lại trống rỗng. Đó là sự vâng lời để giữ vị trí của mình chứ không phải sự trung thành từ trái tim. Một hiện tượng trong đó chỉ có những tính toán để bảo toàn vị trí của một người thay vì lòng trung thành thực sự, đây được gọi là 'sự trung thành rỗng tuếch'. Đó là một lòng trung thành trống rỗng. Khi ngọn roi của Chai Chi trở nên mạnh mẽ hơn, sự phục tùng bên ngoài trở nên dày hơn và lòng trung thành bên trong trở nên mỏng manh hơn. Năm 2027 của Thái Cực có hai hướng. Liệu ông sẽ vẫn là người chỉ huy thứ hai, người sẽ hoàn thiện quyền cai trị lâu dài của Tập Cận Bình thông qua cải cách nhân sự được kiểm soát hoàn hảo, hay chính sách sợ hãi quá mức của ông sẽ vượt qua điểm tới hạn và trở thành ngòi nổ thúc đẩy sự bùng nổ nội bộ của hệ thống? Anh

đang đứng trên biên giới bấp bênh đó.

3. Vương Hồ Ninh: Quốc sư phục vụ ba vị hoàng đế

Xếp thứ tư là Vương Hồ Ninh. Trong khi hai người trước là những học viên bị bắt tay bởi những rào cản và lời chào, thì người này đạt được quyền lực bằng cái đầu chứ không phải bằng đôi tay. Đây là kiểu người hiếm thấy trong số bảy người trên sân khấu. Điều này là do ông ấy là người đạt đến đỉnh cao quyền lực chỉ nhờ ý tưởng của mình mà không có bất kỳ kinh nghiệm hành chính nào.

Nếu xếp bảy thành viên thường vụ thành hàng thì chỉ có một người là khác. Sáu người còn lại đều giữ chức bí thư đảng hoặc thị trưởng ở các tỉnh, thành phố trực thuộc trung ương, leo lên các bậc thang hành chính và đấu tranh phe phái. Có người ra lệnh phong tỏa, có người cầm kiếm xuất tinh. Đây đều là những người nắm trong tay quyền thực hành quyền lực. Wang Huning chưa bao giờ phụ trách chính quyền địa phương. Anh ta chưa bao giờ cai trị một lâu đài, đối xử với công dân hoặc có quan chức cấp dưới. Tất cả những gì anh có là cái đầu của mình. Một người vươn lên đỉnh cao quyền lực chỉ bằng những suy nghĩ, ý tưởng và lý thuyết, đó chính là Vương Hồ Ninh.

Có một câu nói xưa nói về loại người này. Guksa (國師), người thầy của dân tộc. Và ở phương Tây, có một thành ngữ gọi là 'Gray Eminence'. Nó có nghĩa là một cái bóng đứng đằng sau hậu trường cho nhà vua mượn đầu. Vương Hồ Ninh là người có cả hai biệt danh.

Wang Huning bắt đầu vào lớp học. Nó không nằm ở hành lang quyền lực mà ở phía trước bảng đen. Sinh ra ở Thượng Hải vào năm 1955, ông học tiếng Pháp tại Đại học Sư phạm Thượng Hải và sau đó nhận bằng thạc sĩ về chính trị quốc tế tại Đại học Phục Đán, trở thành phó giáo sư khoa học chính trị trẻ nhất của trường. Sau khi làm học giả thỉnh giảng tại Đại học Iowa và Berkeley từ năm 1988 đến năm 1989, ông xuất bản cuốn "United States vs. the United States" vào năm 1991, chỉ ra rõ ràng những mâu thuẫn nội tại của xã hội Mỹ và những mối nguy hiểm của nền dân chủ tự do. Ông sớm ủng hộ lý thuyết về chủ nghĩa độc tài mới, trong đó tuyên bố rằng chỉ có sự tập trung hóa mạnh mẽ mới có thể dẫn đến hiện đại hóa Trung Quốc một cách hiệu quả.

Cách Vương Hồ Ninh gắn bó với Tập Cận Bình không giống bất kỳ ai khác. Các thành viên thường vụ khác bị ràng buộc với một người là Tập Cận Bình. Vương Hồ Ninh bị ba người dây dưa. Ông đã phục vụ hai nhà lãnh đạo hàng đầu trước Tập Cận Bình. Một kẻ xảo quyệt luôn giữ vững địa vị của mình ngay cả khi các hoàng đế thay đổi, những lời nói về một người như vậy ở Trung Quốc cổ đại là phù hợp với anh ta. 'Lý thuyết ba đại diện' của Giang Trạch Dân, 'Quan điểm phát triển khoa học' và 'xã hội hài hòa' của Hồ Cẩm Đào. Tất cả những hệ tư tưởng cai trị cốt lõi này đều do chính ông soạn thảo và thiết kế. Suy nghĩ của ba vị lãnh đạo đều xuất phát từ ngòi bút của một người. Ông gia nhập Văn phòng Nghiên cứu Chính sách Trung ương vào năm 1995 và giữ chức vụ giám đốc trong 18 năm từ 2002 đến 2020, với tư cách là kiến trúc sư của các lý thuyết xuyên suốt ba chính quyền. 18 năm là một khoảng thời gian dài. Trong thời gian đó, người lãnh đạo tối cao đã thay đổi hai lần và hướng gió quyền lực đã thay đổi nhiều lần. Một nhân viên bình thường sẽ chịu chung số phận với một người lãnh đạo rồi cùng nhau biến mất khi người lãnh đạo đó từ chức.

Vương Hồ Ninh không hề biến mất. Mỗi khi một người lãnh đạo thay đổi, một hệ tư tưởng mới lại được tạo ra và thể hiện theo mong muốn của người lãnh đạo mới. Cung cấp logic cần thiết cho quyền lực mà không khăng khăng vào niềm tin của chính mình là cách anh ta tồn tại được 18 năm. Và khi thời đại Tập Cận Bình đến, hệ tư tưởng đặc trưng “Giấc mơ Trung Hoa” và “Tư tưởng Tập Cận Bình về Chủ nghĩa xã hội đặc sắc Trung Quốc trong thời đại mới” đã xuất hiện trong đầu ông. Để Tập Cận Bình lật đổ hệ thống lãnh đạo tập thể và thiết lập sự lãnh đạo thống nhất tập trung, ông ấy rất cần một vũ khí lý thuyết để biện minh cho sự cai trị của một người chống lại nền dân chủ phương Tây. Chủ nghĩa độc tài mới của Vương Hồ Ninh hoàn toàn phù hợp với khoảng trống đó.

Tầm quan trọng của phần thưởng mà ông nhận được càng lộ rõ hơn trong vụ đổ máu năm 2022. Tại Đại hội Đảng lần thứ 20 năm đó, Lý Khắc Cường và Vương Dương, đều là thành viên 67 tuổi của phe Đảng Cộng sản đối thủ, đã bị loại khỏi Ban Thường vụ, Hồ Xuân Hoa thậm chí còn bị đuổi khỏi Bộ Chính trị. Wang Huning, cũng 67 tuổi, không hề nao núng trước mọi chuyện. Dựa trên độ tuổi của mình, lẽ ra anh ấy cũng nên từ chức. Tuy nhiên, ông vẫn được giữ lại làm thành viên thường trực cao thứ tư trong ủy ban thường vụ.

Đây chính là nghịch lý của nhân vật Vương Hồ Ninh. Ông ta là một người không có cơ sở hành chính, không có ảnh hưởng ở địa phương và không có mối liên hệ quân sự nào. Anh ta không có bất kỳ loại vũ khí nào mà các thành viên thường vụ khác có. Thông thường, đó là một điểm yếu. Tuy nhiên, trong hệ thống của Tập Cận Bình, điểm yếu đó lại trở thành tài sản vô giá. Vì nó không có sức mạnh nên nó không phải là mối đe dọa. Vì nó không phải là mối đe dọa nên bạn có thể yên tâm giữ nó bên mình. Tuy nhiên, ông có một bộ não cung cấp vô số ý tưởng có thể biện minh cho sự cai trị lâu dài của ông. Một người có ích mà không đe dọa, không có đối tác nào thuận tiện hơn cho Tập Cận Bình. Ngoại lệ duy nhất vươn lên đỉnh cao quyền lực với tư cách là thành viên ban tham mưu lý luận của đảng là Vương Hồ Ninh.

Có một điều cần chỉ ra. Wang Huning là người đến để chỉ trích Hoa Kỳ sau khi tận mắt chứng kiến. Là một học giả thỉnh giảng tại Đại học Iowa và Berkeley trong một năm bắt đầu từ năm 1988, ông đã quan sát cận cảnh các đường phố, trường đại học và ngôi nhà ở Mỹ. Thật dễ dàng để ghét kẻ thù của bạn, nhưng rất khó để biết chính xác bạn là ai. Vương Hồ Ninh lựa chọn cái sau. Cuốn sách “Mỹ vs. America” của ông chẩn đoán rằng sự chia rẽ và rối loạn được nuôi dưỡng bởi chủ nghĩa tự do ẩn giấu bên dưới bề mặt của xã hội Mỹ thịnh vượng. Kết luận của ông là nếu không có một trung tâm vững mạnh thì xã hội sẽ tan rã. Chẩn đoán này sau đó đã trở thành khuôn khổ cho hệ tư tưởng biện minh cho sự tập trung quyền lực của Tập Cận Bình. Sau khi trực tiếp quan sát kẻ thù, anh ta rút ra logic của hệ thống của mình từ quan sát đó.

Năm 2026, ông sẽ là thành viên cấp cao thứ tư trong Ủy ban Thường vụ và Chủ tịch Hội nghị Hiệp thương Chính trị Nhân dân Quốc gia (CPPCC), giám sát các hoạt động của mặt trận thống nhất, chính sách Đài Loan và tuyên truyền tư tưởng. Có một sự tiến triển tỉ mỉ trong các hành động chính sách đối với Đài Loan của ông. Ngay từ năm 2024, ông đã có lập trường cứng rắn, nói rằng các lực lượng độc lập của Đài Loan phải 'chiến đấu', nhưng vào tháng 10 năm 2025, ông chuyển

sang cử chỉ hòa giải, nói rằng 'thống nhất' hòa bình là điều tốt nhất, thông qua Tân Hoa Xã do nhà nước điều hành. Vào tháng 2 năm 2026, ông gặp các thành viên của Quốc dân đảng đối lập thân Bắc Kinh của Đài Loan, và vào tháng 4, ông gặp lãnh đạo phe đối lập Zheng Zhiwen (鄭麗文) và nhấn mạnh rằng "hòa bình là mong muốn chung". Quá trình chuyển đổi này, dường như đang đặt thanh kiếm cứng xuống trong giây lát và đưa tay ra, có thể được hiểu là một diễn biến có tính toán nhằm ứng phó với cuộc bầu cử ở Đài Loan và những thay đổi về địa chính trị. Mục tiêu thống nhất vẫn như cũ, chỉ thay đổi phương pháp.

Đài Loan không phải là nơi duy nhất trong tầm tay của anh. Tại cuộc họp CPPCC tháng 1 năm 2025, ông hứa sẽ giúp các doanh nghiệp tư nhân phát triển lành mạnh và một tháng sau vào tháng 2, ông và Tập Cận Bình đã chủ trì một hội nghị chuyên đề quy tụ những gã khổng lồ công nghệ lớn như Jack Ma của Alibaba, Ren Zhengfei của Huawei, Ma Huateng của Tencent, Wang Chuanfu của BYD và Zeng Yuqun của CATL. Đó là cơ hội để triệu tập trở lại và an ủi các ông trùm tư nhân từng co rúm trước sự kiểm soát của đảng. Hãy an ủi, nhưng đừng buông dây cương. Vào tháng 3 cùng năm, các nhà lãnh đạo tôn giáo đã được triệu tập và tuyên bố rằng mọi hoạt động tôn giáo phải được tiến hành "hợp pháp, an toàn và có trật tự". Sự hiện diện của ông cũng đạt tới giai đoạn ngoại giao. Vào tháng 3 năm 2024, tôi gặp Giám đốc Ban Đối ngoại của Đảng Lao động Triều Tiên tại Bắc Kinh, và vào tháng 12 năm 2025, tôi đến thăm Lào và gặp Tổng thống Prabowo của Indonesia. Cho dù đó là kinh tế, tôn giáo, Đài Loan hay ngoại giao, các đầu sợi dây mà ông nắm giữ cuối cùng đều hội tụ về một nơi: quyền lực tối cao của đảng. Anh ta không cầm kiếm. Chúng tôi đóng khung những suy nghĩ sẽ đi vào tâm trí mọi người. Đó là công việc của những bóng xám ở hậu trường.

Wang Huning sẽ 72 tuổi vào thời điểm diễn ra Đại hội Đảng lần thứ 21 vào năm 2027. Nếu áp dụng tiêu chuẩn máy móc từ 7 đến 8, bạn đang ở độ tuổi sẽ phải từ chức. Tuy nhiên, tiêu chuẩn đó đã bị vô hiệu hóa vào năm 2022. Bản thân Tập Cận Bình đã phục vụ ba nhiệm kỳ liên tiếp ở tuổi 69, giữ Zhang Yuxia, 72 tuổi, làm Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương, và thăng chức cho Wang Yi, 69 tuổi, vào Bộ Chính trị. Trong một trường hợp, ông phải từ chức ở tuổi 67, và trường hợp khác, ông được giữ lại chức vụ ở tuổi 72. Tiêu chuẩn tương tự được áp dụng khác nhau đối với mỗi người. Giờ đây, quy ước đồng thuận giữa các phe phái đã bị phá vỡ, biến số duy nhất quyết định ai từ chức và ai ở lại không phải là thể chế mà là nhu cầu chính trị của Tập Cận Bình. Tuổi tác không phải là một biến số. Liệu Tập Cận Bình có cần người đó hay không là biến số duy nhất. Nếu Tập Cận Bình muốn tiếp tục nhiệm kỳ thứ tư liên tiếp và tạo đà cho mục tiêu hiện đại hóa vào năm 2035, ông ấy sẽ cần một hệ tư tưởng mới phức tạp để hợp lý hóa mục tiêu đó. Vương Hồ Ninh là một nhân vật hoàn toàn an toàn, không có phe phái nào để thách thức hay có căn cứ để đe dọa. Để biện minh cho thành tích chưa từng có trong nhiệm kỳ thứ tư liên tiếp, phải có logic tư tưởng phức tạp để hỗ trợ nó. Người duy nhất có thể nghĩ ra logic đó là Wang Huning. Vì vậy, con đường của anh ta hội tụ theo một trong hai cách. Hoặc ông chính thức từ chức Ban Thường vụ và chuyển sang một vị trí mang tính biểu tượng như Phó Chủ tịch nước và tiếp tục đưa ra lời khuyên ở hậu trường, hoặc ông được Tập Cận Bình, người ngày càng khao khát kiểm soát ý thức hệ nhằm thống

nhất hệ thống, và vẫn ở trong Ban Thường vụ ở tuổi 72, vẫn là 'lá chắn ý thức hệ cuối cùng'. Dù thế nào đi nữa, anh ta vẫn là một cái bóng xám đằng sau hậu trường, thiết kế một hộp đen về chế độ độc tài một người không có người kế vị. Chiến lược gia từng phục vụ ba vị hoàng đế sẽ chỉ rời sân khấu sau khi chuẩn bị sẵn những ý tưởng hỗ trợ cho nhiệm kỳ thứ tư của mình. Di sản trí tuệ của ông sẽ đóng vai trò là trục trung tâm của hệ tư tưởng cầm quyền của Trung Quốc cho đến những giây phút cuối cùng của chế độ Tập Cận Bình.

4. Ding Xueshang: Cái bóng của Tập Cận Bình

Người thứ 6 là Ding Xuexiang. Anh ta là người trẻ nhất trong bảy người, và theo ngữ pháp chính trị thông thường, anh ta có thể được coi là ứng cử viên để lãnh đạo thời đại tiếp theo. Nhưng con đường đó đã bị đóng lại với anh ta. Tại sao nó bị đóng lại là chìa khóa của phần này.

Nếu kể tên một trong những người phục tùng trung thành nhất của Trung Quốc thì sẽ không thể thiếu một cái tên. Bất cứ nơi nào Tập Cận Bình đi tới, dù trong nước hay nước ngoài, luôn có một người đi sau ông một bước. Vì thế người ta gọi ông là 'cái bóng của Tập Cận Bình'. Đây là Đinh Tuyết Thương.

Biệt danh 'cái bóng' có hai tầng ý nghĩa. Có nghĩa là nó luôn ở bên cạnh bạn nhưng cũng có nghĩa là nó không tự mình tỏa sáng. Cái bóng không đi trước cơ thể. Cái bóng không đi theo bất kỳ hướng nào từ cơ thể. Khi thân chính dừng lại thì nó dừng lại, khi thân chính di chuyển thì nó di chuyển theo. Biệt danh này ám chỉ cả phương pháp sinh tồn của Ding Xuexiang cũng như những hạn chế của nó. Bạn được an toàn chừng nào bạn còn sống như một cái bóng, nhưng cái bóng không bao giờ có thể trở thành thân thể.

Có một sự thật kỳ lạ. Ding Xuexiang và Tập Cận Bình làm việc cùng nhau chưa đầy một năm. Đối với một cái bóng đi theo suốt cuộc đời của nó, thời gian của nó ở với cơ thể rất ngắn ngủi.

Sinh ra ở Nam Thông, tỉnh Giang Tô năm 1962, Ding Xuexiang tiếp tục sự nghiệp ở Thượng Hải. Trong một cuộc gặp gỡ ngắn ngủi vào năm 2007, ông đã có quan hệ với Tập Cận Bình. Năm đó, Tập Cận Bình nhậm chức Bí thư Thành ủy Thượng Hải, nhưng thời gian ông ở đó chỉ kéo dài chưa đầy một năm. Nhưng một năm đó đã quyết định cả cuộc đời tôi. Khi đó, Ding Xuexiang là Giám đốc Văn phòng Thành ủy Thượng Hải và được thăng chức bí thư, hỗ trợ Tập Cận Bình ở cự ly gần. Ông trở thành mắt, tai, tay chân của Tập Cận Bình, phụ trách lịch trình, nghi thức, tài liệu và mọi công việc hàng ngày. Việc lấy được lòng tin của mọi người trong thời gian ngắn khó hơn việc lấy được lòng tin trong thời gian dài. Ding Xueshang đã hoàn thành nhiệm vụ khó khăn đó. Trong vòng một năm, Tập Cận Bình đã chọn ông là người mà ông sẽ giữ bên mình đến hết cuộc đời.

Việc hoàn trả diễn ra siêu nhanh. Ông được gọi vào chính quyền trung ương sau khi giữ chức vụ thư ký Ủy ban Chính trị và Pháp luật thành phố Thượng Hải, đồng thời giữ chức phó giám đốc Văn phòng Trung ương và phó giám đốc thương mại. Từ năm 2018, ông giữ chức vụ Giám đốc Văn phòng Trung ương, nơi kiểm soát mọi hành chính và bí mật của đảng. Tất cả tài liệu từ trung tâm đảng đều được chuyển qua bàn làm việc của ông. Tất cả các báo cáo đến Tập Cận Bình và chỉ thị

của Tập Cận Bình đều qua tay ông. Cái bóng chứa tất cả thông tin của phần thân chính.

Và vào tháng 10 năm 2022, ông vào Ủy ban Thường vụ chỉ có Tập Gia Quân, thành viên có cấp bậc cao thứ 6, và được trao chức Phó Thủ tướng Quốc vụ viện. Chỗ ngồi anh bước vào là một người khác. Hu Chunhua bị đuổi khỏi Bộ Chính trị, và Xi Zijun tiếp quản khoảng trống nơi lực lượng Đoàn Thanh niên Cộng sản bị cắt đứt hoàn toàn. Sự gia nhập của Ding Xueshang là mặt khác của sự đổ máu. Sự sụp đổ của một người là sự thăng tiến của người khác. Trong số bảy ủy viên thường vụ mới được bầu, ông là người duy nhất sinh vào những năm 1960, được gọi là 'sau 60'. Anh là người trẻ nhất trong số bảy người đạt đến đỉnh kim tự tháp quyền lực. Thực tế này lại xuất hiện một lần nữa trong nền. Bởi vì tuổi trẻ là điều kiện để trở thành người kế thừa trong ngữ pháp chính trị thông thường.

Khi Tập Cận Bình lên nắm quyền, ông đã tạo dựng được một mạng lưới rộng lớn những người từ Thiểm Tây, Phúc Kiến, Chiết Giang và Thượng Hải, nơi ông làm việc. Từ giai đoạn 18 đến 19 và 20, sự gia nhập của nhóm thân thiết này tăng lên rõ rệt. Những nhân vật chủ chốt được hình thành trong thời kỳ Thượng Hải bao gồm Han Jeong, Yang Xiaodu (楊曉渡) và Ding Xuexiang. Han Jeong và Yang Xiaodu rút lui khỏi trung tâm vì tuổi già. Chỉ có Ding Xuexiang, sinh năm 1962, sống sót qua chức vụ Lãnh đạo tối cao khóa 20 nhờ tuổi còn trẻ. Anh ấy là biểu tượng cuối cùng trong mối liên hệ với Thượng Hải của tôi. Phương pháp sinh tồn duy nhất của anh là hoàn toàn tuân theo và phục tùng con người số một.

Ding Xuexiang năm 2026 là người điều hành cấp công tác của hệ thống lãnh đạo thống nhất tập trung. Đại chiến lược quốc gia trong nhiệm kỳ thứ ba của Tập Cận Bình tập trung vào “phát triển” và “an ninh (an ninh quốc gia)” như hai trục. Logic là trong tình huống 'trăm năm chuyển đổi', nơi mà sự cạnh tranh giữa Mỹ và Trung Quốc ngày càng gia tăng và chuỗi cung ứng đang phân hóa, thì chỉ riêng sự phát triển thì không thể đạt được và sự an toàn phải đi đôi với nhau. Trong số đó, Ding Xueshang là người đi đầu trong các nhiệm vụ “an ninh kinh tế” và “phát triển đại chúng”. Một cảnh minh chứng rõ ràng cho điều này là bài phát biểu quan trọng tại lễ khai mạc Hội chợ triển lãm chuỗi cung ứng quốc tế Trung Quốc lần thứ 4. Tại sự kiện này, ông mạnh mẽ kêu gọi cộng đồng quốc tế và các công ty toàn cầu đảm bảo sự ổn định của chuỗi cung ứng. Trước áp lực từ Hoa Kỳ nhằm ngăn chặn xuất khẩu chất bán dẫn tiên tiến, cuộc chiến của ông là bảo vệ mạng lưới công nghiệp độc lập của Trung Quốc và khuyến khích hợp tác quốc tế. Báo cáo Đại hội Đảng lần thứ 20 có một số lượng đáng kể các từ khóa. 'Khoa học và công nghệ' xuất hiện 44 lần và 'an toàn' xuất hiện 91 lần. Điều mà một chế độ lo sợ và hy vọng được bộc lộ qua những lời nó liên tục nói ra. Một chế độ mà nói đến an toàn 91 lần cũng là một chế độ không ổn định. Theo xu hướng đó, Ding Xueshang đang điều phối chính sách tự chủ về công nghệ hướng tới mục tiêu trở thành cường quốc hiện đại vào năm 2035. Mỹ càng đóng cửa với chất bán dẫn thì Trung Quốc càng phải tạo ra công nghệ để tự mở những cánh cửa đó. Công việc hành chính của nhiệm vụ khó khăn đó là trách nhiệm của cái bóng. Đó không phải là một vị trí tỏa sáng, nhưng đó là việc ai đó phải làm.

Đinh Tuyết Tường của năm 2027 tiết lộ tình thế tiến thoái lưỡng nan kỳ lạ trong bối cảnh quyền lực của Trung Quốc. Ông là người duy nhất trong số bảy thành viên thường vụ sinh vào những năm 1960 và sẽ bước sang tuổi 65 vào năm 2027. Sáu người còn lại đều sinh vào những năm 1950. Việc có ai đó trẻ hơn một thế hệ vào vị trí đó có ý nghĩa rõ ràng trong nền chính trị thông thường. Thế hệ trẻ nhất là người sẽ lãnh đạo thế hệ tiếp theo sau khi thế hệ trước nghỉ hưu. Nếu đó là một sự thay đổi quyền lực thông thường, việc được chỉ định là người có khả năng kế nhiệm tiếp theo do tuổi tác và thâm niên sẽ là một bước đi tự nhiên. Tuy nhiên, các chuyên gia tin rằng ông hầu như không có cơ hội kế nhiệm Tập Cận Bình. Lý do thật nghịch lý. Điều này là do quá trình Tập Tử Quân nắm quyền tại Đại hội Đảng lần thứ 20 đã được tiền đề dựa trên 'sự tuyệt chủng của cơ cấu kế nhiệm'. Thông lệ chỉ định trước người kế nhiệm tiếp theo bằng cách bỏ qua một thế hệ, do Đặng Tiểu Bình thiết lập, đã bị phá vỡ sau sự sụp đổ của Hồ Xuân Hoa. Bằng chứng thuyết phục hơn nằm ở sự phân bố độ tuổi của 24 thành viên Bộ Chính trị khóa 20. Giả sử Tập Cận Bình kéo dài quyền lực thêm 10 năm nữa thì phải có một người thuộc thế hệ tiếp theo dưới 57 tuổi trong Bộ Chính trị mới trở thành người kế nhiệm thời hậu Tập Cận Bình. Tuy nhiên, trong số 24 người, không có một người nào được chọn dưới 57 tuổi. Đây là dấu hiệu cho thấy hoàn toàn không có ý chí đào tạo người kế vị. Đây là tình huống kỳ lạ của Ding Xuexiang. Không ai đủ tư cách hơn có thể là người kế vị. Bạn có thể đúng tuổi, có chức vụ cao, có kinh nghiệm nhưng con đường đến với vị trí đó đang bị chặn. Có đủ tư cách làm người kế vị và làm người kế vị là hai việc khác nhau. Chừng nào Tập Cận Bình còn chưa có ý định tìm người kế nhiệm thì bằng cấp sẽ chỉ là bằng cấp mà thôi.

Vì vậy, quan điểm của Ding Xuexiang không phải là 'lên đỉnh quyền lực' mà là sự sống còn phụ thuộc vào ý chí của Tập Cận Bình. Ở tuổi 65, ông có thể tiếp tục giữ chức vụ trong Ủy ban Thường vụ ngay cả khi áp dụng tiêu chuẩn giữ chân người 67 tuổi. Điều này là do ông là người hoàn toàn an toàn, không có phe phái độc lập hay sự kiểm soát quân sự nào nên không có mối đe dọa nào đối với quyền lực của Tập Cận Bình. Một cái bóng vĩnh cửu bảo vệ 4 nhiệm kỳ liên tiếp của Tập Cận Bình trong hộp đen trống rỗng và âm thầm thực hiện kiểm soát kinh tế, xã hội. Đó có thể là vị trí duy nhất còn lại cho anh ta. Câu nói duy nhất này bộc lộ rõ ràng bản chất quyền lực của Tập Cận Bình: một hệ thống trong đó người trẻ nhất trong bảy người không thể trở thành người kế vị.

5. Zhao Lezhi và Li Shi: Hai người cầm kiếm xuất tinh

Xếp thứ 3 và thứ 7 là Zhao Lezhi và Li Si. Có một lý do nào đó đã gắn kết hai người lại với nhau. Điều này là do cả hai đều là những người nắm giữ thanh kiếm xuất tinh. Theo dõi đường kiếm từ người này sang người khác cho thấy bạo lực của chế độ Tập Cận Bình đã phát triển như thế nào.

'Cuộc điều tra chống tham nhũng' của Đảng Cộng sản Trung Quốc không phải là nhiệm vụ làm trong sạch xã hội công vụ. Trong quá trình dỡ bỏ hệ thống lãnh đạo tập thể và tập trung quyền lực vào một người, Tập Cận Bình, Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật Trung ương (CCDI), cơ quan đánh giá, là vũ khí cực kỳ sắc bén để loại bỏ các đối thủ chính trị của lãnh đạo tối cao và thực thi lòng trung thành. Hai người lần lượt nắm chuỗi thanh kiếm này và thiết kế nên cục diện quyền lực của thời kỳ thứ hai và thứ ba của chế độ Tập Cận Bình là Zhao Leji và Li Si. Mặc dù là cùng một thanh kiếm nhưng

hướng mà mũi kiếm chỉ vào lại khác.

Con đường của họ giống nhau một cách kỳ lạ nhưng lại khác nhau. Zhao Leji cầm kiếm, đạt đến đỉnh cao quyền lực, sau đó cầm búa tiến vào hậu trường. Rishi đã được trao thanh kiếm đó và sử dụng nó trong thời điểm khó khăn nhất. Một người đặt dao xuống, một người cầm dao. Vì vậy, nếu nhìn hai bên cạnh nhau, bạn có thể thấy ngay vũ khí xuất tinh đã phát triển như thế nào dưới chế độ Tập Cận Bình.

Zhao Leji sinh ra ở Tây An, tỉnh Thiểm Tây vào năm 1957. Điều gắn kết ông và Tập Cận Bình là vùng đất mang tên tỉnh Thiểm Tây. Thiểm Tây là căn cứ của cha Tập Cận Bình và nhà cách mạng Tập Trọng Huân. Đối với Tập Cận Bình, Thiểm Tây giống như quê hương chính trị của ông. Khi Zhao Leji nắm quyền kiểm soát tỉnh Thiểm Tây với tư cách là Bí thư Đảng ủy từ năm 2007 đến 2012, ông đã đưa một số lượng lớn cán bộ đến từ Thiểm Tây hoặc có kinh nghiệm ở đó vào các vị trí chủ chốt. Đây được gọi là 'Sơn Tây Fang (陝西幫)'. Mạng lưới con người được xây dựng theo cách này sau này đã trở thành nền tảng của lực lượng hỗ trợ cá nhân mạnh mẽ khi Tập Cận Bình lên nắm quyền. Lòng trung thành không phải là điều duy nhất Zhao Lezhi dành cho Tập Cận Bình. Tôi đã hy sinh mọi người. Toàn bộ mạng lưới những người mà ông ta bồi dưỡng đã được chuyển sang tài sản của Tập Cận Bình.

Khoản bồi thường mà anh nhận được là quyền nhân sự và đánh giá. Năm 2012, ông trở thành Trưởng Ban Tổ chức Trung ương, nắm toàn bộ quyền hành nhân sự trong đảng. Mặc dù bề ngoài ông ta có vẻ là một học viên trầm lặng, nhưng ông ta đã đẩy lùi Đoàn Thanh niên Cộng sản của Hồ Cẩm Đào và Đảng Thượng Hải của Giang Trạch Dân một cách có hệ thống trong 5 năm. Và anh ấy đã đặt Shi Jiajun vào chỗ trống đó. Vào thời điểm Tập Cận Bình kết thúc nhiệm kỳ đầu tiên, cơ cấu quyền lực nhân sự đã nghiêng hẳn về Tập Cận Bình. Người vẽ bản phác thảo là Zhao Lezhi. Nhờ những đóng góp của mình, ông đã được vào Thường vụ năm 2017 và đảm nhiệm chức vụ Bí thư Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật Trung ương. Ông sống sót vào năm 2022 và được giữ lại làm thành viên cấp cao thứ ba, và vào năm 2023, ông thậm chí còn đảm nhận vị trí người đứng đầu ngành lập pháp với tư cách là Chủ tịch Ủy ban Thường vụ Quốc hội. Một người tạo ra quyền lực thông qua quản lý nhân sự, bảo vệ quyền lực đó thông qua hoàn cảnh và cuối cùng đã vươn lên vị trí đóng góp nó thông qua luật pháp.

Tuy nhiên, vào năm 2026, Zhao Lezhi đang tỏ ra thờ ơ một cách kỳ lạ khi anh đặt kiếm xuống và cầm chiếc búa lên. Vào tháng 3 năm 2025, ông vắng mặt trong các sự kiện lớn như lễ bế mạc hai hội nghị vì bệnh, nhưng đã trở lại vài ngày sau đó, làm dấy lên những nghi ngờ xung quanh sức khỏe của ông.

Còn có điều gì đó nghiêm trọng hơn thế. Vào tháng 1 năm 2026, Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương Zhang Yuxia bất ngờ bị thanh trừng, và Quốc hội do ông đứng đầu rơi vào tình trạng tê liệt kỳ lạ. Theo thông tin tình báo lưu hành giữa các nhà phân tích, sau khi Zhang Youxia được hưởng lương hưu, Zhao Leji đã triệu tập một số cuộc họp để tước bỏ tư cách đại diện của Đại hội Đại biểu Nhân dân Toàn quốc của ông. Nhưng không có kết luận nào được đưa ra. Kể cả hết cuộc họp này

đến cuộc họp khác, thủ tục tước bỏ tư cách đại diện của một người vẫn chưa được hoàn tất. Điều này có nghĩa là phản ứng dữ dội và phản kháng trong quân đội mạnh đến mức ngay cả người đứng thứ ba, người nắm giữ quyền lực leo thang cao nhất và trải qua nhiều gian khổ, cũng không thể đối phó ngay lập tức. Các thủ tục trên giấy tờ có vẻ ủng hộ hệ thống một người, nhưng sẽ có lúc những thủ tục đó không còn hiệu quả trên thực tế. Với tư cách là người đứng đầu ngành lập pháp, ông chịu trách nhiệm đảm bảo tính hợp pháp của hệ thống, nhưng ông đã bộc lộ những hạn chế quan liêu của mình khi đối mặt với sự chia rẽ nội bộ to lớn xảy ra trong hệ thống. Cảnh tượng này cũng là một phần của sự sụp đổ quân sự sẽ được thảo luận ở chương tiếp theo. Một nơi mà ngay cả người cầm thanh kiếm xuất tinh cũng không thể sử dụng thanh kiếm, đó là nơi những vết nứt trong hệ thống một người lần đầu tiên lộ ra.

Zhao Leji sẽ 70 tuổi vào thời điểm diễn ra Đại hội Đảng lần thứ 21 vào năm 2027. Kể từ Đại hội Đảng lần thứ 18, ông đã ba lần liên tiếp giữ chức vụ trong Bộ Chính trị và hai lần giữ chức vụ Ủy viên Thường vụ. Mặc dù top 7 và top 8 đã bị phá vỡ vào năm 2022 nhưng đó chỉ là biện pháp ngoại lệ cho sự cai trị và kiểm soát quân đội lâu dài của Tập Cận Bình. Không có ngoại lệ đối với Zhao Leji. Các nhà nghiên cứu tin rằng vào năm 2027, không có ngoại lệ, Zhao Lezhi sẽ nghỉ hưu hoàn toàn.

Khi các công cụ được sử dụng hết, chúng được đặt xuống. Zhao Leji đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ lịch sử là kiểm soát nhân sự của Tập Cận Bình trong nhiệm kỳ đầu tiên và diệt trừ tham nhũng trong nhiệm kỳ thứ hai. Anh ta nhận nhiệm vụ khó khăn là loại bỏ các phe phái đối địch và trồng Xi Zijun. Tuy nhiên, ông không có căn cứ quân sự độc lập hay hệ tư tưởng nào. Đó hoàn toàn là một sức mạnh công cụ và không còn gì sau khi nhiệm vụ hoàn thành. Vào năm 2027, khi phải tiến hành cải cách nhân sự với những người trung thành mới cho tranh giành nhiệm kỳ thứ tư liên tiếp, Zhao Lezhi, 70 tuổi, đã hết chức vụ, có khả năng sẽ biến mất một cách danh dự khỏi sân khấu dưới sự xem xét an toàn của Tập Cận Bình. Khi một người sử dụng tốt một thanh kiếm và lặng lẽ đặt nó xuống cùng với nó, đó là sự từ bỏ một thanh kiếm đã phục vụ mục đích của nó.

Người được giao con dao là Rishi. Sinh ra ở Liangdang, tỉnh Cam Túc vào năm 1956, ông có nguồn gốc độc nhất ngay cả ở Tây Gia Quân. Li Chang và Cai Qi là cấp dưới làm việc trực tiếp với Tập Cận Bình ở Chiết Giang và Phúc Kiến. Rishi thì khác. Điều gắn kết ông với Tập Cận Bình là mối quan hệ xuyên thế hệ. Bí thư Tỉnh ủy Cam Túc Li Ziqi, người mà ông phục vụ khi bắt đầu sự nghiệp chính thức, là đồng chí lâu năm và cộng sự thân cận của cha ruột Tập Cận Bình và nhà cách mạng Tập Trọng Huân. Tình bạn của thế hệ cha đã tạo nên sự tin cậy của thế hệ con. Tập Cận Bình coi Li Si, người chưa có kinh nghiệm trực tiếp, là 'thành viên đáng tin cậy trong gia đình'. Một niềm tin gần gũi như máu thịt, ngay cả khi chúng tôi chưa từng làm việc cùng nhau. Nguồn gốc độc đáo này đã mang lại cho Rishi uy tín chính trị vô hạn.

Phần thưởng chí mạng dành cho ông là chức vụ Bí thư Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật Trung ương, cơ quan điều tra và trừng phạt hành vi tham nhũng của tất cả các quan chức cấp cao và tướng lĩnh quân đội. Trước đó, ông đã được chứng minh là bí thư đảng ủy tỉnh Liêu Ninh vào năm 2015, và

năm 2017, ông được thăng chức bí thư tỉnh ủy Quảng Đông, trung tâm nền kinh tế Trung Quốc và cai trị khu vực đó trong 5 năm. Sau khi đảm nhiệm chính quyền địa phương, ông đã tiếp quản thanh kiểm nã giữ sự sống và cái chết của người dân khi vào Ủy ban thường vụ năm 2022, đứng thứ 7 trong bảng xếp hạng. Những bàn tay từng điều hành nền kinh tế giờ đã chuyển sang bàn tay cắt giảm con người.

Năm 2026, Rishi đang thực hiện cuộc thanh trừng đẫm máu nhất ở tiền tuyến. Danh hiệu bài trừ tham nhũng trong sạch. Đó là một nguyên nhân khó ai có thể phản đối. Nhưng những gì thực sự xảy ra dưới cái tên đó lại khác. Mũi kiếm mà anh ta cầm được ngụy trang như một nỗ lực diệt trừ tham nhũng, nhưng trên thực tế, nó hoạt động như một công cụ thực thi chính trị nhằm trấn áp các cuộc biểu tình và hình thành bè phái. Tiêu chuẩn của thanh kiểm không phải là kẻ tham nhũng mà là kẻ không trung thành. Chuỗi sụp đổ của các cấp cao nhất của quân đội Giải phóng Nhân dân kéo dài từ năm 2023, đều qua tay ông. Li Shangfu và Wei Fenghe, các cựu lãnh đạo quốc phòng, đã bị đình chỉ thi hành án và tư cách đảng viên của họ bị đình chỉ, Giám đốc Sở Công tác Chính trị Miao Hua bị điều tra vào tháng 11 năm 2024, và 9 tướng quân đội, bao gồm cả Phó Tổng thống He Weidong, đã bị tước tư cách đảng viên vào tháng 10 năm 2025. Khi bạn đọc từng cái tên một, một sự thật sẽ lộ rõ. Hầu hết những người này đều từng được Tập Cận Bình trực tiếp lựa chọn và tin tưởng. Và vào tháng 1 năm 2026, chính đường dây điều tra của Li Si đã dẫn đến bản cáo trạng bắt ngờ đối với Phó Chủ tịch nước 76 tuổi Zhang Yuxia, đồng minh của Tập Cận Bình trong 10 năm và trên thực tế là người đứng thứ hai trong quân đội, và Tham mưu trưởng Liu Zhenli với tội danh 'vi phạm kỷ luật nghiêm trọng và vi phạm hệ thống trách nhiệm của chủ tịch quân đội'. Ngay cả người chỉ huy thứ hai của quân đội cũng chạm tới mũi kiếm.

Lợi dụng khoảng trống mà bộ chỉ huy quân sự đang bế tắc do sự kiện Jiangyuxia, Li Si đâm sâu hơn vào quân đội. Cái gọi là 'đầu xương chày' và các đơn vị theo đường lối cứng rắn ngổ ngược ở các chiến trường phía Tây, phía Bắc và Trung ương đã phải chịu sự xác minh về hệ tư tưởng, đặt câu hỏi về lòng trung thành của họ và các cuộc điều tra kỷ luật gây áp lực buộc tội lẫn nhau. Trước Đại hội Đảng XXII, chúng ta đã lập danh sách thi giữa kỳ để quan chức cấp cao áp dụng nguyên tắc "trên và vượt", nghĩa là có năng lực thì lên, không có thì xuống. Có tin đồn rằng danh sách này được viết bằng máu chứ không phải mực.

Ở đây hướng của hai mũi kiếm khác nhau. Đó là một thanh kiếm có cùng kích thước, nhưng hướng nó nhìn khi được Zhao Lezi cầm và khi được Li Shi cầm là khác nhau. Thanh kiếm thứ nhất và thứ hai do Zhao Lezi cầm hướng ra ngoài. Nó chính xác nhằm mục đích loại bỏ "các phe phái cạnh tranh bên ngoài trong đảng", chẳng hạn như Đoàn Thanh niên Cộng sản và Đảng Thượng Hải, đồng thời củng cố quyền lực của Tập Cận Bình thành một hệ thống một người. Kẻ thù đã rõ ràng và thanh kiếm đã chém gục anh ta.

Tuy nhiên, đến thời kỳ thứ ba, khi quyền lực được thống nhất dưới sự lãnh đạo của Shi Zijun, hướng kiếm của Li Shi đã bị đảo ngược một cách kỳ lạ. Bởi vì bên ngoài chiếc chuông đã biến mất. Giờ đây, thanh kiếm đã kề vào cổ hơn 100 tướng lĩnh quân đội từng ủng hộ ngai vàng của Tập Cận

Bình trong quá khứ, cũng như những đồng minh thân cận nhất của ông do chính Tập Cận Bình lựa chọn. Cả Ngụy Phượng Hòa và Trương Ngọc Hà đều từng là người của Tập Cận Bình. Thanh kiếm dùng để chém kẻ thù bên ngoài quay vào trong để chém đồng minh của ngày hôm qua. Carl không biết làm thế nào để dừng lại. Khi thứ gì đó cần cắt hết, một thứ mới sẽ được tạo ra.

Tại sao mũi kiếm lại hướng vào trong? Trong thời kỳ thứ nhất và thứ hai, có những kẻ thù bên ngoài bị tiêu diệt là Đoàn Thanh niên Cộng sản và Bang Thượng Hải. Đến thời kỳ thứ ba, khi tất cả kẻ thù đã bị tiêu diệt và quyền lực chỉ còn lại một người là Thạch Tử Quân, bên ngoài chuồng không còn ai nữa. Nhưng con dao không dừng lại. Một khi một người đã xóa mọi séc và thậm chí phá vỡ các quy tắc chuyển giao quyền lực, anh ta sẽ không bao giờ biết ai sẽ đe dọa mình tiếp theo. Khi có quy tắc, chúng sẽ ngăn chặn các mối đe dọa, nhưng khi chúng biến mất, mọi người trong vòng thân cận của bạn sẽ trở thành mối đe dọa tiềm tàng. Thế là Carl quay vào trong.

Các nhà khoa học chính trị ưu tú gọi đây là 'Thể tiến thoái lưỡng nan của nhà độc tài'. Mọi phe phái và kiểm soát đã bị xóa bỏ, và các quy luật khách quan về sự thay đổi quyền lực, chẳng hạn như thứ 7, 8 và 8, đều bị phá vỡ, và tất cả những gì còn lại là sự khó đoán. Trong một chiếc hộp đen trống rỗng không có người kế nhiệm được chỉ định và không có quy tắc chuyển giao quyền lực, nhà lãnh đạo tối cao bị mắc kẹt trong một chu kỳ hoang tưởng, nơi ông chỉ có thể duy trì quyền lực bằng cách liên tục nghi ngờ và săn lùng ngay cả những cộng sự thân cận nhất của mình. Đồng thời, 'sự phân chia quyền kiểm soát' đã hoàn thành, với việc Chai Chi kiểm soát hệ tư tưởng và nhân sự, còn Li Shi thì dùng hoàn cảnh đe dọa. Tháng 6 năm 2026, cảnh Lý Sĩ gia nhập Nhóm Lãnh đạo Công tác Xây dựng Trung ương Đảng do Tsai Chi làm phó trưởng nhóm cho thấy sự kết hợp của sự phân công lao động. Những bàn tay nắm giữ hệ tư tưởng và nhân sự, và những bàn tay nắm giữ sự trừng phạt, đã hội tụ lại một chỗ.

Rishi vào năm 2027 thấy mình rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan đen tối. Khi đó, nếu bạn đã 71 tuổi và có số điểm là 7 hoặc 8 thì bạn sẽ là đối tượng được ưu tiên hàng đầu để nghỉ hưu. Nhưng điều đáng sợ hơn tuổi tác của anh chính là sự oán hận mà anh đã tích tụ. Người cầm con dao vẫn còn trong ký ức của những người bị chém. Ông ta càng thanh trừng nhiều tướng quân và quan chức cấp cao thì sự oán giận đối với ông ta càng lớn. Lập trường cực kỳ cứng rắn của ông đã tạo ra sự mất lòng tin cực độ trong đảng và quân đội. 'Sự ràng buộc chính trị', nơi không ai di chuyển và đứng yên, đã lan rộng, và sự trống rỗng của lòng trung thành ngày càng sâu sắc.

Kẻ hành quyết sống nhờ vào thanh kiếm hấn cùn. Vào ngày không còn chỗ để chứa gươm, lưỡi kiếm có thể hướng về phía đao phủ. Nếu một cuộc binh biến quân sự hoặc tình huống không thể kiểm soát nổ ra do tác dụng phụ của các cuộc thanh trừng vô lý vào năm 2027, Tập Cận Bình sẽ cần một vật tế thần để xoa dịu các nhóm lợi ích đang tức giận. 'Vật tế thần chính trị' hoàn hảo được ném vào lúc đó chính là Rishi. Vì bạn là người thực hiện mọi tình huống nên tất cả những gì bạn phải làm là mang theo mọi oán hận trên lưng và biến mất. Nếu người ra lệnh ở lại và người thi hành lệnh phải chịu trách nhiệm thì đó là cách thức quyền lực cũ.

Cũng có cách ngược lại. Nếu Tập Cận Bình vượt qua triều đại khủng bố này và hoàn thành xuất sắc nhiệm kỳ thứ 4 liên tiếp, Lý Tích có thể không trở thành vật tế thần. Nhưng trong cả hai trường hợp, kết thúc đều giống nhau. Tập Cận Bình sẽ lấy tuổi tác của mình làm cái cớ để người phụ trách công vụ 71 tuổi, người đã gây ra quá nhiều oán hận, giao gươm cho thế hệ trẻ và lặn lẽ từ chức. Có một câu nói bằng chữ Hán: Tosagupeng (兔死狗烹). Điều này có nghĩa là sau khi giết được con thỏ, con chó săn sẽ bị luộc chín. Sau cuộc săn, số phận của chú chó nằm trước Rishi.

Thanh kiếm xuất tinh trong tay Zhao Lezhi và Li Shi không phải là vũ khí thanh lọc để loại bỏ sự tham nhũng của quốc gia. Một lá chắn tự hủy diệt được sử dụng bằng cách ăn thịt chính mình để xoa dịu nỗi sợ hãi tột độ của một người, Tập Cận Bình, trước chiếc ghế quyền lực trống rỗng vào năm 2027 khi người kế nhiệm đã biến mất. Đó chính là con dao.

6. Boron. Limited: Những tàn dư cuối cùng của Shanghai Bang, bị đẩy khỏi sân khấu

Cho đến nay, chúng tôi đã thấy sáu người trên sân khấu. Bây giờ chúng ta thấy một người bị đẩy ra khỏi sân khấu. Điều này là do không thể đọc hết ngữ pháp của quyền lực nếu không nhìn vào những người bị đẩy ra ngoài cũng như những người bước vào.

Chỗ ở của Han Jeong thật độc đáo. Ông không phải là thành viên thường trực của ủy ban. Nó đứng thứ 8 trong hệ thống phân cấp quyền lực và nằm ngoài bảy thành viên của Ủy ban Thường vụ. Nhưng nếu không có anh ấy thì bức tranh của chương này sẽ không hoàn chỉnh. Nếu bạn thấy sáu người trước đó đã tham gia như thế nào, Han Jeong sẽ cho thấy những quy tắc tương tự đã đẩy mọi người ra ngoài như thế nào. Cái gì vào và cái gì bị đẩy ra đều có quy luật như nhau. Vì vậy, chúng tôi trình bày câu chuyện của anh ấy một cách ngắn gọn nhưng không hề nhẹ nhàng.

Trên sân khấu vào tháng 10 năm 2022, nơi có bảy người xếp hàng và bước ra, không có tên Han Jeong ở đó. Cho đến gần đây ông vẫn là Phó Thủ tướng cấp cao của Hội đồng Nhà nước. Sinh năm 1954, thời điểm diễn ra đại hội đảng, ông đã đúng 68 tuổi, chế độ '68 tuổi nghỉ hưu' được áp dụng không thương tiếc. Tập Cận Bình đã phá vỡ quy tắc tương tự đối với bản thân và người dân của mình, đồng thời sử dụng nó để chống lại các cộng sự thân cận của ông, những người đã không còn hữu ích. Han Jeong cùng với Li Keqiang, Wang Yang và Li Zhanshu thậm chí còn bị loại khỏi danh sách Ủy viên Trung ương và bị đẩy hoàn toàn ra khỏi cơ quan hữu hiệu của đảng. Người từng là phó thủ tướng của nền kinh tế lớn thứ hai thế giới đã bị xóa tên khỏi danh sách trung ương của đảng chỉ sau một đêm. Người của Tập Cận Bình đã chiếm lấy khoảng trống mà ông bị đẩy ra. Bảy người bước vào và những người bị đẩy ra là hai phía của cùng một sân khấu.

Han Jeong là ai? Sự khởi đầu của anh ấy cũng không mấy hào nhoáng. Ông bắt đầu làm công nhân bình thường trong một nhà kho ở Thượng Hải vào nửa sau của Cách mạng Văn hóa, và thăng tiến lên các vị trí hành chính và đảng, làm việc tại một công ty thiết bị hóa chất và một nhà máy sản xuất giày cao su. Ông nhận bằng thạc sĩ tại Đại học Sư phạm Đông Trung Quốc và trở thành một quan chức ưu tú với danh hiệu 'Nhà kinh tế trưởng', nhưng nền tảng của ông dựa trên thời gian làm

việc ở cấp dưới. Ông là thành viên chủ chốt của 'Shanghai Bang', tổ chức đã chỉ đạo nền chính trị Trung Quốc kể từ thời Giang Trạch Dân. Sinh ra ở Thượng Hải vào năm 1954, ông chưa bao giờ rời Thượng Hải và tiếp tục sự nghiệp của mình ở đó cho đến năm 2017. Vào thời điểm đó, ông đã gặp năm nhà tài trợ mà sau này trở thành thành viên Ủy ban Thường vụ: Huang Ju, Wu Bangguo, Zhu Rongji, Zeng Qinghong và Wei Zhengsheng với tư cách là người cố vấn. Đó là kẻ thù của Shanghai Bang, một phe lớn do Giang Trạch Dân và Tăng Khánh Hồng lãnh đạo.

Tuy nhiên, kỹ năng sinh tồn của Han Jeong có tính linh hoạt nên không mù quáng giới hạn anh ta chỉ trong một phe. Chúng ta có thể thấy điều này vào năm 2006, khi Bí thư Thành ủy Thượng Hải Chen Liangyu bị lật đổ bởi một vụ bê bối tham nhũng lớn. Chen Liangyu là cốt lõi của Shanghai Bang. Vào thời điểm thủ lĩnh phe của mình ngã xuống, Han Jeong đã không hề dao động cùng phe. Đúng hơn, ông đã vượt qua cuộc khủng hoảng bằng cách thể hiện lòng trung thành với Hồ Cẩm Đào, nhà lãnh đạo tối cao vào thời điểm đó. Cảm giác thuộc về một bè phái nhưng không chìm đắm trong đó là kỹ thuật sinh tồn của anh.

Cuộc chạm trán quyết định làm thay đổi số phận của ông xảy ra vào năm 2007. Tập Cận Bình nhậm chức Bí thư Thành ủy Thượng Hải trong một thời gian ngắn, nơi đang hỗn loạn do vụ bê bối Tian Liangyu. Ông Tập Cận Bình sắp được thăng chức vào Thường vụ Bắc Kinh và sắp được bổ nhiệm làm người kế nhiệm tiếp theo nên thời gian ở Thượng Hải của ông chỉ kéo dài chưa đầy một năm. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Hàn Hàn đã hỗ trợ chặt chẽ cho Tập Cận Bình trên cương vị thị trường, phó bí thư và xây dựng mối quan hệ thân thiết. Tương tự như cách Li Chang dính líu đến Chiết Giang và Ding Xuexiang dính líu đến Tập Cận Bình ở cùng Thượng Hải. Chung sống ngắn ngủi, quan hệ lâu dài. Cuộc gặp gỡ này sau đó đã trở thành tài sản quyết định trong việc đưa Han Jeong lên nắm quyền cao nhất ở Bắc Kinh.

Là một nhà kỹ trị kinh tế dày dặn kinh nghiệm ở Thượng Hải, ông rất được kính trọng trong cộng đồng doanh nghiệp nước ngoài vì những chính sách thân thiện với thị trường của mình. Một quan chức Trung Quốc mà các nhà đầu tư nước ngoài có thể yên tâm ngồi cùng, đó chính là bộ mặt của Jeong Jeong. Ông trở thành Bí thư Thành ủy và Ủy viên Bộ Chính trị Thượng Hải năm 2012, vào Ban Thường vụ Thượng Hải ở vị trí thứ 7 năm 2017, giữ chức Phó Thủ tướng cấp cao từ năm 2018 đến 2023. Ông từng giữ chức vụ điều phối thực thi chính sách tại nền kinh tế lớn thứ hai thế giới.

Cũng cần chỉ ra con đường anh ấy đã đi để đạt đến đỉnh cao. Những người cố vấn của Han Jeong, Huang Ju, Wu Bangguo và Zhu Rongji, đều vươn lên trở thành trung tâm quyền lực ở Thượng Hải. Han Jeong là thành viên trẻ nhất của dòng dõi đó. Đó là sự thâm hụt ngày càng tăng lên trên con đường do thế hệ trước đã trải sẵn. Sở dĩ ông sống sót dưới thời Tập Cận Bình không phải vì quyền lực của phe phái mà là vì những hành động vượt qua phe phái của ông.

Một trong những vị trí mà ông được giao đã thử thách lòng trung thành của ông. Kể từ năm 2018, ông giữ chức vụ đứng đầu Nhóm Lãnh đạo Trung ương, chuyên giám sát các vấn đề Hồng Kông và Ma Cao. Công việc mà anh ấy phải đối mặt, mà anh ấy nói là thân thiện với thị trường, không hề giống với thị trường. Khi các cuộc biểu tình ủng hộ dân chủ quy mô lớn nổ ra ở Hồng Kông vào năm

2019, Hàn Hàn đã thành lập một trung tâm khủng hoảng ở đại lục và điều phối một đường lối đàn áp cứng rắn. Về việc ban hành luật an ninh quốc gia sau đó ở Hồng Kông và cải cách hệ thống bầu cử, ông định nghĩa đây là một “cuộc chiến chống lật đổ”. Đằng sau bộ mặt ăn nói nhẹ nhàng của một quan chức kinh tế, ông là bàn tay thực thi triệt để ý chí của Tập Cận Bình. Phải như thế mới sống sót được.

Bất chấp lòng trung thành của ông, đỉnh cao quyền lực của ông không tồn tại mãi mãi. Năm 2022, ông bị đẩy ra khỏi Ủy ban Thương mại. Trong tình huống mà cùng một quy định có thể là ân xá cho người này và án tử hình cho người khác, Han Jeong là người đến sau. Nhưng sự hữu ích của Hanjeong vẫn chưa hết. Tháng 3 năm 2023, ông được bổ nhiệm làm Phó Chủ tịch nước thứ 11 và trở lại vị trí thứ 8 trong hệ thống phân cấp quyền lực. Phó tổng thống là một vị trí danh dự, mang tính biểu tượng và không có quyền lực chính sách thực sự. Tuy nhiên, đó là một vị trí phù hợp với một quan chức có trình độ và dày dặn kinh nghiệm.

Han Jeong vào năm 2026 là gương mặt ngoại giao của hệ thống một người đi vòng quanh thế giới. Tuy không có thực quyền nhưng chức vụ lại giàu nghi thức và biểu tượng, chức vụ Phó chủ tịch nước rất phù hợp với công việc như vậy. Ông đại diện cho Trung Quốc tại lễ đăng quang của Vua Charles III của Vương quốc Anh vào tháng 5 năm 2023, đồng thời tổ chức một cuộc gặp riêng với Ngoại trưởng Hoa Kỳ Blinken tại Đại hội đồng Liên Hợp Quốc vào tháng 9 cùng năm, rao giảng lập trường của mình chống lại 'bá quyền' của phương Tây. Vào tháng 5 năm 2024, ông tham gia chuyến thăm Trung Quốc của Tổng thống Nga Putin, nhấn mạnh mối quan hệ giữa Nga và Trung Quốc.

Thời điểm quan trọng trong hoạt động ngoại giao của ông diễn ra vào ngày 20/1/2025. Tại lễ nhậm chức của Tổng thống Mỹ Donald Trump, Han Jeong là người được cử làm đại diện đặc biệt thay thế ông Tập Cận Bình. Một người bị đẩy ra khỏi Thường vụ đứng ra tự thiêu lãnh đạo cao nhất của Trung Quốc tại lễ nhậm chức tổng thống Mỹ. Hãng tin AP đánh giá ông là “cố vấn đáng tin cậy” nhất trong số các nhân sự chủ chốt của Tập Cận Bình. Ông đã gặp Phó Tổng thống Hoa Kỳ J.D. Vance và các quan chức khác để tạo bầu không khí tích cực trong quan hệ Mỹ-Trung bất chấp nguy cơ xảy ra một cuộc chiến thuế quan gay gắt. Năm 2026, ông gặp Putin tại Diễn đàn Kinh tế Quốc tế St. Petersburg để thảo luận về sự phát triển khu vực ở Trung Quốc và Âu Á, đồng thời gặp Michelle Bachelet, ứng cử viên hàng đầu cho vị trí Tổng thư ký Liên hợp quốc tiếp theo. Lễ đăng quang ở London, Liên hợp quốc ở New York, Lễ nhậm chức ở Washington, Diễn đàn ở St. Petersburg. Nếu theo bước chân của Han Jeong, việc nói ông là quan chức danh dự không có thực quyền sẽ trở nên vô nghĩa. Ông đại diện cho Tập Cận Bình ở bất cứ nơi nào đất nước vĩ đại mang tên Trung Quốc đối mặt với thế giới. Quyền lực vẫn ở Bắc Kinh, chỉ có bộ mặt mới lộ ra thế giới.

Đây chính là sự nghịch lý của nhân vật Han Jeong. Làm sao ông ta, người đã bị đẩy ra khỏi Thường vụ, vẫn được sử dụng làm đặc phái viên ngoại giao hàng đầu? Câu trả lời là vì anh ta không phải là mối đe dọa. Người có quyền lực sinh ra sự nghi ngờ. Một người đã mất quyền lực thì không còn nghi ngờ gì nữa. Khi Han Jeong bị đẩy ra khỏi Thường vụ, anh được giải thoát khỏi sự

nghi ngờ cùng với quyền lực thực sự của mình. Không có phe phái chính trị hay căn cứ quân sự độc lập, nó thậm chí không gây ra mối đe dọa 1% cho chế độ của Tập Cận Bình. Vì không có mối đe dọa nào nên bạn có thể gửi nó đi. Tới London, tới Liên hợp quốc, tới Washington. Dù nói gì hay gặp ai, Tập Cận Bình không có lý do gì để lo lắng.

Đồng thời, kinh nghiệm phong phú của ông trong quản lý kinh tế và cách cư xử tinh tế mang lại cảm giác ổn định cho các nhà đầu tư phương Tây và toàn cầu. Đối với khuôn mặt của hệ thống một người cứng rắn, nó có khuôn mặt mềm mại và hợp lý, rất hữu ích như một biển hiệu bên ngoài. Đó là một cấu trúc trong đó đạt được sự an toàn để đổi lấy sức mạnh bị lấy đi, và nhờ sự an toàn đó, nó được sử dụng lại. Những người có quyền lực thực sự bị nghi ngờ và bị bỏ tù, trong khi những người mất quyền lực thực sự vẫn an toàn và đi du lịch khắp thế giới. Nghịch lý này của Hàn Hán thể hiện ngược lại sức mạnh của hệ thống Tập Cận Bình vận hành như thế nào.

Han Jeong sẽ 73 tuổi vào thời điểm diễn ra Đại hội Đảng lần thứ 21 vào năm 2027. Vì ông đã bị trục xuất hoàn toàn khỏi tổ chức quyền lực cốt lõi của đảng vào năm 2022 nên không có khả năng ông tái xuất hiện ở trung tâm của cơ cấu kế nhiệm hay cuộc tranh giành quyền lực tiếp theo. Đối với các thành viên ủy ban thường vụ khác, vẫn còn căng thẳng về việc nên tiếp tục tại vị hay nghỉ hưu vào năm 2027, nhưng đối với Han Jeong, không có sự căng thẳng nào như vậy. Ông ấy đã rời khỏi ghế quyền lực và tất cả những gì còn lại là hoàn thành nhiệm kỳ của mình trên lĩnh vực ngoại giao. Việc ông bị đẩy ra khỏi Thường vụ đầy quyền lực và nhận chức Phó Chủ tịch nước không có thực quyền chứng tỏ hệ thống lãnh đạo tập thể đã chuyển hoàn toàn sang chế độ một người của Tập Cận Bình. Phe Thượng Hải của Giang Trạch Dân hiện đã hoàn toàn mất đi sức sống như một lực lượng chính trị. Sau Đại hội Đảng lần thứ 21 vào năm 2027, khi việc bổ nhiệm nhân sự chính phủ được hoàn tất trước Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc lần thứ 15 vào mùa xuân năm 2028, Han Jeong sẽ lặng lẽ rút lui hoàn toàn khỏi chính trường, kết thúc nhiệm kỳ 5 năm làm Phó Tổng thống.

Sự ra đi của ông vượt xa sự ra đi của một quan chức dày dặn kinh nghiệm. Đã từng có nhiều phe phái trong nền chính trị Trung Quốc. Thượng Hải Bang của Giang Trạch Dân và Tăng Khánh Hồng, Đảng Cộng sản của Hồ Cẩm Đào và Lý Khắc Cường, và Tập Cận Bình của Tập Cận Bình. Các phe phái này đẩy và kéo nhau để tạo ra sự cân bằng quyền lực. Trong sự cân bằng đó, một người không thể có tất cả. Nếu ai đó cố gắng đi solo, các phe phái khác sẽ ngăn cản họ. Phòng Thượng Hải của Han Jeong là một trục của sự cân bằng đó.

Bây giờ trục đó biến mất. Đoàn Thanh niên Cộng sản đã giải tán vào năm 2022, và Bang Thượng Hải trút hơi thở cuối cùng khi Han Jeong nghỉ hưu. Phe từng là trục chính của nền chính trị tinh hoa Trung Quốc trong gần 30 năm kể từ thời Giang Trạch Dân đang vĩnh viễn biến mất khỏi sân khấu quyền lực. Những gì còn lại là một sân khấu trống rỗng chỉ còn lại cái bóng của Tập Cận Bình. Một chặng không có tay để phanh, một chặng không có tạ để giữ thăng bằng. Cú cú chào cuối cùng của Han Jeong là một phần của tấm màn buông xuống sân khấu. Với sự ra đi của ông, không còn phe phái nào nói không với Tập Cận Bình.

Hãy xếp sáu người vào một hàng một lần nữa. Thủ tướng bỏ qua chức phó thủ tướng, thanh kiếm cưỡi trên trục thẳng, bộ trưởng quốc gia phục vụ ba vị hoàng đế, cái bóng của Tập Cận Bình và hai nhà định giá đã hướng mũi kiếm vào trong. Thêm nữa, tàn dư cuối cùng của Shanghai Bang đã bị đẩy khỏi sân khấu. Biệt hiệu tuy khác nhau nhưng sau khi vượt qua bốn câu hỏi giống nhau, phương pháp sinh tồn sẽ hội tụ về một. Không có quyền lực độc lập. Một cái gì đó không gây ra mối đe dọa cho một người. Chỉ khi đó hệ thống mới có thể tồn tại.

Tất cả sức mạnh của họ đều là sức mạnh vay mượn. Vị trí thủ tướng của Li Qiang, thanh kiếm của Cai Qi, hệ tư tưởng của Wang Huning, vị trí phó thủ tướng của Ding Xuexiang, quyền lực ảnh hưởng của Zhao Leji và Li Shi, và giai đoạn ngoại giao của Han Jeong đều đến từ một người, Tập Cận Bình. Đó là một sức mạnh có thể biến mất bất cứ lúc nào nếu người cho mượn rút nó ra. Vì vậy, họ không tự làm. Điều này là do họ biết rằng thời điểm họ phát triển phe phái của riêng mình, họ sẽ bị coi là mối đe dọa, và thời điểm họ bị coi là mối đe dọa, mũi kiếm sẽ chĩa vào họ. Cảnh tượng mà những người đưa ra lòng trung thành không có gì khác ngoài lòng trung thành, đó là nội bộ của Thường vụ năm 2026.

Khi tôi hỏi sáu người bốn câu hỏi, các câu trả lời gần như giống nhau. Làm thế nào bạn tham gia được, thông qua mối quan hệ gần gũi của bạn với Tập Cận Bình? Phần thưởng là gì? Một nơi đã phá vỡ quy ước. Bây giờ bạn đang làm gì? Thực hiện ý nguyện của Tập Cận Bình. Triển vọng năm 2027 là Tập Cận Bình sẽ tại vị hoặc nghỉ hưu tùy theo nhu cầu của ông. Có sáu ký tự, nhưng câu trả lời đi cùng nhau thành một. Bản thân sự giống nhau này đã nói lên nhiều điều về bản chất của hệ thống này. Thời đại mà những người khác nhau đi theo những con đường khác nhau đã kết thúc và chỉ còn lại một con đường.

Tuy nhiên, chính phương pháp sinh tồn đó lại ẩn chứa một cái bẫy. Nếu bạn lấp đầy ban lãnh đạo cao nhất chỉ với những người không phải là mối đe dọa, thì sẽ không còn ai để lãnh đạo kỹ nguyên tiếp theo. Để lãnh đạo thời đại tiếp theo, người ta phải có sức mạnh và tầm nhìn của riêng mình, nhưng người như vậy bị coi là mối đe dọa và ngay từ đầu đã không thể đạt được vị trí đó. Ngay cả Ding Xuexiang, người trẻ nhất trong bảy người, cũng không thể là người kế vị. Trong số 24 thành viên Bộ Chính trị, không ai dưới 57 tuổi. Hạt giống kế vị hoàn toàn trống rỗng.

Kết quả của việc xóa bỏ tất cả các đối thủ cạnh tranh để tập trung quyền lực vào một nơi, ngay cả những người sẽ lãnh đạo thế hệ tiếp theo cũng bị xóa sổ. Những nỗ lực nhằm loại bỏ việc kiểm tra đã dẫn đến việc loại bỏ sự kế thừa. Đây có thể là ý đồ của Tập Cận Bình, hoặc có thể là tác dụng phụ ngoài ý muốn. Ranh giới nằm trong hộp đen nên khó ai có thể xác định được. Tuy nhiên, kết quả là rõ ràng. Tính đến năm 2026, không có ai ở đỉnh cao quyền lực của Trung Quốc sẽ chịu trách nhiệm về:

Những gì bảy người thể hiện trên sân khấu năm 2022 không phải là sức mạnh hoàn chỉnh mà là cảnh tượng quyền lực khiến vị trí tiếp theo bị bỏ trống. Chiến thắng trong ngày đã sớm tạo ra khoảng trống. Và chỗ trống đó là nguyên nhân khiến cuộc thanh trừng quân sự vào năm 2026 trở nên nguy hiểm. Nếu đã có người kế vị được chỉ định, khi quân đội, trong đó có Zhang Yuxia sụp đổ,

quyền lực sẽ tìm được sự ổn định bằng cách trông cậy vào người tiếp theo. Không có người kénhiệm, những rạn nứt trong quân đội nhanh chóng lan rộng thành những rạn nứt trong toàn hệ thống. Vị trí tuyển dụng đó đẩy sự vắng mặt của người kế nhiệm vào năm 2027 vào bóng tối sâu thẳm. Sự sống sót của sáu người trên sân khấu là một cuộc khủng hoảng cho toàn bộ sân khấu. Thời điểm một người có tất cả mọi thứ cũng là thời điểm không ai phải chịu trách nhiệm về những gì xảy ra tiếp theo. Chiến thắng và khủng hoảng chùng chéo trong một cảnh. Ở chương tiếp theo, chúng ta đi vào câu chuyện của những người rời sân khấu, những người bị đẩy ra ngoài so với bảy người bước vào.

Chương 3 Những người bị đẩy ra chứ không phải bẫy người bước vào

Đầu tháng 4 năm 2024, tòa soạn của hãng thông tấn nhà nước Tân Hoa Xã ở Bắc Kinh vẫn hoạt động như thường lệ. Tuy nhiên, trong ba ngày đó, cùng một cảnh tượng ở cùng một khu vực đã được đăng lên trang nhất ba lần liên tiếp. Đó là một bông hoa đào từ Linzhi, miền đông nam Tây Tạng. Từ ngày 6 đến ngày 8 tháng 4, Tân Hoa Xã mỗi ngày đăng tải một lượng lớn hình ảnh về phong cảnh hoa đào ở Lâm Truy. Trang này chứa đầy các sản phẩm du lịch khác xa với các đại sứ quốc gia, chẳng hạn như Chuyến bay tình yêu Linzhi Peach Blossom do Xijiang Airlines điều hành.

Không thể nào Peach Blossom lại là một sự kiện chính trị được. Vào mùa xuân, thung lũng Linz phủ đầy màu hồng, hàng năm du khách đổ xô đến chụp ảnh phong cảnh. Tuy nhiên, việc các phương tiện truyền thông nhà nước hàng đầu của Trung Quốc dành chỗ cho lễ hội hoa địa phương trong ba ngày liên tiếp là điều không phổ biến. Hơn nữa, Linz không chỉ là nơi nào đó. Đó là tổ ấm chính trị của một người. Đây là nơi mà một thanh niên 21 tuổi vừa tốt nghiệp đại học đã tình nguyện xuống đường, từ bỏ vị trí thoải mái ở Bắc Kinh. Đây là nơi anh gặp ông chủ đầu tiên và xây dựng sự nghiệp đầu tiên của mình. Chàng trai trẻ tên là Hu Chunhua.

Vài ngày trước đó, vào ngày 4 tháng 4, Nhà xuất bản Tư vấn Chính trị Nhân dân đưa tin rằng Hu Chunhua đã kiểm tra khu vực núi Mã An ở tỉnh An Huy từ ngày 30 tháng 3 đến ngày 3 tháng 4. Cuộc kiểm tra một khu vực địa phương của một phó chủ tịch duy nhất sẽ kết thúc trong một chuyến thăm ngắn. Tuy nhiên, 11 quan chức cấp cao của Hội nghị Hiệp thương Chính trị Quốc gia và các quan chức của Cục Nhà ở và Xây dựng Đô thị-Nông thôn của Hội đồng Nhà nước đã đi cùng cuộc kiểm tra. Hình thức đã vượt qua ranh giới của sự bình thường. Và ngay sau đó, hoa đào Lâm Chi nở suốt ba ngày.

Căn cứ cũ của một người được cho là đã bị đẩy hoàn toàn vào hậu trường quyền lực đang âm thầm được hồi sinh trên các trang báo chí nhà nước. Các nhà phân tích nước ngoài đã suy đoán rằng ai đó đang gửi tín hiệu từ phía sau hậu trường. Đó là một phép ẩn dụ rằng anh ấy đang chuẩn bị ra khơi lần nữa. Tất nhiên, đây là suy đoán. Một bông hoa đào có thể chỉ là một bông hoa đào. Nhưng thực tế là sự đầu cơ đã nổ ra đã nói lên nhiều điều. Ở Trung Quốc vào năm 2024, tên của người đàn ông từng được ca ngợi là số một tiếp theo nhưng bị phế truất quyền lực vẫn là quân bài đối với một số người.

Chương này không nói về những người vào cuộc. Ở chương trước, chúng ta đã thấy những người đã nắm giữ bảy vị trí quyền lực tối cao cùng với Tập Cận Bình. Li Chang, Zhao Lezhi, Wang Huning, Cai Qi, Ding Xuexiang và Li Si. Tuy nhiên, đặc tính của một hệ thống không thể chỉ được đọc bởi những người tham gia vào nó. Ai bị đẩy ra ngoài, họ bị đẩy ra ngoài như thế nào và cái gì đã đến trong khoảng trống. Có một sự thật sâu sắc hơn ở đó. Chương này là câu chuyện về những người bị đẩy ra ngoài.

Nếu nhìn vào những người bước vào và những người bị đẩy ra cùng nhau, bạn sẽ thấy sự bất cân xứng. Bảy người bước vào trông giống nhau. Mọi người đều có quan hệ với Tập Cận Bình, mọi người đều trung thành với ông ấy và mọi người đều nhìn về một hướng. Những người tương tự đã đến. Những người bị đẩy ra thì không. Hu Chunhua là thái tử của Cộng sản Thanh Đan, Li Keqiang là một quan chức uyên bác tin vào thị trường, Wang Yang là biểu tượng của cải cách, và Sun Zhengcai là một trụ cột khác của thế hệ tiếp theo. Những người có hoàn cảnh khác nhau bị đẩy lại với nhau. Họ đã đuổi đi tất cả mọi người ngoại trừ những người trông giống họ. Khi một hệ thống không thể chấp nhận bất cứ điều gì khác với chính nó, tất cả những gì còn lại là quyền lực phản chiếu một người như một tấm gương. Nhìn bảy người bước vào, có thể thấy Tập Cận Bình muốn giữ ai ở bên cạnh. Nhìn những người bị đẩy ra ngoài, bạn có thể thấy được điều anh ấy muốn xóa bỏ. Cái sau đáng nói hơn.

Cảnh tượng bị đẩy ra ngoài khó quên xảy ra tại lễ bế mạc đại hội đảng năm 2022. Cựu Chủ tịch Hồ Cẩm Đào ngồi ngay cạnh Tập Cận Bình nhưng trong cuộc họp, ông đã được các trợ lý đỡ dậy khỏi ghế và dẫn ra khỏi phòng họp. Trước khi rời đi, ông nghiêng người về phía Tập Cận Bình như muốn nói điều gì đó và vỗ nhẹ vào vai Lý Khắc Cường, người đang ngồi cạnh ông. Camera đã ghi lại được cảnh tượng đó. Lời giải thích chính thức của đảng là đó là vấn đề sức khỏe. Nhưng thế giới đã nhìn thấy điều gì đó khác biệt trong cảnh đó. Một ông già tượng trưng cho một thời đại được nhìn thấy rời khỏi sân khấu như thể bị đẩy ngã, khi những người kế vị mà ông nuôi dưỡng bị xóa bỏ. Không ai có thể nói chắc chắn đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay là sự dàn dựng. Tuy nhiên, cảnh đó hiển thị tiêu đề của chương này dưới dạng một bức ảnh duy nhất. Trong khi bảy người bước vào đang ngồi vào ghế trước thì một kỷ nguyên đang bị đẩy ra cửa hông.

Chúng ta cần biết Hu Chunhua đã thăng tiến bao xa và cô ấy tụt dốc bao xa để xem chuyện gì đã xảy ra ở Bắc Kinh vào mùa thu năm 2022. Vì vậy, trước tiên, hãy xem anh ấy là ai.

Hu Chunhua sinh năm 1963, xuất thân trong một gia đình nông thôn nghèo ở tỉnh Hồ Bắc. Con đường ông đi là một quỹ đạo sách giáo khoa dành cho giới quan chức ưu tú của Trung Quốc. Năm 1983, ông tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh, trường đại học danh giá nhất Trung Quốc. Hầu hết sinh viên tốt nghiệp đều muốn ở lại các bộ ngành trung ương ở Bắc Kinh. Hu Chunhua đi theo hướng ngược lại. Ngài tình nguyện đi xuống Tây Tạng cần cỗi, xa xôi. Đó là một nơi cao hàng nghìn mét so với mực nước biển, nơi có lượng oxy loãng, mùa đông kéo dài và đường sá gồ ghề.

Tại sao lại là Tây Tạng? Tây Tạng vào đầu những năm 1980 không phải là nơi để một quan chức trẻ tìm kiếm thành công tự lập. Đường sá bị cắt đứt, thông tin liên lạc chậm và chứng say độ cao là chuyện thường xảy ra đối với các giám đốc điều hành người Hán. Việc những người trẻ có bằng tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh nhắm tới các thành phố ven biển giàu có hoặc các bộ ngành trung ương là điều thường thấy. Hu Chunhua đã tránh đường. Một số người đọc nó như là tham vọng. Đó là một sự tính toán để nhanh chóng nổi bật ở nơi mà người khác không đến. Một số đọc nó như một niềm tin. Là những người đến từ vùng quê nghèo, họ chân thành mong muốn được đào tạo ở nơi cần cỗi. Chỉ có bạn mới biết cách giải thích nào trong hai cách giải thích này là đúng. Điều rõ ràng là sự lựa

chọn đó đã tách anh ra khỏi những sinh viên tốt nghiệp bình thường.

Sự lựa chọn đó đã thay đổi số phận của anh. Ở Tây Tạng, ông phục vụ Hồ Cẩm Đào (胡锦涛), người được bổ nhiệm làm Bí thư Đảng ủy Tây Tạng vào thời điểm đó, làm cấp trên trực tiếp của ông. Mặc dù họ là người họ Hồ nhưng họ không phải là họ hàng. Hồ Cẩm Đào nhận ra sự chân thành và khả năng của người cấp dưới trẻ tuổi này. Hu Chunhua nhận được sự tin tưởng hoàn toàn của Hồ Cẩm Đào và tự khẳng định mình là nhân vật chủ chốt trong Đoàn Thanh niên Cộng sản. Đoàn Thanh niên Cộng sản khởi đầu là một tổ chức thanh niên trong đảng và phát triển thành một phe phái chính trị lớn trong thời kỳ Hồ Cẩm Đào. Hu Chunhua được gọi là thái tử trong đó.

Ông đã phục vụ ở Tây Tạng hai lần, tự lập ở Linzi và các khu vực khác. Sau đó, ông làm việc tại Khu tự trị Nội Mông và lên giữ chức Bí thư Tỉnh ủy Quảng Đông, trung tâm nền kinh tế Trung Quốc. Tỉnh Quảng Đông là cái nôi của cái cách mở cửa và là một trong những tỉnh giàu có nhất Trung Quốc. Ông kế thừa chức vụ đó từ Vương Dương, một thành viên cấp cao của Đoàn Thanh niên Cộng sản. Ông nổi lên nhờ nắm giữ các chức vụ chủ chốt trong tỉnh.

Một giai thoại kể về Hồ Xuân Hoa trong thời gian ông làm bí thư tỉnh Quảng Đông. Ngay sau khi nhậm chức, ông bị chỉ trích vì cư xử thận trọng, như muốn xóa đi màu sắc của ông chủ cũ Hồ Cẩm Đào. Thời đại Tập Cận Bình vừa mới bắt đầu. Đó là thời điểm mà cái mác thuộc nhóm thanh niên cộng sản có thể là một điểm yếu. Anh ta cố gắng không nổi bật và điều hành lâu dài mà không xảy ra sự cố lớn nào. Đó là hành vi của một ứng cử viên kế nhiệm. Thể hiện khả năng nhưng che giấu tham vọng, bộc lộ sự hiện diện nhưng không phải là mối đe dọa, giữ vững đường lối. Hu Chunhua rất giỏi đi trên dây đó. Ít nhất nó có vẻ như vậy.

Xu hướng tăng ở các tỉnh tiếp tục tiến thẳng vào trung tâm. Tại Đại hội Đảng lần thứ 18 năm 2012, Hồ Xuân Hoa trở thành Ủy viên Bộ Chính trị Trung ương, hạt nhân quyền lực. Bộ Chính trị là nhóm quyền lực nòng cốt gồm khoảng 25 người, ngay dưới Thường vụ Bộ Chính trị, cơ quan ra quyết định cao nhất của Đảng. Hồ Xuân Hoa đi vào trong. Ngay tại Đại hội Đảng lần thứ 19 năm 2017, ông vẫn giữ được chức vụ Ủy viên Bộ Chính trị. Sau đó ông giữ chức phó thủ tướng Hội đồng Nhà nước. Hội đồng Nhà nước là nội các hay cơ quan hành pháp của Trung Quốc.

Khi chúng ta nghĩ về cách mọi người trong và ngoài đảng nhìn nhận ông ấy vào thời điểm đó, sự sa ngã sau đó trở nên rõ ràng. Hầu như tất cả mọi người đều vẽ cùng một bức tranh. Bức tranh là khi Thủ tướng Lý Khắc Cường kết thúc nhiệm kỳ, Hồ Xuân Hoa đương nhiên sẽ kế nhiệm ông làm thủ tướng hoặc thậm chí trở thành người số một thay thế Tập Cận Bình. Tôi cũng ấn định tuổi của mình là sinh năm 1963. Năm 2022, khi Tập Cận Bình từ chức sau hai nhiệm kỳ, Hồ Xuân Hoa mới 59 tuổi. Không quá muộn cũng không quá sớm để đạt đến đỉnh cao. Chính phủ nước ngoài, truyền thông nước ngoài và các nhà ngoại giao ở Bắc Kinh đang coi ông là gương mặt của thời đại tiếp theo. Người kế vị là thứ đã được thỏa thuận và nêu ra từ trước.

Không có bước nào trong số này là ngẫu nhiên. Đó là thiết kế. Đó là một thiết kế do Đặng Tiểu Bình tạo ra.

Chúng ta nên dừng lại ở đây một chút và xem Đảng Cộng sản Trung Quốc quyết định chuyển giao quyền lực như thế nào. Bởi sự sụp đổ của Hu Chunhua không phải là nỗi bất hạnh của một người mà là cái chết của một thể chế. Nếu bạn không biết hệ thống, bạn không thể biết cú ngã của anh ấy có ý nghĩa gì.

Trung Quốc là quốc gia đã trực tiếp trải qua nỗi kinh hoàng của chế độ độc tài độc tài. Đảng Cộng sản Trung Quốc nhớ rất rõ những gì đã xảy ra thời Mao Trạch Đông khi mọi quyền lực tập trung vào tay một người. Đại nhảy vọt và Cách mạng Văn hóa, thời kỳ mà hàng chục triệu người chết đói và đổ lỗi cho nhau. Đặng Tiểu Bình đã quyết định một điều về đồng đồng nát. Tôi sẽ không bao giờ giao phó mọi thứ cho một người nữa.

Đặng Tiểu Bình không chỉ biết điều này bằng cái đầu. Anh ấy đã trải nghiệm nó trong chính cơ thể mình. Trong Cách mạng Văn hóa, ông bị tước quyền lực, và con trai ông bị ngã khi bị Hồng vệ binh truy đuổi, khiến ông bị tàn tật suốt đời. Anh ta nhìn từ góc độ của nạn nhân rằng ý thích bất chợt của một người có thể phá hủy một đất nước và một gia đình như thế nào. Vì vậy những quy tắc mà ông tạo ra khi lên nắm quyền không phải là những lý tưởng trừu tượng. Đó là một thiết bị được lấy ra từ vết thương. Việc ấn định nhiệm kỳ và ngăn cản một người độc chiếm quyền kế vị đều xuất phát từ cùng một vết thương. Quyền lực rất đáng sợ nên phải kiềm chế. Sự nhận thức đó đã trở thành một thể chế.

Vì vậy, những gì đã được tạo ra là một hệ thống lãnh đạo nhóm. Quyền lực cao nhất được chia sẻ giữa khoảng bảy người chứ không phải một người, các phe phái khác nhau kiểm tra lẫn nhau và các quyết định quan trọng được đưa ra thông qua sự đồng thuận. Và có hai quy tắc bất thành văn giúp hệ thống này hoạt động.

Một là '7 lên và 8 xuống (七上八下)'. Quy định về độ tuổi quy định rằng nếu bạn dưới 67 tuổi vào thời điểm diễn ra đại hội đảng, bạn có thể tiếp tục nắm giữ hoặc thăng tiến lên vị trí lãnh đạo, và nếu trên 68 tuổi, bạn có thể từ chức. Đó không phải là một luật thành văn. Nhưng đó là lời hứa mà mọi người đều giữ. Nhờ những quy định này, không ai có thể nắm quyền mãi mãi và các thể chế được thay thế đều đặn.

Người còn lại là 'Gyeokdaejeong (隔代指定)'. Đây là một thiết bị phức tạp hơn. Đây là một quy định ngăn cản nhà lãnh đạo tối cao hiện tại tự tay lựa chọn người kế nhiệm. Thay vào đó, một thể chế bị bỏ qua và người lãnh đạo tiếp theo được bổ nhiệm trước thông qua thỏa thuận giữa những người đi trước và những người lớn tuổi. Nói một cách đơn giản thì nó là như thế này. Ai đang nắm quyền bây giờ thì không thể chọn người ngay sau họ được. Sau đó, người tiếp theo sẽ được quyết định cùng với các trưởng lão. Khi đó người đương nhiệm không thể ép buộc người kế nhiệm phải trung thành. Người kế nhiệm không nợ bất cứ điều gì với một người đương nhiệm. Để ngăn chặn quyền lực tập trung vào một nơi, chủ sở hữu tương lai đã được nhiều người cùng nhau quyết định trước.

Thiết kế này thực sự đã có hiệu quả. Đặng Tiểu Bình đề cử Hồ Cẩm Đào làm lãnh đạo tiếp theo sau Giang Trạch Dân. Sau đó, Giang Trạch Dân đề cử Tập Cận Bình và Lý Khắc Cường làm người

kế nhiệm Hồ Cẩm Đào. Có hai đề cử đã bỏ qua một thể hệ. Quyền lực chảy dọc theo các kênh xác định.

Nếu bạn không quen với thuật ngữ “ký hiệu đường chéo”, bạn có thể nghĩ theo cách này. Đây là một quy tắc ngăn cản chủ tịch của một công ty quyết định người kế nhiệm của chính mình. Thay vào đó, những người lớn tuổi của công ty cùng nhau quyết định người kế nhiệm, tức là người vượt qua hai cây cầu. Khi đó ông chủ hiện tại không thể tỏ ra ưu ái với ông chủ tiếp theo, và ông chủ tiếp theo không mắc nợ ông chủ hiện tại bất cứ điều gì. Khoảng cách được cố ý tạo ra để ngăn chặn quyền lực được truyền lại cho một người. Đó là một quá trình rườm rà và chậm chạp, nhưng không gì có thể ngăn cản một người nắm giữ mọi thứ. Đặng Tiểu Bình chấp nhận rắc rối để đổi lấy sự an toàn.

Có thể thấy xu hướng này hiếm đến mức nào khi so sánh với các quốc gia khác. Trong hệ thống độc đảng xã hội chủ nghĩa, chỉ có một số ít trường hợp quyền lực được truyền tay nhau mà không đổ máu. Ở Liên Xô, người lãnh đạo phải chết để người tiếp theo đứng lên. Triều Tiên truyền lại quyền lực bằng máu. Ngược lại, Trung Quốc đã hai lần liên tiếp cho thấy rằng một nhà lãnh đạo còn sống tự nguyện từ chức vào một thời điểm nhất định và một người tiếp theo đã được thỏa thuận trước sẽ thay thế ông ta. Năm 2002, Giang Trạch Dân đến Hồ Cẩm Đào, và năm 2012, Hồ Cẩm Đào đến Tập Cận Bình. Nhiệm kỳ của chức vụ đã được ấn định và việc kế vị được công bố. Nhiều nhà quan sát bên ngoài đánh giá nền chính trị Trung Quốc đã bước vào giai đoạn thể chế. Các quy tắc, không phải con người, bắt đầu cai trị. Liệu đánh giá đó có đúng hay không sẽ được kiểm chứng vào năm 2022.

Và theo nguyên tắc kế thừa, có hai nhà lãnh đạo thế hệ sau được xác định trước trong thời Hồ Cẩm Đào. Một trong số họ là Hồ Xuân Hoa của Đoàn Thanh niên Cộng sản. Người còn lại là Tôn Chính Tài.

Tên của Sun Zhengcai không phải là một nhân vật sẽ tồn tại lâu trong cuốn sách này. Tuy nhiên, không nhìn thấy anh ấy biến mất ở đâu, chúng ta không thể hiểu được sự sụp đổ của Hu Chunhua hay khoảng trống vào năm 2022. Anh ấy chính là quân domino đổ đầu tiên.

Tôn Chính Tài cùng thế hệ với Hồ Xuân Hoa. Là một học giả chuyển sang làm quan chức chuyên ngành nông nghiệp, ông từng là người đứng đầu Sở Nông nghiệp và phó bí thư Bắc Kinh trước khi lên giữ chức bí thư thành ủy Trùng Khánh, một trong những đô thị lớn nhất dưới sự kiểm soát trực tiếp ở Trung Quốc. Ông từng là thành viên của Bộ Chính trị. Cùng với Hu Chun-hua, họ được chọn là hai trụ cột sẽ dẫn dắt kỷ nguyên tiếp theo.

Trước Đại hội Đảng lần thứ 19 được tổ chức vào nửa cuối năm 2017, sự chú ý của những người theo dõi chính trị Trung Quốc đổ dồn vào hai người này. Nếu Tôn Chính Tài hoặc Hồ Xuân Hoa vào được ban thường vụ tại đại hội đảng năm đó thì đó sẽ là một tín hiệu. Đó là tín hiệu cho thấy Đảng Cộng sản Trung Quốc vẫn giữ lời hứa phân định thế hệ và sự thay đổi thế hệ đang diễn ra theo quy luật. Giới học giả và quan sát viên chờ đợi hiện trường.

Nhưng ẩn chứa một mâu thuẫn sâu sắc trong sự chờ đợi này. Việc Tôn Chính Trung Quốc và Hồ Xuân Hoa trở thành Ủy viên Ban Thường vụ tại Đại hội Đảng lần thứ 19 đồng nghĩa với việc thời đại của Tập Cận Bình sẽ kết thúc như kế hoạch. Sự xuất hiện của người kế nhiệm tiếp theo ở đỉnh cao là sự khẳng định lời hứa của Tập Cận Bình sẽ chuyển giao quyền lực vào năm 2022 sau khi hoàn thành hai nhiệm kỳ. Đó là bằng chứng cho thấy đồng hồ của đội đã trở lại bình thường.

Đây là nơi mà việc tính toán quyền lực trở nên tàn nhẫn. Thật vui khi thấy chỉ định chiến đấu hoạt động. Nó có nghĩa là hệ thống vẫn tồn tại và quyền lực đó được trôi qua một cách hòa bình. Nhưng việc làm tốt đó đã va chạm trực diện với tham vọng của một người. Nếu người kế nhiệm lên ngôi kịp thời thì người đương nhiệm phải từ chức kịp thời. Sự thành công của người kế nhiệm là sự ra đi của người đương nhiệm. Đó là một cuộc chiến mà chỉ một trong số họ có thể giành chiến thắng. Nếu hệ thống thắng thì người ta phải từ chức, còn nếu người ta thắng thì hệ thống phải sụp đổ. Câu trả lời cho cuộc chiến này đã được đưa ra tại hai đại hội đảng vào năm 2017 và 2022. Người dân đã thắng. Hệ thống bị mất. Dấu hiệu thất bại đầu tiên là chiếc ghế trống của Tôn Chính Tài.

Nhưng Tập Cận Bình lại có một thời gian biểu khác. Nếu ông không có ý định từ chức vào năm 2022 và đang cân nhắc nhiệm kỳ thứ ba liên tiếp và nắm quyền lâu dài thì chính sự tồn tại của những người kế nhiệm được đề cử đã là một rào cản. Chỉ cần có người kế nhiệm đứng đầu thì việc bàn giao quyết tâm là điều khó tránh khỏi. Khi đó chỉ còn một cách. Loại bỏ người kế nhiệm khỏi trung tâm quyền lực. Phá vỡ lời hứa kế vị cũ.

Tôn Chính Tài biến mất khỏi sân khấu trước Đại hội Đảng lần thứ 19. Ông từ chức bí thư thành phố Trùng Khánh và không bao giờ trở lại vị trí quyền lực hàng đầu. Chi tiết về những cáo buộc mà anh ta phải đối mặt và cách anh ta bị xử lý nằm ngoài phạm vi của cuốn sách này. Tuy nhiên, điều rõ ràng là một trong hai người kế nhiệm được đề cử tình cờ đã bị loại khỏi giai đoạn đầu tiên. Nó không được giải thích bởi sự xui xẻo của một người. Một trở ngại mang tính biểu tượng trên con đường dẫn tới sự cai trị lâu dài đã được loại bỏ.

Khi chúng ta so sánh những khoảnh khắc cuối cùng của hai người kế nhiệm, có một điều nổi lên. Tôn Chính Tài bị hạ bệ vì tội tham nhũng. Tên tuổi của ông bị kỳ thị và ông biến mất hoàn toàn khỏi chính trường. Hồ Xuân Hoa thì khác. Không có cáo buộc nào được đưa ra chống lại anh ta. Họ không bị trừng phạt vì tham nhũng cũng như không bị điều tra vì vi phạm kỷ luật. Nó chỉ lặng lẽ bị giáng chức. Họ đều là những người kế thừa, nhưng một người trở thành tội phạm và biến mất, còn người kia bị đẩy ra ngoài như một người vô tội. Sự khác biệt này càng khiến hoàn cảnh của Hu Chunhua trở nên kỳ lạ hơn. Vì không có tội lỗi gì nên bạn có thể gọi lại cho tôi bất cứ lúc nào. Vì không có sự kỳ thị nên rất dễ có lý do để quay trở lại. Tôn Chính Tài đã đi ra ngoài cánh cửa không thể quay lại, nhưng Hu Chunhua lại là người đứng trước cánh cửa đóng kín. Đây chính là lý do tại sao hoa đào mùa xuân 2024 lại kích thích trí tưởng tượng của con người. Anh ta đã bị xóa, nhưng không bị xóa hoàn toàn.

Các ý kiến khác nhau về việc liệu sự sụp đổ của Tôn Chính Tài là kết quả của cuộc chiến chống tham nhũng hay tranh giành quyền lực. Lời giải thích chính thức của đảng là vô kỷ luật và tham

những. Tuy nhiên, việc ông là ứng cử viên số một tiếp theo và ông đang ở vị thế có thể va chạm trực tiếp với con đường dẫn tới nhiệm kỳ thứ hai của Tập Cận Bình lại dẫn đến một cách giải thích khác. Hai quan điểm không thể dễ dàng dung hòa được. Tôi sẽ để lại sự phán xét cho người đọc. Tuy nhiên, có một điều đáng được chỉ ra. Việc người kế nhiệm được bổ nhiệm sụp đổ vì tham nhũng bản thân nó đã là dấu hiệu cho thấy hệ thống không còn bảo vệ được người dân nữa. Địa danh không còn có nghĩa là an toàn nữa.

Cũng cần chỉ ra sự sụp đổ của Tôn Chính Tài đã dạy cho giới tinh hoa khác trong đảng điều gì. Nó có ý nghĩa nhiều hơn chỉ là lối ra của một người. Cho đến lúc đó, nhận thức chung của xã hội quan liêu Trung Quốc như sau. Nếu bạn được bổ nhiệm làm người kế nhiệm thì bạn được an toàn. Một người đã được các trường lão đồng ý chiếm giữ thì không thể bị can thiệp. Việc đề cử là một loại bảo hiểm. Sự sụp đổ của Sun Zhengcai đã xé nát bảo hiểm đó. Khi ngay cả người kế nhiệm được chỉ định cũng có thể sa ngã, không ai được an toàn. Nhận thức này đã gieo rắc nỗi sợ hãi thẳm lạng khắp cả nhóm. Để tồn tại, bạn không được dựa vào quy tắc mà phải được một người thích. Lòng trung thành là sự bảo hiểm duy nhất. Sự vắng mặt của Tôn Chính Tài đã khắc sâu bài học đó vào mắt mọi người.

Những dự đoán nên tránh ở đây. Khó có thể khẳng định Tôn Chính Tài thực sự trong sạch và bị cách chức vì lý do chính trị. Không dễ để tìm thấy ai đó trong bộ máy quan liêu cấp cao của Trung Quốc không có bóng dáng của tham nhũng. Như đảng giải thích, có thể đã có hành vi sai trái thực tế từ phía anh ta. Đồng thời, dù có sai phạm thì cũng có thể bị truy cứu đến cùng vì anh chính là ứng cử viên cho vị trí số một tiếp theo. Chống tham nhũng và tranh giành quyền lực luôn đi đôi với nhau trong nền chính trị Trung Quốc. Ranh giới giữa công lý và thanh trừng bị xóa nhòa. Sẽ thành thật hơn nếu không ép vết mờ này trở nên rõ ràng. Điều rõ ràng là kết quả trông như thế nào. Thực tế là hai người kế nhiệm được chỉ định làm người kế nhiệm lần lượt biến mất khỏi sân khấu, và quá trình này tạm thời gắn liền với sự cai trị lâu dài của Tập Cận Bình.

Có một điều nữa cần chỉ ra. Sự sụp đổ của Tôn Chính Tài có ý nghĩa gì đối với Hồ Xuân Hoa? Cùng nhau, cả hai được coi là trụ cột của thế hệ tiếp theo. Hu Chunhua nhìn cận cảnh một người ngã xuống. Ông cảm thấy thế nào khi chứng kiến người đồng nghiệp của mình, người đang ở vị trí tương đương với người kế nhiệm, biến mất cùng với cáo buộc? Có lẽ không phải ngẫu nhiên mà sau đó người ta nói anh cư xử trầm tính và lạnh lẽo hơn. Anh ấy có thể đã học được từ cú ngã của đồng nghiệp rằng bạn phải che giấu tham vọng của mình nếu muốn tồn tại. Nhưng ngay cả khi nằm im, anh ta cũng không sống sót. Như kết quả năm 2022 cho thấy, đó không phải là vấn đề hành vi. Câu hỏi đặt ra là anh ta là ai và anh ta đại diện cho cái gì. Danh tính của ông là thái tử của Đảng Cộng sản và vị trí người kế vị Gyeokdaejeong là những lý do khiến ông bị loại bỏ. Dù có cẩn thận đến đâu thì đó cũng là tội lỗi của anh không thể thay đổi được.

Sau khi một trụ cột Tôn Chính Tài sụp đổ, trụ cột duy nhất còn lại là Hồ Xuân Hoa. Và nơi quyết định số phận của trụ cột cuối cùng chính là Bắc Kinh vào mùa thu năm 2022.

Vào tháng 10 năm 2022, Đại hội toàn quốc lần thứ 20 được tổ chức tại Bắc Kinh. Đại hội đảng này đã trở thành nơi chôn vùi toàn bộ tương lai chính trị của Hồ Xuân Hoa.

Ngay cả trước đại hội đảng, vẫn còn một tia hy vọng. Hồ Xuân Hoa đã được đề cử làm Ủy viên Trung ương khóa 20. Vì vậy, cho đến giây phút cuối cùng vẫn có những đồn đoán rằng ông có thể được bầu vào Thường vụ bảy ghế. Đó là một dự đoán thông thường vì ông từng là thành viên Bộ Chính trị hai nhiệm kỳ liên tiếp, từng giữ chức Phó Thủ tướng và là người kế nhiệm cuối cùng của Gyeokdae-jung.

Điều đáng nói là kỳ vọng này hợp lý đến mức nào. Sơ yếu lý lịch của Hu Chunhua thật hoàn hảo. Không có cáo buộc tham nhũng hoặc bất kỳ hành vi sai trái lớn nào. Ở tuổi 59, tôi không đạt được tiêu chuẩn 7-8. Sự nghiệp của ông trải dài từ địa phương đến trung tâm và ông không thiếu kinh nghiệm. Theo quy định, anh là người phải lên. Không có lý do gì để rơi vào bất cứ đâu trong các quy tắc. Dự đoán của giới quan sát về việc ông vào Ủy ban thường vụ không dựa trên những kỳ vọng mơ hồ mà dựa trên các quy tắc. Vì thế tôi rất sốc khi có kết quả. Điều này là do người lẽ ra phải đi lên theo quy định đã đi ngược lại quy tắc và bị ngã. Lúc đó mọi người mới nhận ra. Giờ đây, việc dự đoán tương lai bằng các quy tắc không còn hữu ích nữa. Ý chí của một người, chứ không phải quy tắc, quyết định mọi thứ.

Kết quả đã được công bố. Hu Chunhua đã không trở thành thành viên của ủy ban thường vụ. Đó là một cú sốc, nhưng nó nằm trong mức mong đợi. Nhưng xa hơn nữa trong danh sách, tên anh ấy không có ở đó. Ông thậm chí còn bị loại khỏi danh sách 24 thành viên Bộ Chính trị, nơi ông đã phục vụ trong hai nhiệm kỳ liên tiếp. Người đang mong muốn trở thành người số một tiếp theo bỗng rơi vào hàng ngũ ủy viên Trung ương bình thường không có thực quyền. Đó là một sự giáng chức và một sự giáng chức. Hiếm có thể hệ vận động viên tiếp theo lại sa sút sâu sắc đến vậy.

Chúng ta hãy ước tính mức độ của khoảng cách này trong hệ thống phân cấp chính trị. Thật dễ dàng để nghĩ đến những vòng tròn quyền lực đồng tâm. Có bảy ủy viên thường trực ở giữa. Ngoài ra còn có 24 thành viên Bộ Chính trị. Ngoài ra còn có khoảng hai trăm ủy viên Trung ương. Hu Chunhua là người đã ở trong vòng thứ hai, hay Bộ Chính trị, trong mười năm. Nếu tiến thêm một bước nữa vào vòng tròn trung tâm, bạn sẽ có cơ hội giành được vị trí đầu tiên. Nhưng thay vì đi vào trong, anh lại bị đẩy từ vòng thứ hai sang vòng thứ ba. Tôi trở thành một trong hai trăm người. Giống như rơi hai bước thay vì một bước vậy. Khi lựa chọn người kế nhiệm, chế độ Tập Cận Bình không hề bước xuống một bước nào. Tôi thả nó xuống sàn. Bản thân phương pháp này đã là một thông điệp. Đó là một thông điệp rằng sẽ không còn đường quay lại.

Tôi nghĩ về bầu không khí của chủ tịch đảng. Hội trường khổng lồ của Đại lễ đường Nhân dân, trải thảm đỏ, cờ đỏ, có chỗ ngồi cho hàng nghìn đại biểu. Không có tài liệu nào ghi lại biểu hiện của Hu Chun-hwa vào thời điểm danh sách được công bố. Máy ảnh không hướng về anh ấy. Đài phát thanh nhà nước chiếu hình ảnh của bảy người bước vào chứ không phải khuôn mặt của những người bị đẩy ra ngoài. Do đó, sự im lặng của những người bị đẩy ra ngoài đã được xử lý ngoài màn hình. Tất cả những gì chúng ta biết là kết quả. Tôi không bao giờ biết anh ấy cảm thấy thế nào.

Những thời điểm quan trọng trong nền chính trị Trung Quốc luôn được quyết định đằng sau cánh cửa đóng kín và chỉ kết quả mới được công bố bên ngoài.

Tại đại hội đảng đó, quy định về độ tuổi 7 và 8 vẫn không biến mất. Tuy nhiên, nó chỉ hoạt động theo một hướng. Ông Tập Cận Bình, sinh năm 1953, lúc đó đã 69 tuổi, đã phá bỏ quy định bất thành văn về việc nghỉ hưu và khẳng định nhiệm kỳ tổng bí thư nhiệm kỳ thứ ba. Để nắm giữ quân đội trong tay, ông đã giữ Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương Zhang Youxia, 72 tuổi, làm Ủy viên Bộ Chính trị. Bộ trưởng Ngoại giao 69 tuổi Vương Nghị cũng phớt lờ phong tục nghỉ hưu và được thăng chức thành Ủy viên Bộ Chính trị. Quy định về độ tuổi không áp dụng cho đoàn tùy tùng.

Ở phía bên kia, quy tắc tương tự đã trở thành một thanh kiếm. Thủ tướng Li Keqiang, 67 tuổi, có thể dễ dàng ở lại bên thứ 7 và thứ 8. Điều này cũng đúng với Chủ tịch CPPCC 67 tuổi Wang Yang. Cả hai đều liên kết với Đoàn Thanh niên Cộng sản và cả hai đều được đánh giá là có tính cách tương đối cải cách. Cả hai đều bị loại khỏi ban lãnh đạo cao nhất. Đó gần như là một sự buộc phải nghỉ hưu. Quy định về độ tuổi chỉ nghiêm ngặt khi loại bỏ các đối thủ chính trị và không tồn tại khi giữ các cộng sự thân thiết. Cùng một người đã trở thành lá chắn cho một số người và thanh kiếm cho những người khác.

Khi chúng ta nhớ lại Lý Khắc Cường là người như thế nào, sức nặng của việc loại bỏ này sẽ thay đổi. Ông được đề cử làm người kế nhiệm Hồ Cẩm Đào cùng năm với Tập Cận Bình. Có thời điểm, ông là đối thủ của Tập Cận Bình để giành vị trí số một. Ông là một quan chức uyên bác, học luật và kinh tế tại Đại học Bắc Kinh, và ông gần như tin tưởng vào các lực lượng thị trường. Là thủ tướng, ông chịu trách nhiệm về kinh tế, nhưng khi thời đại Tập Cận Bình tiến triển, giọng nói của ông ngày càng trầm lắng. Ngay cả quyền lực kinh tế do thủ tướng nắm giữ cũng được chuyển giao cho trung ương đảng và sắp tới là Tập Cận Bình. Khi sắp rời nhiệm sở, phát biểu của ông khi công du miền Nam phản ánh tinh thần cải cách, mở cửa đã trở thành chủ đề nóng. Một số người đọc nó như lời cầu xin cuối cùng. Và ông đột ngột qua đời vào năm 2023, không lâu sau khi rời nhiệm sở. Đó là sự ra đi của một người tượng trưng cho một con đường khác trong một thời đại.

Vương Dương cũng không phải là người có thể xem nhẹ. Ông nổi tiếng nhờ những cải cách thân thiện với thị trường khi giữ chức bí thư tỉnh Quảng Đông và là người cấp cao đã chuyển giao chức vụ cho Hồ Xuân Hoa. Ông là trụ cột vững chắc của Đoàn Thanh niên Cộng sản và từng là tiếng nói đại diện cho đường lối cải cách trong Ban Thường vụ. Ông cũng bị đẩy ra ngoài ở tuổi 67. Li Keqiang, Wang Yang và Hu Chunhua. Cả ba đều xuất phát từ cùng một cội nguồn, Đoàn Thanh niên Cộng sản, tất cả đều đứng về phía thị trường và sự cởi mở hơn, và tất cả đều bị loại bỏ quyền lực vào mùa thu năm 2022. Một phe và hướng đi mà nó đại diện đã bị loại khỏi sân khấu nói chung. Nếu bảy người bước vào đều bị ràng buộc bởi lòng trung thành với một người thì những người bị đẩy ra là những người chỉ ra một con đường khác.

Cảnh này chứa đựng mấu chốt của chương này. Không phải các quy tắc đã biến mất mà chúng đã trở thành công cụ của một người. Bảy người bước vào làm như vậy vì lòng trung thành, còn những người bị đẩy ra thì bị đẩy ra mặc dù lẽ ra họ có thể ở lại theo quy định.

Việc có các quy tắc làm công cụ theo một cách nào đó còn đáng sợ hơn là không có quy tắc nào cả. Nếu không có quy định thì ai cũng biết. Không ai tin vào các quy tắc, mọi người đều tìm ra cách sống của riêng mình. Tuy nhiên, khi các quy tắc giả vờ tồn tại và chỉ áp dụng theo mong muốn của một người, mọi người trở nên bối rối không biết nên tin vào các quy tắc hay một người. Phần 7 và 8 vẫn không có tuyên bố bãi bỏ. Tuy nhiên, nó không áp dụng cho Tập Cận Bình, không áp dụng cho các cộng sự của ông, và nó chỉ áp dụng cho các đối thủ chính trị. Chúng kiến những quy định giống nhau có tác dụng khác nhau đối với những người khác nhau, các quan chức đảng đã học được một điều. Ghi nhớ các quy tắc là vô ích. Cách duy nhất để tồn tại là đọc di chúc của một người. Việc học này thay đổi hành vi của toàn bộ hệ thống. Một nền văn hóa nhìn vào nét mặt của cấp trên thay vì mở sách quy tắc. Đó là bộ mặt thật của sự đoàn kết.

Những chức vụ do Hồ Xuân Hoa bỏ trống, những chức vụ do Lý Khắc Cường bỏ trống, và những chức vụ do Vương Dương bỏ trống đều do một loại người đảm nhiệm. Họ được gọi là 'Xi Zijun (習家軍)', một nhóm cộng sự thân thiết đoàn kết trung thành tuyệt đối với Tập Cận Bình. Chức vụ thủ tướng cấp cao thứ hai trong Hội đồng Nhà nước, dự kiến sẽ do Hồ Xuân Hoa nắm giữ, đã thuộc về Li Qiang, hậu duệ trực tiếp của Tập Cận Bình từ tỉnh Chiết Giang. Li Qiang thậm chí còn bỏ qua con đường thông thường của phó thủ tướng và nhảy thẳng từ bí thư thành phố Thượng Hải lên thủ tướng. Đó là thời điểm khả năng dự đoán về sự thăng tiến sụp đổ.

Ủy ban Thường vụ gồm có Li Chang, Zhao Leji, Wang Huning, Cai Qi, Ding Xueshang, Li Si và Tập Cận Bình. Cả bảy người đều gắn liền với Tập Cận Bình. Cả phụ nữ và người dân tộc thiểu số đều không được phân công. Ngay cả phong tục cân nhắc cũ cũng đã biến mất. Kiểm tra theo chiều ngang đã biến mất và chỉ còn lại hệ thống phân cấp theo chiều dọc với một người đứng đầu.

Ngày 22/10, ngày bế mạc đại hội đảng, điều lệ đảng được sửa đổi. Nó đã được nhất trí. Vào thời nhà Đường sửa đổi, 'hai bộ quy tắc' và 'hai người canh gác' mới được viết ra. Nguyên tắc là xác lập vị trí cốt lõi của Tập Cận Bình, vị trí lãnh đạo của Tư tưởng Tập Cận Bình và kiên quyết bảo vệ nó. Sự tập trung của một người, vốn từng hoạt động như một quy luật bất thành văn, giờ đây đã được viết ra.

Nếu bạn nhìn vào những gì đã xảy ra với Hu Chun-hwa sau đó, bạn có thể hiểu ý nghĩa của việc bị đẩy ra ngoài. Ông sớm nhận được chức vụ Phó Chủ tịch Hội nghị Hiệp thương Chính trị Nhân dân Quốc gia, gọi tắt là CPPCC. CPPCC trên danh nghĩa là một cơ quan tư vấn. Mặc dù tuyên bố tư vấn về các chính sách và thu thập ý kiến từ mọi tầng lớp xã hội nhưng họ không có thẩm quyền ra quyết định thực sự. Chức danh Phó Chủ tịch nước nghe có vẻ hợp lý nhưng xét về quyền lực thực tế thì không thể so sánh được với thời Phó Thủ tướng. Nó được chuyển từ bếp điện sang phòng khách. Đây là nơi bạn có thể đón khách nhưng không được nấu đồ ăn.

Việc điều trị sau khi được chuyển đi càng trở nên đáng mong đợi hơn. Bất cứ khi nào ông có động thái công khai, chẳng hạn như thăm một quốc gia châu Phi, truyền thông nhà nước và Bộ Ngoại giao đều hoàn toàn im lặng. Người từng được gọi là số một tiếp theo thậm chí không còn được gọi to nữa. Trong chính trị Trung Quốc, im lặng không chỉ là im lặng. Im lặng là một tính cách.

Máy ảnh không hiển thị, báo chí không viết và thông tin liên lạc không truyền tải. Đó là cách bạn xóa bỏ một người về mặt chính trị. Hu Chunhua trông giống như một người bị xóa sổ như vậy. Ít nhất đó là trường hợp cho đến khi hoa đào ở Lâm Chi nở kéo dài ba ngày vào mùa xuân năm 2024.

Nếu lùi lại một bước, chúng ta có thể thấy sự sụp đổ của Hu Chunhua và Sun Zhengcai rất cuộc là như thế nào. Đó không phải là con đường sự nghiệp cho cả hai người. Đó là một lời hứa cho một thời đại.

Khả năng dự đoán là cốt lõi trong kế hoạch của Đặng Tiểu Bình. Người ta đã định trước ai là người tiếp theo, khi nào mọi thứ sẽ thay đổi và luật lệ sẽ như thế nào. Vì thế sự thay đổi quyền lực không trở nên bạo lực. Người kế vị chờ đợi mà không bị gươm đâm, người đương nhiệm từ chức đúng thời điểm đã định. Khả năng dự đoán này đã hỗ trợ sự tăng trưởng cao và ổn định hệ thống của Trung Quốc trong hơn 30 năm.

Tại sao khả năng dự đoán lại quan trọng đến vậy sẽ được nhìn thấy sau khi nó biến mất. Khi việc tiếp theo được quyết định, mọi người mới yên tâm và nhìn xa xăm. Các công ty xây dựng nhà máy với tầm nhìn hướng tới tương lai. Các quan chức chuẩn bị các chính sách sẽ tiếp tục có tác dụng trong thời đại tiếp theo. Nước ngoài xây dựng mối quan hệ với đối thủ tiếp theo trước. Khả năng dự đoán không chỉ là vấn đề chính trị; nó là nền tảng của kinh tế học. Sự tăng trưởng không thể ngăn cản của Trung Quốc trong hơn 30 năm qua đều dựa trên nền tảng ổn định này. Vốn và tài năng đã tập trung tại một đất nước mà người ta biết rõ ai sẽ là chủ sở hữu tiếp theo, một đất nước mà quyền lực chảy theo một con đường đã định sẵn. Khi nền tảng bị lung lay, không chỉ chính trị bị lung lay.

Với sự sụp đổ của Tôn Chính Tài và Hồ Xuân Hoa, khả năng dự đoán này đã biến mất. Chiếc đồng hồ có tên Gyeokdaejeongdae đã dừng lại. Chữ 7 và 8 chỉ được cầm bằng một tay. Bây giờ vẫn chưa rõ ai là người tiếp theo. Không có ngày ấn định khi nào điều này sẽ thay đổi. Tất cả phụ thuộc vào sự phán xét của một người.

Thay cho số 7 và 8, một tiêu chuẩn mới gọi là 'neungsangsangneungha (能上能下)' đã được thiết lập. Nó có nghĩa là bạn được nâng lên và hạ xuống tùy theo khả năng. Nghe có vẻ hợp lý. Nhưng vấn đề là ai đánh giá được khả năng. Ở nơi mà tiêu chuẩn tuổi tác khách quan đã biến mất, chỉ còn lại phán đoán chủ quan của một người. Tập Cận Bình quyết định ai có khả năng và ai không. Quan chức không từ chức khi về già mà chỉ ở lại nếu được một người yêu thích.

Chính hệ tư tưởng đã hỗ trợ cho sự thay đổi quan điểm đó. Bây giờ chúng ta hãy nhìn lại 'hai cơ sở' và 'hai người bảo vệ' mới. "Hai cơ sở" xác lập rằng Tập Cận Bình là cốt lõi của đảng và Tư tưởng Tập Cận Bình là hệ tư tưởng chỉ đạo. 'Hai người bảo vệ' là một mệnh lệnh để giữ cho nó không lay chuyển. Nói một cách đơn giản thì nó là như thế này. Trung thành với Tập Cận Bình là trung thành với đảng, làm theo tư tưởng của Tập Cận Bình là con đường đúng đắn. Sự khác biệt giữa lòng trung thành cá nhân và lòng trung thành tổ chức đã biến mất. Nghi ngờ một người nhanh chóng trở thành nghi ngờ cả nhóm. Theo phương trình này, những tiếng nói khác không có chỗ đứng. Con đường khác do Hu Chunhua đại diện, và con đường khác do Li Keqiang và Wang Yang đại diện, giờ đây đã trở thành dị giáo về mặt tư tưởng. Thứ bị bỏ trống bởi những người bị đẩy ra

ngoài không chỉ là chức vụ mà còn là quyền được suy nghĩ khác biệt.

Kết quả sẽ như thế nào đã xuất hiện rồi. Cuộc chiến tranh giành ranh giới giữa các phe phái đã biến mất. Nhưng thay vào đó là sự cạnh tranh giữa lòng trung thành. Trong một nhóm tên là Xi Zijun, đang diễn ra cuộc chiến xem ai trung thành hơn và ai đạt được nhiều kết quả hơn. Đây là cuộc cạnh tranh giữa các phe phái cấp thấp hơn do Li Chang và Cai Qi đại diện. Như đã thấy trong việc những nhân vật như Li Hongzhong và Chen Min-er không vào được Ban Thường vụ, ngay cả trong cùng một phe, số ghế vẫn chật hẹp và tranh chấp gay gắt. Xung đột giữa các phe phái lớn đã biến thành cuộc tranh giành vị trí trong nhóm ủng hộ chính phủ.

Có những chi phí sâu sắc hơn ở đây. Các nhà quan sát gọi đó là "sự trung thành rỗng tuếch". Nó có nghĩa là gì? Khi các quy tắc khách quan biến mất và chỉ còn lại tâm trí của một người, các quan chức sẽ tập trung nhiều hơn vào việc theo dõi cảm xúc của cấp trên hơn là làm tốt công việc của họ. Chúng tôi miễn cưỡng chia sẻ tin xấu. Nếu bạn báo cáo sai sót, bạn có thể phải chịu trách nhiệm, vì vậy hãy im lặng. Chỉ có những gì cấp trên muốn nghe mới tăng lên, còn thực tế chân chính thì trì trệ ở phía dưới. Người đứng đầu ngày càng chỉ nhìn thấy tấm gương mà mình đã tạo ra. Mặc dù xung quanh họ là những đối tượng trung thành nhưng thông tin họ cung cấp vẫn được sàng lọc và trau chuốt. Khi có những phe phái đang kiểm soát, ít nhất cũng có sự căng thẳng khi họ vạch trần những lời dối trá của nhau. Trong một đơn vị duy nhất, sự căng thẳng đó biến mất. Nghịch lý thay, một hệ thống đầy lòng trung thành lại đánh mất thứ gì đó cực kỳ quan trọng. Rụng tai để nghe sự thật.

Đây không phải là một lo lắng trừu tượng. Người ta đã biết rộng rãi rằng tại Vũ Hán trong những ngày đầu của dịch bệnh COVID-19, phản ứng ban đầu đã bị trì hoãn do các quan chức ngại chia sẻ tin xấu. Càng có nhiều quyền lực trong tay một người thì thông tin đến tay người đó càng trở nên tinh tế và méo mó. Những vị trí bị bỏ trống bởi những người bị đẩy ra ngoài không chỉ là những vị trí quyền lực. Đó cũng là không gian cho những tiếng nói khác nhau, những báo cáo khác nhau và những đánh giá khác nhau. Khi vị trí đó bị bỏ trống, hệ thống trở nên mong manh nhưng dường như lại mạnh mẽ.

Bây giờ chúng ta hãy đi tới chiếc ghế trống thứ ba. Nó nặng hơn hai ghế trống phía trước. Đó không phải là chiếc ghế trống mà Hồ Xuân Hoa để lại, cũng không phải chỗ trống mà Lý Khắc Cường để lại. Đó là một chiếc ghế trống mà chưa có ai bước vào.

Nhìn vào toàn bộ 24 ủy viên Bộ Chính trị mới được bầu tại Đại hội Đảng lần thứ 20, có một thực tế nổi bật. Không có một người nào dưới 57 tuổi. Thế hệ sinh từ giữa đến cuối thập niên 1960 bị loại bỏ hoàn toàn. Tại sao điều này lại quan trọng? Điều này là do lịch trình chính trị của Trung Quốc.

Nếu nhà lãnh đạo tối cao muốn cai trị trong 10 năm, người kế nhiệm ông ta hoặc bà ta sẽ phải có mặt trong Bộ Chính trị trước. Nếu bạn muốn trở thành số một trong 10 năm tới, bạn cần tích lũy kinh nghiệm ở vị trí đó ngay bây giờ. Để làm được điều này, vào thời điểm này Bộ Chính trị phải có người ít nhất 57 tuổi hoặc trẻ hơn. Bằng cách đó, thậm chí sau 10 năm, bạn vẫn có thể đứng đầu mà không già đi.

Nhưng không có thành viên nào thuộc thế hệ đó trong Bộ Chính trị. Điều này có nghĩa là không có một người nắm quyền lực nào đủ tuổi để trở thành người kế vị. Không chỉ thế hệ Hu Chun-hua bị loại bỏ mà cả thế hệ bên dưới cũng bị bỏ trống. Hậu Tập Cận Bình, cơ cấu kế nhiệm đã biến mất trong chân không. Đây không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Đó là dấu hiệu cho thấy không có ý chí đào tạo người kế vị. Đây là bằng chứng cho thấy bản thân thời gian kế nhiệm đã bị bãi bỏ.

Khi so sánh với các đại hội đảng trước đây, sự xa lạ của khoảng trống này lộ rõ. Hồ Cẩm Đào đã có Tập Cận Bình bên cạnh và cùng nhau làm việc trong 5 năm, chuẩn bị cho bước đi tiếp theo. Giang Trạch Dân cũng đã nuôi dạy Hồ Cẩm Đào như vậy. Trước khi đạt đến đỉnh cao, người kế nhiệm đã lên sân khấu và khiến mọi người phải làm quen với gương mặt của mình. Đó là dấu hiệu của sự ổn định. Khi bạn biết ai là người tiếp theo, những lo lắng về quyền lực của bạn sẽ giảm bớt. Các chính phủ nước ngoài cũng chuẩn bị cho các mối quan hệ khi biết đối thủ tiếp theo của họ sẽ là ai. Thị trường cũng đánh giá hướng đi của chính sách tiếp theo. Bản thân bộ mặt của người kế nhiệm đã là một hàng hóa công cộng. Đại hội đảng 2022 không lộ mặt. Lần đầu tiên, chúng ta có sự lãnh đạo mà không có ai chỉ ra ai sẽ là người tiếp theo. Trên sân khấu chỉ có hiện tại và không có tương lai.

Tại đây, nhấp vào Xác nhận một lần nữa. Việc kế thừa trống rỗng không có nghĩa là mãi mãi sẽ không có sự kế thừa. Tập Cận Bình có thể đề cử ai đó làm người kế nhiệm bất cứ khi nào ông ấy muốn. Tiêu chuẩn xuất sắc mới mở ra con đường. Hiện nay có thể đề cử người kế nhiệm chỉ dựa trên phán quyết của một người mà không bị ràng buộc bởi tuổi tác hay thỏa thuận. Vì vậy, một vị trí trống không đảm bảo sự tiếp tục của nó. Tuy nhiên, bản chất của sự kế thừa khác với quá khứ. Đây là việc kế vị được quyết định bởi sự lựa chọn của một người chứ không phải do sự đồng ý của những người lớn tuổi. Sự kế thừa như vậy rất dễ thiết lập và dễ xóa bỏ. Bạn có thể đưa lên một lần và gỡ xuống lần nữa nếu không thích. Sự kế thừa không phải là một công cụ ổn định mà là một đối tượng của tính thất thường. Vì vậy, mối nguy hiểm của một vị trí trống không phải là sẽ không bao giờ có người kế nhiệm. Cho dù có truyền thừa cũng chỉ nằm trong lòng bàn tay một người.

Hãy xem xét các khả năng hơn nữa. Một khi tiêu chuẩn mới về ưu việt và thấp kém được thiết lập, vẫn có cách để một người nào đó trong số các thành viên Bộ Chính trị hiện tại được chọn làm người kế nhiệm, trừ các trường hợp ngoại lệ về độ tuổi. Giả sử Tập Cận Bình chỉ nắm quyền thêm 5 năm nữa, các thành viên Bộ Chính trị dưới 62 tuổi vào năm 2022 có thể được nhắc đến như những ứng cử viên tiềm năng.

Những cái tên này được đưa vào nhóm ứng cử viên. Chen Wenqing (lúc đó 62 tuổi, Bí thư Bộ An ninh Nhà nước), Chen Min'er (lúc đó 62 tuổi, Bí thư Thành ủy Trùng Khánh), Ding Xuexiang (lúc đó 60 tuổi, Bí thư thứ nhất Ban Bí thư Trung ương), Yin Li (lúc đó 60 tuổi, Bí thư Tỉnh ủy Phúc Kiến), và Liu Guozhong (lúc đó 60 tuổi). Bí thư Tỉnh ủy Thiểm Tây), Yuan Jiajun (lúc đó 60 tuổi, Bí thư Tỉnh ủy Chiết Giang), Li Ganjie (lúc đó 58 tuổi, Bí thư Tỉnh ủy Sơn Đông), Li Shulei (lúc đó 58 tuổi, Phó Ban Tuyên giáo Trung ương), Jiang Guoqing (lúc đó 58 tuổi, Phó Ban Tuyên giáo Trung ương), Bí thư Tỉnh ủy tỉnh Liêu Ninh), Chen Jining (陳吉寧, khi đó 58 tuổi). cũ, Bí thư Thành ủy Bắc Kinh).

Có mười người.

Nếu bạn nhìn nhanh vào mười người này, bạn có thể thấy một điều. Chen Wenqing đến từ Bộ An ninh Nhà nước, chuyên về tình báo và an ninh. Li Shulei phụ trách tuyên truyền. Tông Thiếu Quân giám sát các công việc quân sự quan trọng. Ding Xuexiang là người đã sát cánh bên ông Tập Cận Bình từ lâu trên cương vị chánh văn phòng. Bản chất của những cái tên khác với các ứng cử viên kế vị trong quá khứ. Hu Chunhua và Sun Zhengcai là những người đã tích lũy kinh nghiệm hành chính qua việc cai trị nhiều vùng khác nhau. Chúng ta nhận trách nhiệm cai trị một tỉnh, điều hành nền kinh tế và vượt qua khủng hoảng. Mặt khác, nhóm ứng cử viên mới bao gồm một tỷ lệ lớn những người đã chứng tỏ được lòng trung thành với nội bộ của Tập Cận Bình và những người phụ trách an ninh, tuyên truyền và tư tưởng. Thay vì nuôi dưỡng những quản trị viên trên diện rộng, những người sẽ lãnh đạo kỷ nguyên tiếp theo, đây là cuộc bổ nhiệm nhân sự nhằm giữ những người quản lý trung thành ở bên cạnh họ, những người sẽ bảo vệ vững chắc hệ thống hiện tại. Đó không phải là bức tranh về người kế vị mà là bức tranh về một người hộ tống.

Nếu mở rộng phạm vi sang Trung ương thì có thêm 22 người dưới 57 tuổi. Có những cái tên đã khẳng định mình là nòng cốt của quân đội như Zhong Shaojun (lúc đó 54 tuổi, Giám đốc Văn phòng Quân ủy Trung ương), và có nhiều quan chức cấp phó các tỉnh. Về danh sách, nhóm ứng viên không trống. Nhưng đây là những người ở cấp độ cao hơn ở vòng ngoài. Thậm chí không thể vào Bộ Chính trị, họ chờ đến lượt mình từ một khoảng cách xa hơn. Khi nào lượt đó sẽ đến và liệu nó có thực sự đến hay không là tùy thuộc vào mỗi người.

Tuy nhiên, có một sự khác biệt quan trọng giữa những cái tên này và Hồ Xuân Hoa. Không ai trong số này là người kế vị chính thức của Gyeokdaejeong. Hu Chunhua là người kế vị được công nhận theo sự đồng ý của các trường lão và dưới sự kiểm tra của nhiều phe phái khác nhau. Vị trí đó có sức nặng không thể dễ dàng bị lật đổ bởi ý muốn bất chợt của một người. Ít nhất tôi nên có. Mặt khác, nhóm ứng viên này lại khác. Đây không phải là những người kế nhiệm được đồng thuận công nhận mà là những quan chức cấp chuyên viên đang chờ được lựa chọn. Bạn có thể đi lên bất cứ lúc nào và bạn có thể bị thanh trừng bất cứ lúc nào. Bạn phải chứng minh lòng trung thành của mình để giữ được vị trí của mình. Đây là tình trạng của các công cụ.

Chúng ta hãy xem xét kỹ hơn về sự khác biệt. Sự khác biệt giữa người kế nhiệm và ứng cử viên là gì? Người kế vị là người có tương lai hứa hẹn. Với lời hứa, anh ta có ít lý do hơn để quỳ lạy người đương nhiệm. Tất cả bạn phải làm là chờ đợi thời gian của bạn đến. Chính sự chờ đợi đã mang lại cho anh ta sự độc lập. Mặt khác, ứng viên là người không có lời hứa hẹn. Bạn có thể được chọn hoặc bị bỏ rơi. Vì vậy, anh ta phải chứng minh lòng trung thành của mình mọi lúc. Hãy chú ý đến suy nghĩ của cấp trên, tránh đưa ra những nhận xét nguy hiểm và làm những gì được yêu cầu mà không nói gì. Hoàn cảnh của ứng viên hoàn toàn trái ngược với người kế nhiệm. Hệ thống bảo vệ người kế nhiệm, nhưng ứng cử viên được xác định bởi một người.

Sự khác biệt này làm thay đổi bản chất của hệ thống. Trong các hệ thống có người kế nhiệm, quyền lực sẽ hướng tới tương lai. Mọi người đang xếp hàng để hướng tới thời đại tiếp theo. Trong

một hệ thống chỉ có ứng cử viên, quyền lực tập trung vào tay một người hiện tại. Vì tương lai không chắc chắn nên không ai nhìn xa trông rộng và bám víu vào người hiện đang đứng đầu. Những gì Tập Cận Bình đã tạo ra là một hệ thống không có người kế nhiệm, một hệ thống mà mọi con mắt đều đổ dồn vào một người. Dù có bao nhiêu cái tên trong danh sách thì họ cũng là công cụ của hiện tại chứ không phải là ông chủ của tương lai.

Hãy để tôi tóm tắt nó bằng một sự tương tự. Có sự khác biệt giữa việc có một diễn viên chính trên sân khấu và việc có nhiều diễn viên phụ ở phía sau sân khấu. Cho dù có bao nhiêu diễn viên ở chế độ chờ, vở kịch sẽ trở nên không ổn định nếu không quyết định được ai sẽ là vai chính tiếp theo. Vào ngày nam diễn viên chính đột nhiên suy sụp, một số diễn viên trong phòng chờ bắt đầu tranh giành nhau để được lên sân khấu. Đây là cơ cấu kế nhiệm hiện nay ở Trung Quốc. Phòng chờ chật kín người nhưng tên người dẫn tiếp theo lại trống rỗng.

Có nhiều tên và có nhiều người nối nghiệp là hai việc khác nhau. Có hàng chục ứng cử viên nhưng không có người kế nhiệm. Đây là danh tính của chiếc ghế trống.

Tại sao họ làm điều này? Tại sao Tập Cận Bình nhất quyết chỉ có một đội duy nhất, thậm chí để thế hệ sau hoàn toàn trống rỗng? Một phần câu trả lời nằm ở câu nói “100 năm thay đổi lớn lao”. Nó có nghĩa là đó là một giai đoạn của sự thay đổi lớn có thể xảy ra hoặc không xảy ra một trăm năm một lần.

Nếu bạn nhìn vào báo cáo công tác của Đại hội Đảng lần thứ 20, bạn có thể đọc được bầu không khí. Những từ như “hòa hợp” và “hòa bình” thường xuyên xuất hiện dưới thời Hồ Cẩm Đào và nhiệm kỳ thứ nhất và thứ hai của Tập Cận Bình, đã giảm đi đáng kể. Thay vào đó, các từ 'an toàn', 'nguy hiểm', 'vấn đề' và 'thách thức' đã bùng nổ. Cạnh tranh chiến lược giữa Mỹ và Trung Quốc, sự tách biệt chuỗi cung ứng xung quanh chất bán dẫn và công nghệ cốt lõi, căng thẳng quân sự ở eo biển Đài Loan và Biển Đông, và hậu quả của COVID-19. Trung ương đảng nhận định hệ thống lãnh đạo tập thể thỏa hiệp cũ không thể tồn tại trước cuộc khủng hoảng này.

Tập Cận Bình đặt mục tiêu hiện đại hóa quân đội vào năm 2027, kỷ niệm 100 năm thành lập quân đội và thành lập một đất nước xã hội chủ nghĩa hiện đại vào năm 2049. Để đạt được mục tiêu này, logic là tốt hơn hết hãy kiên định thúc đẩy sự lãnh đạo mạnh mẽ của một người hơn là phân chia quyền lực và để lại những biến số cho tương lai. Trao quyền theo thỏa thuận cho người kế nhiệm là một yếu tố rủi ro trong logic đó.

Chúng ta cần để mắt tới năm 2027. Năm đó là năm kỷ niệm 100 năm thành lập quân đội và là năm tổ chức Đại hội Đảng lần thứ 21. Đây là năm chúng ta quyết tâm hoàn thành công cuộc hiện đại hóa quân đội, đồng thời cũng là năm phải bộc lộ những nét phác về sự kế thừa. Hai thời gian biểu trùng nhau trong một năm. Tuy nhiên, vào thời điểm đó, quân đội đang bị chấn động bởi các cuộc thanh trừng, và vị trí kế nhiệm trống rỗng. Nhiều năm hứa hẹn những mục tiêu trùng lặp với những năm mất ổn định sâu sắc về quyền lực. Nếu Tập Cận Bình cố gắng vượt qua khủng hoảng bằng sự đoàn kết, thì năm hứa hẹn sẽ là lúc sự đoàn kết đó bị thử thách. Sự lựa chọn tạo ra khoảng trống và tham vọng hứa hẹn về một quốc gia hùng mạnh va chạm vào một thời điểm: năm

2027.

Logic này có ý nghĩa. Trong thời kỳ khủng hoảng, sự lãnh đạo bị chia rẽ có thể là một điểm yếu. Có những lúc cần có những quyết định nhanh chóng và một hướng đi duy nhất. Lịch sử có đầy đủ các ví dụ trong đó các cuộc khủng hoảng đã hợp pháp hóa các nhà lãnh đạo đơn độc mạnh mẽ. Hệ thống của Tập Cận Bình đứng trên logic đó. Đây là giai đoạn thay đổi trăm năm mới có một lần, vì vậy chúng ta cần một bàn tay kiên định.

Tuy nhiên, có một nhược điểm đối với logic này. Nếu một vị trí kế nhiệm bị bỏ trống do khủng hoảng, cuộc khủng hoảng càng kéo dài thì vị trí trống đó càng dài. Và thời gian sinh học của một người không phải là vô hạn. Hệ thống một người mạnh mẽ chỉ mạnh mẽ khi một người đó khỏe mạnh và có khả năng phán đoán rõ ràng. Khi người đó bị bệnh, bị chấn động hoặc cuối cùng phải ra đi, hệ thống với người kế nhiệm trống rỗng sẽ phải đối mặt với một thời điểm cực kỳ yếu kém. Nếu không biết ai là người tiếp theo, quyền lực sẽ chảy vào không gian trống rỗng thay vì đi theo một con đường đã định sẵn. Cuộc chiến để lấp đầy khoảng trống là cuộc chiến không có luật lệ. Những cuộc cãi vã không có quy tắc thường dẫn đến đổ máu. Đó chính xác là điều mà Đặng Tiểu Bình lo sợ. Ông đã trải qua sự hỗn loạn sau sự ra đi của Mao Trạch Đông, và để tránh sự hỗn loạn đó một lần nữa, ông đã thành lập Sư đoàn 7 và Sư đoàn 8. Giờ đây, khi những thiết bị đó đã bị tháo dỡ, Trung Quốc lại đứng trước mối nguy hiểm mà Đặng Tiểu Bình đã cố gắng ngăn chặn.

Nếu Tập Cận Bình, sinh năm 1953, thực sự muốn chuyển giao quyền lực sau nhiệm kỳ thứ ba thì ông không còn nhiều thời gian. Đại hội Đảng lần thứ 21 sẽ được tổ chức vào năm 2027. Trước đó, việc phác thảo người kế nhiệm tiếp theo sẽ được hé lộ thông qua các sự kiện chính trị lớn như kỳ họp toàn thể lần thứ 4 là điều bình thường. Nếu có một thời điểm mà chiếc đồng hồ đảng cấp thế giới còn tồn tại thì chắc hẳn tên của ai đó đã xuất hiện trong đầu bạn.

Nhưng thậm chí không có bóng dáng của một người kế nhiệm ở đỉnh cao chính trị Trung Quốc. Chiếc ghế trống vẫn còn trống. Vị trí tuyển dụng này sẽ trở nên nặng nề hơn khi chúng ta hướng tới năm 2027. Nếu có bất cứ điều gì xảy ra mà không có người kế nhiệm, quyền lực sẽ rơi vào tình trạng trống rỗng chứ không phải là một con đường đã định sẵn. Khi đã có lộ trình cố định thì việc thay đổi nguồn điện là một thủ tục. Khi không có con đường cố định, việc thay đổi quyền lực sẽ trở thành một canh bạc.

Khi bạn xem xét mạng sống của ai đang bị đe dọa trong canh bạc này, sức nặng của chiếc ghế trống sẽ thay đổi. Đó là dân số 1,4 tỷ người. Đây là nền kinh tế lớn thứ hai thế giới, một quốc gia có vũ khí hạt nhân và là quốc gia chứa đựng than hồng chiến tranh dọc eo biển Đài Loan. Không ai biết chủ nhân tiếp theo của đất nước sẽ là ai. Đối với người Trung Quốc bình thường, điều này không thay đổi ngay lập tức bất cứ điều gì. Công việc hàng ngày đi làm, đi chợ, đưa đón con đi học vẫn diễn ra như thường lệ. Nhưng một ngày sức khỏe của một người sa sút, việc dòng dõi kế vị trống rỗng bỗng trở thành vấn đề của mọi người. Nếu bạn không biết sức mạnh sẽ đi về đâu thì thị trường sẽ dẫn đầu. Vốn chảy ra ngoài, tỷ giá hối đoái biến động và các công ty trì hoãn các quyết định. Các nước bên ngoài cũng ngừng đếm. Vì chúng ta không biết đối tác tiếp theo của mình sẽ là

ai nên chúng ta trì hoãn lời hứa và thắt chặt các mối quan hệ. Vị trí trống trong sự kế thừa không chỉ là vị trí của một người mà là một khoảng trống mà tương lai của đất nước phụ thuộc vào.

Đối với những người theo dõi Trung Quốc từ bên ngoài, sự mờ ám này là một vấn đề đã tồn tại từ lâu. Có những ngày tháng và thủ tục được ấn định cho việc thay đổi quyền lực ở một quốc gia dân chủ. Bất kể ai thắng, mọi người đều biết học kỳ tiếp theo khi nào kết thúc. Trung Quốc thì khác. Tại một thời điểm, hệ thống ký hiệu và thuật ngữ thay thế đã làm giảm độ không chắc chắn ở một mức độ nào đó. Bởi vì đó là bản xem trước của ai sẽ là người tiếp theo. Với việc thiết bị bị tháo dỡ, thế giới một lần nữa phải đối mặt với một Trung Quốc trong sương mù. Tất cả đều chưa rõ Tập Cận Bình sẽ nắm quyền trong bao lâu, ai sẽ kế nhiệm ông và quá trình chuyển đổi sẽ diễn ra như thế nào. Bản thân việc làm mờ này đã là một mối nguy hiểm. Điều này là do quyền lực lớn, không thể đoán trước được bản thân nó là nguồn gốc của sự lo lắng.

Tại thời điểm này, chúng ta đáp ứng được động lực chính của cuốn sách này. Tại sao khoảng cách kế nhiệm vào năm 2022 lại nguy hiểm sẽ trở nên rõ ràng khi bạn nhìn vào những gì xảy ra sau đó. Khoảng năm 2026, một cuộc thanh trừng lớn đã diễn ra trong Quân ủy Trung ương xung quanh Zhang Yuxia, chính người mà Tập Cận Bình đã giữ lại để nắm quyền kiểm soát quân đội. Bộ chỉ huy quân sự bị lung lay. Sự ngờ vực và đổ máu này sinh trong quân đội nắm giữ quyền lực. Điều gì sẽ xảy ra nếu có điều gì đó thay đổi trong cuộc đời của Tập Cận Bình trong giai đoạn đầy biến động này? Nếu có người kế nhiệm được chỉ định thì quyền lực sẽ tập trung vào người đó. Tuy nhiên, không có người kế nhiệm. Quân đội rung chuyển, quyền kế vị trống rỗng. Lựa chọn để trống năm 2022 là nguyên nhân khiến cuộc thanh trừng năm 2026 trở nên nguy hiểm. Sự kế thừa trống rỗng và một chế độ quân sự lung lay xảy ra cùng lúc. Chúng ta sẽ thấy rõ hơn ở các chương sau rằng đây không phải là một sự bất hạnh ngẫu nhiên mà là một điềm báo trước về một sự lựa chọn.

Nghịch lý do khoảng trống này tạo ra lại quay trở lại với bông hoa đào mở đầu chương này. Trung Quốc vào năm 2026 đang đau khổ cả bên trong lẫn bên ngoài. Chúng ta bị cô lập từ bên ngoài bởi các biện pháp kiểm soát công nghệ và thuế quan của chính quyền Trump, đồng thời bị đè nặng từ bên trong bởi sự sụp đổ bất động sản và tỷ lệ thanh niên thất nghiệp. Hơn nữa, như đã thấy trong cuộc thanh trừng Zhang Yuxia, phó chỉ huy Quân ủy Trung ương, có sự ngờ vực và đổ máu trong quân đội và đảng. Nền tảng của chính phủ đang bị lung lay.

Trong tình huống này, những lá bài từng bị loại bỏ sẽ được trả lại trên tay. Trước đây, Tập Cận Bình đã cử Hồ Xuân Hoa sang Mỹ để đàm phán hậu trường về đàm phán thương mại. Khi đường lối cứng rắn dựa trên chủ nghĩa dân tộc và hệ tư tưởng đã đạt tới giới hạn của nó, có cách giải thích rằng một người mà phương Tây có thể ngồi đối mặt mà không phản kháng, một người thuộc Đoàn Thanh niên Cộng sản có biểu tượng thực tế của cải cách và cởi mở, lại cần thiết. Một số báo cáo nước ngoài còn đi xa hơn. Chế độ Tập Cận Bình, đang phải đối mặt với những rạn nứt nội bộ trước đại hội đảng năm 2027, đang khám phá hậu trường một kịch bản trong đó Hồ Xuân Hoa được trả lại Bộ Chính trị để thỏa hiệp hoặc được nâng lên chức Chủ tịch CPPCC, một 'sự hồi sinh của Đảng Cộng sản Trung Quốc', trong đó chế độ Tập Cận Bình bị từ bỏ và sau đó đứng lên trở lại.

Ý kiến được chia rẽ về tin đồn trở lại này. Một bên coi đó là một khả năng nghiêm trọng. Quyền lực trong cơn khủng hoảng chọn sự sống còn hơn lòng kiêu hãnh, và trong trường hợp đó, không có gì không thể không mang những người mà nó đã bỏ rơi quay trở lại. Trong lịch sử đã có khá nhiều biến cố như vậy. Bản thân Đặng Tiểu Bình đã hai lần bị trục xuất và bị quay trở lại hai lần. Phía bên kia coi đó là sự cường điệu đầy hy vọng. Thật khó để một hệ thống đã từng củng cố sự thống nhất của mình lại thừa nhận những rạn nứt của chính mình và chỉ trích các đối thủ cũ của mình. Thời điểm Hồ Xuân Hoa được triệu tập, nó trở thành tín hiệu thừa nhận giới hạn trong đường lối của Tập Cận Bình. Quyền lực tuyệt đối hiếm khi làm những việc như vậy.

Tất cả chỉ là suy đoán. Không ai có thể đảm bảo liệu Hu Chunhua, người có đôi cánh quyền lực đã bị gãy hoàn toàn, có thực sự được hồi sinh hay không, hay ngay cả khi cô ấy được hồi sinh, cô ấy sẽ có thể lay chuyển được cấu trúc độc quyền của Xi Zijun. Hoa đào có thể chỉ là cảnh xuân, việc thăm núi Mã An có thể chỉ là công việc hàng ngày. Rất có thể đây là một cách giải thích cường điệu. Đọc các tín hiệu trong chính trị Trung Quốc cũng giống như đếm bóng trong sương mù. Một số bóng là người và một số là cây. Thật khó để nói từ bên ngoài. Vì vậy, tôi sẽ không dứt khoát. Tôi chỉ viết ra sự thật rằng cái bóng xuất hiện và mọi người cố gắng đọc nó như một con người.

Tuy nhiên, có một điều rõ ràng. Lựa chọn được đưa ra vào năm 2022, đẩy tất cả các thế hệ dưới 57 tuổi ra khỏi quyền lực mà không chỉ định một người kế nhiệm duy nhất, đang tạo ra những kết quả nghịch lý. Giữa cuộc khủng hoảng kinh tế thảm khốc và sự cô lập tột cùng, một tình thế tiến thoái lưỡng nan mang lại bóng tối của những đối thủ bị đánh bại từng bị bỏ rơi. Đó là giá của một chiếc ghế trống. Nếu đã có người kế nhiệm thì không cần phải tìm thế. Vì người kế vị bị bỏ trống nên tên người bỏ rơi hiện lên như ma.

Một người từ một nhà lãnh đạo thế hệ tiếp theo được ca ngợi là số một tiếp theo, trở thành phó chủ tịch CPPCC rời khỏi top 24, rồi lại được gọi vào khoảng trống quyền lực vào năm 2027. Quỹ đạo sa sút kéo dài của Hu Chunhua không chỉ giới hạn ở sự thăng trầm của một người. Nó minh chứng rõ ràng cho cái chết của hệ thống kế nhiệm ổn định và có thể dự đoán được mà Đặng Tiểu Bình đã thiết kế theo từng lớp.

Hãy quay lại từ đầu. Một thanh niên 21 tuổi từ bỏ vị trí thoải mái ở Bắc Kinh và đi xuống vùng núi hiểm trở của Tây Tạng. Ở đó anh đã gặp cấp trên của mình và được chỉ dẫn. Bốn mươi năm sau, hoa đào từ ngôi làng miền núi cũ của ông tràn ngập các trang báo chí nhà nước trong ba ngày. Cùng một tổ ấm của cùng một người, một lần là điểm khởi đầu và một lần là tín hiệu. Trong khi đó, có một người leo lên đỉnh rồi rơi xuống đáy. Và trên quỹ đạo của cú ngã đó, một tổ chức cũng sụp đổ theo nó. Sự thăng trầm của các cá nhân và sự thăng trầm của các thể chế đều theo cùng một đường cong. Đây là lý do tại sao câu chuyện của Hu Chunhua không chỉ là những tai nạn của một quan chức. Điều gì thay thế ông và tại sao vị trí mà ông để lại cho thế hệ tiếp theo lại để trống sẽ quyết định hình dáng quyền lực của Trung Quốc vào năm 2026.

Bảy người bước vào đều bị ràng buộc bởi lòng trung thành của họ với cùng một người. Những người bị đẩy ra ngoài là những người có thể ở lại nếu các quy tắc được tuân thủ. Và khoảng không

gian trống rỗng, nơi người ta không thể bước vào hoặc bị đẩy ra, nói lên nhiều điều. Rằng số phận của 1,4 tỷ người không phụ thuộc vào một hệ thống đã thống nhất mà phụ thuộc vào thời gian và ý chí của chỉ một người. Trung Quốc đang tiến tới chiếc hộp đóng kín của năm 2027 mà không ai biết ai sẽ là người tiếp theo. Cho đến khi chiếc hộp được mở ra, tên của những người bị đẩy ra ngoài vẫn còn nguyên.

Phần 2: Cuộc thanh trừng lớn trong quân đội: Sự sụp đổ của Quân ủy Trung ương

Chương 4 Cái kết của ‘Vua Mũ Sắt’

Vào ngày 24 tháng 1 năm 2026, mùa đông ở Bắc Kinh khô hanh và nhiều gió. Chiều hôm đó, người phát ngôn Bộ Quốc phòng Trung Quốc đứng trước các phóng viên. Thông báo không dài. Nó chỉ dài có vài câu. Nhưng trước khi câu nói ngắn ngủi đó kịp kết thúc, bàn tay của các phóng viên nước ngoài ở Bắc Kinh đã bận rộn, còn các nhà phân tích tình báo ở Washington và Tokyo đã thức dậy và ngồi cùng nhau trước màn hình của họ.

Họ nói rằng Zhang Yuxia, Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương và Liu Zhenli, thành viên Quân ủy Trung ương và Tham mưu trưởng Bộ Tham mưu Liên quân, đã bị khởi tố và điều tra vì “vi phạm kỷ luật nghiêm trọng và các hành vi trái pháp luật”. Đã đặt. Trong xã hội quan liêu Trung Quốc, từ này giống như giấy chứng tử tuyên bố chấm dứt sự nghiệp chính trị của một người. Chưa có tiền lệ nào về việc một người có chức vụ cao, một khi đã được bổ nhiệm và công bố, lại quay trở lại vị trí của mình.

Tuy nhiên, sức nặng của thông báo nằm ở tên của hai người. Zhang Yuxia không chỉ là một phó chủ tịch. Ngoại trừ Chủ tịch Tập Cận Bình, chưa có ai từng giữ chức vụ cao hơn trong Quân đội Giải phóng Nhân dân. Đứng thứ 2 trong cấp bậc quân sự. Trợ lý thân cận nhất của Tập Cận Bình. Và là người đứng cuối mối quan hệ giữa hai gia đình suốt hơn nửa thế kỷ. Tin tức là một người như vậy đã bị bắt đi vào lúc nửa đêm.

Cần chỉ ra vì sao các phóng viên, nhà phân tích tình báo nước ngoài lại phản ứng nhanh đến vậy. Nhân sự trong quân đội Trung Quốc thường di chuyển lặng lẽ. Nếu ai đó không xuất hiện tại một cuộc họp, họ sẽ ra đi, và nếu tên của họ bị loại khỏi chức danh trên các phương tiện truyền thông nhà nước thì cuộc họp sẽ kết thúc. Thông báo không được đưa ra cho đến một thời gian dài sau đó, hoặc hoàn toàn không có. Tuy nhiên, lần này, người phát ngôn Bộ Quốc phòng đã trực tiếp nhắc đến tên hai người này trong một cuộc họp giao ban chính thức. Việc thành viên cấp cao thứ hai của quân đội được tiết lộ theo cách này bản thân nó đã là một điều phi thường. Hoặc bạn đã vượt qua giai đoạn có thể giấu nó hoặc bạn đã quyết định không giấu nó. Dù sao đi nữa, đó là dấu hiệu cho thấy có điều gì đó lớn lao đang xảy ra bên trong. Các nhà phân tích tập trung trước màn hình để đọc những tín hiệu đó.

Để thực sự hiểu tác động của thông báo, bạn cần nhìn vào một con số. Quân ủy Trung ương khóa 20 mới thành lập cuối năm 2022, khởi đầu với bảy người. Cơ cấu như vậy mà Tập Cận Bình ngồi làm chủ tịch, còn phó chủ tịch và các thành viên ủy ban dưới quyền ông phụ trách quân đội. Nhưng bốn năm sau, vào tháng 1 năm 2026, 5 trong số 7 người đó đã biến mất. Li Shangfu, Wei Fenghe, Miao Hua và He Weidong lần lượt ngã xuống, cuối cùng Zhang Youxia cũng ngã xuống. Chỉ còn lại hai người. Bản thân Tập Cận Bình và Jang Seong-min, người phụ trách công tố viên kỷ luật. Năm trong số bảy vị trí chỉ huy cao nhất trong quân đội đang bị bỏ trống. Chưa bao giờ có chuyện như thế này trong lịch sử Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Như vậy thông báo ngày 24/1 không phải là kết thúc mà là đỉnh điểm. Cột cuối cùng của một xu hướng đã giảm dần theo năm tháng. Đó là ngấn cao nhất trong hàng. Đó là ngày Khan suy sụp.

Thông báo chỉ có tên hai người đàn ông và cụm từ sáo rỗng “vi phạm kỷ luật nghiêm trọng và hành vi trái pháp luật”. Không có một lời nào về tội ác đó, thời điểm cuộc điều tra bắt đầu hoặc nơi anh ta bị giam giữ. Những thông báo của Bộ Quốc phòng Trung Quốc luôn là như vậy. Những gì chưa nói còn nhiều hơn những gì đã nói. Vì vậy, các nhà phân tích đếm số từ trong một thông báo, tìm kiếm những từ còn thiếu và đọc khoảng lặng giữa các dòng. Người ta nói rằng ai đó đã thốt ra điều này một cách ngắn gọn trong phòng họp báo nước ngoài ở Bắc Kinh ngày hôm đó. Đây không phải là tham nhũng. Cấp bậc cao thứ hai trong quân đội không bị đối xử như vậy chỉ vì tham nhũng. Người đọc sẽ có thể tự đánh giá vào cuối chương này xem trực giác đó có đúng hay không.

Đầu tiên chúng ta phải tìm ra Zhang Yuxia là ai. Chỉ khi đó chúng ta mới có thể hiểu tại sao vụ án này không kết thúc chỉ bằng một vụ bê bối tham nhũng trong quân đội.

Sinh năm 1950. Tôi bảy mươi sáu tuổi vào năm 2026. Tôi đã mặc quân phục được năm mươi tám năm. Điều này có nghĩa là ông nhập ngũ năm mười tám tuổi và ở lại quân đội cho đến năm bảy mươi sáu tuổi. Ông không phải là một tướng cấp dưới bình thường dưới sự chỉ huy của Tập Cận Bình mà là một trong những thành viên lớn tuổi nhất của Quân đội Giải phóng Nhân dân.

Cha của ông là Zhang Zhongxun (張宗遜). Ông là vị tướng sáng lập, người đã thành lập Quân đội Giải phóng Nhân dân trong thời kỳ Mao Trạch Đông. Năm 1955, Đảng Cộng sản Trung Quốc đã xếp cấp bậc cho những người có đóng góp to lớn cho quân đội. Có mười nguyên soái, mười tướng quân, năm mươi bảy trung sĩ và một trăm bảy mươi bảy trung tướng. Zhang Zhongxun là một trong năm mươi bảy thị trường đó. Ông tốt nghiệp Học viện Quân sự Hoàng Phố, được giáo dục quân sự chính thống và là thiếu tướng chỉ huy các trận đánh quan trọng như Trận Diên An. Người ta nói rằng quyền lực của ông trong quân đội đến mức áp đảo các sĩ quan quân đội khác.

Con cái của những vị tướng sáng lập này ngày nay được gọi là “thế hệ quân sự thứ hai” trong quân đội Trung Quốc. Hơn 200 gia đình quân sự ưu tú đã được tạo ra theo cách đó. Người cha lập nước nên con trai kế thừa quân đội của nước. Zhang Yuxia là con trai của một gia đình đứng đầu trong gia đình. Người ta gọi họ là “Hồng Hai thế hệ” hay “Đảng hoàng tử”. Nó có nghĩa là thế hệ thứ hai của những nhà cách mạng đỏ, các thái tử.

Đây là nơi Tập Cận Bình xuất hiện. Cha của Tập Cận Bình là Tập Trọng Huân. Xi Zhongxun cũng là trưởng lão của thế hệ những nhà cách mạng đầu tiên hoạt động ở Diên An, tỉnh Thiểm Tây. Zhang Zhongxun và Xi Zhongxun là những người đồng chí cùng tuổi ở một vùng đất. tỉnh Thiểm Tây. Vùng đất khô cằn của cao nguyên hoàng thổ. Đây là căn cứ cách mạng, nơi Đảng Cộng sản đã lẩn trốn khi bị đẩy đến bờ vực rồi lại trỗi dậy. Mối quan hệ giữa hai người cha đã được rèn giũa từ đó.

Các mối quan hệ do người cha hình thành đã được truyền lại cho con trai của họ. Tập Cận Bình và Zhang Yuxia quen nhau từ khi còn nhỏ. Ở Trung Quốc có câu nói ‘Paxiao (髮小)’. Nó đề cập đến

một người bạn đã cùng bạn lớn lên từ khi còn rất nhỏ khi bạn mặc quần hờ đáy. Người bạn thuở tóctôi còn ngắn. Tập Cận Bình và Zhang Yuxia được mô tả là có mối quan hệ như vậy. Không phải những đồng nghiệp chính trị, mà là những người có chung ký ức tuổi thơ. Những mối quan hệ như vậy rất hiếm ở tầng lớp quyền lực cao nhất của Cộng sản. Có rất nhiều liên minh bị ràng buộc bởi lợi ích, nhưng sự tin tưởng đến từ việc cùng nhau trải qua tuổi thơ thì hiếm có.

Bạn không nên coi thường thành ngữ 'quần bó'. Trong tiếng Trung, nó được gọi là 'Gaedanggo (開襠褲)'. Đây là loại quần có đũng hờ mà trẻ mặc trước khi đi vệ sinh. Việc chúng tôi mặc chiếc quần đó cùng nhau có nghĩa là chúng tôi đã gặp nhau vào thời điểm họ bất lực nhất. Một thời không có sự tôn trọng hay thứ bậc. Trong thế giới quyền lực, con người sống cả đời chỉ mặc áo giáp. Quản lý nét mặt của bạn và che giấu suy nghĩ bên trong của bạn. Nhưng trước mặt bạn bè của Gaedanggo, bộ giáp đó chẳng có ý nghĩa gì. Điều này là do đối thủ đã nhìn thấy cơ thể trần trụi bên trong bộ giáp. Người ta nói rằng mối quan hệ giữa Tập Cận Bình và Zhang Yuxia là như vậy. Vì vậy, cuộc thanh lọc này mát hơn. Ngay cả khi bên trong bộ giáp được trưng bày, nhà chức trách vẫn nghi ngờ. Có lẽ nó nguy hiểm hơn vì nó thể hiện quá nhiều. Không có gì đáng sợ hơn một người biết hết điểm yếu của mình.

Khi Tập Cận Bình trở thành Tổng Bí thư năm 2012, quân đội đứng đầu trong những nhiệm vụ khó khăn mà ông phải giải quyết. Hơn 200 gia đình cách mạng kỳ cựu đã bén rễ ở nhiều nơi trong quận. Làm sao chúng ta có thể nắm giữ tổ chức khổng lồ này trong một tay? Tập Cận Bình nhắc đến một người mà ông đã biết lâu hơn bất kỳ ai khác. Đó là Zhang Yuxia.

Có một lý do. Zhang Yuxia có uy tín trong quân đội được thừa hưởng từ cha mình. Đó là cái tên mà ngay cả những nhân vật quân sự cũ, những người được gọi là 'lãnh đạo quân sự cũ', cũng không thể coi thường. Bằng cách đặt cái tên đó lên đầu tiên, tôi đã có thể an ủi những người lớn tuổi trong quận. Hơn nữa, bản thân Zhang Yuxia cũng không được xếp vào loại nhà thám hiểm vĩ đại, tức là 'nhà thám hiểm vĩ đại'. Có người nhận xét tay anh sạch sẽ. Vì vậy, không có ai tốt hơn để giao phó nhiệm vụ diệt trừ nạn tham nhũng trong quân đội.

Zhang Yuxia đã đóng vai đó một cách trung thực. Từ năm 2012 đến 2017, ông giữ chức Vụ trưởng Tổng cục, chịu trách nhiệm giám sát việc mua sắm vũ khí và trang thiết bị. Tôi đã phát triển một mạng lưới kết nối rộng lớn ngay tại chỗ. Ông vung kiếm đi đầu trong phong trào cải cách quân đội và chống tham nhũng do Tập Cận Bình thúc đẩy. Đó là lá chắn vững chắc bảo vệ Tập Cận Bình.

Và đỉnh cao của lòng trung thành đó là vào mùa thu năm 2022.

Đảng Cộng sản Trung Quốc có một luật bất thành văn gọi là '7 lên 8 xuống'. Đó là phong tục đã có từ thời Đặng Tiểu Bình. Quy định là năm tổ chức đại hội đảng, dưới sáu mươi bảy tuổi thì giữ chức, trên sáu mươi tám tuổi thì từ chức. Đó là một thiết bị để cắt điện theo tuổi tác. Đó là một van an toàn giúp một người không thể ngồi trên ghế của mình quá lâu.

Zhang Yuxia đã bảy mươi hai tuổi tại Đại hội Đảng năm 2022. Theo quy định, đáng lẽ bạn phải rời khỏi chỗ ngồi và về nhà. Nhưng Tập Cận Bình đã phá vỡ quy tắc đó. Ông giữ Trương Hựu Hiệp ở lại vị trí phó chủ tịch Quân ủy Trung ương. Đã trải qua cùng một quy ước trong nhiệm kỳ thứ ba của mình, không khó để xem lại nó một lần nữa đối với một cộng sự thân cận.

Người ta gọi Zhang Yuxia, người đã vượt qua các quy tắc và giữ vững vị trí của mình, 'Vua Mũ sắt'. Nó xuất phát từ danh hiệu được hoàng đế ban cho một thần dân có công đặc biệt trong thời nhà Thanh. Thông thường, danh hiệu sẽ bị giảm một cấp mỗi khi danh hiệu được kế thừa, nhưng Vua Mũ Sắt không bị giảm và vẫn được truyền lại như vậy. Điều này có nghĩa là chiếc mũ được làm bằng gang và không bị mòn. Một sức mạnh không bao giờ sụp đổ. Đó là biệt danh được đặt cho Zhang Yuxia.

Có một cái gai ẩn trong biệt danh này. Vào thời nhà Thanh, Vua Mũ Sắt là người mà ngay cả hoàng đế cũng không thể chọc nổi. Nó không bị kiểm tra quyền lực nhiều như vậy. Tuy nhiên, thần dân không được kiểm soát vừa là niềm an ủi vừa là mối đe dọa đối với hoàng đế. Có bên cạnh thì yên tâm, nhưng nếu nó trở nên quá mạnh sẽ làm lu mờ chính hoàng đế. Có hai điều trộn lẫn trong lòng những người gọi Zhang Yuxia là Vua Mũ Sắt. Ghen tị với sức mạnh không thể phá vỡ, và linh cảm rằng vì nó không thể phá vỡ nên một ngày nào đó nó sẽ phải bị tiêu diệt. Mũ gang không bị mòn nhưng phần đầu đội có thể bị cắt đứt. Phải mất bốn năm, biệt danh này mới trở thành lời tiên tri.

Tuy nhiên, cũng có những người nhìn nhận sự việc tương tự theo cách khác. Đài truyền hình công cộng Đức Deutsche Welle đã xem xét quyết định tiếp tục tại vị của Zhang Yuxia từ một góc độ hơi khác. Đúng như dự đoán từ Đảng của Hoàng tử, Zhang Yuxia có quan hệ mật thiết với nhiều trưởng lão trong đảng, theo phân tích thì ông duy trì được vị trí của mình ở tuổi 72 là nhờ sự ủng hộ của những trưởng lão đó. Từ góc độ này, việc giữ lại Zhang Yuxia không phải là sự ưu ái đơn phương của Tập Cận Bình mà còn là một sự thỏa hiệp mà Tập Cận Bình không còn cách nào khác ngoài việc chấp nhận. Trong trường hợp đó, Vua Mũ sắt là người hơi làm lu mờ quyền lực tuyệt đối của Tập Cận Bình. Người đọc có quyền quyết định tin vào cách giải thích này đến mức nào. Nhưng có một điều rõ ràng. Ngay cả chiếc mũ sắt tưởng chừng như sẽ tồn tại mãi mãi và người đứng trên nó cũng không tồn tại mãi mãi.

Một cái gì đó khác đang phát triển bên dưới mặt nước. Theo một báo cáo trên tờ The Economist của Anh, hai nhóm đã tranh giành vị trí trong quân đội trong những năm gần đây. Một bên là 'Shanxi Fang (陝西幫)' tập trung quanh Zhang Yuxia. Những người có mối quan hệ gắn bó với tỉnh Thiểm Tây. Ryu Jeon-ri cũng ở đó. Ở phía bên kia là 'Đảng Phúc Kiến', gồm các sĩ quan của Nhà hát phía Đông. Đây là mối liên hệ mà Tập Cận Bình đã thực hiện khi làm việc tại khu vực Hạ Môn, tỉnh Phúc Kiến từ năm 1985 đến năm 2002. Phó Chủ tịch nước He Weidong và Giám đốc Sở Công tác Chính trị Miao Hua được xếp vào nhóm người đó. Hai nhóm xung đột về nhân sự và nguồn lực.

Có một thực tế cần lưu ý. Heweidong và Miaohua của Phúc Kiến Bang thất thủ đầu tiên vào năm 2024 và 2025. Và Jianguyuxia của Shanxi Fang sụp đổ vào năm 2026. Cả hai bên lần lượt biến mất. Tập Cận Bình đã cắt đứt cả những mối liên hệ cũ của chính ông và những mối liên hệ từ thế hệ cha

ông. Sau này chúng ta sẽ xem liệu vấn đề là do phe phái hay lý do khác không liên quan đến phephái.

Một câu hỏi được đặt ra vào thời điểm này. Tập Cận Bình đưa người của mình vào quân đội nhưng tại sao họ lại lần lượt sụp đổ vì tham nhũng? Phúc Kiến Bang cũng là người được Tập Cận Bình nuôi dưỡng, và Zhang Youxia của Shanxibang cũng là người được Tập Cận Bình nuôi dưỡng. Trong bốn năm, cứ bảy lần thì năm lần người anh chọn lại bị chính tay mình chém đứt. Đây có thể là câu chuyện về việc chọn nhầm người, hoặc cũng có thể là câu chuyện về vấn đề trong phương pháp lựa chọn người đó. Nếu bạn chọn những người chỉ dựa trên lòng trung thành, bạn sẽ chỉ chọn được những người giả vờ trung thành. Năng lực và sự trung thực bị xếp sau. Khi người ta tập hợp như thế mà nắm quyền thì trở nên tham nhũng. Sau đó, họ lại thanh lọc, bầu lại những người trung thành và lại tham nhũng. Có phân tích cho rằng vòng luẩn quẩn này chính là cái bóng của quân nhân Tập Cận Bình. Chúng ta sẽ theo dõi mạng lưới chuỗi này chi tiết hơn ở Chương 5.

Sự sụp đổ xảy ra không báo trước nhưng được thực hiện một cách tỉ mỉ.

Lần xuất hiện cuối cùng trước công chúng của Zhang Yuxia là vào ngày 12 tháng 1 năm 2026. Đó là cuộc họp chung lần thứ 5 của Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật Trung ương khóa 20. Cho đến lúc đó, anh đã ngồi trên bục giảng, quân hàm đứng thứ hai. Tuy nhiên, ông không xuất hiện tại các sự kiện chính trị dự kiến diễn ra ngày 20 và 21/1 tại Trường Đảng Trung ương và Đại học Quốc phòng. Chiếc ghế trống thiếu một người. Trong không gian trống rỗng đó, những tin đồn bắt đầu lan truyền.

Từ đây, bạn cần tách biệt sự thật đã được xác nhận khỏi những tin đồn.

Đây là câu chuyện được một số nguồn thông tin và truyền thông độc lập ở nước ngoài kể lại. Chuyện kể rằng vào khoảng ngày 18 tháng 1, tại Nhà khách Jingxi ở Bắc Kinh, Zhang Yuxia và Liu Zhenli đã cố gắng thực hiện một cuộc đảo chính quân sự hoặc ám sát nhắm vào Tập Cận Bình. Tuy nhiên, nhờ lời mách nước của phó chánh văn phòng, Tập Cận Bình đã vội vã bỏ trốn hai giờ trước khi diễn ra sự việc và thực sự đã bắt giữ được hai người đàn ông. Đó là một lý thuyết đảo chính.

Câu chuyện này phải được xử lý một cách thận trọng. Tất cả các nguồn đều ẩn danh và không có dữ liệu chính nào được xác nhận là sự thật. Do tính chất của hệ thống Trung Quốc, những tin đồn kiểu này không thể được xác minh. Đó có thể là sự thật, có thể là thông tin sai lệch do ai đó rò rỉ, hoặc có thể là trí tưởng tượng đầy hy vọng về một xã hội lưu vong. Vì vậy cuốn sách này không nêu điều này là sự thật. Tuy nhiên, chúng ta hãy ghi lại sự thật rằng những tin đồn này đã lan truyền và bầu không khí đủ thô bạo để những tin đồn đó lan rộng. Đôi khi hoàn cảnh lan truyền tin đồn cho chúng ta biết nhiều điều hơn là nội dung của tin đồn.

Các trường hợp được xác nhận như sau. Ngay sau khi Zhang Yuxia biến mất, khu vực xung quanh nhà anh ở Bắc Kinh đã bị bao vây. Nó được bao quanh bởi các lớp quân vũ trang và đặc vụ mặc thường phục. Người ta nói rằng Zhang Yuxia bị bắt khi liên lạc bị cắt và các vệ sĩ bị tước vũ khí. Sau đó, họ bị đưa đến căn cứ bí mật Guan gần sân bay ở phía nam Bắc Kinh và bị giữ ở đó,

hoàn toàn cắt đứt với thế giới bên ngoài.

Thật đáng để dành một chút thời gian để xem xét cách thức bắt giữ này. Bất cứ ai đứng thứ hai trong quân đội đều có vệ sĩ riêng. Cấp dưới trung thành luôn sát cánh bên bạn. Để bắt được một người như vậy, mạng lưới an ninh trước tiên phải được vô hiệu hóa. Theo báo cáo bên ngoài, công việc này không phải cơ quan kiểm tra kỷ luật thường xuyên của quân đội mà là tổ chức an ninh trực thuộc Tập Cận Bình. Các đặc vụ của Cục An ninh Trung ương, Cục Lực lượng Đặc biệt của Bộ Công an và Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật. Đây là lực lượng bảo vệ chịu trách nhiệm đảm bảo an toàn cho Tập Cận Bình. Không phải quân đội bắt được quân đội mà là người của Tập Cận Bình bắt được phó chỉ huy quân đội. Nửa đêm, tôi cắt liên lạc và lấy súng của vệ sĩ. Đây là một hoạt động, không phải là một thủ tục hành chính. Anh ta tấn công trung tâm chỉ huy quân đội của mình như thể đang xâm nhập vào lãnh thổ của kẻ thù. Chỉ riêng thực tế đó đã cho thấy Tập Cận Bình không tin tưởng vào quân đội của mình đến mức nào.

Thật bất thường khi một cuộc điều tra chính thức được công bố 5 ngày sau khi một nhân vật trong giới chính trị ưu tú của Trung Quốc ngừng hoạt động công khai. Thông thường, thông báo được đưa ra sau khi đạt được thỏa thuận nội bộ trong vài tháng. Việc thủ tục này bị bỏ qua hoàn toàn đồng nghĩa với việc tình hình nhanh chóng vượt khỏi tầm kiểm soát. Điều này có nghĩa là không có thời gian để sắp xếp mọi thứ một cách chậm rãi.

Chúng ta cũng cần nhắc đến Liu Zhenli, người bị bắt đi cùng Zhang Yuxia. Liu Zhenli là cấp dưới trực tiếp đã sát cánh cùng Zhang Yuxia sinh tử kể từ trận Lương Sơn trong Chiến tranh Trung-Nhật những năm 1980. Với tư cách là Tham mưu trưởng Bộ Tổng tham mưu liên quân, ông phụ trách mạng lưới thần kinh kết nối các hoạt động và chỉ huy của quân giải phóng. Đó là chức vụ tương đương với người đứng đầu một quận. Ngay cả người ở đó cũng bị bắt đi cùng ngày. Loại bỏ một người và loại bỏ toàn bộ cốt lõi của mệnh lệnh là hai việc khác nhau.

Để hiểu mối quan hệ giữa hai bên, chúng ta phải nhìn thoáng qua Chiến tranh Trung-Việt. Từ năm 1979 đến những năm 1980, Trung Quốc và Việt Nam đổ máu ở biên giới. Đây là cuộc chiến tranh toàn diện cuối cùng của Trung Quốc. Không có cuộc chiến tranh lớn nào sau đó. Vì vậy, thế hệ đã chiến đấu trong cuộc chiến đó là thế hệ cuối cùng biết đến chiến đấu thực sự trong Quân đội Giải phóng Nhân dân. Zhang Yuxia chỉ huy quân đội ở mặt trận đó, và Liu Zhenli ở trong quân đội. Họ gặp nhau trong chiến hào với đạn pháo rơi. Mối quan hệ cấp trên-cấp dưới gặp nhau ở văn phòng và mối quan hệ cấp trên-cấp dưới gặp nhau trên chiến trường có trọng lượng khác nhau. Một bên bị ràng buộc bởi giấy tờ nhân sự, một bên bị ràng buộc bởi cuộc sống. Đối với Liu Zhenli, Zhang Yuxia là cấp trên như vậy.

Vì vậy, việc họ có thể kéo được hai người này ra ngoài cùng lúc trong cùng một ngày là rất có ý nghĩa. Trong trường hợp tham nhũng, vụ việc thường được xử lý từng người một khi bằng chứng được thu thập. Nhưng tôi nhắc cả hai cùng một lúc. Như thể cắt đứt cả một ổ bánh mì. Điều này có nghĩa là đã có ai đó quyết định rằng những mối ràng buộc hình thành trên chiến trường phải bị phá bỏ. Chỉ có một người có thể đưa ra phán xét đó.

Các cáo buộc được đưa ra vào ngày 25 tháng 1. Đó là ngày sau thông báo.

Báo Quân đội Giải phóng, Nhật báo Nhân dân và tạp chí lý luận của Đảng Guxi đều đăng các bài xã luận. Việc ba cơ quan truyền thông có tiếng nói giống nhau trong cùng một ngày là dấu hiệu cho thấy lãnh đạo cấp cao đã đưa ra quyết định. Bài xã luận định nghĩa cuộc thanh trừng này là “một chiến thắng trong cuộc chiến nhằm xóa bỏ nạn tham nhũng trong quân đội”. tham nhũng. Từ ngữ trên bề mặt là tham nhũng.

Nhưng từ tham nhũng không thu hút sự chú ý của các nhà phân tích. Báo cáo của Quân Giải phóng liệt kê tội lỗi của hai người này là “năm vấn đề chính trị nghiêm trọng”, trong đó vấn đề thứ hai là nghiêm trọng. “Chế độ trách nhiệm của Chủ tịch Quân ủy Trung ương đã bị chà đạp và tổn hại nghiêm trọng.” Điều đó có nghĩa là chế độ trách nhiệm của Chủ tịch Quân ủy đã bị vi phạm.

Để đọc đúng câu này, bạn phải biết 'Hệ thống trách nhiệm của Chủ tịch Ủy ban Quân sự' là gì. Điều này không chỉ đề cập đến hệ thống thanh toán.

Tập Cận Bình đã thực hiện những cải cách quân sự lớn kể từ năm 2015. Hệ thống cũ gồm 4 trụ sở chính, tức là cơ cấu chia thành Tổng cục Tham mưu, Tổng cục Chính trị, Tổng cục Tham mưu và Tổng cục Bí thư, đã bị bãi bỏ. Toàn bộ đất nước được chia thành năm vùng chiến sự. Đồng thời, toàn bộ quyền hạn nhân sự và hậu cần do từng tư lệnh quân khu nắm giữ đều bị tước bỏ. Mục đích của cuộc cải cách đã rõ ràng. Mục tiêu là phá vỡ hệ thống lãnh đạo tập thể lấy phe phái làm trung tâm đã thống trị Quân đội Giải phóng Nhân dân trong nhiều thập kỷ và đặt mọi quyết định, từ thăng chức lên chỉ huy đại đội đến lệnh di chuyển quân, vào tay một người. Người đó chính là Chủ tịch Quân ủy Tập Cận Bình.

Cần phải biết hệ thống lãnh đạo nhóm là gì. Khi Mao Trạch Đông qua đời và Đặng Tiểu Bình tái lập quyền lực, Đảng Cộng sản Trung Quốc lo ngại mọi quyền lực đều tập trung vào một người. Điều này là do ký ức về việc một người, Mao, đã dẫn đến cái chết của hàng chục triệu người thông qua Bước nhảy vọt và Cách mạng Văn hóa. Vì vậy, chúng tôi đã tạo ra một cơ cấu trong đó quyền lực được chia sẻ giữa nhiều người, họ kiểm soát lẫn nhau và các quyết định quan trọng được cùng nhau đưa ra tại các cuộc họp. Đó là hướng dẫn nhóm. Trong quân đội cũng vậy. Mỗi đơn vị có một chỉ huy quân sự và chính ủy để kiểm soát bên này. Việc kiểm tra tạo ra sự kém hiệu quả nhưng cũng ngăn cản việc bỏ trốn. Cuộc cải cách quân sự của Tập Cận Bình nhằm loại bỏ sự kiểm soát đó. Thay vì đạt được hiệu quả, việc kiểm tra đã bị bỏ rơi. Hệ thống trách nhiệm của chủ tịch ủy ban quân sự là tên gọi khác của lựa chọn đó.

Vì vậy, trách nhiệm của Chủ tịch Quân ủy không phải là quyền lực cá nhân của Tập Cận Bình mà là của chính hệ thống Tập Cận Bình. Nếu hệ thống này bị lung lay thì mọi thứ mà Tập Cận Bình đã xây dựng hơn 10 năm qua cũng sẽ bị lung lay. Việc tội “vi phạm” hệ thống như vậy được áp dụng cho một cộng sự thân cận của những cộng sự thân cận cũng giống như thú nhận rằng kẻ nhắm vào trái tim của hệ thống không ai khác chính là người bảo vệ hệ thống.

Có một sự mâu thuẫn sâu sắc ở đây. Tập Cận Bình cải tổ quân đội để loại bỏ kiểm tra. Anh ta tập hợp tất cả sức mạnh của mình vào một tay để không ai có thể chống lại anh ta. Bằng cách loại bỏ những biện pháp kiểm tra như vậy, giờ đây anh ta rơi vào tình thế phải một mình phán xét xem ai muốn đứng lên chống lại mình. Khi đã tiến hành kiểm tra, hệ thống sẽ lọc ra các mối đe dọa. Có những cuộc họp, những cuộc bầu cử, những ánh mắt dõi theo nhau. Khi thiết bị bị loại bỏ, nhiệm vụ phân loại mối đe dọa hoàn toàn được giao cho một người nghi ngờ. Vì vậy, ngay cả những khác biệt nhỏ về quan điểm cũng bị coi là nổi loạn, thậm chí bạn bè cũ cũng bị coi là kẻ thù. Quyền lực không bị kiểm tra có vẻ mạnh mẽ nhưng đồng thời cũng trở nên cô đơn. Vì không có hệ thống nào để dựa vào nên bạn phải nghi ngờ mọi thứ và tự mình đưa ra quyết định. Cuộc thanh trừng Jiang Yuxia là lần đầu tiên sự nghi ngờ cô đơn nhắm vào người thân thiết với anh.

Vì vậy, cáo buộc “hệ thống trách nhiệm của chủ tịch ủy ban quân sự đã bị vi phạm” có trọng lượng khác. Đây không phải là lời buộc tội nhận hối lộ hoặc trục lợi cá nhân. Điều này có nghĩa là nó đối đầu trực tiếp với sự lãnh đạo của một người, Tập Cận Bình, phản kháng. Sự hình thành bè phái, nổi loạn chính trị. Đây là bản án tử hình chính trị nặng nề nhất mà quân đội có thể áp dụng cho một người.

Khoản phí này có một lịch sử. Báo Giải phóng quân là người đầu tiên sử dụng các thành ngữ “Miệng họ tuyên bố trung thành trong khi lén lút kiếm của cải” và “làm tổn hại nghiêm trọng đến hệ thống trách nhiệm của Chủ tịch Quân ủy”. Đó là Từ Tài Hậu, cựu Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương, người đã bị thanh trừng năm 2014, và Quách Bá Hùng, người bị lật đổ năm 2015. Hai người này được ghi nhận là những người đã biến Chủ tịch Hồ Cẩm Đào thành bù nhìn và gần như tư nhân hóa quân đội. Đó là một từ ngữ dành cho một lãnh chúa khổng lồ kiếm tiền bằng cách bán quân đội.

Điều quan trọng là chế độ Tập Cận Bình đã buộc tội Zhang Yuxia về tội này. Điều này có nghĩa là ông ta đã đặt người bạn thời thơ ấu và đồng minh 10 năm của mình ngang hàng với Guo Bo-xiong và Xu Caihou, những người đã biến Hồ Cẩm Đào thành bù nhìn. Người gần gũi nhất với anh ta bị buộc tội nặng nhất.

Nếu chúng ta làm sáng tỏ “5 vấn đề chính trị nghiêm trọng” được nêu trong bài xã luận thì bản chất của tội ác sẽ lộ rõ. Ông đã phản bội lòng tin của trung ương đảng và Quân ủy Trung ương, vi phạm chế độ trách nhiệm của Chủ tịch Quân ủy, đe dọa cơ sở cầm quyền của đảng bằng cách gia tăng tham nhũng chính trị, tạo bè phái để tạo lợi ích cá nhân. Trên hết, tham nhũng kinh tế hời hợt theo sau. Từ ngữ xuyên suốt năm điều này không phải là tiền mà là chính trị. Lòng trung thành, trách nhiệm giải trình, cơ sở quyền lực, phe phái. Đó là tất cả về sức mạnh và các tuyến đường. Những từ như hối lộ và tham ô được đẩy xuống phía sau. Nhìn vào sức nặng của cáo buộc được đặt ở đâu, người ta có thể mơ hồ hiểu được cuộc thanh trừng này đang hướng tới mục đích gì. Tất nhiên, chúng tôi không thể chấp nhận những cáo buộc của truyền thông nhà nước là sự thật. Điều này là do tội ác không phải là sự ghi lại sự thật mà là sự tuyên bố về quyền lực. Tuy nhiên, những từ ngữ được lựa chọn và sử dụng trong tuyên bố phản ánh điều mà các thế lực đang lo sợ.

Từ đây, cách giải thích chia thành hai. Liệu vụ việc này có nên được coi là một hành động xóa bỏ nạn tham nhũng hay là một hình phạt cho hành vi thách thức quyền lực? Thật khó để nói bên nào đúng. Hãy đặt hai quan điểm cạnh nhau.

Đầu tiên là lý thuyết bài trừ tham nhũng.

Cơ sở cho quan điểm này là rõ ràng. Kỷ lục Quân ủy Trung ương sụp đổ vì tham nhũng thực tế đã kéo dài suốt nhiệm kỳ thứ ba của Tập Cận Bình. Vào tháng 8 và tháng 9 năm 2023, cựu Bộ trưởng Quốc phòng Li Shangfu và Wei Fenghe bị điều tra về tội can thiệp nhân sự, hối lộ và tham nhũng trong mua sắm quân sự. Vào ngày 27 tháng 6 năm 2024, cả hai người đều mất tư cách đảng viên và quân nhân, thậm chí cả quân hàm đại úy cũng bị thu hồi. Vào ngày 28 tháng 11 năm 2024, Giám đốc Sở Công tác Chính trị Miao Hua bị điều tra, và vào ngày 17 tháng 10 năm 2025, Phó Chủ tịch He Weidong bị tước tư cách đảng viên và quân đội.

Vụ tham nhũng trong mua sắm thiết bị bùng phát xung quanh Lực lượng Tên lửa bắt đầu từ năm 2017. Và khoảng thời gian đó trùng khớp hoàn toàn với thời điểm Zhang Yuxia phụ trách mua sắm vũ khí với tư cách là người đứng đầu Tổng cục Bí thư và Cục Phát triển Thiết bị. Ngay cả những người nói rằng bàn tay của họ sạch sẽ cũng bị bắn nếu ngồi đó quá lâu.

Hậu quả của tham nhũng thật tai hại. Theo đánh giá của cộng đồng tình báo Mỹ và một số báo cáo, có thông tin cho thấy nhà chứa máy bay ở căn cứ tên lửa phía Tây không thể mở đúng cách do tên lửa bị đổ đầy nước thay vì nhiên liệu hoặc nắp đậy bị lỗi không đáp ứng các thông số kỹ thuật. Thông tin này cũng đến từ cơ quan tình báo Hoa Kỳ, vì vậy chúng tôi thận trọng khi xem xét nó theo đúng giá trị bề ngoài. Tuy nhiên, rõ ràng là chính truyền thông nhà nước Trung Quốc cũng thừa nhận mức độ nghiêm trọng của nạn tham nhũng trong quân đội.

Bản chất của lý thuyết bài trừ tham nhũng là như sau. Tập Cận Bình đã thúc đẩy hiện đại hóa quân đội, hướng tới kỷ niệm 100 năm ngày thành lập Quân đội Giải phóng Nhân dân vào năm 2027. Để chuẩn bị cho sự thống nhất quân sự của Đài Loan và sự cạnh tranh Mỹ-Trung, cần có một đội quân có thể chiến đấu và giành chiến thắng. Tuy nhiên, dù hơn 160 tướng lĩnh liên tục bị thay thế nhưng vòng luẩn quẩn tham nhũng vẫn không bị phá vỡ. Nhìn vào phân tích của những nơi như Viện Nghiên cứu Chính sách Asan, có thể hiểu rằng sự ngờ vực và kiên nhẫn của Tập Cận Bình đã vượt qua điểm quan trọng. Việc ông thẳng tay loại bỏ ngay cả người đứng thứ hai do ông đích thân lựa chọn cũng là một biện pháp quyết liệt nhằm bài trừ nạn tham nhũng đến cùng.

Có nhiều trường hợp hỗ trợ logic này hơn. Đội quân tên lửa, nơi trở thành sân khấu cho sự tham nhũng, không phải là một đơn vị bình thường. Đây là đơn vị xử lý tên lửa hạt nhân và tầm xa của Trung Quốc. Dù là hoạt động ở Đài Loan hay đối đầu với Mỹ, lá bài đe dọa nhất của Trung Quốc đều nằm trong tay nước này. Nếu tên lửa trong một đơn vị như vậy được đổ đầy nước thay vì nhiên liệu thì đó không chỉ là tham nhũng mà còn là lỗ hổng về an ninh. Chuyện kể rằng để biển thủ tiền, họ đổ đầy nước rẻ tiền thay vì đổ xăng thật và chỉ điều chỉnh tài khoản. Một tên lửa không bay ngay cả khi bạn nhấn nút phóng trong chiến tranh. Từ quan điểm của Tập Cận Bình, đây sẽ là một sự phản bội không thể tha thứ. Điều này là do khuôn khổ của quân đội hùng mạnh mà ông đang cố

gắng xây dựng đã mục nát từ bên trong.

Và Zhang Yuxia đứng đầu về mua sắm vũ khí trong suốt thời kỳ thối nát đó. Từ năm 2012 đến 2017, ông giữ chức vụ Trưởng phòng Tổng hợp Thiết bị, sau đổi mới giữ chức vụ Trưởng phòng Phát triển Thiết bị. Tất cả vũ khí quân sự và các bộ phận đều được ông chấp thuận. Lập luận chống tham nhũng là nếu tham nhũng phát triển dưới bàn tay của ông thì ông đã không thể biết về nó. Nếu bạn không biết thì bạn là người bất tài, nếu bạn biết thì bạn là đồng phạm. Dù thế nào cũng khó trốn tránh trách nhiệm.

Từ góc độ này, sự sụp đổ của Zhang Yuxia là đáng buồn nhưng chính đáng. Đây là một phẫu thuật trong đó phần thối được cắt ra. Sờ dĩ dao đâm rất sâu và đau đớn là vì căn bệnh đã ăn sâu đến thế.

Sau đây là lý thuyết về quả báo cho những thách thức quyền lực.

Bên kia giải thích rằng vụ việc này là một hành vi xóa bỏ chính trị đội lốt tham nhũng. Cơ sở nằm ở những cáo buộc do truyền thông nhà nước đưa ra. Những lời chỉ trích nhắm vào cả hai không chỉ dừng lại ở tiền bạc. Một thông báo nội bộ của quân đội cho biết họ “đã vi phạm kỷ luật chính trị, vi phạm các quy tắc chính trị và thảo luận một cách thiếu thận trọng về chính quyền trung ương”. Trung tâm của mạng. Việc tranh luận đả đàng sau hậu trường về quyết định của trung ương là một tội ác. Đó không phải là tội tiền bạc mà là tội ở miệng và lòng.

Các phương tiện truyền thông như The Guardian ở Anh và The Wall Street Journal ở Mỹ cũng giải thích vụ việc này là một cuộc tranh giành quyền lực hoặc xung đột đường lối hơn là tham nhũng. Một số người thậm chí còn đưa ra cáo buộc gián điệp đối với Zhang Yuxia, cáo buộc anh ta chuyển bí mật vũ khí hạt nhân của Trung Quốc cho cơ quan tình báo quân đội Hoa Kỳ. Đây là tin đồn về việc bí mật hạt nhân bị rò rỉ.

Tin đồn rò rỉ bí mật hạt nhân này cũng phải được xử lý cẩn thận. Nguồn tin này là nguồn ẩn danh trên các phương tiện truyền thông phương Tây và chính quyền Trung Quốc chưa bao giờ đưa ra cáo buộc chính thức. Nếu thành viên quân sự cấp cao thứ hai chuyển giao bí mật hạt nhân cho một quốc gia thù địch, bản thân điều đó sẽ làm lung lay nền tảng của hệ thống, vì vậy việc Trung Quốc không coi đó là tội phạm công khai thực sự gây nghi ngờ về độ tin cậy của nó. Nếu chuyện như vậy thật sự xảy ra thì không có lý do gì phải che giấu, còn nếu nó không xảy ra thì đó là câu chuyện mà kẻ thù có thể rò rỉ ra ngoài. Tôi không thể xác nhận một trong hai cách. Cuốn sách để lại điều này như một tuyên bố nổi.

Còn có một điều khác mà lý thuyết quả báo chú ý hơn. Có sự xung đột về quan điểm xung quanh việc thống nhất quân sự của Đài Loan.

Zhang Yuxia và Liu Zhenli là những chỉ huy đã thực sự đổ máu. Ông trực tiếp tham gia chiến tranh Trung-Việt. Trong cuộc chiến vào những năm 1980, Zhang Yuxia đã chặn đứng một cuộc phản công của kẻ thù và dẫn đầu một trận chiến khiến 3.000 người thương vong. Có rất ít người trong quân đội Trung Quốc từng trải qua chiến đấu. Hầu hết họ đều thuộc thế hệ chưa từng đặt

chân ra chiến trường. Những người biết mùi máu và những người không nhận thức được mệnh lệnh giống nhau một cách khác nhau.

Hai người đàn ông này đều là những chiến binh thực tế và hiểu biết sâu sắc về Quân đội Giải phóng Nhân dân. Tham nhũng trong ngành quốc phòng khiến hậu cần trống rỗng, thiết bị không hoạt động và dữ liệu đào tạo bị thao túng. Theo thông tin tình báo nội bộ bị rò rỉ, cuộc kiểm tra bất ngờ một đơn vị thiết giáp đổ bộ ở Nhà hát phía Đông vào quý 1 năm 2026 cho thấy 40% thiết bị không thể di chuyển do thiếu chip bán dẫn nhập khẩu và các linh kiện chủ chốt cũng như hệ thống điều khiển hỏa lực bị hỏng. Thật khó để tin vào con số này vì đây cũng là thông tin tình báo chưa được kiểm chứng. Tuy nhiên, có nhiều trường hợp khác nhau cho thấy các báo cáo xung quanh tình trạng thực tế của thiết bị trong quân đội là không trung thực.

Đối với những người chỉ huy biết rõ thực tế này, việc ra lệnh hoàn thành công tác chuẩn bị chiến tranh vào năm 2027 là một yêu cầu vô lý. Lý thuyết về quả báo trông như thế này. Với tư cách là chuyên gia quân sự, Zhang Yuxia và Liu Zhenli hẳn đã nói thẳng về những hạn chế khách quan. Anh ta có thể sẽ nói ‘không thể’ chuẩn bị cho một cuộc chiến không thể thắng được. Tuy nhiên, trong mắt một người cai trị chỉ muốn lòng trung thành tuyệt đối và báo cáo tốt, lời nói trực tiếp đó bị coi là không trung thành. Lương tâm của chuyên gia đã được chuyển thành sự phản đối. Thế là nó đã bị cất bỏ.

Có một sự căng thẳng lâu đời ở đây giữa những người có quyền lực và các chuyên gia. Các nhà lãnh đạo chính trị đặt ra các mục tiêu. Mục tiêu là tạo ra một đội quân có khả năng tấn công Đài Loan vào năm 2027. Các binh sĩ cân nhắc xem mục tiêu này có khả thi trên thực tế hay không. Họ hỏi làm thế nào chúng tôi có thể đáp ứng tiến độ khi thiếu phụ tùng và thiết bị đang ở trạng thái ngừng hoạt động. Trong một hệ thống lành mạnh, hai giọng nói này va chạm với nhau để tạo ra khả năng phán đoán tốt hơn. Lãnh đạo lắng nghe báo cáo của binh lính và điều chỉnh lịch trình hoặc gửi thêm nguồn lực. Tuy nhiên, trong một hệ thống mà mọi quyền lực đều tập trung vào một người thì sự xung đột này là không được phép. Mục tiêu của người lãnh đạo trở thành sự thật, và bất kỳ báo cáo nào chỉ trích sự thật đều trở thành không trung thành. Khoảnh khắc một người lính nói “Điều đó là không thể”, anh ta không trở thành một cấp dưới bất tài mà trở thành một kẻ phản bội bất đắc dĩ. Thuyết báo quả báo là Zhang Yuxia và Liu Zhenli đã rơi vào cái bẫy này. Họ chết về mặt chính trị vì họ nói những điều đúng đắn với tư cách là những người lính.

Nếu cách giải thích này là đúng thì nó sẽ phơi bày căn bệnh sâu xa của chế độ Tập Cận Bình. Đó là căn bệnh của một hệ thống mà chỉ còn lại lòng trung thành và sự thật đã biến mất. Khi những người nói sự thật biến mất, các nhà lãnh đạo chỉ còn lại những báo cáo nghe có vẻ dễ chịu. Ngay cả khi tên lừa chứa đầy nước cũng không có ai báo cáo. Ngay cả khi 40% thiết bị cố định thì mọi người đều nói rằng không sao cả. Sau đó, khi chiến tranh thực sự nổ ra, người lãnh đạo sẽ ra lệnh dựa trên những lời dối trá do mình tạo ra. Đó sẽ là thời điểm mà cái giá cao nhất cho việc đánh một vị tướng ăn nói thẳng thừng được tính. Tuy nhiên, tất cả những điều này chỉ là một bức tranh được vẽ bởi thuyết quả báo. Liệu Zhang Yuxia có thực sự nói thẳng hay không, và nếu vậy thì những gì

cô ấy nói, không thể được xác nhận từ bên ngoài vì nó diễn ra trong một phòng họp kín. Tình tiết đến tối nhưng bằng chứng vẫn được khóa chặt.

Phương pháp thanh lọc cũng hỗ trợ cách giải thích này. Các thủ tục thông thường của ủy ban kiểm tra kỷ luật quân đội đã không được tuân thủ. Vào giữa đêm, các đặc vụ của Cục An ninh Trung ương và Lực lượng Đặc biệt đã đột kích vào khu vực này sau khi nhận được 'lệnh bí mật lúc nửa đêm'. Họ cắt đứt liên lạc, tước vũ khí của vệ sĩ và lôi vị tướng cấp cao nhất ra khỏi giường. Đây không phải là cuộc điều tra tham nhũng. Đây là dáng vẻ của một người sợ đảo chính. Điều này có nghĩa là cơ quan có thẩm quyền cao nhất thậm chí còn không tin tưởng vào hệ thống chỉ huy quân sự chính quy nên đã chuyển SS của chính mình.

Thuyết quả báo cũng đọc thứ tự của tội ác. Tham nhũng không phải là vấn đề hàng đầu trong "năm vấn đề chính trị nghiêm trọng" được Báo Giải phóng quân liệt kê. Mục thứ hai mang nặng tính bất trung chính trị, tức là vi phạm hệ thống trách nhiệm của chủ tịch ủy ban quân sự. Điều này có nghĩa là tội mất lòng được nhấn mạnh nhiều hơn tội tham tiền. Nếu tham nhũng thực sự là mấu chốt thì trọng tâm của các cáo buộc sẽ khác. Trong các bài xã luận của các cơ quan truyền thông nhà nước, mỗi từ, mỗi câu đều hàm chứa ý đồ của cấp trên. Việc bài xã luận đặt chính trị lên trên tham nhũng đã phản ánh tên thật của vụ án này.

Một hoàn cảnh khác chòng chẹo ở đây. Đây là sự đóng góp tháng 5 của Rocket Army. Như chúng ta sẽ thấy chi tiết sau, bốn tháng sau cuộc thanh trừng, đơn vị, bao gồm nhiều hậu duệ trực hệ của Zhang Yuxia, đã công khai đưa ra 'sự chỉ đạo tập thể' mà Tập Cận Bình không thích. Nếu Zhang Yuxia chỉ là một con vịt điều tra tham ô tiền thì sẽ không có lý do gì để cấp dưới đứng ra bảo vệ anh ta. Không ai móc cổ kẻ trộm cả. Tuy nhiên, nếu có người mạo hiểm đứng ra bảo vệ người chết thì có thể nói Zhang Yuxia không chỉ là một tên trộm mà còn là người đại diện cho một chức vụ nào đó. Thứ mà cấp dưới đang cố gắng bảo vệ có thể không phải là một con người, mà là thứ mà người đó đang nói.

Theo thuyết quả báo, sự sụp đổ của Zhang Yuxia không phải là sự thực thi công lý mà là sự im lặng của ông ta. Đây là vụ việc đã biến một người nói ra sự thật trở thành kẻ phản bội.

Sau khi nghe cả hai cách diễn giải, bạn sẽ muốn chọn một câu trả lời. Đó là tham nhũng hay quả báo? Nhưng tôi sẽ không chọn một bên khi nói đến cuốn sách này. Không phải vì bạn không thể chọn, mà vì không chọn thì gần với sự thật hơn.

Hai cách giải thích không loại trừ nhau. Cũng đúng là tham nhũng gia tăng trong thời gian Zhang Yuxia phụ trách việc mua sắm vũ khí, và rất có thể ông ta đã thẳng thắn trong việc chuẩn bị chiến tranh một cách vô lý. Một kẻ bại hoại có thể đồng thời nói ra sự thật, và một người nói lên sự thật có thể đồng thời có bàn tay bẩn thỉu. Con người không được sơn một màu. Vấn đề thực sự không phải là Zhang Yuxia là người như thế nào mà là chế độ Tập Cận Bình không phân biệt giữa tham nhũng và nổi loạn. Không phải là một hệ thống khách quan, mà là sự nghi ngờ của một người đã phán xét mọi thứ. Vậy nên thanh kiểm diệt trừ tham nhũng và thanh kiểm cắt bỏ những lời nói thẳng thắn là cùng một thanh kiếm.

Đặt hai cách giải thích lại với nhau sẽ tiết lộ một sự thật sâu sắc hơn. Đối với những người nắm quyền lực, tham nhũng và nổi loạn thường được coi là một chuyện. Những cộng sự tham nhũng rất dễ đối phó vì họ có điểm yếu. Điều này là do bạn có thể tấn công điểm yếu đó bất cứ lúc nào. Tuy nhiên, nếu người cộng sự thân thiết đó cũng là người có nhận định riêng, tức là người biết nói những điều đúng đắn thì lại chuyện khác. Khi một người có thể bị thuần hóa bởi tham nhũng trở nên không thuần hóa và bắt đầu lên tiếng, những người nắm quyền sẽ cảm thấy như anh ta là một mối đe dọa. Vì vậy, họ trừng phạt sự phản kháng với lý do tham nhũng. Tội ác được liệt vào danh sách tham nhũng, và lý do thực sự được liệt vào danh sách phản kháng. Cả hai lẫn lộn nên nhìn từ bên ngoài không thể phân biệt được cái nào là thật. Có lẽ ngay cả những người nắm quyền lực cũng không thể phân biệt rõ ràng giữa hai điều này. Đối với anh ta, bất cứ điều gì không vâng lời anh ta đều nguy hiểm như nhau.

Vì vậy chương này không đặt ra câu trả lời. Nếu kết luận đó là tham nhũng thì sẽ xóa đi bi kịch của phe Nói Thẳng, còn nếu kết luận đó là quả báo thì sẽ giả vờ như không thấy nước đổ đầy tên lửa của Quân Tên Lửa. Cả hai đều là một phần của sự thật. Lịch sử không đưa ra những kết luận rõ ràng. Điều này đặc biệt đúng khi nó xảy ra trong một hệ thống khép kín như vậy. Nó vẫn ở trong sương mù cho đến khi một thời gian trôi qua và tài liệu được phát hành. Những gì chúng ta có thể làm bây giờ là vẽ hình dạng của sương mù một cách trung thực. Đó là việc phân biệt giữa cái hữu hình và cái vô hình, và không giả vờ nhìn thấy cái vô hình.

Và thanh kiếm cũng để lại vết sẹo cho người sử dụng nó.

Nếu bạn nhìn vào những gì đã xảy ra với Quân đội Giải phóng Nhân dân sau cuộc thanh trừng, bạn có thể thấy những vết sẹo.

Ngay sau khi Zhang Youxia bị bắt đi, cơ cấu chỉ huy quân sự đã ngừng hoạt động. Theo thông tin nội bộ quân đội bị rò rỉ, hệ thống chỉ huy và quyết định thông thường của Bộ Tổng tham mưu đã ngừng hoạt động và xảy ra hiện tượng kỳ lạ là Quân ủy Trung ương trực tiếp ban hành 'thế trận chiến đấu cấp 1' cho toàn quân thông qua một bức điện được mã hóa. Mọi hoạt động chuyển quân đều bị đóng băng. Điều mà Tập Cận Bình thực sự lo sợ là lực lượng trực tiếp của Zhang Yuxia sẽ trả đũa bằng vũ lực. Zhang Yuxia phụ trách Tập đoàn quân 83 hùng mạnh, có hàng nghìn tướng quân được đích thân thăng chức. Cơ ác mộng của 'Vua Geun', nơi quân đội tiến về phía bắc với danh nghĩa cứu hoàng đế. Để ngăn chặn điều này, toàn bộ điện thoại di động của cán bộ, chiến sĩ đều bị tịch thu và cắt đứt liên lạc với bên ngoài.

Tôi bắt đầu với hệ thống. Vào ngày 25 tháng 1 năm 2026, một ngày sau khi cuộc điều tra về Zhang Yuxia được công bố, Quân ủy Trung ương đã ban hành 'Quy chế công tác bầu cử tổ chức đảng quân đội'. Mục tiêu là trấn áp chủ nghĩa bè phái và bảo đảm nguyên tắc tập trung dân chủ, nhưng mục đích là Tập Cận Bình sẽ kiểm soát quá trình bổ nhiệm đảng viên và đại diện từ dưới lên. Việc hệ thống này được áp dụng một ngày sau khi cuộc thanh trừng được công bố cho thấy tất cả những điều này không phải là ngẫu hứng mà là một thủ tục đã được chuẩn bị sẵn.

Điều tiếp theo là sự xác minh về mặt ý thức hệ. Trong 10 tuần, từ ngày 8/4 đến ngày 16/6/2026, hàng trăm cấp thiếu tướng và trung tướng đã bị cưỡng bức tập trung tại Đại học Quốc phòng ở Tây Kiêu, Bắc Kinh. Nó được gọi là Nhóm huấn luyện chính trị điều hành cấp cao toàn quân. Các tướng lĩnh bị tước điện thoại di động, hàng ngày được xem video cảnh báo chống tham nhũng, hát lại các bài hát quân sự và được huấn luyện các nghi thức như tụng kinh và nghỉ ngơi tại bãi duyệt binh. Tướng có sao xếp hàng như tân binh. Xúc phạm là giáo dục.

10 tuần không phải là một thời gian ngắn. Điều này có nghĩa là người chỉ huy phụ trách nhà hát đã rời khỏi đơn vị của mình và ngồi trong một lớp học ở Bắc Kinh trong hai tháng rưỡi. Ai là người chỉ huy quân đội trong thời gian này? Quân đội vốn bận rộn chuẩn bị cho chiến tranh đã tập hợp các chỉ huy lại và yêu cầu họ hát những bài hát quân sự trong hơn hai tháng. Không có thời gian để tranh giành sức mạnh. Đó là thời điểm để kiểm tra lòng trung thành của chúng tôi. Trong thời gian này, Ban Kiểm điểm Quân Giải phóng kêu gọi các tướng lĩnh: "Các tướng phải biết rõ mình có thể làm gì và không thể làm gì, đang làm việc cho ai". Bạn làm việc cho ai? Câu trả lời đã được sửa. Tập Cận Bình chứ không phải Giang Ngọc Hạ. Mục đích của khóa đào tạo là để mọi người nói to câu trả lời.

Mục đích thực sự của khóa huấn luyện không phải là năng lực chiến đấu. Mục đích là truy lùng tàn quân của Zhang Yuxia. Họ yêu cầu họ báo cáo cho nhau xem ai có liên quan đến Zhang Yuxia và ai có quan hệ cá nhân. Cuối tháng 5/2026, Quân Giải phóng nói: "Nói sự thật là để bảo vệ tinh thần đảng", đồng thời kêu gọi người dân không nên là "người hai mặt" bảo vệ đồng nghiệp và vạch trần chi tiết các mối quan hệ bè phái bị che giấu.

Bóng tối lịch sử chông lên cảnh quan này. Đây là quang cảnh Cách mạng Diên An của Mao Trạch Đông năm 1942, và ngay sau Hội nghị Lư Sơn năm 1959, khi ông ta lật đổ Bộ trưởng Quốc phòng Bành Đức Hoài và buộc tất cả các tướng lĩnh quân đội phải chỉ trích ông ta. Trong báo cáo ngày 24/6/2026, bản thân Quân giải phóng cũng thừa nhận đợt huấn luyện này là sự tái hiện phong trào ven biển. Giống như rút thanh kiếm từ 80 năm trước vậy.

Câu chuyện của Bành Đức Hoài rất đáng kể. Peng Dehuai là nguyên soái chỉ huy quân đội Trung Quốc trong Chiến tranh Triều Tiên. Tên của ông có trọng lượng trong quân đội. Tại Hội nghị Lư Sơn năm 1959, ông thẳng thắn báo cáo tác hại của Bước nhảy vọt. Ông trực tiếp nói với Mao Trạch Đông rằng các vùng nông thôn đang chết đói. Câu nói thẳng thừng đó đã khiến anh suy sụp. Mao tố cáo ông là đảng viên chống đảng và tập hợp tướng lĩnh khắp quân đội để chỉ trích ông. Một vị tướng nói đúng lời đã trở thành kẻ phản bội trước cơn giận của một người. Sau đó, những tuyên bố trực tiếp đã biến mất khỏi quân đội Trung Quốc. Bài học nếu nói thật sẽ có kết cục như Bành Đức Hoài đã ăn sâu vào tâm trí tôi. Việc bối cảnh năm 2026 trùng lặp với năm 1959 là một tình tiết ủng hộ giả thuyết quả báo. Tuy nhiên, lịch sử Mao đánh Bành Đức Hoài, người nói thẳng, không phải là bằng chứng cho thấy Tập Cận Bình đánh Giang Ngọc Hạ, người nói thẳng. Hình ảnh tương tự không đảm bảo rằng chúng giống hệt nhau. Mức độ có thể khẳng định là họ chỉ đơn giản là giống nhau, và các tướng lĩnh quân đội Trung Quốc biết rõ sự giống nhau đó hơn bất kỳ ai khác.

Có một cái bóng khác. Đây là cảnh ngay sau khi Saddam Hussein lên nắm quyền ở Iraq năm 1979. Hussein đã tập hợp hàng trăm lãnh đạo đảng lại và gọi đích danh từng đối thủ. Nó khiến những người sống sót vỗ tay tán thưởng. Đó là một nghi lễ để xác nhận lòng trung thành thông qua nỗi sợ hãi. Có nhà phê bình ví cảnh tượng này giống như một lớp huấn luyện chính trị ở Bắc Kinh năm 2026. Tất nhiên, đập mưa là đập mưa. Không có bằng chứng nào cho thấy có người bị bắt khỏi một nhóm huấn luyện ở Trung Quốc. Tuy nhiên, cơ cấu tập hợp đa số và gieo rắc nỗi sợ hãi nhằm bảo vệ quyền lực của một người vẫn được lặp đi lặp lại ở mọi thời đại và quốc gia. Sức mạnh tập hợp mọi người lại với nhau sẽ thuần hóa họ tốt hơn những người sống rải rác.

Nhưng tất cả nỗi sợ hãi này đã có kết quả bất ngờ.

Mặc dù đã gần sáu tháng kể từ khi cuộc thanh trừng được công bố, nhưng không có chỉ huy chiến trường hay lãnh đạo quân sự nào công khai tuyên bố với giới truyền thông rằng họ “tích cực ủng hộ việc trừng phạt Zhang Yuxia”. Đó là một sự im lặng kỳ lạ.

Trước đây đã khác khi Quách Bá Hùng và Từ Tài Hậu sụp đổ. Các tướng lĩnh trong quân đội đổ xô ra bảo vệ quyết định của trung ương đảng và cam kết trung thành. Anh đứng xếp hàng và cố gắng chứng tỏ lòng trung thành của mình. Tuy nhiên, vào thời Jiang Yuxia, không có đường lối như vậy. Im lặng. Sự im lặng tuyệt vời.

Đây là những gì các nhà phân tích nghĩ rằng sự im lặng này nói lên điều gì. Các tướng lĩnh, những người đã chứng kiến ngay cả những người bạn cũ đáng tin cậy của họ, những người điều khiển quân đội và trung thành mù quáng với Tập Cận Bình, bị bắt đi vào lúc nửa đêm như những kẻ phản bội chỉ sau một đêm, không còn có thể đảm bảo an toàn cho chính họ. Sợ rằng nếu đến quá gần quyền lực, bạn có thể đi vào con đường của Jiang Yuxia. Nỗi sợ hãi đó đã tiêu diệt sự lãnh đạo. Kết quả là sự thờ ơ, trốn tránh các quyết định của riêng mình và tự bảo vệ mình. Đây là một thái độ được gọi là ‘Tang Ping (cơ thể phẳng phiu)’ ở Trung Quốc. Có nghĩa là nằm xuống. Chúng tôi tin rằng an toàn nhất là không làm gì và giữ yên.

Hãy so sánh sự im lặng này với Lời cam kết trung thành và bạn có thể thấy sức nặng của nó. Trong quân đội Trung Quốc, việc các tướng lĩnh cấp dưới vội vàng đưa ra những tuyên bố ủng hộ khi cấp trên công bố một cuộc thanh trừng cấp trên đã là một thông lệ từ lâu. Bởi vì nếu bạn không chứng minh được lòng trung thành của mình, bạn có thể là người tiếp theo. Vì vậy, Lời cam kết trung thành là một nghi lễ sinh tồn hơn là sự thể hiện sự chân thành. Mọi người đều biết mọi người đều làm điều đó. Tuy nhiên, dưới thời Zhang Yuxia, nghi lễ đã không thành công. Các vị tướng giữ im lặng và không đưa ra lời thề mà lẽ ra họ phải thực hiện để sống sót. Có hai khả năng: Một là anh ta sợ rằng nếu anh ta đưa ra lời cam kết, nếu Zhang Yuxia được phục hồi hoặc đường lối bị đảo ngược, lời cam kết đó sẽ cản trở anh ta. Còn một điều nữa là trong thâm tâm tôi không đồng tình với việc thanh trừng này. Dù thế nào đi nữa, đó cũng là một dấu hiệu xấu đối với Tập Cận Bình. Sự sợ hãi tạo ra sự phục tùng, nhưng không tạo ra sự tin tưởng. Bạn có thể bịt miệng họ nhưng bạn không thể mua được trái tim của họ. Sự khác biệt được chứa đựng trong sự im lặng này.

Sự im lặng cũng lan rộng ra bên ngoài quân đội. Người ta nói rằng sự bất mãn cũng sôi sục trong mạng lưới rộng lớn của hơn 200 gia đình Hồng 2, con cháu của các bậc lão thành cách mạng. Zhang Yuxia giống như một biểu tượng của mạng lưới đó. Cha tôi là trung úy, còn tôi cấp bậc quân hàm thứ hai. Việc một người như vậy bị bắt đi lúc nửa đêm là lời tuyên bố rằng nguồn gốc và huyết thống không còn đảm bảo an toàn. Tấm khiên của một gia đình tham gia cách mạng đã biến mất. Có quan sát cho thấy nỗi lo lắng này đã lan rộng khắp xã hội Hongdae. Tuy nhiên, đây cũng chỉ là chẩn đoán của người quan sát bên ngoài và chưa phải là sự thật đã được xác nhận. Không có cách nào để biết chính xác ai cảm thấy gì trong một hệ thống khép kín từ bên ngoài. Điều rõ ràng là có nhiều tình tiết cho thấy Tập Cận Bình đã biến ngay cả Hong II, nền tảng quyền lực của ông, thành đối tượng đáng sợ.

Sự im lặng cũng bị rò rỉ từ các phương tiện truyền thông quân sự. Vào ngày 25 tháng 5 năm 2026, một bài báo được đăng trên các phương tiện truyền thông của đảng với tên gọi 'Trung tâm Nghiên cứu Lý thuyết Đổi mới' của Quân đội Tên lửa, nơi có nhiều hậu duệ trực tiếp của Zhang Yuxia là thành viên. Bên ngoài là văn bản bàn việc xây dựng tổ chức đảng nhưng bên trong lại là sự khiêu khích. Dựa trên nhận xét của Mao Trạch Đông, ông công khai lập luận rằng "cần thiết lập một hệ thống trách nhiệm phân chia đối với công việc của các nhà lãnh đạo dưới sự lãnh đạo thống nhất của Đảng ủy". Hướng dẫn nhóm. Truyền thông quân đội đã trực tiếp đưa ra những lời lẽ Tập Cận Bình ghét bỏ. Nó hoàn toàn trái ngược với hệ thống trách nhiệm của chủ tịch ủy ban quân sự, vốn tập hợp mọi quyền lực vào một người.

Sự đóng góp đã đi xa hơn. Khi đưa ra các quyết định về nhân sự, ông viết: "Bạn phải phát triển cái nhìn sâu sắc để nhận ra con người". Điều này nhằm phê phán thực tế rằng những nhân vật do chính tay Tập Cận Bình tuyển chọn như Lý Thượng Phúc và Ngụy Phượng Hòa đã sụp đổ vì tham nhũng. Thật là mỉa mai khi nói rằng những người bạn chọn đều là đồ thối nát. Ông cũng kêu gọi các chỉ huy phải có "sự hào phóng để đón nhận người khác" và tạo ra bầu không khí trong đó "sự thật và thực tế có thể được nói lên". Câu này nhằm vào Tập Cận Bình, người chỉ xin lời hay, cất lời những người cho lời khuyên.

Các nhà bình luận quân sự Trung Quốc ở nước ngoài đọc bài viết này như một 'Jobanmun (造反文)', một tài liệu về sự phản bội thầm lặng. Đây là cuộc tấn công trực tiếp vào chế độ độc tài một người, mượn từ các phương tiện truyền thông quân sự. Tất nhiên, đây cũng là một cách giải thích. Bản thân bài viết có hình thức lý luận tổ chức đảng nên tùy người đọc có thể coi là lý luận tuyên truyền thông thường. Tuy nhiên, thời gian là đáng kể. Bốn tháng sau khi Zhang Yuxia bị bắt đi, đây là tin nhắn từ đơn vị nơi có nhiều hậu duệ trực hệ của ông.

Những rạn nứt cũng hiện rõ trong đường lối tuyên truyền hàng đầu của đảng. Vào cuối tháng 5 năm 2026, bài viết dài 6.500 ký tự của Qu Qingshan (曲青山), giám đốc Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc và Viện Nghiên cứu Văn học, đã được đăng làm tiêu đề ấn bản lý thuyết của Nhân dân Nhật báo. Đó là bài viết ca ngợi những suy nghĩ của Tập Cận Bình về xây dựng đảng. Tuy nhiên, cụm từ quan trọng ủng hộ chính sách một người của Tập Cận Bình, "hai cơ sở (兩個確立)",

đã bị loại bỏ hoàn toàn khỏi bài báo đó. Khẩu hiệu là xác lập vị trí cốt lõi của Tổng Bí thư Tập Cận Bình trong trung tâm đảng và xác lập vị trí lãnh đạo trong tư tưởng Tập Cận Bình. Đây là bản chất quyền lực tuyệt đối của Tập Cận Bình. Ở vị trí của nó, chỉ còn lại 'hai dấu hiệu hộ mệnh (兩個維護)':

Cần giải thích tại sao "hai cơ sở" lại quan trọng đến vậy. Đảng Cộng sản Trung Quốc có hàng loạt khẩu hiệu ủng hộ quyền lực tuyệt đối của Tập Cận Bình. Người ta gọi đây là 'mã 2442'. Hai căn, bốn thức, bốn tự tin, hai hộ. Nếu chỉ tách các con số ra thì nó sẽ trở thành 2, 4, 4, 2. Trong số này, "hai cơ sở" là điểm chính. Điều này là do đây là tuyên bố coi Tập Cận Bình là hạt nhân của đảng và Tư tưởng Tập Cận Bình là hệ tư tưởng chỉ đạo. Đó là chiếc đinh đưa một người và suy nghĩ của họ vào trung tâm của bữa tiệc. Chiếc đinh đó đã biến mất khỏi ấn bản lý thuyết của Nhân dân Nhật báo.

Trong ấn bản lý thuyết của Nhân dân Nhật báo, vốn trải qua sự kiểm duyệt nghiêm ngặt, khó có thể coi sự thiếu sót này là một sai lầm. Mỗi chữ của bài viết đăng trong ấn bản lý thuyết đều qua tay cấp trên. Nếu một khẩu hiệu quan trọng bị lược bỏ trong một bài viết như vậy, điều đó có nghĩa là ai đó đã quyết định rằng có thể bỏ qua hoặc đã chỉ thị bỏ qua. Các nhà phân tích coi đây là một tín hiệu có tổ chức từ cấp trên chống lại sự tập trung quyền lực quá mức và những cuộc thanh trừng vô lý. Đây là dấu hiệu cho thấy ai đó đứng đằng sau đang gây áp lực nhằm khôi phục hệ thống lãnh đạo tập thể. Tuy nhiên, cũng không có xác nhận nào về điều này. Đó có thể là sự thay đổi trong quá trình chỉnh sửa hoặc là hiện tượng nhất thời. Việc hiểu rõ các khía cạnh chính trị của Trung Quốc luôn có những hạn chế này. Giả sử việc tổ chức lại quyền lực dựa trên một thiếu sót duy nhất sẽ dẫn đến việc giải thích quá mức. Tuy nhiên, khi những đóng góp của Rocket Army, sự bốc hơi của các từ khóa trung thành và sự im lặng của những lời cam kết trung thành đều cùng một hướng, khó có thể bỏ qua hướng đó. Một tín hiệu có thể là sự trùng hợp, nhưng nếu ba tín hiệu trùng nhau, tôi ngần ngại gọi đó là sự trùng hợp.

Cái kết của Zhang Yuxia vẫn chưa được chính thức kết luận. Các nguồn tin trong chế độ và các nhà quan sát bên ngoài dự đoán rằng hình phạt cuối cùng của ông ta có thể sẽ được công bố sớm nhất là vào tháng 7 năm 2026. Tính đến thời điểm viết bài này, thông báo đó vẫn chưa được đưa ra. Ở đâu đó trong căn cứ bí mật của Guan, một cựu chiến binh 76 tuổi đang chờ xử lý người bạn thời thơ ấu của mình.

Chúng ta hãy nhìn nhanh vào tên địa điểm Guan. Đó là một căn cứ ở phía nam Bắc Kinh, gần sân bay. Người từng ngồi giữa bục với tư cách là sĩ quan quân đội cấp cao thứ hai giờ đây đang ở trong một căn phòng kín ở đó. Toàn bộ đường dây kết nối ra bên ngoài đều bị đứt. Tất cả những gì còn lại đối với người cựu chiến binh bảy mươi sáu tuổi đang chờ đợi. Bản thân anh ta cũng không biết quyết định nào sẽ được đưa ra hoặc khi nào nó sẽ được đưa ra. Chỉ mất vài ngày để rơi từ đỉnh cao quyền lực xuống những góc tối nhất của nó. Cứ như thể anh ta đang đội một chiếc mũ sắt bị lôi đi vậy. Tôi ngồi trên bục phát biểu vào ngày 12 tháng 1 và thông báo được đưa ra vào ngày 24 tháng 1. Khoảng thời gian ở giữa đó đủ để đảo lộn toàn bộ cuộc đời một con người.

Ở đây chúng ta hãy dành chút thời gian để quay lại thời của hai người cha. Khi Xi Zhongxun và Zhang Zhongxun cùng nhau chiến đấu trên cao nguyên hoàng thổ của tỉnh Thiểm Tây, hai người cùng chia sẻ những nguy hiểm và chịu đựng cơn đói giống nhau. Đó là tình bạn thân thiết được hình thành từ bụi đất Diên An. Mối tình đó được truyền lại cho các con trai tôi và hai đứa trẻ mặc quần hở hang cùng nhau lớn lên. Đó là một tình bạn kéo dài hơn nửa thế kỷ. Thật khó để tìm được niềm tin cá nhân lâu dài như vậy ở đỉnh cao quyền lực Cộng sản.

Nhưng ngay cả tình bạn đó cũng có thể bị tiêu hao khi đối mặt với quyền lực tuyệt đối. Tình yêu đồng đội của Yan'an và những kỷ niệm thời thơ ấu khi mặc Gaedanggo cùng nhau đã bị cắt đứt trước mục tiêu tàn nhẫn là duy trì quyền lực. Di sản mà Đặng Tiểu Bình để lại, cụ thể là nền chính trị dàn xếp, thỏa hiệp giữa các phe phái, đã biến mất và chỉ còn lại sự cai trị của một người. Trong hệ thống đó, nhà lãnh đạo tối cao bị mắc kẹt trong sự ràng buộc khi phải nghi ngờ ngay cả những người thân thiết nhất đã bảo vệ ông ta khỏi quyền lực là mối đe dọa tiềm tàng. Thật nghịch lý khi người gần gũi nhất lại trở thành người nguy hiểm nhất.

Bề ngoài, Tập Cận Bình đã hoàn thành việc tiếp quản quân đội vào ngày 24 tháng 1. Những cuộc kiểm tra cuối cùng đã bị loại bỏ và quyền chỉ huy được hợp nhất theo chiều dọc vào một người. Đó là sức mạnh toàn năng. Tuy nhiên, bên trong hoàn thiện lại khác. Tất cả những người chỉ huy thực tế nói lên sự thật đều đã biến mất. Mạng lưới chỉ huy thời chiến bị tê liệt. Lòng trung thành càng bị bóp nghẹt vì sợ hãi thì lòng trung thành thực sự càng bốc hơi. Hợp tác của lòng trung thành. Đó là lòng trung thành trống rỗng.

Nghịch lý quân sự thật tàn khốc. Bây giờ không ai dám chỉ trích mệnh lệnh của Chủ tịch Quân ủy. Đồng thời, không ai sẵn sàng hoặc có thể thực sự tiến hành chiến tranh. Mệnh lệnh là tuyệt đối nhưng quân đội không hề di chuyển. Mọi người đều tuân theo và không ai chịu trách nhiệm. Chúng tôi đã thu thập mọi thứ từ một người, và người đó cuối cùng đã tự mình gánh vác mọi thứ.

Hãy quay trở lại với những con số. Chỉ còn lại hai trong số bảy vị trí. Tập Cận Bình và Jang Song Min. Tuy nhiên, Jang Seong-min là người phụ trách công tố viên kỷ luật. Ông không phải là người chỉ huy quân đội mà là người giám sát quân đội. Vì vậy, trên thực tế, chỉ còn Tập Cận Bình nắm quyền điều hành quân đội. Phó chủ tịch và chánh văn phòng, người hoạch định chiến lược, đều bị bỏ trống. Để tiến hành chiến tranh, ai đó phải hoạch định chiến lược và điều động quân đội, nhưng tất cả những người thực hiện công việc đó đều biến mất. Kế hoạch thành lập một đội quân có thể chiến đấu đến năm 2027 thực sự đã dừng lại ở thời điểm người đứng đầu chỉ huy đội quân đó bị cắt đứt. Trong nỗ lực xây dựng một đội quân hùng mạnh, trung tâm chỉ huy đã bị bỏ trống. Sự mâu thuẫn này chính là bức chân dung tự họa của Quân đội Giải phóng Nhân dân năm 2026.

Số phận của Shanxibang do Zhang Yuxia lãnh đạo cũng được chỉ ra. Ông là thủ lĩnh của các sĩ quan Thiểm Tây, trong đó có Lưu Chấn Lệ. Nhóm đó kiểm soát phần lớn hoạt động và nhân sự của quân đội. Khi Zhang Yuxia và Liu Zhenli bị bắt cùng ngày, những người đứng đầu nhóm đã bị cắt ngay lập tức. Với sự sụp đổ của Phúc Kiến Bang, giờ đây không còn lực lượng lớn nào trong quân đội để Tập Cận Bình dựa vào. Vấn đề là khi tất cả các phe phái bị loại bỏ, không có nguồn tin cậy

mới nào phát triển. Đó là khoảng trống sâu sắc mà cuộc thanh trừng này đã để lại.

Tập Cận Bình đã bỏ trống người kế nhiệm vào năm 2022. Đây là chỗ trống được thấy trong Chương 1. Vào thời điểm đó, khoảng trống đó dường như là dấu hiệu của quyền lực tuyệt đối. Chính quyền ngăn cản bất cứ ai chuyển sang vị trí tiếp theo. Nhưng khi quân đội sụp đổ vào năm 2026, mối nguy hiểm về khoảng trống đó bắt đầu lộ diện. Nếu một người chùn bước, ai sẽ cùng nhau nắm giữ quân đội? Năm chỗ trống và bạn là một trong hai chỗ còn lại. Khi quân đội sụp đổ trùng với thời điểm vị trí kế nhiệm bị bỏ trống, khoảng trống trở thành khoảng trống nguy hiểm.

Dòng thời gian mà cuốn sách này theo dõi từ đầu đã dừng lại ở đây. Vào mùa thu năm 2022, Tập Cận Bình bỏ trống cơ cấu kế nhiệm và tập trung quyền lực vào một tay. Đó là sự khởi đầu. Nếu người kế nhiệm bị bỏ trống, quyền lực sẽ tăng lên nhưng người ủng hộ quyền lực đó cũng biến mất. Một người quyền lực mà không có người kế nhiệm sẽ coi tất cả cộng sự thân cận của mình là những đối thủ tiềm năng. Bạn liên tục tự hỏi ai là người tiếp theo. Cuộc thanh trừng quân sự năm 2026 là dấu chấm hết cho sự nghi ngờ đó. Vì người kế nhiệm trống rỗng nên ngay cả sự khác biệt nhỏ nhất về quan điểm giữa các quan chức quân sự cấp cao thứ hai cũng được coi là thách thức quyền lực. Không gian trống rỗng đẩy lên những nghi ngờ, và những nghi ngờ đó đã loại bỏ những người thân thiết nhất với họ. Đây là lý do tại sao việc lựa chọn năm 2022 được cho là đã tạo ra thảm kịch năm 2026.

Và cuộc thanh trừng này không kết thúc ở một người. Sau khi Zhang Youxia bị bắt đi, hàng ngàn tướng lĩnh được ông thăng chức trở thành mục tiêu bị nghi ngờ. Cuộc điều tra xem ai là người thân cận với anh ta và ai là người trong đường dây của anh ta đã lan rộng khắp quận. Khi một người bị cắt đứt, toàn bộ mạng lưới kết nối với người đó bắt đầu rung chuyển. Trong chương tiếp theo chúng ta sẽ đi theo mạng lưới đó. Bạn sẽ thấy sự sụp đổ của một Zhang Yuxia đã dẫn đến một chuỗi sụp đổ của toàn quân như thế nào, và chuỗi đó đã khiến Quân đội Giải phóng Nhân dân trống rỗng đến mức nào.

Chiếc ghế trống nơi Vua Mũ Sắt Zhang Yuxia biến mất. Không có cường quốc mới nào thay thế nó. Những gì đi vào là sự im lặng. Đó là nỗi cô đơn của một người không thể tin tưởng ai và phải sợ hãi ngay cả quân đội của mình. Người ta nói mũ gang không mòn, nhưng thực tế không phải mũ không mòn mà là sự nghi ngờ. Cuối cùng của sự nghi ngờ đó, quyền lực tuyệt đối đứng một mình ở nơi cô đơn. Và tại căn cứ bí mật của Guan, một ông già đang chờ đợi quyết định cuối cùng của người bạn thời thơ ấu. Người bạn đó quyết định mặc quần hở đáy. Cả hai đang quan sát từ vị trí tương ứng của mình mối quan hệ giữa hai gia đình bắt đầu từ bụi đất Diên An kết thúc như thế nào. Một người trên bục, một người trong phòng kín.

Chương 5 Mạng lưới xiềng xích

Ở sa mạc nội địa phía Tây, cát khô ngay cả trong mùa đông. Nhà chứa máy bay bê tông được chôn dưới đất khô. Tên lửa mà Trung Quốc nhắm tới Đài Loan và tên lửa mang đầu đạn hạt nhân được cho là có thể vươn tới lục địa Mỹ chắc hẳn đều nằm bên trong. Tuy nhiên, vào tháng 1 năm 2024, một câu chuyện được tờ Bloomberg News của Mỹ dẫn lời các quan chức tình báo Mỹ đưa tin đã làm rung chuyển toàn bộ cảnh quan của vùng đất khô cằn đó. Nắp nhà chứa máy bay không đáp ứng các thông số kỹ thuật. Người ta nói rằng khi một trận chiến thực sự xảy ra, tên lửa không thể bắn được vì nắp đây sẽ không mở được. Phần đáng kinh ngạc hơn nữa là bên trong tên lửa. Bình nhiên liệu được đổ đầy nước thường thay vì nhiên liệu tên lửa.

Một tên lửa chứa đầy nước. Câu nói ngắn gọn này khiến một người tức giận. Đó là Tập Cận Bình, người đã ghi trong đầu việc thống nhất quân sự của Đài Loan và đánh đòn quân đội. Đội quân Tên lửa, con cưng của khả năng răn đe chiến lược mà ông tin tưởng mạnh mẽ hơn bất kỳ ai khác, hóa ra lại là một lâu đài cát được xây dựng bằng tên lửa chứa đầy nước và những báo cáo sai sự thật. Đây là một cái gì đó vượt xa tham nhũng ăn cắp tiền. Đó là một sự phản bội đã chạm đến tận gốc rễ của quân đội không phù hợp.

Hãy để tôi nhớ lại một cảnh nữa. Bắc Kinh vào tháng 10 năm 2022, Đại hội Đảng lần thứ 20. Tập Cận Bình đã thanh lọc vị trí của các phe phái đối địch và lấp đầy Lãnh đạo tối cao và Quân ủy trung ương với những người trung thành với ông. Đó là một đơn vị quân đội được gọi là Tập Gia Quân (習家軍), hay quân đội của Tập Cận Bình. Trên bục giảng, dường như anh ta đang tuyên bố hoàn thành quy tắc một người. Tuy nhiên, trong số bảy nhà lãnh đạo quân sự đứng trên bục đó, chỉ có một người còn giữ chức vụ của mình ba năm sau đó. Tập Cận Bình có biết số phận những người còn lại ngày hôm đó không? Hoặc có thể anh không biết rằng chính mình sẽ tạo ra số phận đó.

Trong Chương 4, chúng ta đã thấy hình ảnh cuối cùng của một người. Đây là sự sụp đổ của Zhang Yuxia (張又俠), người được mệnh danh là 'Vua mũ sắt'. Tuy nhiên, cú ngã của anh không phải là một tia sét bất ngờ từ trên trời rơi xuống. Đó là nút thắt cuối cùng của tấm lưới đã được tiếp cận từng cái một trong suốt ba năm. Trong chương này, chúng ta sẽ tìm hiểu xem mạng lưới bắt đầu từ đâu và nó được truyền từ người này sang người khác như thế nào. Theo trật tự thời gian, trong chuỗi nhân quả. Tôi có một điều muốn nói trước với bạn. Câu chuyện này là sự kết hợp giữa sự thật đã được xác nhận và suy đoán. Các quyết định của quân nhân Trung Quốc được đưa ra một cách bí mật và tất cả những gì chúng tôi có đều là những quan điểm được công bố, những tin đồn bị rò rỉ và những phân tích bên ngoài đọc được chúng. Vì vậy, tôi sẽ viết ra bao nhiêu sự thật được xác nhận và bao nhiêu là suy đoán, càng nhiều càng tốt.

Mọi chuyện bắt đầu vào mùa hè năm 2023. Vào ngày 31 tháng 8 năm đó, Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật Quân ủy Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc đã đưa một người vào diện điều tra. Ông là Bộ trưởng Bộ Quốc phòng Lee Shangfu. Ông là cộng sự thân cận nhất của Tập Cận Bình, người đã đảm nhận chức Bộ trưởng Bộ Quốc phòng vào tháng 3 năm đó, chỉ 5 tháng trước. Đây là người

được Tập Cận Bình đích thân lựa chọn và khoác lên mình bộ quân phục. Ông bắt đầu bị điều tra đầy sáu tháng sau khi được bổ nhiệm.

Sau đó, vào ngày 21 tháng 9, người tiền nhiệm của ông, cựu Bộ trưởng Quốc phòng Ngụy Phượng Hòa (魏鳳和), cũng bị đưa vào danh sách điều tra. Hai bộ trưởng quốc phòng cũ và hiện tại cùng gục ngã. Cuối cùng, vào ngày 24 tháng 10 năm đó, Li Shangfu bị cách chức Bộ trưởng Bộ Quốc phòng, và năm sau, vào ngày 27 tháng 6 năm 2024, hai người này bị tước đảng viên và quân nhân, thậm chí cả cấp tướng cũng bị thu hồi. Theo truyền thông nhà nước Trung Quốc đưa tin vào tháng 5 năm 2026, hai người này cuối cùng đã bị tuyên mức án nặng nề là tử hình treo. Án tử hình treo là hình phạt hoãn thi hành án trong hai năm và chuyển thành tù chung thân tùy theo thái độ của người đó trong thời gian đó. Trên thực tế, đó là một bản án tử hình về mặt chính trị.

Các cáo buộc chống lại họ là can thiệp nhân sự, nhận hối lộ và tham nhũng trong mua sắm quân sự, vốn là cốt lõi của vụ việc này. Chính quyền xác định họ là những nhà lãnh đạo tham nhũng của phe quân sự và công nghiệp quốc phòng. Thuật ngữ xương quân sự dùng để chỉ liên minh đen tối được hình thành giữa ngành sản xuất vũ khí và quân đội mua chúng. Khi bên bán vũ khí và bên mua vũ khí trở thành một bên, thứ đứng giữa họ là thuế dân và vũ khí kém chất lượng. Tuy nhiên, trong khi hai thủ lĩnh quốc phòng đang suy sụp, một sự hủy diệt thậm chí còn lớn hơn đang diễn ra dưới chân họ. Toàn bộ trung tâm chỉ huy của Quân đoàn Tên lửa đã bị nhổ bỏ.

Cần phải giải thích ngắn gọn Quân đội Tên lửa là đơn vị gì. Lực lượng Tên lửa vận hành sự kết hợp giữa vũ khí hạt nhân và tên lửa thông thường. Đây là một mạng lưới thần kinh hỗ trợ các mối đe dọa quân sự bên ngoài của Bắc Kinh và là cốt lõi của sự răn đe đối với Đài Loan và Hoa Kỳ. Đây là một trong những lá bài nặng nhất mà Trung Quốc có. Ban lãnh đạo đơn vị biến mất ngay lập tức.

Ở Trung Quốc có câu tục ngữ gọi là cương cứng củ sen (連根拔起). Nó có nghĩa là nhổ tận gốc. Đó chính xác là những gì đã xảy ra với Rocket Force vào nửa cuối năm 2023. Thay vì chỉ đâm vào một vài cành, toàn bộ cái cây đã bị bật gốc. Hãy theo dõi quá trình theo trình tự thời gian.

Vào ngày 7 tháng 7 năm 2023, Jang Jeon-joong, cựu phó chỉ huy Lực lượng Tên lửa, bị bắt. Vào ngày 26 tháng 9, Chu Diên Ninh, chỉ huy thứ hai của Lực lượng Tên lửa và Li Yuchao, chỉ huy thứ ba, đã được xếp cùng nhau. Cùng ngày, Lu Hong, người đứng đầu bộ phận thiết bị của Lực lượng Tên lửa cũng bị bắt đi. Vào ngày 5 tháng 12, Phó Tư lệnh Li Chuanguang bị cùm vì tội danh tương tự, và rất lâu sau đó, vào ngày 18 tháng 7 năm 2025, Wang Zhibin, Thư ký Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật Lực lượng Tên lửa. Không còn ai, kể cả chỉ huy trưởng, phó chỉ huy, trưởng phòng thiết bị, thậm chí cả thư ký ủy ban kỷ luật, người có nhiệm vụ giám sát tình trạng tham nhũng trong đơn vị. Người đứng đầu đơn vị mà Tập Cận Bình đáng tin cậy hơn bất kỳ ai khác đã bị cắt chức.

Điều gì đã khiến Tập Cận Bình hạ bệ ban lãnh đạo Quân đoàn Tên lửa do chính ông thành lập bằng một thanh kiếm hủy diệt như vậy? Ở đây chúng ta phải có hai quan điểm cùng nhau. Một là lời giải thích chính thức về việc diệt trừ tham nhũng, và hai là sự suy đoán để hiểu xa hơn điều đó. Không bên nào có thể giải thích đầy đủ bức tranh này một mình.

Phân tích của các cơ quan tình báo nước ngoài và truyền thông phương Tây chỉ ra hai ngòi nổ. Một là rò rỉ bí mật. Vào tháng 10 năm 2022, Viện Hàng không Vũ trụ Trung Quốc (CASI), thuộc Bộ Quốc phòng Hoa Kỳ, đã công bố một báo cáo dài 255 trang về lực lượng tên lửa của Trung Quốc. Nó chứa đựng những bí mật quân sự cấp cao với chi tiết khủng khiếp, bao gồm cơ cấu tổ chức của Lực lượng Tên lửa, vị trí của từng đơn vị và loại tên lửa của từng đơn vị. Cứ như thể những bí mật sâu kín nhất của đất nước họ đã nằm trong lòng bàn tay của Hoa Kỳ. Tập Cận Bình tức giận vì toàn bộ mạng lưới thông tin của ông đã bị xâm phạm, và quan điểm phổ biến là sự tức giận này đã lan sang hoạt động tìm kiếm. Cái còn lại là tên lửa chứa đầy nước nói trên và nhà chứa máy bay bị lỗi.

Tuy nhiên, hai điều này chỉ là tình huống và suy đoán. Tham nhũng và vi phạm kỷ luật là tất cả những gì chính quyền Trung Quốc chính thức thừa nhận. Cho dù lý do thực sự là trả thù vì rò rỉ thông tin, trả thù vì tham nhũng hay kết hợp cả hai, đều nằm sau cánh cửa đóng kín ở Bắc Kinh. Chúng ta chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng lọt qua khe cửa.

Điều rõ ràng là sự tham nhũng này không phải là sai lầm của một hoặc hai người. Ngày 29 tháng 7 năm 2023, Cục Phát triển Trang bị Quân ủy Trung ương bất ngờ đưa ra thông báo. Mục đích là để nhận báo cáo về các hành vi vi phạm quy định liên quan đến mua sắm, đấu thầu trang thiết bị quân sự từ tháng 10/2017. Tháng 10/2017 đánh dấu thời điểm diễn ra Đại hội Đảng lần thứ 19, nhiệm kỳ thứ hai dưới chính quyền của ông Tập Cận Bình. Đó là tín hiệu cho thấy họ sẽ quay trở lại từ thời điểm đó và tìm kiếm trong sổ cái có giá trị 10 năm. Ở Trung Quốc, việc này được gọi là đào 10 năm trước. Đó là lời tuyên bố xóa bỏ quá khứ một cách tàn nhẫn.

Tuy nhiên, có một cái bẫy ẩn trong cuốn sổ cái 10 năm này. Khoảng thời gian sau năm 2017 là đối tượng điều tra là khi Li Shangfu phụ trách việc mua vũ khí của quân đội Trung Quốc với tư cách là người đứng đầu Cục Phát triển Thiết bị của Quân ủy Trung ương. Và thậm chí xa hơn nữa, Li Shangfu làm việc tại Tổng Bí thư Quân ủy Trung ương từ năm 2013 đến năm 2017. Cấp trên trực tiếp của ông vào thời điểm đó là ai? Đó là Zhang Yuxia, người sau này đứng thứ hai trong quân đội. Khi chúng tôi lật từng trang sổ cái, mũi kiếm của điều tra viên đương nhiên không còn cách nào khác ngoài việc đi lên và đi lên.

Chính thuật ngữ “10 năm Đạo giáo” hàm chứa cách thức chế độ Tập Cận Bình xử lý tình huống này. Một cuộc điều tra tham nhũng điển hình bao gồm những vụ tham nhũng gần đây. Tuy nhiên, nhìn lại 10 năm thì khác. Đây là phương pháp trước tiên chọn một người và sau đó tìm kiếm hành động của người đó trong suốt 10 năm để tìm ra tội lỗi của người đó. Nếu ai đó xem qua sổ cái 10 năm thì chắc chắn sẽ có một sai sót. Vì vậy, mười năm Docha là một tấm lưới để tìm ra tham nhũng nhưng đồng thời cũng là một chiếc thòng lọng để bắt những kẻ đã bị bắt. Sự mâu thuẫn này xuyên suốt chương này. Tội phạm được công bố luôn là tham nhũng, nhưng liệu tham nhũng có phải là lý do thực sự hay chỉ là lý do biện minh cho việc nhắm vào mục tiêu đã định trước lại được hiểu khác nhau trong mỗi trường hợp.

Sự tham nhũng trong những cuốn sách đó rất phức tạp. Đó là một phương pháp quyết định trước ai sẽ thắng cuộc đấu thầu vũ khí. Người thắng cuộc được gọi là Honghwa (紅花), một bông hoa

màu đỏ, và các phù dâu được gọi là Lá Xanh (綠葉), hay một chiếc lá xanh. Cuộc thi giống như một vở kịch khi hoa và lá được làm sẵn và đem ra đấu giá. Giá bị thổi phồng lên gấp vài đến hàng chục lần giá thị trường, số chênh lệch còn lại trở thành khoản giảm giá và chảy vào túi các gia đình tướng lĩnh cấp cao. Trong cấu trúc này, vũ khí hứa hẹn giảm giá mạnh sẽ được sử dụng thay vì vũ khí có hiệu suất tốt. Ngay khi tiêu chí sử dụng một bộ phận hoặc tên lửa không phải là hiệu suất mà là phản lực, những vũ khí đắt tiền và vô dụng sẽ chất đống trong kho của đơn vị. Tên lửa chứa đầy nước là sản phẩm tự nhiên của cấu trúc này.

Chế độ Tập Cận Bình đã cố gắng bóp nghẹt cartel này. Vào ngày 22 tháng 5 năm 2026, một thông báo được đăng trên mạng lưới mua sắm quân sự rằng một công ty sẽ bị loại khỏi hoạt động mua sắm trong một năm. Đó là Hangcheon System Engineering Co., Ltd., một công ty con của Tập đoàn Kỹ thuật Hàng không Trung Quốc. Đây là một doanh nghiệp quốc phòng quan trọng của nhà nước chuyên phát triển tên lửa và không gian. Nguyên nhân của việc xử lý kỷ luật là do thông đồng trong đấu thầu từ năm 2017, cách đây 9 năm. Đưa ra một vụ án chín năm chống lại một doanh nghiệp nhà nước hàng đầu là một biểu hiện của ý chí muốn cắt bỏ trái tim của hệ thống quân sự.

Bản thân những con số được đưa ra sau cuộc khám xét đã là một bản cáo trạng. 116 nhà cung cấp quân sự đã bị trừng phạt. 74 chuyên gia đã vĩnh viễn mất tư cách giám khảo đánh giá đấu thầu. Và một con số đã nói lên tất cả. Tỷ lệ sai lệch về quy tắc đấu thầu đã tăng từ 77% trước khi giải quyết lên 92%.

Chúng ta hãy suy nghĩ về con số 92 phần trăm này một chút. Sự gia tăng tỷ lệ sai lệch có nghĩa là tỷ lệ phát hiện đã tăng lên khi các tiêu chuẩn kiểm tra ngày càng khắt khe hơn. Nói một cách đơn giản thì nó là như thế này. Xem xét kỹ hơn những gì được xem xét một cách lỏng lẻo trong quá khứ cho thấy chín trong số mười dự án mua sắm quân sự đang vi phạm các quy định. Đây là lời thú nhận rằng không chỉ một, hai nơi thối nát mà toàn bộ hệ thống đấu thầu đều thối nát. Điều đáng chú ý là những con số này đều được cơ quan chức năng công bố trực tiếp. Đây không phải là sự chỉ trích từ bên ngoài mà là kết quả kiểm tra nội bộ. Điều này cũng có nghĩa là nhiều loại vũ khí được quân đội Trung Quốc mua trong 10 năm qua không được chọn vì mục đích sử dụng mà thông qua các thỏa thuận ngầm.

Nhưng thiệt hại thực sự mà vụ bê bối này gây ra cho chế độ Tập Cận Bình không phải là số tiền bị thiếu. Tiền có thể được nạp lại. Còn có thứ gì đó không thể lấp đầy được. Sự thật về sức mạnh chiến đấu đã bốc hơi ở đâu đó.

Việc mua sắm thiết bị có liên quan trực tiếp đến chất lượng vũ khí, kết quả thử nghiệm và tốc độ triển khai. Khi kết thúc một cuộc mua sắm bị hủy hoại bởi hối lộ và thông đồng, những vũ khí tối tân này được ghi nhận là đã được giao một cách hoàn hảo trên giấy tờ. Tuy nhiên, đơn vị này đã được trang bị vũ khí giả thậm chí sẽ không bắt đầu hoạt động thực sự. Ngân sách được thực hiện nhưng không phải là sức mạnh quân sự quốc gia mà là con số hư cấu để tô điểm cho lý lịch của những tướng lĩnh tham nhũng.

Ở đây còn có điều gì đó còn khủng khiếp hơn nữa. Đó là sự tê liệt của sự thật. Những người nhận vũ khí, những người thử nghiệm chúng và những người phê duyệt ngân sách đều bị ràng buộc vào cùng một chuỗi lại quả. Mọi người bị ràng buộc trong một chuỗi giữ bí mật của nhau. Tính toán là nếu tôi ngậm miệng thì các bạn cũng ngậm miệng, chỉ có như vậy tất cả chúng ta mới sống sót. Tham nhũng vì thế tạo ra những đồng phạm thầm lặng. Vì vậy, không ai báo cáo khiếm khuyết như nó vốn có. Nếu anh ta đưa ra tin xấu, anh ta sẽ bị giết. Giả sử viên sĩ quan cấp dưới lần đầu tiên phát hiện ra khuyết điểm đã viết nó một cách trung thực. Báo cáo đi lên và dừng lại ở một giai đoạn nào đó. Sở dĩ như vậy là do cấp trên ở khâu đó là người nhận lại quả để che đậy khuyết điểm. Viên sĩ quan cấp dưới viết ra sự thật lại bị mắng, khuyết điểm lại bị chôn vùi trong tài liệu. Nếu điều này xảy ra nhiều lần ở mỗi đơn vị, toàn bộ quân đội sẽ trở thành một tổ chức không thể nói ra sự thật. Sĩ quan quân đội các cấp đã làm tròn thực tế và nâng cao nó lên. Sự chậm trễ hoạt động nghiêm trọng đã trở thành một sự điều chỉnh nhỏ. Việc trượt một kỳ thi quan trọng đã trở thành một khó khăn trong việc chấm điểm. Sự không chắc chắn sâu sắc của việc tiến hành chiến tranh được ngụy trang dưới dạng khả năng kiểm soát tổng thể.

Lời nói dối được tô điểm từng bước một, leo lên kim tự tháp, cuối cùng khi đến bàn làm việc của Chủ tịch Quân ủy Tập Cận Bình ngồi trên đỉnh, nó đã biến thành một bản báo cáo chiến thắng hoàn chỉnh không liên quan gì đến thực tế. Cứ như thể những cộng sự thân cận của anh đã bị tai và mất anh vậy. Đó là một hình thức tham nhũng được coi là một trong những loại tham nhũng nguy hiểm nhất có thể xảy ra trong một hệ thống mà mọi quyền quyết định đều tập trung vào một người.

Có điều gì đó để tạm dừng và suy nghĩ vào thời điểm này. Tập Cận Bình ép quân đội phải vạch ra thời gian biểu cho việc thống nhất Đài Loan. Đó là thói quen nói về ước mơ xây dựng một đội quân hùng mạnh. Tuy nhiên, hình ảnh Kang mà anh đưa tin chỉ là trên giấy. Trong đơn vị thực tế, có những tên lửa chứa đầy nước nằm xung quanh. Đây chính là cái bẫy tàn khốc của một hệ thống trong đó mọi quyền lực đều nằm trong tay một người. Thông tin đi lên từ dưới lên được cất lọc và chất lọc ở mỗi giai đoạn, khiến người ngồi trên chỉ nhìn vào một tấm gương đối trá. Bạn càng có nhiều quyền lực, bạn càng rời xa sự thật. Và khi lời nói dối bị vạch trần, tất cả những gì người ta có thể làm đầu tiên là hạ gục những người đăng lời nói dối. Tuy nhiên, những người mới bước vào không gian đã bị cắt giảm cuối cùng cũng bị ràng buộc bởi chuỗi lời nói dối tương tự. Cơ giận của Tập Cận Bình không dừng lại ở Quân đoàn tên lửa mà bắt đầu phát triển thành cơn bão đẫm máu nhắm vào toàn bộ Quân ủy Trung ương.

Nút thắt thứ hai được thắt chặt một năm sau đó. Người mắc vào lưới lần này là hai người mà Tập Cận Bình tin tưởng lâu dài và sâu sắc hơn bất kỳ ai khác. Đây là Miaohua và He Weidong.

Để hiểu được hai người này, bạn phải đến tỉnh Phúc Kiến. Tập Cận Bình bắt đầu công vụ với tư cách là phó thị trưởng thành phố Hạ Môn, tỉnh Phúc Kiến vào năm 1985 và ở tỉnh Phúc Kiến 17 năm cho đến năm 2002. Ông đã xây dựng được nền tảng chính trị vững chắc của mình ở đó. Đơn vị đóng quân ở Hạ Môn lúc đó là Tập đoàn quân 31 của Quân đội Giải phóng Nhân dân. Miao Hua

nhập ngũ khi mới 14 tuổi và dành gần như toàn bộ sự nghiệp ban đầu của mình trong Quân đoàn 31 từ năm 1969 đến năm 2001. Khi Tập Cận Bình ở tỉnh Phúc Kiến, hai người thường xuyên qua lại và Miao Hua đã trở thành người bạn tâm giao đáng tin cậy của Tập Cận Bình trong một thời gian dài. He Weidong cũng phát triển mối quan hệ sâu sắc với Tập Cận Bình dựa trên kinh nghiệm của ông với Tập đoàn quân 31.

Người ta gọi các mối liên kết được hình thành ở tỉnh Phúc Kiến và Tập đoàn quân 31 là Phúc Kiến Phòng (福建幫). Đó là cốt lõi của Tập Cận Bình, hai trụ cột vững chắc hỗ trợ sự kiểm soát quân sự của Tập Cận Bình. Miêu Hoa trở thành giám đốc Sở Công tác Chính trị. Đó là một vị trí nắm giữ mọi quyền hạn nhân sự trong quân đội và giám sát việc xác minh tư tưởng và thăng chức cho các tướng lĩnh. Đó là nơi quyết định số phận của một con người. He Weidong là Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương, cấp bậc quân sự thứ hai, giám sát các hoạt động ở eo biển Đài Loan.

Mối liên kết tưởng chừng như rất bền chặt đã bùng nổ vào nửa cuối năm 2024. Ngày 28/11, Bộ Quốc phòng Trung Quốc tuyên bố đình chỉ và điều tra Miao Hua. Người nắm quyền nhân sự bị điều tra về tội tham nhũng nhân sự. Các cáo buộc là tội phạm chính thức và tham nhũng.

Tôi nên chỉ ra một tin đồn ở đây. Theo một số nhà bình luận ở nước ngoài và thông tin tình báo chưa được xác nhận, Miao Hua đã thú nhận danh sách lên tới 1.300 tướng lĩnh và quân nhân liên quan đến hối lộ trong quá trình thẩm vấn cưỡng chế. Nếu con số 1.300 là sự thật thì chẳng khác nào một người đã vẽ nên tấm bản đồ về tình trạng tham nhũng tràn ngập toàn bộ hàng ngũ cấp cao của Quân đội Giải phóng Nhân dân. Tuy nhiên, đây chỉ là tin đồn rò rỉ. Nó chưa bao giờ được xác nhận chính thức. Tuy nhiên, nếu danh sách này là có thật, nó sẽ là manh mối giải thích tại sao các cuộc thanh trừng hàng loạt kéo dài hơn một năm lại được xác định chính xác từng cái một đến vậy.

Sự sụp đổ của Miao Hua mang tính quyết định và có hệ thống. Cũng có một thủ tục để hạ bệ một người. Đình chỉ chức vụ tháng 11 năm 2024, cách chức đại biểu Quốc hội ngày 14 tháng 3 năm 2025, cách chức Quân ủy Trung ương ngày 27 tháng 6 năm 2025, tước quyền đảng viên và quân nhân ngày 17 tháng 10 năm 2025. Lệnh là ngừng giữ chức vụ, rút tư cách đại biểu nhân dân, bãi nhiệm các chức vụ cấp ủy quân sự, cuối cùng là xóa bỏ hoàn toàn họ khỏi đảng và quân đội. Trong suốt 11 tháng, cuộc đời chính trị của một người đàn ông đã bị cắt ngắn theo từng giai đoạn. Bản thân quá trình chậm chạp này đã là một thông điệp. Toàn bộ quân đội được lệnh phải chứng kiến một người rơi xuống từ từ và rõ ràng. Con dao kiểm soát nhân sự sắc bén mà Tập Cận Bình phô trương để thể hiện quyền kiểm soát quân đội đã bị chính sự tham nhũng của ông ta phá vỡ.

Chúng ta hãy xem xét kỹ hơn về Miao Hua. Một cậu bé mặc quân phục ở tuổi 14 đã trải qua gần 60 năm trong quân đội và vươn lên vị trí cao nhất trong cơ quan nhân sự. Chức vụ trưởng phòng điều hành chính trị nơi ông ngồi là chức vụ kiểm tra tư tưởng của các tướng lĩnh và quyết định sự thăng tiến của họ. Chính trong tầm tay ông đã quyết định tướng nào được nhận thêm một sao và tướng nào bị đẩy xuống một chức. Không có ai trong quân đội có thể đi ngược lại mong muốn của mình và thành công. Một người như vậy đã bị kéo vào tham nhũng nhân sự. Bàn tay đang cầm dao đã bị dao cắt đứt. Chuyện kể rằng công cụ kiểm soát nhân sự mà Tập Cận Bình dùng để điều

khiến quân đội hóa ra đã mục nát ngay từ đầu người cầm nó.

Khi Miao Hua ngã xuống, tấm lưới không hề chậm trễ mà chuyển sang người bên cạnh. Đây là Hà Vệ Đông. Anh ta cũng không thoát khỏi cái bẫy tội phạm nghề nghiệp và tham nhũng. Một số nhà phân tích nước ngoài nhấn mạnh một điều về sự sụp đổ của He Weidong. Ông là phó chủ tịch Quân ủy Trung ương đầu tiên bị thanh trừng kể từ Cách mạng Văn hóa năm 1967. Đã nửa thế kỷ kể từ khi quan chức quân sự cấp cao thứ hai bị hạ bệ vì tham nhũng. Đó là tín hiệu cho thấy một trận động đất chưa từng có đang xảy ra trong quân đội. Sức nặng của sự so sánh này trở nên rõ ràng hơn khi chúng ta nghĩ về Cách mạng Văn hóa. Khi đó, quân đội Trung Quốc đang trong cơn điên loạn khiến cả đất nước đảo lộn. Trong nửa thế kỷ kể từ thời kỳ hỗn loạn đó, quan chức quân sự cấp cao thứ hai chưa bao giờ bị lôi xuống vì tội tham nhũng. Các nhà lãnh đạo quân sự đã duy trì một đường lối bất thành văn là không đối đầu nhau ngay cả trong bối cảnh chính trị hỗn loạn. Cú ngã của He Weidong đồng nghĩa với việc đường dây đã bị đứt. Giờ đây, không ai trong quân đội được an toàn chỉ dựa vào vị trí của họ.

Việc xử lý He Weidong được thực hiện suôn sẻ vào khoảng Phiên họp toàn thể lần thứ 40 vào tháng 10 năm 2025. Vào ngày 17 tháng 10, cùng ngày với Miao Hua, ông bị tước tư cách đảng viên và quân nhân, và hơn mười ngày sau, vào ngày 28 tháng 10, ông bị cách chức Phó Chủ tịch nước, và vào ngày 27 tháng 12, ông thậm chí còn bị cách chức đại diện Quốc hội. Qua phiên họp toàn thể bốn người, tám tướng lĩnh cấp cao, trong đó có He Weidong và Miao Hua, đồng loạt mất chức. Đó là một tình huống không phân biệt đối xử ngay cả giữa những cộng sự trực tiếp.

Vậy tại sao Tập Cận Bình lại phải chặt bỏ hai trụ cột Phúc Kiến Bang mà ông đã dày công dày công xây dựng gần 30 năm? Chỉ riêng tham nhũng không giải thích được sự tàn ác này. Ở đây, một góc nhìn khác xuất hiện: một cuộc tranh giành quyền lực.

Phân tích của nhà phân tích Jonathan Czin của Viện Brookings và các chuyên gia khác cho thấy vào thời điểm đó, hàng ngũ cao nhất của Quân đội Giải phóng Nhân dân được chia thành hai phe. Một là Phúc Kiến Bang, tập trung vào các mối liên hệ Phúc Kiến của Tập Cận Bình. Người còn lại là Shaanxi Fang, đứng đầu là Zhang Yuxia, người xuất thân từ cùng một gia đình cách mạng ở tỉnh Thiểm Tây với Tập Cận Bình. Zhang Yuxia là một vị vua mũ sắt có đủ quyền lực độc lập để lung lay một cách tinh vi quyền lực của Tập Cận Bình trong quân đội, dựa trên dòng dõi Hoàng tử Đường và mối quan hệ của ông với các trưởng lão của Đảng Cộng sản.

Theo ý kiến của nhiều nhà quan sát, bao gồm cả Nhà kinh tế Anh, Tập Cận Bình đã đặt Miao Hua và He Weidong vào những vị trí chủ chốt để kiểm soát Jiang Youxia đang bành trướng. Anh ta sử dụng tay sai của mình như một công cụ kiểm tra và cân bằng để trấn áp quyền lực của Jiang Yuxia. Tuy nhiên, công cụ đó có thể đã dính sâu vào một vụ bê bối tham nhũng, bộc lộ điểm yếu, hoặc cũng có thể đã bộc lộ những hạn chế trong cuộc chiến ở hậu trường với Jiang Yuxia. Có khả năng Phúc Kiến Bang đã đánh mất lòng tin của người số một.

Tuy nhiên, có những phần cần thận trọng trong tất cả các cách giải thích này. Bức tranh về cuộc tranh giành quyền lực được vẽ ra bởi những người quan sát bên ngoài ghép những thông tin rời rạc

lại với nhau. Tất cả những gì Bắc Kinh thừa nhận là tham nhũng. Từ góc độ bài trừ tham nhũng, Miaohua và He Weidong là những cành mục nát, còn từ góc độ tranh giành quyền lực, họ là nạn nhân của một cuộc đấu tranh lớn hơn. Người đọc có quyền quyết định cái nào gần với sự thật hơn hoặc liệu cả hai đều là một phần của sự thật.

Kết quả đã rõ ràng. Trước mặt Tập Cận Bình, người đã cắt đứt hai tấm khiên của Fujian Fang bảo vệ ông, chỉ còn lại Zhang Yuxia, người đứng đầu Shanxi Fang và Tham mưu trưởng Liu Zhenli (劉振立) trước mặt ông, vì ngay cả cơ chế kiểm tra cũng đã biến mất. Và họ cũng đi theo con đường tương tự, bị bắt vì vi phạm kỷ luật nghiêm trọng vào ngày 24 tháng 1 năm 2026. Quân ủy Trung ương khóa 20, được thành lập với bảy thành viên tại Đại hội Đảng lần thứ 20 vào năm 2022, gần như không còn hoạt động với năm lãnh đạo, bao gồm Li Shangfu và Wei Fenghe, tiếp theo là Miao Hua, He Weidong và Zhang Youxia, lần lượt bị đuổi ra khỏi nhà.

Lúc này, một nghịch lý xuất hiện. Một tay sai do Tập Cận Bình lựa chọn đã làm hư hỏng quân đội, và người chỉ huy thứ hai, người được xếp vào loại trung thành, buộc phải rời đi. Đây là tình thế tiến thoái lưỡng nan của nhà độc tài trong một hệ thống trong đó mọi quyền lực tập trung vào một người. Giải pháp cho vấn đề nan giải này như sau. Muốn tập trung quyền lực vào một người thì phải có những người trung thành ở bên cạnh. Tuy nhiên, một người càng trung thành thì càng gần cốt lõi quyền lực, càng gần cốt lõi thì họ càng có đủ sức đe dọa số một nếu họ muốn. Lòng trung thành càng sâu thì rủi ro càng lớn. Vì vậy, nhà độc tài nghi ngờ những người trung thành với ông ta, và khi sự nghi ngờ tăng lên, ông ta cắt giảm họ. Những người trung thành mới được bổ nhiệm vào những vị trí đã bị cắt giảm, nhưng thời gian trôi qua, những người trung thành đó cũng trở thành mục tiêu của sự nghi ngờ tương tự. Khi hệ thống giám sát và thúc đẩy khách quan sụp đổ và số phận của quân đội chỉ phụ thuộc vào lòng trung thành và sự lựa chọn của người số một, những người quyền lực nhất bị mắc kẹt trong một chu kỳ không ngừng phải cắt giảm ngay cả những cộng sự thân cận nhất mà họ tin tưởng hơn bất kỳ ai khác, nghi ngờ họ là mối đe dọa tiềm tàng. Sân khấu trống rỗng nơi họ bị đẩy ra, chảy máu cho thấy trước cuộc khủng hoảng ở eo biển Đài Loan, mạng lưới chỉ huy của Quân đội Giải phóng Nhân dân đang chìm vào sự sụp đổ do mất lòng tin lẫn nhau.

Với ba người gục ngã và năm người biến mất, chỉ có một người sống sót đến cuối cùng ngoại trừ Tập Cận Bình. Đây là Jang Seong-min, Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương, người đã giám sát cuộc điều tra chống tham nhũng đẫm máu của quân đội trong 8 năm qua.

Jang Seong-min sinh ra ở huyện Wugong, tỉnh Thiểm Tây vào năm 1958. Nơi xuất xứ rất quan trọng. Tỉnh Thiểm Tây là quê hương chính trị của Tập Cận Bình và là căn cứ cách mạng của cha ông, Tập Trọng Huân. Và Zhang Yuxia, người vừa ngã ngựa, cũng xuất thân từ một gia đình cấp cao ở tỉnh Thiểm Tây. Trong số hai người được xếp vào cùng một phòng trên núi, một người bị bắt đi và người còn lại sống sót. Ở đây có một nghịch lý đáng để suy ngẫm trong suốt chương này. Trước đó chúng ta đã theo dõi cuộc xung đột giữa hai phe Phúc Kiến Fang và Thiểm Tây Fang. Chuyện kể rằng Fujian Fang sụp đổ và thủ lĩnh của Shanxi Fang, Zhang Yuxia, cuối cùng bị bắt đi.

Tuy nhiên, có một người sống sót trong căn phòng trên núi đó. Đó là dấu hiệu cho thấy một minh phe phái không thể giải thích được ai sống ai chết. Cuối cùng, điều tạo nên sự khác biệt giữa sự sống và cái chết không phải là bạn thuộc phe nào, mà là bạn hữu ích như thế nào đối với người sống sót. Jang Yu-xia là một mối đe dọa vì anh ta là một người lính biết chiến đấu thực sự, và Jang Seong-min rất hữu ích vì anh ta là thanh kiếm chém chết đồng đội của mình. Jang Seong-min là sĩ quan phụ trách kỷ luật và kỷ luật, người chủ yếu có kinh nghiệm ở Pháo binh số 2, nơi xử lý tên lửa chiến lược và vũ khí hạt nhân, và hiện thuộc Lực lượng Tên lửa, không phải trong các đơn vị tác chiến.

Bước ngoặt đưa Jang Seong-min trở thành người nắm quyền chủ chốt là Đại hội Đảng lần thứ 19 năm 2017. Ông được bầu làm Bí thư Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật Quân ủy Trung ương, cơ quan đánh giá cao nhất của quân đội, đồng thời trở thành Ủy viên Quân ủy Trung ương tại Đại hội Đảng lần thứ 19. Sự thăng tiến của anh ấy thật bất ngờ. Ông được thăng cấp trung tướng vào ngày 2 tháng 11 năm 2017. Ban đầu, để trở thành trung tướng, có tục lệ là người ta phải phục vụ ít nhất hai năm ở cấp chiến trường lớn và duy trì cấp bậc trung tướng trong hơn bốn năm. Tập Cận Bình đã phá vỡ quy ước này và đưa ông ta đi đến tốc độ chóng mặt. Động thái chưa từng có này có thể được coi là dấu hiệu cho thấy Tập Cận Bình đã trao bao nhiêu quyền lực và sự tin tưởng cho Jang Song-min.

Jang Seong-min, người trở thành thư ký Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật, đã làm theo ý muốn của Tập Cận Bình trong 8 năm tiếp theo và cầm dao trấn áp các thế lực đối lập và tham nhũng trong quân đội. Có một phần kỳ lạ ở đây. Thứ đầu tiên anh tiêu diệt và triệt để hơn bất kỳ ai khác chính là gia đình của chính anh, Đội quân Tên lửa. Li Yuchao, Chu Yaning, Zhang Zhenzhong, Lu Hong, Li Chuan Quang, và thậm chí cả Wang Zhibin, một đối tác trong tình huống tương tự. Anh ta bắt được tất cả các thủ lĩnh của đơn vị mà anh ta phục vụ, không để ai bị bỏ lại phía sau. Như thế người cầm dao cắt đứt chính ngôi nhà của mình.

Mũi dao cắt đứt chính ngôi nhà của mình chẳng mấy chốc đã hướng về phía Phúc Kiến Bang. Miaohua vào tháng 11 năm 2024, He Weidong vào tháng 10 năm 2025. Và ở đỉnh điểm của cuộc thanh lọc phe phái quy mô lớn này, Jang Seong-min đã gạt hái được một phần thưởng chưa từng có. Tại Phiên họp toàn thể lần thứ 40 tổ chức tại Bắc Kinh từ ngày 20 đến ngày 23 tháng 10 năm 2025, Tập Cận Bình đã chính thức cách chức 8 người, trong đó có He Weidong và Miao Hua, đồng thời bổ nhiệm Jiang Songmin, người quê quán và phụ trách kỷ luật, làm phó chủ tịch Quân ủy Trung ương, cùng với Jiang Youxia.

Việc thư ký Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật lên chức phó chủ tịch, cơ quan có thẩm quyền cao nhất trong quân đội là điều hết sức bất thường. Cũng tại phiên họp toàn thể lần thứ tư, Bộ trưởng Quốc phòng Dong Jun thậm chí còn không được kết nạp vào Quân ủy Trung ương. Trong khi những người phụ trách vận hành và nhân sự lần lượt bị loại trừ thì người phụ trách công việc đã vươn lên vị trí thứ ba trong hệ thống phân cấp.

Để biết lời chào này có ý nghĩa gì, chúng ta phải nhớ ban đầu tổ chức được gọi là quân đội tồn tại để làm gì. Quân đội là một tổ chức có nhiệm vụ chiến đấu và giành chiến thắng. Vì vậy, điều tự

nhiên là bộ chỉ huy cao nhất của quân đội luôn có những người hiểu biết về chiến lược, những người có kinh nghiệm điều động quân đội và những người biết cách đọc chiến trường. Tuy nhiên, người được Tập Cận Bình bổ nhiệm làm phó chủ tịch nước lại là người đã dành cả cuộc đời mình để kiểm chứng tư tưởng và vạch trần tham nhũng. Đây là người chưa bao giờ chỉ huy tiền tuyến. Các nhà phân tích phương Tây và Trung Quốc Đại lục coi đây là một câu. Điều này có nghĩa là lòng trung thành với người lãnh đạo tối cao và kỷ luật sợ hãi sẽ được ưu tiên hơn khả năng chiến đấu và chiến thắng thực tế. Đây là tín hiệu cho thấy chúng ta sẽ không tạo ra quân đội để đánh giặc mà là quân đội để giám sát nội bộ. Trong khi kêu gọi thống nhất Đài Loan, họ thực sự đã bổ nhiệm một người trong ban lãnh đạo quân đội để giám sát các đồng nghiệp của họ chứ không phải là người chỉ huy chiến tranh. Sự mâu thuẫn này chính là bức chân dung tự họa của quân đội Trung Quốc vào năm 2026.

Vào ngày 24 tháng 1 năm 2026, ba tháng sau khi Jang Seong-min nhậm chức Phó Tổng thống, một trận động đất khác lại xảy ra. Các cường quốc hoạt động cuối cùng còn lại và các ông chủ Phòng Thiểm Tây Zhang Yuxia và Tham mưu trưởng Liu Zhenli đã bị bắt qua đêm với cáo buộc vi phạm hệ thống trách nhiệm của Chủ tịch Quân ủy. Khi hai người bị loại bỏ cùng lúc, Quân ủy Trung ương khóa 20, ban đầu có bảy thành viên, đã bị thu hẹp thành một hệ thống biến dạng với năm thành viên biến mất và chỉ còn lại Tập Cận Bình và Jang Song-min.

Jang Seong-min là phó chủ tịch duy nhất của ủy ban chân trần, đóng vai trò điều hành đơn độc. Ngay sau sự kiện Jianguyuxia, khi hệ thống chỉ huy quân sự rơi vào tình trạng bế tắc và các tướng lĩnh nghi ngờ lẫn nhau và rơi vào tình trạng hôn mê, ông đã đứng đầu một chiến dịch chính trị khắc nghiệt. Ngay trước khi khai mạc hai kỳ họp vào tháng 3/2026, 19 đại biểu Quốc hội, trong đó có 9 tướng, đã bị cách chức. Ông cũng là người đại diện Quân Giải phóng Nhân dân và báo cáo tình hình quân sự tại hai kỳ họp. Nhân dịp đó, ông nhiều lần cam kết xác lập hai điều: vị trí nòng cốt trung tâm của Tập Cận Bình trong Đảng và vị trí lãnh đạo tư tưởng của Tập Cận Bình, đồng thời áp đặt cho toàn quân một hệ thống trách nhiệm do Chủ tịch Quân ủy, trong đó mọi quyền chỉ huy tập trung vào một người là Tập Cận Bình.

Tuy nhiên, tương lai của những người sống sót này không hề an toàn. Có hai lớp nguy hiểm ở đây.

Một là rỗng, được chứng minh bằng chính nơi đó. Việc một người không có kinh nghiệm chỉ huy một đơn vị tác chiến và cả đời phụ trách kỷ luật chính trị lại trở thành phó tổng thống duy nhất cho thấy hệ thống chỉ huy thực tế của Quân đội Giải phóng Nhân dân trống rỗng đến mức nào. Tất cả những người chỉ huy thực sự tham gia cuộc chiến thực sự đều bị cầm tù, chỉ còn lại một người chịu trách nhiệm kỷ luật. Đó là cảnh làm dấy lên nghi ngờ về lễ kỷ niệm 100 năm thành lập quân đội vào năm 2027 và hiệu quả quân sự trong giấc mơ của Kanggun.

Một điều nữa là nơi này có thể là hàng đợi của tử tù. Mượn từ những hiểu biết sâu sắc của các nhà phê bình ở khu vực Trung Quốc Đại lục, có vẻ như Jang Song-min đã nắm quyền kiểm soát quân đội, với các thành viên gần đây của Sơn Tây như Quách Phúc Tiêu và Lý Bằng Kiều đảm

nhận các vị trí chủ chốt trong quân đội. Tuy nhiên, trong chế độ độc tài một người, điều này không thể đảm bảo an ninh. Xét đến lịch sử của Bộ Tư lệnh Pháo binh số 2 mà anh ta trực thuộc trước đây đã bị xóa sổ do tham nhũng, anh ta cũng có thể bị cất chức bất cứ lúc nào dưới danh nghĩa hành vi sai trái của chính quyền nếu những hành động trong quá khứ của anh ta bị phát hiện.

Câu nói cổ, Tosagufeng (兔死狗烹), được áp dụng ở đây. Điều này có nghĩa là sau khi giết hết sói thỏ, chó săn sẽ bị luộc chín và ăn thịt. Khi cuộc săn kết thúc, chó săn mất đi tính hữu dụng và con chó săn mất đi tính hữu dụng sẽ trở nên nguy hiểm. Bởi vì tôi đã học được quá nhiều bí mật trên đường đi. Jang Seong-min đã dành 8 năm để đào sâu vào vấn đề tham nhũng trong quân đội và trở thành người biết rõ ai đã làm gì sai hơn bất kỳ ai khác. Đây là kẻ nắm trong tay điểm yếu của hàng nghìn người. Người như vậy cực kỳ hữu dụng đối với số một, nhưng đồng thời cũng cực kỳ nguy hiểm. Ngày cuộc thanh trừng kết thúc và quân đội lắng xuống, hoặc ngày nhà độc tài cần một vật tế thần để xoa dịu sự bất bình của quân đội, thanh kiếm có thể chìa vào người cầm nó. Kiếm sĩ chặt đầu đồng đội của mình và ở lại một mình là người đầu tiên rơi vào tình trạng suy sụp khi sức mạnh của anh ta cạn kiệt.

Nếu bạn nhìn kỹ vào hoàn cảnh của Jang Seong-min, bạn sẽ thấy một hình ảnh ớn lạnh. Anh ta sống sót bằng cách hạ gục từng đồng đội của mình. Anh ta đã bắt giữ những đồng đội cũ của Quân đội Tên lửa, là một phần của mũi kiếm phá hủy hai trụ cột của Phúc Kiến Fang, và cũng có mặt tại nơi Zhang Yuxia, thủ lĩnh của Shanxi Fang, bị kéo đi. Thế là tôi bị bỏ lại một mình trong căn phòng nơi mọi người đã biến mất. Nhưng bị bỏ lại một mình trong phòng cũng đồng nghĩa với việc lần sau sẽ không còn ai ngăn cản anh nữa. Người cầm thanh kiếm xuất tinh phải luôn ý thức được mục tiêu tiếp theo mà thanh kiếm sẽ nhắm tới. Việc ông liên tục cam kết lập hai điều trong hai phiên họp và tung ra những bài thuyết giảng về lòng trung thành tuyệt đối thông qua Bản tin Quân Giải phóng có thể là tiếng kêu cứu cho sự an toàn của chính ông. Giọng nói kêu gọi lòng trung thành càng lớn thì chủ nhân của giọng nói đó càng bất an.

Người sống sót duy nhất trong số bảy người đã gây ra cơn bão máu cho hàng ngàn tướng quân trong suốt 8 năm. Jang Seong-min, người đã bị chặt đầu 5 đồng nghiệp và phải đối mặt với năm 2027 một mình với tư cách là phó tổng thống, là biểu tượng của sự ngờ vực và sợ hãi sinh ra từ một hệ thống trong đó hệ thống lãnh đạo tập thể có thể dự đoán được đã sụp đổ và quyền lực tập trung vào một người. Có một điều rõ ràng. Cách anh ấy sống sót là lý do tại sao anh ấy gặp nguy hiểm.

Đây là câu chuyện về ai đã sụp đổ, khi nào và như thế nào. Tuy nhiên, nếu bạn nhìn kỹ vào danh sách năm người này, bạn sẽ thấy một hình mẫu khó có thể coi là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Vào ngày 17 tháng 10 năm 2025, ngay trước phiên họp toàn thể lần thứ tư, Bộ Quốc phòng và truyền thông nhà nước thông báo 9 tướng lĩnh cấp cao đã bị tước quyền đảng viên và quân nhân vì tội vi phạm nghiêm trọng kỷ luật, luật pháp quốc gia. Hãy xếp năm người đầu tiên vào danh sách đó. Số 1 He Weidong, Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương. Số 2 Miao Hua, trưởng phòng điều hành chính trị. Số 3 He Hongjun (何宏军), một vị tướng chủ chốt, trực thuộc Miao Hua và kiểm soát nhân sự và kỷ luật trong Ban Công tác Chính trị. Số 4 Wang Shubin (王秀斌) Tư lệnh chiến trường miền

Nam. Số 5 Lin Xiangyang, Tư lệnh Nhà hát phía Đông.

Nếu bạn chòng chéo quỹ đạo của năm người này, bạn sẽ có được một giao lộ. Cục Điều hành Chính trị, cơ quan nắm quyền quân sự và Nhà hát Miền Đông, phụ trách các hoạt động tại Đài Loan. Tập đoàn quân 31 nằm ở nơi hai trục này gặp nhau. Đây là đơn vị ở Hạ Môn, tỉnh Phúc Kiến, nơi Tập Cận Bình đã ở 17 năm. Cả năm đều có chung một cội nguồn duy nhất là Mặt trận phía Đông, được hình thành hoặc bắt nguồn từ Tập đoàn quân 31. Đỉnh cao của quyền lực nhân sự và trung tâm hoạt động của Đài Loan tràn ngập những người lớn lên ở cùng quê hương.

Hãy để tôi dành một chút thời gian để chỉ ra lý do tại sao manh mối này lại quan trọng đến vậy. Cụm tập đoàn quân 31 không chỉ là một đơn vị khác của Tập Cận Bình. Chính đội quân đã sát cánh bên ông trong suốt 17 năm ông ở tỉnh Phúc Kiến, từ chức phó thị trưởng đến chức tỉnh trưởng. Chính tại đơn vị đó, nơi các chính trị gia đã bố trí người của họ, nơi họ xây dựng niềm tin và nơi họ tìm kiếm những người có thể giao phó cho họ trong thời kỳ khủng hoảng. Một mối quan hệ kéo dài gần 30 năm trong sự nghiệp chính trị của một người không chỉ là đồng nghiệp mà còn giống gia đình hơn. Việc tự tay đưa những người của một đơn vị như vậy ra bãi hành quyết không chỉ là một sự thay đổi nhân sự mà còn là sự cắt bỏ một phần đời sống chính trị của một người.

Điều này có nghĩa là gì sẽ trở nên rõ ràng khi chúng ta nghĩ lại thời kỳ đầu sự nghiệp của Tập Cận Bình. Tập Cận Bình, người lên nắm quyền tối cao vào năm 2012, đã thanh trừng không thương tiếc các phe phái hiện có và lấp đầy khoảng trống với Phúc Kiến Bang, cựu thành viên của Tập đoàn quân 31. He Weidong được xếp thứ hai trong hàng, còn Miao Hua được bổ nhiệm làm Giám đốc Sở Công tác Chính trị, cơ quan nắm quyền kiểm soát nhân sự và tư tưởng. Các tướng lĩnh của Tập đoàn quân 31 và Mặt trận phía Đông độc chiếm hai trụ cột là mạng lưới chỉ huy tác chiến và quyền lực nhân sự của Quân đội Giải phóng Nhân dân. Họ cũng là lực lượng chủ chốt chuẩn bị cho việc thống nhất quân sự Đài Loan, dự án quan trọng nhất của Tập Cận Bình.

Lực lượng vốn được coi là lá chắn hoàn hảo này lại trở thành nạn nhân của hàng loạt cuộc thanh trừng kinh hoàng nhất. Đích thân Tập Cận Bình đã lựa chọn và trao vũ khí mạnh cho lực lượng trung tâm của mình để thống nhất Đài Loan, đặc biệt là người chỉ huy chiến trường miền Đông và các tham mưu trưởng đều bị xử tử dưới danh nghĩa kẻ phản bội.

Cái quái gì đã khiến anh trở nên như thế này? Các cáo buộc chính thức là tội phạm chính thức và tham nhũng. Trên thực tế, rất có khả năng họ có liên quan đến tham nhũng đấu thầu thiết bị quân sự liên quan đến vụ bê bối Lực lượng Tên lửa. Nếu tin đồn về danh sách 1.300 người nêu trên là sự thật thì danh sách thốt ra từ miệng Miêu Hoa hẳn sẽ khiến Tập Cận Bình bị sốc khi cho rằng cội rễ của Phúc Kiến Bang đã mục nát hoàn toàn.

Nhưng chỉ bề ngoài của tham nhũng không giải thích được sự hủy diệt đồng thời này. Đằng sau điều này có sự phân tích cho rằng sự thật là cuộc tranh giành quyền lực giữa các phe phái lớn đã đi qua điểm mấu chốt. Zhang Yuxia là một vị tướng kỳ cựu của Đảng Thái tử, có uy tín tuyệt đối trong quân đội, từng tham gia Chiến tranh Trung-Nhật và có kinh nghiệm thực chiến tiêu diệt kẻ thù. Ông ta đang kiểm soát quân đội bằng chính lực lượng của mình và là mối đe dọa tiềm tàng đối với Tập

Cận Bình, người đang tìm cách tập hợp mọi quyền lực vào một người. Để kiểm soát Jiang Youxia, Tập Cận Bình đã bố trí các thành viên của Quân đoàn 31, bao gồm Miao Hua và He Weidong, vào các vị trí chủ chốt. Phúc Kiến và Thiểm Tây chắc chắn sẽ xung đột gay gắt về quyền nhân sự và phân bổ nguồn lực trong quân đội.

Sợi dây nguy hiểm này đã bị đứt ở dạng tồi tệ nhất. Theo suy luận của những người nghiên cứu động lực quyền lực, rất có thể các tướng Phúc Kiến Bang đã bộc lộ điểm yếu của mình trong cuộc chiến chống lại Jiang Yuxia, hoặc họ đã lạm dụng quyền lực để lấy lòng người số một và từ đó xúc phạm ông ta. Một điều được thêm vào đây. Các chỉ huy của Tập đoàn quân 31, chẳng hạn như Tư lệnh Chiến trường miền Đông Lin Xiangyang và Tư lệnh Chiến trường miền Nam Wang Shubin, những người coi việc thống nhất quân sự Đài Loan là một vấn đề thực tế, nhận thức sâu sắc về khả năng chiến đấu thực tế của các đơn vị của họ, vốn đã bị xói mòn do tham nhũng trong ngành công nghiệp quốc phòng, hơn bất kỳ ai khác. Vì vậy, họ có thể đã phản ứng một cách thụ động hoặc ngầm phản đối trước áp lực chuẩn bị thống nhất bằng vũ lực vào năm 2027.

Hãy để tôi thêm một nhận xét nữa liên quan đến hoạt động của Đài Loan. Tư lệnh Chiến trường miền Đông Lin Xiangyang và Tư lệnh chiến trường miền Nam Wang Shubin là những chỉ huy trên tiền tuyến trấn áp Đài Loan. Họ hiểu rõ thực tế về đơn vị của mình hơn bất kỳ ai khác. Một đơn vị trông có vẻ hoàn hảo trên giấy tờ nhưng thực tế lại chứa đầy những tên lửa tồi tàn và thiết bị khiếm khuyết. Họ cảm thấy thế nào khi bị áp lực phải lãnh đạo một đơn vị như vậy và chuẩn bị thống nhất quân đội vào năm 2027? Người chỉ huy càng biết nhiều về chiến tranh thì anh ta càng thấy nhiều khoảng trống trong đơn vị của mình. Người chỉ huy nhìn thấy một khoảng trống nên lưỡng lự. Sự do dự đó có thể được coi là sự thiếu trung thành trong mắt số một, thậm chí là dấu hiệu của sự phản kháng. Đó là một cơ cấu mà những người biết sự thật không thể nói ra sự thật, và thậm chí việc ngần ngại nói sự thật cũng là một tội lỗi.

Đối với Tập Cận Bình, điều không thể chấp nhận hơn tham nhũng sẽ là sự rạn nứt trong lòng trung thành và sự kém cỏi. Vào thời điểm ông ta nhận định rằng các thành viên của Tập đoàn quân 31 mà ông ta thành lập làm người bảo vệ cho mình đã thoái hóa thành một nhóm tham nhũng không thể kiểm soát và đe dọa cả quyền lực quân sự của ông ta, trước tiên ông ta đã chặt đầu năm thủ lĩnh Phúc Kiến Bang, những người là cánh tay phải của ông ta. Đó là một quyết định cực đoan khi hạ gục người mà tôi quan tâm, trong nước mắt. Tuy nhiên, có một điều cần được chỉ ra liên quan đến thuật ngữ chi eup yam. Khi Gia Cát Lượng chém Ma Sok là do Mã Sog không tuân lệnh và thua trận. Tội lỗi đã rõ ràng. Tuy nhiên, vẫn chưa rõ tội danh của 5 người Phúc Kiến Bang có rõ ràng như vậy hay không hay sự nghi ngờ của người đầu tiên đã khiến họ trở thành tội phạm. Từ một góc độ nào đó, hành động tương tự là một sự xóa bỏ tham nhũng một cách chính đáng, và ở góc độ khác, đó là một cuộc thanh trừng đầy nghi ngờ.

Tuy nhiên, chúng ta cũng phải dừng ở đây. Những lời giải thích như Hàng Minh, Đường Bình, tranh giành quyền lực bùng nổ đều là suy luận bên ngoài. Vẫn chưa xác nhận được cuộc trò chuyện nào thực sự diễn ra bên trong cổng Bắc Kinh hoặc ai nhắm vào ai trước. Tất cả những gì

chúng tôi có trong tay là sự thật rằng năm người có cùng nguồn gốc và họ cùng phạm một tội ác vào cùng một thời điểm. Phương hướng mà sự thật hướng tới thì rõ ràng, nhưng nhân quả chi tiết bên trong nó vẫn là sương mù dày đặc.

Điều rõ ràng là Tập Cận Bình đã mất tích. Kể từ khi lên nắm quyền vào năm 2012, ông đã thay thế hơn 160 tướng lĩnh cấp cao trong 10 năm qua và làm sạch các lợi ích được đảm bảo của Đảng Bang bang Thượng Hải và Đảng Hoàng tử. Ông tin rằng cuối cùng ông đã tạo dựng được một bộ máy lãnh đạo giống như một căn phòng vô trùng cực kỳ an toàn, chỉ có các thành viên cũ của Tập đoàn quân 31, những người mà ông đã gắn bó suốt 30 năm, ở quê nhà. Tuy nhiên, cũng không thoát khỏi quy luật sắt đá của chế độ độc tài là những người trung thành không được kiểm soát sẽ ngày càng lún sâu vào lòng tham. Trước thực tế danh sách 1.300 người được thốt ra từ miệng một người bạn tâm giao mà anh tin tưởng hơn ai hết, anh rơi vào vực thẳm của sự ngờ vực, cảm thấy trong quân đội không có một người nào thực sự có thể chống lưng cho anh.

Bây giờ vẫn còn một câu hỏi cuối cùng. Việc tự tay tấn công quê hương có ý nghĩa gì?

Một ngày tháng 6 năm 2026, một cảnh tượng như phim kinh dị chính trị diễn ra tại Quân ủy Trung ương Bắc Kinh. Theo một mệnh lệnh bí mật được ban hành vào đêm khuya, cấp dưới cũ của Zhang Yuxia và Liu Zhenli đã bị các đặc vụ của Ủy ban Kỷ luật Quân đội kéo đi theo từng đoàn. Đó là một tình huống phi pháp mà ngay cả gia đình họ cũng không biết họ đang được chuyển đi đâu. Những vị tướng biến mất lúc nửa đêm, những gia đình không rõ tung tích. Đây là những gì đã xảy ra trong giới lãnh đạo quân sự của một quốc gia nơi chế độ cai trị của một người được tuyên bố là hoàn tất.

Hãy cùng xem hành vi tự hủy hoại này bộc lộ điều gì qua năm lớp.

Đầu tiên, đó là dấu hiệu cho thấy nỗi sợ hãi hoang tưởng về quyền lực tuyệt đối đã vượt qua điểm tới hạn. Theo phân tích của Yu Maochun, điều mà chế độ cộng sản thực sự lo sợ không phải là kẻ thù bên ngoài, mà là thực tế là người dân bên trong họ không đủ ngoan ngoãn. Trong một hệ thống mà quân đội là tài sản riêng của đảng và của cá nhân lãnh đạo chứ không phải của nhà nước, người lãnh đạo chỉ thực thi một nguyên tắc sắt đá: lòng trung thành tuyệt đối. Tuy nhiên, lòng trung thành tuyệt đối là ảo tưởng khó có thể kiểm chứng một cách khách quan. Nhà độc tài không ngừng nghi ngờ liệu những người hô khẩu hiệu hôm nay sẽ nổi dậy vào ngày mai hay liệu họ sẽ âm mưu những điều khác đảng sau sự tuân phục bề ngoài của họ. Trong logic của chế độ độc tài dẫn tới Stalin và Mao Trạch Đông, quyền lực càng tập trung vào một người thì yêu cầu cấp dưới phải quỳ gối càng sâu sắc, và nghịch lý là càng vâng lời thì càng nghi ngờ việc quỳ gối là không thành thật. Kết quả là, những tay sai tài năng gắn với cốt lõi quyền lực, những kẻ nắm giữ súng và mạng lưới tình báo, đồng thời biến thành kẻ thù hữu ích và nguy hiểm. Zhang Yuxia và Liu Zhenli nằm trong số ít tướng lĩnh kỳ cựu đã thực sự trải qua chiến tranh và chứng kiến cảnh đổ máu. Phân tích cho thấy rằng nếu họ tỏ ra do dự bằng cách chỉ ra những hạn chế thực tế khi Tập Cận Bình ra lệnh thực hiện một chiến dịch phi thực tế, thì đó sẽ bị coi là một mối đe dọa hơn là lòng trung thành trong mắt nhà độc tài.

Tiếp theo, cuộc thanh trừng phe cánh thân hữu đã tạo ra nghịch lý thống nhất làm tê liệt chuỗi mệnh lệnh. Tập Cận Bình đã đổ vốn chính trị khổng lồ vào việc đánh đuổi các phe phái cũ và thành lập quân đội thống nhất của riêng mình. Tuy nhiên, số vốn đó đã bị lãng phí vào việc tàn sát chính người dân của mình một lần nữa. Những tướng còn lại nhìn thấy tướng quân cấp cao bị bắt đi trong đêm đều vô cùng sợ hãi và bắt đầu ghen tị với nhau, hỏi xem ai sẽ là người tiếp theo. Một đội quân không thể đưa ra những quyết định mà không ai chịu trách nhiệm sẽ mất khả năng tiến hành chiến tranh và chỉ tranh giành xem ai hô khẩu hiệu chính trị to hơn. Khoảng tháng 5 năm 2026, khi Cục Tác chiến Chính trị Quân ủy Trung ương tịch thu hộ chiếu của các tướng lĩnh cấp cao ở chiến trường miền Đông, miền Trung và ra lệnh triển khai chéo, nhiều tướng lĩnh đã âm thầm trì hoãn cuộc hẹn bằng cách nằm trên giường tại Bệnh viện 301 với lý do bị bệnh tim. Đây là Tangping (cơ thể phẳng), có nghĩa là nằm xuống và giữ chặt. Hãy vẽ cảnh này. Trong phòng bệnh, những vị tướng khỏe mạnh đang nằm trong bộ đồng phục bệnh viện. Đơn đặt hàng được đặt trên bàn nhưng không có ai đến nhận. Nếu từ chối sẽ là tội thách thức nên thay vì từ chối hãy nói ra gây tổn thương. Những người được cho là mang súng và tuân theo mệnh lệnh đã chọn ở lại bệnh viện để tránh mệnh lệnh. Khi nhà độc tài cắt đứt tứ chi của mình vì sự an toàn của chính mình, khẩu súng mà ông ta đang cầm đã trở thành một mảnh kim loại vụn không thể bắn được. Một đội quân ra lệnh nhưng không ra tay là sự kết thúc của một tổ chức chỉ được hỗ trợ bởi sự sợ hãi.

Thứ ba, cuộc thanh trừng gia tộc quân nhân quê hương đã biến các gia đình quý tộc quân nhân từng ủng hộ chế độ trở thành kẻ thù. Ở đây chúng ta cần xem xét nhanh hoạt động bên trong của quân đội Trung Quốc. Các cấp cao nhất của Quân đội Giải phóng Nhân dân do các gia đình Thế hệ thứ hai và Quân đội Đỏ thống trị, những người kế thừa dòng máu của thế hệ cách mạng đầu tiên. Thế hệ thứ 2 của Hồng là con của các trường lão cách mạng cộng sản, và thế hệ thứ 2 của Quân đội là con của các trường lão trong quân đội. Bản thân Tập Cận Bình là con trai của nhà cách mạng Tập Trọng Huân, Hồng thứ hai. Zhang Yuxia cũng là con trai của quân trường Zhang Zongxun, và hai gia đình đã có quan hệ tình cảm từ thời Diên An. Những gia đình này kết hôn với nhau, gửi con cái đến cùng trường và hình thành một mạng lưới chặt chẽ trong nhiều thập kỷ. Khoảng 200 gia đình quân nhân nắm giữ quyền lực thực sự trong quân đội, trong đó có 177 trung tướng, 57 trung tướng và 10 tướng lĩnh. Những gia đình này là trụ cột thực sự của quân đội Trung Quốc. Zhang Yuxia là trụ cột biểu tượng của các hoàng tử và gia đình lớn tuổi này. Những gì Tập Cận Bình đã làm để tiêu diệt ông ta là gieo vào khoảng 200 gia đình này nỗi sợ hãi rằng không có lòng trung thành nào đảm bảo sự sống còn và các quyền được trao có thể bị tước đoạt bất cứ lúc nào. Các quan chức cấp cao không còn tin vào hệ thống sau khi chứng kiến ngay cả đồng minh đồ như máu của họ cũng bị kéo đi vào lúc nửa đêm. Một số quan sát cho rằng những gia đình này đang hồi hộp chờ đợi phán quyết cuối cùng về vụ Jiang Yuxia, dự kiến diễn ra vào tháng 7 năm 2026, và đây là một tình huống có nguy cơ cao, trong đó hàng chục gia đình có thể đoàn kết và thực hiện hành động tập thể tùy theo kết quả. Tuy nhiên, khả năng xảy ra một cuộc đảo chính như vậy chỉ là quan sát bên ngoài và chưa có động thái nào như vậy thực sự được xác nhận.

Thứ tư, vòng xoáy thanh trừng đang trực tiếp dẫn đến tình trạng tháo chạy vốn ở đỉnh cao quyền lực, làm rung chuyển toàn xã hội. Có một phân tích cho thấy các quan chức cấp cao, người đứng đầu các công ty nhà nước và giới tinh hoa tài chính chứng kiến các tướng lĩnh cấp cao bị bắt đi đã cảm nhận được một cuộc khủng hoảng trong hệ thống và đang bòn rút vốn đến London, New York và Vancouver, nắm trong tay hộ chiếu từ các quốc đảo Vanuatu hoặc Caribe. Họ là những người đầu tiên nhảy ra khỏi một con tàu đang chìm. Nếu ngay cả ban lãnh đạo quân đội cũng bị bắt đi ngay giữa đêm thì không có cách nào để những người dưới quyền có thể yên tâm về sự an toàn của mình. Càng có nhiều người nắm quyền, họ càng đọc được hệ thống sẽ đi về đâu trước tiên. Việc họ bắt đầu chuyển tài sản ra nước ngoài là dấu hiệu cho thấy niềm tin trong hệ thống đã bị phá vỡ.

Khi giới quyền lực bỏ chạy, kho bạc trống rỗng, lưới hái của chế độ quay sang tầng lớp trung lưu và dân thường để chống đỡ bộ máy giám sát tốn kém. Hạn chế về giới hạn rút tiền ngân hàng, áp dụng kiểm tra thuế hồi tố đối với chủ sở hữu bất động sản, cắt giảm lương tập thể cho công chức và cạn kiệt quỹ an sinh xã hội. Đó là một cấu trúc lấp đầy lỗ hổng tiền bị mất từ trên xuống dưới. Để đối phó với điều này, những người trẻ tuổi đang từ bỏ việc làm và hôn nhân và đang sống sót qua tình trạng hỗn loạn xã hội bằng cách từ chối trả lương hưu. Đó là một vòng luẩn quẩn, trong đó sự lo lắng gây ra bởi cuộc thanh trừng quân sự dẫn đến sự mất mát của cải của những người có quyền lợi được đảm bảo, và kho bạc trống rỗng dẫn đến việc ép dân thường phải ra đi. Tuy nhiên, cần lưu ý rằng bức tranh về tình trạng tháo chạy vốn và sụp đổ xã hội phần lớn dựa trên những quan sát và ước tính bên ngoài. Có nhiều lĩnh vực chưa được xác nhận bởi số liệu thống kê do chính quyền Trung Quốc công bố. Tuy nhiên, nhiều tình huống đều chỉ ra một hướng chung: các cuộc thanh trừng hàng loạt của quân đội đang làm lung lay nền tảng niềm tin trong xã hội.

Cuối cùng, hành động chặt đứt tay chân này đang đẩy nhanh thảm họa tan rã và phân quyền lãnh chúa theo kiểu Xô Viết mà Tập Cận Bình rất muốn tránh. Đây là nỗi sợ hãi cá nhân sâu sắc của Tập Cận Bình. Ngay từ những ngày đầu cầm quyền, ông đã nhiều lần nhắc đến sự sụp đổ của Liên Xô. Làm thế nào một đế chế xã hội chủ nghĩa khổng lồ từng thống trị một nửa thế giới sụp đổ ngay lập tức là chủ đề lâu đời của ông. Tập Cận Bình cho rằng sự sụp đổ của Liên Xô năm 1991 là do đảng mất quyền kiểm soát và quân đội không tuân theo mệnh lệnh. Do Đảng Cộng sản Liên Xô không kiểm soát được quân đội nên quân đội đã không bảo vệ đảng vào những thời điểm quan trọng. Để ngăn chặn điều này, ông đã thúc đẩy sự phân hóa theo chiều dọc cực độ, nắm trong tay mọi công cụ kiểm soát: quân đội, cảnh sát, cơ quan tuyên truyền, quyền giải thích lịch sử, quyền nhân sự, quyền trưng dụng kinh tế và hệ tư tưởng. Tuy nhiên, với sự kiểm soát ám ảnh đã loại bỏ tất cả các tướng thiên về chiến đấu, trung tâm chỉ huy quân sự đã bị bỏ trống và trên thực tế, điểm trung tâm là van an toàn của hệ thống đã bị loại bỏ. Giống như Tứ Bang và các trường lão quân đội tham gia vào một cuộc tranh giành quyền lực bí mật đẫm máu sau cái chết của Mao Trạch Đông năm 1976, nếu quyền lực của Tập Cận Bình bất ngờ xuất hiện, sẽ không còn người chỉ huy có thẩm quyền nào để kiểm soát toàn bộ quân đội. Do bản chất của Trung Quốc là không thể chia thành các nước cộng hòa như Liên Xô, nên có một phân tích mới nổi cho rằng khoảng trống trong

mạng lưới chỉ huy có thể dẫn đến việc các lãnh chúa tìm cách sinh tồn riêng lẻ ở từng khu vực và một cuộc nội chiến kéo dài. Tầm quan trọng của mối lo ngại này trở nên rõ ràng khi chúng ta nghĩ về thời kỳ lãnh chúa mà Trung Quốc đã trải qua vào đầu thế kỷ 20. Sau khi nhà Thanh sụp đổ, quyền lực trung ương biến mất, các chỉ huy quân sự ở mỗi vùng đều lãnh đạo quân đội của mình và phân chia đất đai. Nhiều thập kỷ hỗn loạn và nội chiến theo sau. Sở dĩ Tập Cận Bình tập trung toàn bộ quyền lực vào tay mình chính là để ngăn chặn sự chia rẽ đó. Tuy nhiên, do việc loại bỏ lực lượng kiểm tra và loại bỏ tất cả các tướng lĩnh phe chiến đấu thực sự, nếu có chuyện gì xảy ra với một người đứng đầu, sẽ không ai có thể lấp đầy khoảng trống. Sự kiểm soát nhằm ngăn chặn sự chia rẽ đã gieo mầm mống cho sự chia rẽ sâu sắc hơn.

Chỉ có một nơi mà năm lớp mặc khải này hướng tới. Để đạt được sự thống nhất hoàn toàn trong chế độ độc tài một người của mình, Tập Cận Bình đã tàn sát các tướng lĩnh thực dụng từng là đồng minh và người thân ruột thịt của ông trong 10 năm trong một cuộc đột kích vào đêm khuya. Tuy nhiên, khoảnh khắc anh lên án những con chó trung thành mà anh tin tưởng hơn bất kỳ ai khác là kẻ phản bội và giết chúng, thứ anh nắm giữ không phải là sức mạnh hoàn hảo, mà là một đồng đồ nát rỗng rỗng nơi sự thật và niềm tin đã bị xóa sạch.

Ở đây chúng ta quay trở lại dòng nhân quả xuyên suốt toàn bộ cuốn sách. Tại Đại hội Đảng lần thứ 20 năm 2022, Tập Cận Bình đã loại bỏ mọi phe phái đối địch và để trống vị trí người kế nhiệm. Vào thời điểm đó, sự trống rỗng đó dường như đã hoàn tất việc tập trung quyền lực. Nhưng chính sự trống rỗng này đã khiến cuộc thanh trừng năm 2026 trở nên nguy hiểm. Nếu có một lực lượng kiểm tra không liên quan đến người đầu tiên còn lại trong quân đội thì những vị trí mà 5 người biến mất sẽ do người khác đảm nhiệm. Tuy nhiên, vì tất cả các ghế đều đã chật kín người của họ nên khi những người đó bị cất bớt, các ghế đó cũng trở nên trống rỗng.

Chúng ta cần suy nghĩ về nhân quả này một lần nữa. Trong một hệ thống có sự kiểm tra và cân bằng, nếu một người ngã, người khác sẽ thế chỗ. Vì nguồn điện được phân phối nên toàn bộ hệ thống sẽ không dừng lại nếu một vị trí trống. Tuy nhiên, Tập Cận Bình đã loại bỏ mọi lực lượng kiểm tra và chỉ để lại người của mình. Hệ thống được tạo ra theo cách đó là bất cứ khi nào sự nghi ngờ của người đầu tiên nhắm vào một người, ngay cả chức năng mà người đó phụ trách cũng biến mất. Khi Miao Hua, người nắm quyền nhân sự biến mất, hệ thống nhân sự đã bị rung chuyển. Với sự biến mất của He Weidong và các chỉ huy chiến trường phía đông phụ trách chiến dịch Đài Loan, người đứng đầu chiến dịch Đài Loan trở nên trống rỗng. Với Zhang Yuxia và Liu Zhenli, những người có kinh nghiệm chiến đấu thực tế, đã ra đi, không còn ai để lãnh đạo cuộc chiến thực sự. Một hệ thống chỉ chứa đầy những người của nó sẽ trở thành một cỗ máy tự tháo dỡ ngay khi nó bắt đầu nghi ngờ những người đó. Sự tập trung quyền lực tưởng chừng như hoàn hảo vào năm 2022 đang để lại một bộ chỉ huy trống vào năm 2026.

Ngọn lửa bắt đầu từ nhà chứa máy bay của Li Shangfu đã thiêu rụi ban lãnh đạo Lực lượng Tên lửa, lan sang Miao Hua và He Weidong, đến Zhang Yuxia và Liu Zhenli, và cuối cùng chỉ còn lại Jang Seongmin. Đứng đó không phải là người chiến thắng. Đó là một hộp đen tê liệt, nơi không ai

bóp cò và không ai chịu trách nhiệm. Giữa khoảng trống quyền lực nơi thanh niên bị tống tiền, tầng lớp trung lưu bị cướp bóc, hơn 200 gia đình quân nhân quay lưng lại, Quân đội Giải phóng Nhân dân Trung Quốc năm 2026 vẫn đứng vững như thế.

Trước khi kết thúc câu chuyện trên mạng này, tôi muốn làm rõ một điều. Trong chương này, chúng ta đã đặt quan điểm bài trừ tham nhũng và quan điểm tranh giành quyền lực cùng nhau. Tôi không tuyên bố bên nào là sự thật. Đó không phải là sự lừa dối, đó là sự trung thực. Các quyết định của quân nhân ở Bắc Kinh được đưa ra một cách kín đáo và kết quả là những quyết định duy nhất được công bố. Chúng tôi không có cách nào xác nhận ai là người rút kiếm trước, liệu tham nhũng là cái cớ hay mục tiêu đến trước, và liệu thực sự có một cuộc biểu tình hay không. Nhưng có một điều vẫn không lay chuyển. Sự thật là năm người đã biến mất khỏi Quân ủy Trung ương, khởi đầu là bảy người, cốt lõi của năm người đó đều là những người lớn lên cùng một quê hương. Sức nặng của thực tế này vẫn còn cho dù bạn chọn cách giải thích nào.

Tôi nghĩ lại manh mối đẫm máu rằng cả năm người đều đến từ cùng một quê hương. Đó không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Những người tôi giữ bên cạnh vì tôi tin tưởng họ hơn bất kỳ ai khác, và vì tôi giữ họ bên cạnh nên họ trở nên nguy hiểm. Mạng lưới niềm tin mà Tập Cận Bình mất 30 năm xây dựng đã biến thành mạng lưới nghi ngờ chỉ sau 3 năm. Đó là cùng một mạng lưới. Tấm lưới từng trói buộc mọi người lại với nhau để hỗ trợ quyền lực chỉ đổi hướng và vướng vào những người đó.

Hiện chỉ còn hai người trong Quân ủy Trung ương: Tập Cận Bình và Jang Song-min. Đầu quân đội trống rỗng quá. Chúng ta sẽ tiếp tục trong chương tiếp theo để tìm hiểu loại nghịch lý nào mà sở chỉ huy trống rỗng tạo ra và bản thân việc trống rỗng lại trở thành mối nguy hiểm như thế nào. Những gì chúng ta có trong tay bây giờ là một câu hỏi. Người nắm quyền đã tự tay hạ gục những người mà anh ta tin tưởng hơn bất kỳ ai khác, anh ta sẽ tin tưởng ai bây giờ và điều động quân đội của mình? Câu trả lời nằm trong những cánh cửa đóng kín của Bắc Kinh, và khi những cánh cửa đó mở ra, cuối cùng chúng ta sẽ biết tấm lưới này được dệt bởi bàn tay ai và tấm lòng nào.

Chương 6 Nghịch lý của Bộ chỉ huy tổng rỗng

Đêm 24/1/2026, mùa đông ở Bắc Kinh khô hanh lạ thường. Đền của tòa nhà quân sự ở khu vực Hwangseonggeun của Tòa thị chính không tắt cho đến tận đêm khuya như thường lệ. Vào thời điểm đó, một thông báo một dòng từ Bộ Quốc phòng Trung Quốc đang được chuẩn bị. Nội dung công bố ngày hôm sau rất ngắn gọn. Zhang Yuxia, Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương, và Liu Zhenli, Tham mưu trưởng Bộ Tổng tham mưu liên quân. Hai người đàn ông này đã bị bắt giữ và đang bị điều tra vì “vi phạm kỷ luật nghiêm trọng và có hành vi bất hợp pháp”.

Những câu nói khô khan. Nhưng đêm đó ít ai biết được điều gì đã sụp đổ đằng sau cơn khô hạn. Thông báo của Trung Quốc luôn như thế này. Vấn đề càng lớn thì câu càng nhỏ. Một vài lời buồn tẻ kết thúc một thời đại. Những người duy nhất đọc được thông báo ngắn đó là một số nhà phân tích bên ngoài Bắc Kinh. Họ nhận thấy. Đường lối này đã mở khóa ổ khóa cuối cùng của bộ chỉ huy quân sự Trung Quốc.

Trương Ngọc Hà là ai? Ông là đồng minh của Chủ tịch Tập Cận Bình trong 10 năm. Mối quan hệ của họ không bắt đầu từ chính họ. Nó quay trở lại với cha tôi. Cha của Tập Cận Bình, Tập Trọng Huân, và cha của Zhang Youxia, Zhang Zongxun, là những đồng chí đã cùng nhau đấu tranh cách mạng. Hai gia đình gắn bó với nhau thông qua dòng máu của con cháu các bậc lão thành cách mạng, cái gọi là Đảng Hoàng tử. Trong thế giới chính trị, những mối quan hệ như vậy có sức nặng hơn nhiều so với tình bạn thông thường. Bởi đây được coi là mối quan hệ gần như không có khả năng bị phản bội. Ngay cả những người đó cũng bị bắt đi.

Trong quân đội, Trương Ngọc Hà kỳ thực đứng thứ hai. Ông phụ trách phát triển vũ khí và mua sắm trang thiết bị trong một thời gian dài, đồng thời với tư cách là Phó Chủ tịch Quân ủy, ông là người đi đầu trong việc kiểm soát quân đội của Tập Cận Bình. Ryu Jeon-ri thì khác. Ông là Tham mưu trưởng của Bộ Tổng tham mưu liên quân, cơ quan giám sát các hoạt động và diễn tập quân sự. Đó là trung tâm mạng lưới thần kinh của quân đội, nơi họ lên kế hoạch di chuyển quân đến đâu và như thế nào trong trường hợp xảy ra chiến tranh. Một người là người thiết lập nên khuôn khổ của quân đội, còn người kia là người điều động tay chân của quân đội. Hai người đàn ông bị đưa đi trong cùng một đêm.

Cảnh này chứa đựng mọi thứ trong chương này. Một người có quyền lực tuyệt đối sẽ cắt đứt ngay cả những người cuối cùng ở gần mình để bảo vệ quyền lực đó. Và vị trí đó bị bỏ trống và không được lấp đầy.

Những người có quyền lực trên thế giới thường cạnh tranh để lấp đầy vị trí của họ. Vì ghế trống rất nguy hiểm. Xếp chỗ cho mọi người, xếp hàng và vây quanh họ bằng chính người của bạn là quy tắc lâu đời về quyền lực. Nhưng Tập Cận Bình đã làm ngược lại. Không đầy. Năm chiếc ghế bị bỏ trống. Sự lựa chọn sai lầm này ẩn chứa nỗi sợ hãi sâu sắc của một hệ thống.

Chương này nói về khoảng trống đó. Hãy cùng theo dõi chiếc ghế trống nói gì, những người lẽ ra phải ngồi trên chiếc ghế đó sẽ biến mất như thế nào và sự trống rỗng đó sẽ dẫn quân đội đến đâu.

Chỉ còn hai trong số bảy ghế

Hãy tua lại thời gian một chút. Khi Đại hội toàn quốc lần thứ 20 kết thúc vào tháng 10 năm 2022, giới lãnh đạo quân sự của Trung Quốc dường như mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Quân ủy Trung ương khóa 20 mới ra mắt gồm có bảy người. Với Chủ tịch Tập Cận Bình đứng đầu và hai phó chủ tịch nước. Họ là Zhang Yuxia và He Weidong. Dưới đó là bốn thành viên ủy ban. Họ là Li Shangfu, Liu Zhenli, Miao Hua và Zhang Shengmin.

Bảy người này đều có một điểm chung. Vấn đề là đây là những người trung thành tuyệt đối với Tập Cận Bình. Trong và ngoài Trung Quốc, họ được gọi là 'Xi Jiajun (習家軍)', hay quân đội của Tập Cận Bình. Sau khi đánh đuổi tất cả các lãnh chúa của phe phái cũ, chẳng hạn như Quách Bá Hùng (郭伯雄) và Từ Tài Hậu (徐才厚), những người kiểm soát quân đội trong thời Hồ Cẩm Đào, Tập Cận Bình chỉ lấp đầy những vị trí trống bằng người của mình.

Ở đây anh ấy thậm chí còn phá vỡ một quy ước. Đảng Cộng sản Trung Quốc có một chính sách nhân sự gọi là "7 lên 8 xuống". Có một luật bất thành văn là bạn sẽ giữ chức vụ của mình ở tuổi sáu mươi bảy và từ chức ở tuổi sáu mươi tám. Đây đã là quy định hàng chục năm nay kể từ thời Đặng Tiểu Bình. Có một ý nghĩa ẩn giấu trong quy tắc này. Tuổi tác là một đường khách quan được vẽ ra để ngăn cản những người nắm quyền lực duy trì quyền lực mãi mãi. Nó cũng là một công cụ tạo không gian cho người kế nhiệm phát triển một cách tự nhiên.

Nhưng lúc đó Trương Ngọc Hạ đã bảy mươi hai tuổi. Theo phong tục, tôi đang ở độ tuổi lẽ ra phải nghỉ hưu từ lâu rồi. Tập Cận Bình từ bỏ quy định đó và bổ nhiệm người bạn cũ vào vị trí phó chủ tịch nước. Ông ấy là người đã dỡ bỏ giới hạn nhiệm kỳ của chính mình, vì vậy việc trì hoãn tuổi nghỉ hưu của các cộng sự thân cận của ông là một phần mở rộng của điều đó. Phá vỡ các quy tắc cũng có nghĩa là tôi đã tin tưởng anh ấy rất nhiều. Naira là người mà tôi muốn giữ ở bên cạnh, thậm chí đến mức phải tháo van an toàn. Không ai ở đó có thể đoán được rằng ba năm sau, đối tượng của đức tin đó lại bị lấy đi vào lúc nửa đêm.

Nhìn bề ngoài, mệnh lệnh của bảy người này dường như có khả năng làm được bất cứ điều gì. Sự thống nhất quân sự của Đài Loan. 'Giấc mơ về một đội quân hùng mạnh' trùng với dịp kỷ niệm 100 năm thành lập quân đội vào năm 2027. Tưởng chừng như ông sẽ cai trị bằng bàn tay sắt để hiện thực hóa những mục tiêu to lớn này.

Tuy nhiên, vào tháng 1 năm 2026, chỉ hơn ba năm sau, 5 trong số 7 vị trí đó đã trống.

Li Shangfu là người đầu tiên. Vào ngày 31 tháng 8 năm 2023, chỉ 5 tháng sau khi được bổ nhiệm làm Bộ trưởng Bộ Quốc phòng, ông bắt đầu bị điều tra. Ông bị đuổi khỏi vị trí của mình vào ngày 24 tháng 10 năm đó. Năm sau, vào ngày 27 tháng 6 năm 2024, ông cùng với người tiền nhiệm Ngụy Phượng Hòa bị tước đảng và quân nhân. Ngay cả cấp bậc thuyền trưởng cũng rất nhiều.

Tiếp theo là Miêu Hoa. Ông là người kiểm soát mọi quyền lợi của quân nhân và kiểm chứng tư tưởng. Chức vụ trưởng ban điều hành chính trị là chức vụ quyết định ai sẽ thăng tiến và ai sẽ bị đẩy ra ngoài. Sự khác biệt giữa một người được thêm một ngôi sao hay việc cởi bỏ quần áo nằm trong tầm tay anh. Hơn nữa, Miao Hua là người được coi là nòng cốt của cái gọi là 'Fujian Fang', một người trực hệ của Tập Cận Bình mà ông đã xây dựng mối quan hệ kể từ khi làm việc ở tỉnh Phúc Kiến và Chiết Giang. Điều này có nghĩa là Tập Cận Bình là người thân tín đã nắm quyền lực quân sự vào tay mình. Người như vậy đã bị đình chỉ chức vụ và bị điều tra vào ngày 28 tháng 11 năm 2024. Ngày 27 tháng 6 năm sau, ông bị cách chức ủy viên ủy ban, đến ngày 17 tháng 10, ông mất cả đảng viên và quân nhân.

Vào ngày Miêu Hoa ngã xuống, Hà Vệ Đông cũng ngã xuống. Ông từng là chỉ huy của Nhà hát phía Đông và đi đầu trong việc chuẩn bị cho việc thống nhất Đài Loan. Nhà hát Miền Đông là đơn vị gì? Đây là bóng đèn hướng thẳng về phía Đài Loan. Nếu dùng vũ lực để chống lại Đài Loan, He Weidong sẽ là người đầu tiên cầm kiếm. Ông đứng thứ ba trong quân hàm và là phó chủ tịch Quân ủy. Anh ta bị mất đảng viên và quân nhân do bị buộc tội tương tự như Miao Hua, và sa sút phong độ. Người nắm giữ chiến dịch Đài Loan thực sự đã biến mất vào thời điểm chiến dịch Đài Loan đang được chuẩn bị.

Chúng ta hãy xem lại trình tự này một lần nữa. Lý Thượng Phúc ngã xuống, Miêu Hoa ngã xuống, Hà Vệ Đông cũng ngã xuống. Lúc đầu nó có vẻ là vùng ngoại ô. Bộ trưởng Bộ Quốc phòng, Cục trưởng Cục Tác chiến Chính trị và một Phó Chủ tịch nước. Dường như những người ở xa Tập Cận Bình đều bị dao chém. Tuy nhiên, mũi kiếm dần dần hướng vào trong. Từ ngoại ô đến trung tâm, từ phe phái của người khác đến phe phái của chính mình, cuối cùng đến đồng minh mười năm của chính mình.

Đây là điều đáng sợ về các cuộc thanh trừng hàng loạt. Một khi bạn rút kiếm ra, bạn sẽ không biết dừng lại ở đâu. Nếu bạn bắt được một người, anh ta sẽ thu hút người khác và người đó sẽ thu hút người khác. Điều này là do mạng lưới tham nhũng vốn có mối liên hệ chặt chẽ với nhau. Nếu bạn kéo một mũi lưới thì toàn bộ lưới sẽ nổi lên. Dù Tập Cận Bình có cố ý hay không thì con dao vẫn cửa sâu vào bên trong.

Và lần cuối cùng là vào đêm tháng Một đó. Zhang Yuxia và Liu Zhenli. Khi hai người được đưa đi, nằm trong số bảy ghế trống.

Còn lại hai người. Chủ tịch Tập Cận Bình. và Phó Tổng thống Jang Seong-min. Jang Seong-min đã phụ trách các vấn đề quân sự và kỷ luật trong 8 năm. Anh ta là người sử dụng thanh kiếm công lý, không phải người chỉ huy một đơn vị.

Chỉ cần hình dung sự kết hợp này. Hai người còn lại trong tổ chức cao nhất của quân đội là chủ tịch quân sự và người phụ trách công việc. Một người ra lệnh, người kia bắt những người vi phạm mệnh lệnh. Không có người hoạch định chiến tranh, không có người điều động quân đội và không có ai biết sử dụng vũ khí. Cứ như thế chỉ còn chủ tịch và kiểm toán viên trong ban giám đốc của công ty, còn tất cả những người thực sự sản xuất và bán sản phẩm đều đã rời đi. Một ban giám đốc

như vậy có thể đưa ra những quyết định gì?

Hai ở bảy nơi. Điều này không chỉ có nghĩa là có rất nhiều ghế trống. Phải có đủ số đại biểu để đưa ra những quyết định quan trọng trong quận. Điều này có nghĩa là ít nhất vẫn có những người cần tụ tập lại với nhau. Với năm người đã ra đi, ủy ban chỉ còn lại hai người thậm chí không thể đáp ứng đủ số đại biểu. Cấu trúc khiến cho việc tổ chức một cuộc họp và quyết định điều gì đó là không thể.

Hãy để tôi giải nén điều này thêm một chút. Quân ủy Trung ương là cơ quan cao nhất điều hành quân đội ở Trung Quốc. Đây là nơi đưa ra quyết định có sử dụng vũ khí hạt nhân hay không, gửi quân đến đâu và có nên bắt đầu chiến tranh hay không. Quyết định không được đưa ra chỉ bằng một lời nói của một người mà được đưa ra thông qua một quá trình trong đó các thành viên tập hợp lại với nhau. Dù chỉ là hình thức thì hình thức đó vẫn ủng hộ tính hợp pháp của quyền lực. Tuy nhiên, không có ai điền vào mẫu đơn đó. Trong hai người còn lại, một người là chủ tịch, người còn lại phụ trách thẩm định. Không có ai để cùng thảo luận về cách thực hiện cuộc chiến quân sự. Cơ quan quân sự cao nhất của quốc gia có sức mạnh quân sự lớn nhất thế giới nhận thấy mình không thể tổ chức các cuộc họp.

Về quy mô này, nhật báo Wall Street Journal của Mỹ viết rằng đây là điều chưa từng có kể từ thời Mao Trạch Đông. Chúng ta sẽ xem xét các con số sau để xem đánh giá này có phóng đại hay không. Có một điều khác cần được chỉ ra trước tiên.

Vẫn còn nhiều đoạn lạ nữa. Vấn đề là Tập Cận Bình đã không lấp đầy vị trí trống này.

Từ ngày 20 đến ngày 23 tháng 10 năm 2025, Phiên họp toàn thể lần thứ 4 Ban Chấp hành Trung ương khóa 20 được tổ chức tại Bắc Kinh. Nó thường được gọi là phiên họp toàn thể bốn người. Loại sự kiện này là một giai đoạn chính thức và hợp pháp để đưa ra các quyết định về nhân sự. Chưa bao giờ có cơ hội tốt hơn để lấp đầy vị trí Ủy ban Quân sự còn trống.

Tại cuộc họp đó, Tập Cận Bình đã chính thức trục xuất 9 nhân vật quân sự cấp cao, trong đó có He Weidong và Miao Hua. Điều này khẳng định tội lỗi của những người đã bỏ trống chức vụ. Sau đó, Jang Seong-min được thăng chức phó chủ tịch. Nó cảm thấy tự nhiên cho đến thời điểm này. Hành động rời bỏ chỗ ngồi do phạm tội và lấp đầy chỗ trống. Bản thân nó không có gì lạ cả.

Vấn đề là việc đổ đầy dừng lại ở đó. Một vị trí đã được lấp đầy, nhưng năm vị trí vẫn còn nguyên. Có vẻ như lý do Jang Seong-min được đưa lên không phải để bổ nhiệm thêm người mà để đưa thanh kiếm công lý đến gần hơn. Thay vì người sẽ chỉ huy quân đội, người sẽ giám sát quân đội đã được bổ nhiệm làm phó tổng thống. Sự lựa chọn này nói lên những gì được ưu tiên. Thay vì làm cho quân đội chiến đấu tốt, việc kiểm soát tốt quân đội được đặt lên hàng đầu.

Nhưng điểm mấu chốt còn thiếu. Vấn đề lấp đầy năm vị trí còn trống trong Quân ủy. Mục chương trình nghị sự này không được tìm thấy ở bất kỳ đâu trong bản tin cuộc họp.

Có những người được nhắc đến như những ứng cử viên. Tân Bộ trưởng Bộ Quốc phòng Dong Jun, người đại diện cho quốc phòng ở bên ngoài, vẫn đang di chuyển, thậm chí còn không phải là thành viên Quân ủy. Tên của các quan chức quân sự cấp chuyên viên chủ chốt như Phó Tư lệnh Lực lượng Tên lửa Wang Liyan và Giám đốc Văn phòng Quân ủy Fang Yongxiang cũng được nhắc đến. Tuy nhiên, tất cả đều bị loại khỏi danh sách lựa chọn.

Tại sao? Vì sao Tập Cận Bình để trống 5 ghế dù có cơ hội lớn như vậy?

Ở đây, hai quan điểm khác nhau.

Một là logic bài trừ tham nhũng. Quân đội thối nát nên đã bị cắt bỏ, thà bỏ trống còn hơn tùy tiện bổ nhiệm một người chưa có bản lĩnh. Trên thực tế, như chúng ta sẽ thấy sau này, tình trạng tham nhũng trong quân đội vượt quá sức tưởng tượng.

Thứ hai là logic của quyền lực. Khi ngay cả những tay sai do đích thân ông huấn luyện cũng trở thành một tổ chức tham nhũng, và thậm chí cả đồng minh mười năm của ông, Zhang Yuxia, cũng đi ngược lại ý muốn của ông, Tập Cận Bình rơi vào tình trạng không thể thực sự tin tưởng bất kỳ ai trong quân đội. Ngay cả khi bạn bổ nhiệm một người mới, người đó có thể trở thành một Jiang Yuxia khác vào thời điểm người đó nắm quyền. Người ta giải thích rằng nỗi sợ hãi đó đã khiến chiếc ghế vẫn trống.

Những người nghiên cứu về động lực quyền lực gọi đây là “tình thế tiến thoái lưỡng nan của nhà độc tài”. Bạn càng muốn kiểm soát hoàn toàn thì càng có ít người xung quanh bạn. Nếu bạn nghi ngờ mọi người, cuối cùng bạn sẽ không thể có ai bên cạnh mình.

Gốc rễ của vấn đề nan giải này nằm ở chính quyền lực. Khi bạn chia sẻ quyền lực, bạn được kiểm soát nhưng bạn cũng chia sẻ trách nhiệm. Nếu bạn nắm giữ quyền lực một mình, séc sẽ biến mất, nhưng bạn cũng sẽ phải một mình đối phó với mọi mối đe dọa. Khi những người đang kiểm soát họ biến mất, một người bắt đầu nghi ngờ mọi người là kẻ thù của họ. Những người trung thành của ngày hôm qua dường như là mối đe dọa của ngày hôm nay. Nếu bạn đánh bại anh ta, một người trung thành khác sẽ xuất hiện như một mối đe dọa. Sự nghi ngờ càng tăng lên khi bạn càng nuôi dưỡng nó. Nó sẽ không dừng lại cho đến khi không còn ai ở bên cạnh. Năm chiếc ghế trống chính là đích đến cuối cùng của mối nghi ngờ đó.

Người đọc có quyền quyết định cái nào gần với sự thật hơn. Tuy nhiên, điều rõ ràng là năm chiếc ghế trống không chỉ là khoảng trống hành chính mà còn là tấm gương phản ánh nỗi lo lắng sâu sắc của một hệ thống.

1. Lòng trung thành mua được gì, lòng trung thành mất gì

Chúng ta hãy xem lại lệnh này được cấu trúc như thế nào. Có một tiêu chí để chọn ra bảy người. Đó là lòng trung thành. Không phải khả năng, mà là lòng trung thành. Lòng trung thành, không phải sự nghiệp. Điều mà tiêu chuẩn nhất tâm này cuối cùng dẫn tới chính là cốt lõi của chương này.

Có một cạm bẫy trong việc lựa chọn người dựa trên lòng trung thành. Lòng trung thành là vô hình. Bởi vì nó ở trong trái tim bạn. Vì vậy những người muốn chứng tỏ lòng trung thành của mình đều tập trung vào những hành động hướng ngoại. Họ hô khẩu hiệu to hơn, đăng những báo cáo đáng tin cậy hơn và lập nên những thành tích ngoạn mục hơn. Thật không dễ để phân biệt giữa người thực sự trung thành và người giả vờ trung thành. Trên thực tế, những người giỏi giả vờ trung thành thường tiến về phía trước nhanh hơn. Năng lực được kiểm chứng bằng kết quả, nhưng không có cách nào kiểm chứng lòng trung thành.

Bảy người được Tập Cận Bình lựa chọn cũng rơi vào bẫy đó. Họ dường như là hiện thân của lòng trung thành. Nhưng những gì đang phát triển bên dưới bề mặt của lòng trung thành đó sẽ sớm trở nên rõ ràng.

Nơi đầu tiên mừng mừng là Đội quân Tên lửa.

Hãy để tôi bắt đầu bằng cách cho bạn biết Quân đoàn Tên lửa là đơn vị nào. Đây là đơn vị vận hành vũ khí hạt nhân và tên lửa chiến lược của Trung Quốc. Răn đe với Mỹ, gây áp lực với Đài Loan. Đây là đơn vị nắm giữ các tài sản chiến lược ở trung tâm của nó. Sự sụp đổ của đơn vị này đồng nghĩa với việc trung tâm quyền lực của Trung Quốc trống rỗng.

Lực lượng Tên lửa cũng là đơn vị được Tập Cận Bình đặc biệt quan tâm. Nơi này đã đổi tên và nâng cao vị thế trong cuộc cải cách quân sự năm 2015. Nó là biểu tượng cho tham vọng trở thành cường quốc ngang hàng với Mỹ của Trung Quốc. Đơn vị đó sụp đổ, không trở thành biểu tượng của tham vọng mà là biểu tượng của tham nhũng. Nơi từng khoe khoang đã trở thành nơi đáng xấu hổ.

Vào ngày 31 tháng 8 năm 2023, một cuộc điều tra về Bộ trưởng Quốc phòng Lee Shangfu bắt đầu. Vào tháng 9, Weifenghe cũng được đưa vào giải thưởng lớn. Cả hai bị mất đảng viên và quân nhân vào ngày 27 tháng 6 năm 2024 vì tội can thiệp nhân sự và tham nhũng trong mua sắm quân sự. Anh ta cũng bị tước quân hàm đội trưởng. Theo truyền thông nhà nước, cuối cùng ông đã bị kết án tử hình treo.

Nó không dừng lại ở đó. Các chỉ huy của Quân đoàn Tên lửa lần lượt gục ngã. Tư lệnh thứ 3 Li Yuchao, Tư lệnh thứ 2 Chu Yaning, cựu Phó Tư lệnh Zhang Zhenzhong, và Giám đốc Cục Thiết bị Lu Hong. Toàn bộ cấp cao nhất của Quân đoàn Tên lửa đã bị tiêu diệt. Ở Trung Quốc, điều này được thể hiện là 'sự cương cứng củ sen (連根拔起)'. Nó có nghĩa là bị bật gốc.

Điều khiến họ mắc bẫy là nạn tham nhũng trong đấu thầu thiết bị quy mô lớn. Đó là vụ bê bối đã tích tụ từ năm 2017 khi Zhang Yuxia phụ trách Cục Phát triển Trang bị của Quân ủy. Tôi thấy một cái móc ở đây. Tham nhũng trong việc mua sắm thiết bị bắt nguồn từ thời Zhang Yuxia nằm dưới sự kiểm soát của ông ta. Có thể đoạn văn này có manh mối dẫn đến sự hấp dẫn sau này của Zhang Yuxia. Không rõ liệu anh ta có phải là kẻ tham nhũng hay không hay anh ta có chịu trách nhiệm về việc đó hay không. Dù thế nào đi nữa, nơi mua vũ khí là nơi có nhiều tiền chảy vào nhất và nơi tiền chảy vào thì tham nhũng theo sau.

Các nhà lãnh đạo quân sự và các công ty quốc phòng đã thao túng và thổi phồng giá cả. Tôi đã nhận được một khoản giảm giá lớn. Trong khi đó, trên giấy tờ, vũ khí tối tân đã được chuyển giao cho quân đội. Quân đội trên giấy ngày càng lớn mạnh. Mỗi báo cáo đều chứa đầy tên lửa mới và thiết bị mới. Tuy nhiên, sau mỗi trang của tờ giấy đó được trôi qua, những vũ khí không thể sử dụng trong đơn vị thực tế lại chồng chất lên nhau.

Nhưng thực tế những vũ khí đó mới là vấn đề.

Theo tiết lộ từ các cơ quan tình báo nước ngoài, bao gồm cả Bloomberg News của Hoa Kỳ, đã có trường hợp thùng nhiên liệu tên lửa được đổ đầy nước thường thay vì nhiên liệu tên lửa. Hãy để tôi dừng lại một chút và hình dung cảnh đó. Có nước trong thùng nhiên liệu của tên lửa được cho là sẽ bay về phía kẻ thù. Ngay cả khi bạn nhấn nút bắn, sẽ không có một tên lửa nào bay tới. Nếu tên lửa là tên lửa chiến lược mang đầu đạn hạt nhân, điều này có nghĩa là lưỡi dao răn đe mà Trung Quốc chìa về phía Mỹ và Đài Loan thực chất là một thanh sắt cùn.

Người ta nói rằng điều tương tự cũng đúng với các hầm chứa tên lửa được xây dựng ở sa mạc nội địa phía Tây. Nó được chế tạo với vỏ bọc bị lỗi không đáp ứng được các thông số kỹ thuật, khiến việc bắn trong chiến đấu thực tế là không thể. Kết quả là số tiền mua vũ khí sẽ rơi vào túi của ai đó chứ không phải vào chính vũ khí. Tuy nhiên, vì tiết lộ này đến từ cơ quan tình báo bên ngoài nên rất khó để đưa ra kết luận chắc chắn. Nó chưa bao giờ được Trung Quốc chính thức công nhận. Tuy nhiên, việc chính Trung Quốc nhổ tận gốc toàn bộ lực lượng tên lửa đã âm thầm chứng minh rằng có điều gì đó nghiêm trọng đã xảy ra ở đó. Không có đội quân nào hạ gục được ba chỉ huy của đơn vị khỏe mạnh liên tiếp.

Còn có điều gì đó đáng sợ hơn. Đó là 'sự tê liệt của sự thật'.

Các quan chức quân sự bị cuốn vào quá trình giao hàng, thử nghiệm và phê duyệt ngân sách lo sợ rằng mạng sống của chính họ sẽ bị lấy đi. Vậy là lỗ hổng chết người của vũ khí đã được che giấu. Khi hoạt động bị trì hoãn, họ phàn nàn rằng đó chỉ là một sự điều chỉnh nhỏ. Những tin tức được đưa lên chỉ là những tin tức sai lệch về chiến thắng. Trong một môi trường buộc phải trung thành, người mang tin xấu là người gặp rủi ro đầu tiên. Vì thế không ai nói sự thật. Khả năng chiến đấu thực tế của các đơn vị chiến lược vốn được cho là chuẩn bị cho việc thống nhất quân sự Đài Loan đã biến thành những lâu đài cát chỉ tồn tại trên giấy tờ.

Thoạt nhìn, tham nhũng và lòng trung thành có vẻ đối lập nhau. Nhưng trong trường hợp này nó là một cơ thể. Nếu bạn chọn người dựa trên lòng trung thành, con đường dẫn đến thành công sẽ không dựa trên năng lực mà dựa trên những kỹ năng mà cấp trên nhìn thấy được. Một dạng kỹ năng hữu hình là báo cáo tốt. Để viết một báo cáo tốt, bạn cần che đậy những sự thật tồi tệ. Phải tốn tiền để che đậy sự thật xấu, và để kiếm được số tiền đó, người ta phạm tội lừa đảo. Hệ thống đòi hỏi lòng trung thành đã tạo ra sự dối trá và tham nhũng. Một thế giới mà báo cáo tốt hay xấu quan trọng hơn việc vũ khí là thật hay giả. Ở thế giới đó, không ai giơ tay khi thùng nhiên liệu tên lửa chứa đầy nước.

Đây là tờ tiền đầu tiên của quân đội được mua bởi lòng trung thành. Thời điểm tên lửa bị bắn trúng, người ta đã tiết lộ tiêu chuẩn về lòng trung thành đã đưa quân đội đến đâu. Khi mọi người được lựa chọn dựa trên lòng trung thành, một băng đảng tham nhũng giả vờ trung thành đã lớn lên. Cartel đã biến vũ khí chiến lược thành sắt vụn.

Tờ tiền thứ hai nặng hơn. Chúng ta hãy quay trở lại đêm tháng giêng đó.

Đó là đêm Zhang Yuxia và Liu Zhenli bị bắt đi. Không nên xếp hai người cùng hàng với những tay đua bị ngã khác. Đây không phải là những vị tướng đã vươn lên dẫn đầu. Đây là những người trực tiếp tham gia Chiến tranh Trung-Nhật. Năm 1979, Trung Quốc và Việt Nam giao tranh ở biên giới. Đây cũng là cuộc chiến lớn cuối cùng của Quân đội Giải phóng Nhân dân. Sau đó, quân đội Trung Quốc đã không trải qua chiến tranh thực tế trong hơn 40 năm. Trong cuộc chiến vừa qua, Zhang Yuxia và Liu Zhenli đã có kinh nghiệm trực tiếp chỉ huy trận chiến đánh bại sự phản công của kẻ thù và khiến 3.000 người thương vong. Họ là một trong số ít chỉ huy của Quân đội Giải phóng Nhân dân thực sự nhìn thấy máu.

Chúng ta hãy cân nhắc thực tế này trong giây lát. Hầu hết các tướng lĩnh trong Quân đội Giải phóng Nhân dân ngày nay đều là những người chỉ học chiến tranh qua sách vở. Còn lại rất ít người từng trải qua chiến trường với đạn pháo rơi thực sự. Những người có được trải nghiệm hiếm có đó là Zhang Yuxia và Liu Zhenli. Nếu có tài sản mà quân đội phải cứu đến cùng thì đó chính là những con người này. Một người biết tận mắt chiến tranh là gì.

Ai đã từng tham chiến đều biết thực tế của quân đội. Quá trình đào tạo như thế nào, giới hạn của thiết bị là gì và công tác hậu cần có thực sự theo kịp được không? Zhang Yuxia và Liu Zhenli nhận thức sâu sắc về tình trạng trống rỗng của Hu Jin (hậu cần) hơn bất kỳ ai khác.

Vào ngày 25 tháng 1 năm 2026, Bộ Quốc phòng và Quân Giải phóng Trung Quốc cáo buộc họ “chà đạp và làm tổn hại nghiêm trọng đến hệ thống trách nhiệm của Chủ tịch Quân ủy Trung ương”. Trong tiếng Trung, nó có nghĩa là “sự hủy diệt nghiêm trọng của quân đội và trách nhiệm của tổng tư lệnh”. Cáo buộc là ông đã thách thức quyền lực của Tập Cận Bình, Chủ tịch Quân ủy.

Các phương tiện truyền thông phương Tây và các chuyên gia quân sự đọc bản chất của tội ác như sau. Thời gian biểu của Tập Cận Bình là hoàn tất việc chuẩn bị cho việc thống nhất Đài Loan bằng vũ lực vào năm 2027. Zhang Yuxia và Liu Zhenli nhìn kế hoạch này dưới con mắt của các chuyên gia quân sự. Và rất có thể họ đã quyết định không có cơ hội chiến thắng. Phân tích cho thấy ông ấy sẽ trực tiếp nói không với việc chuẩn bị chiến tranh phi thực tế và điều đó là không thể.

Cách giải thích này chỉ là ước tính dựa trên hoàn cảnh. Zhang Yuxia và Liu Zhenli thực sự đã nói gì, chỉ những người có mặt mới biết. Các hồ sơ từ vị trí đó sẽ không được phát hành. Nhưng có một điều rõ ràng. Trong một hệ thống mà tất cả các quyết định được đưa ra theo chiều dọc bởi một người, đánh giá hợp lý của chuyên gia sẽ sớm trở thành sự phản đối. “Cuộc chiến này không thể thắng được” được dịch là “Tôi phủ nhận quyền lực của bạn”. Câu thần chú thực tế và sự nổi loạn chính trị được gộp lại với nhau dưới cùng một tội danh.

Càng nhiều người biết về chiến tranh, họ càng không khuyến khích chiến tranh liêu lĩnh. Ai đã từng tham chiến thực sự đều biết cái giá phải trả của chiến tranh. Điều này đặc biệt đúng đối với người đã đích thân chỉ huy 3.000 người thương vong. Nếu một người như vậy nói “Tôi chưa sẵn sàng” trước thời gian biểu năm 2027 thì đó không phải là sự sợ hãi mà là lương tâm của một người có chuyên môn. Tuy nhiên, hệ thống cai trị một người không thể chịu đựng được lương tâm của mình. Họ bịt miệng người hiểu rõ về chiến tranh hơn bất kỳ ai khác. Khi tiếng nói khuyến khích sự liêu lĩnh biến mất, tất cả những gì còn lại là tiếng nói khuyến khích sự liêu lĩnh.

Vì vậy, Tập Cận Bình đã hy sinh một số tướng lĩnh quyền lực nhất của quân đội để hy sinh nhằm thiết lập quyền lực của mình. Đó là sự đánh đổi giữa lòng trung thành và kỹ năng thực tế. Và theo một cách thậm chí còn tàn nhẫn hơn.

Khoảng trống đã được lấp đầy bởi một thứ khác. Đó là một sự đào tạo về tư tưởng.

Nó kéo dài mười tuần, từ ngày 8 tháng 4 đến ngày 16 tháng 6 năm 2026. Hàng trăm thiếu tướng, trung tướng cấp cao trong quân đội đã tập trung tại Đại học Quốc phòng ở Xiqiao, Bắc Kinh. Nó được gọi là 'Lớp huấn luyện chính trị điều hành cấp cao toàn quân'.

Đó là thời điểm để trau dồi chiến thuật chiến tranh hiện đại và lên kế hoạch cho chiến dịch Đài Loan. Tuy nhiên, bộ óc của quân đội đã bị tịch thu điện thoại di động và ngày nào cũng xem video cảnh báo chống tham nhũng. Chúng tôi hát bài hát quân đội cũ, 'Hãy coi chừng 8 điểm của ba kỷ luật lớn.' Bài hát này là một bài hát kỷ luật được Mao Trạch Đông viết vào năm 1928 trong Hồng quân. Bài hát từ gần trăm năm trước được các tướng lĩnh hát lại trong thời đại tên lửa và tàu sân bay tiên tiến. Chúng tôi được đưa đến khu vực diễu hành và được huấn luyện về nghi lễ, trong đó chúng tôi phải liên tục đứng nghiêm và nghỉ ngơi. Tướng có sao xếp hàng như tân binh.

Hãy suy nghĩ về những gì cảnh này nói. Nhất hàng trăm nhà lãnh đạo quân sự của một quốc gia ở một nơi trong mười tuần cũng có nghĩa là không giao phó quân đội cho họ trong thời gian đó. Bất những người cần chuẩn bị chiến tranh ngồi trong lớp hát một bài là nhận định rằng việc kiểm tra lòng trung thành cấp bách hơn việc chuẩn bị chiến tranh. Điều gì đáng sợ hơn? Đó là kẻ thù bên ngoài hay tướng bên trong? Cảnh đào tạo này cung cấp một cái nhìn thoáng qua về câu trả lời.

Vào ngày 24 tháng 6, Quân Giải phóng tuyên bố rằng khóa huấn luyện này là sự tái hiện lại ' Yan'an Zhengfeng' của thời Mao Trạch Đông. Yanan jeongpung là một phong trào diễn ra vào những năm 1940 trong đó Mao tổ chức hệ tư tưởng trong đảng theo hướng có lợi cho mình. Đưa cái tên đó trở lại quân đội có nghĩa là mục đích của khóa huấn luyện này không phải là sức mạnh chiến đấu. Sẵn lòng tàn dư của Zhang Yuxia. Khiến họ chỉ trích lẫn nhau. Hỏi “bạn làm việc cho ai?” Đó là một sự khẳng định lại lòng trung thành.

Một tên khác của khóa đào tạo này là 'xem tác động của con người'. Điều đó có nghĩa là mọi người đều phải trải qua một trạm kiểm soát. Đó là một quá trình khiến mỗi người tiết lộ quá khứ của mình và giải thích mối quan hệ giữa họ với Zhang Yuxia. Nơi mà người bên cạnh có thể tố cáo tôi, còn tôi phải tố cáo người bên cạnh để tồn tại. Trong tình huống như vậy, đồng nghiệp trở nên

không thể tin tưởng vào đồng nghiệp của mình. Gốc rễ của sức mạnh duy trì quân đội là sự tin tưởng vào đồng đội của mình. Con người phải có niềm tin rằng những người đồng đội bên mình sẽ bảo vệ mình trước khi đi đến nơi đạn bay. Chính bạn đã phá vỡ niềm tin đó.

Tuy nhiên, lòng trung thành dựa trên sự sợ hãi không kéo dài được lâu.

2. Những con số thú vị

Chúng ta hãy tạm gác cảm xúc sang một bên và nhìn vào những con số. Điều này là do tỷ lệ không thể được ghi lại chỉ qua cảnh.

Trước đó, tờ Wall Street Journal viết rằng đây là điều chưa từng có kể từ thời Mao Trạch Đông. Hãy xem xét liệu đây là lời nói khoa trương hay sự thật.

Đầu tiên, chúng ta cần một tiêu chuẩn để so sánh. Tập Cận Bình đã không thanh lọc quân đội ngay từ đầu. Đã có một cuộc thanh trừng quân sự trong nhiệm kỳ nắm quyền thứ nhất và thứ hai, tức là trong Đại hội Đảng lần thứ 18 và 19. Lúc đó có khoảng 160 tướng bị đánh bại. Đó không phải là một con số nhỏ.

Tuy nhiên, những cuộc thanh trừng lúc đó đều có mục đích rõ ràng. Mục tiêu là loại bỏ các đối thủ chính trị được coi là có liên hệ với Giang Trạch Dân (江泽民). Đó là về việc thanh lọc các phe phái khác và thiết lập quyền kiểm soát quân đội. Kẻ thù đã rõ ràng.

Vấn đề là tiếp theo. Với Đại hội Đảng lần thứ 20 vào năm 2022, mọi phe phái đối lập đều đã biến mất. Ủy ban Quân sự 100% chỉ có Tập Gia Quân. Kẻ thù đã biến mất. Tuy nhiên, trong hệ thống đó, các cuộc thanh trừng diễn ra trong hai năm qua đã lấn át giai đoạn trước.

Hãy xem số liệu thống kê từ Trung tâm Nghiên cứu Chiến lược và Quốc tế Hoa Kỳ (CSIS). Trong hai năm kể từ khi ông Tập Cận Bình nhậm chức nhiệm kỳ thứ ba, hơn 100 tướng lĩnh đã bị cách chức hoặc bắt giữ. Tôi sẽ cho bạn biết con số này có ý nghĩa gì mà không cần chuyển đổi nó. Đó là khoảng 52% tổng số chỉ huy trong Quân đội Giải phóng Nhân dân. Điều này có nghĩa là một nửa quyền chỉ huy quân sự đã biến mất.

Con số này, 52 phần trăm, có thể được nắm bắt bằng cái đầu, nhưng không phải bằng trái tim. Vậy hãy hình dung nó theo cách khác. Hãy tưởng tượng rằng hai người chỉ huy của một đơn vị đang đứng cạnh nhau. Một trong số họ đã bị lấy đi trong vòng hai năm. Điều tương tự cũng xảy ra với đơn vị bên cạnh và đơn vị bên cạnh nó. Một nửa số người lẽ ra phải ra lệnh trong trường hợp chiến tranh đã bị chính họ xử lý trong thời bình. Không kẻ thù bên ngoài nào có thể loại bỏ một nửa bộ chỉ huy quân đội của một quốc gia trong hai năm. Người làm được điều này không phải là kẻ thù mà là người làm chủ quân đội.

Hồ sơ của Quốc hội cũng chỉ ra hướng tương tự. Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc là cơ quan ra quyết định chính thức cao nhất của Trung Quốc. Vị trí đại diện đó là dấu hiệu của danh dự và quyền lực. Trong số 36 đại biểu Quốc hội bị bãi nhiệm trong hai năm qua, có 16 người là tướng quân đội. Gần một nửa. Ngay trước khi khai mạc hai kỳ họp vào tháng 3/2026, 19 đại biểu Quốc

hội, trong đó có 9 tướng lĩnh, đã bị cách chức cùng lúc. Lương hội là một sự kiện lớn trong chính trị Trung Quốc được tổ chức vào mùa xuân hàng năm. Việc sa thải vẫn tiếp tục diễn ra ngay sát thời điểm diễn ra sự kiện đồng nghĩa với việc cuộc đổ máu không hề dừng lại dù chỉ một mùa giải.

Quang cảnh rõ ràng nhất là phiên họp toàn thể lần thứ 4 vào tháng 10 năm 2025. Đây là cuộc họp tôi đã đề cập trước đó khi nói về khoảng cách nhân sự. Lần này chúng ta hãy nhìn vào bảng điểm danh.

Trong số 205 ủy viên Trung ương, chỉ có 168 người có mặt. Trong số 171 thành viên ứng cử, có 147 người tiến lên. Tỷ lệ vắng mặt lần lượt là 18% và 14%. Đây là tỷ lệ vắng mặt cao chưa từng thấy kể từ khi cải cách và mở cửa năm 1978.

Nếu bạn nhìn vào danh tính của không gian trống rỗng, hình ảnh sẽ trở nên rõ ràng hơn. Trong số 37 người vắng mặt chỉ có 10 người là quan chức dân sự. 27 người còn lại là quân nhân. Có 42 quân nhân được bổ nhiệm vào Trung ương nhưng 27 người mất tích. Tỷ lệ này là 63 phần trăm. Hơn sáu trong số mười người ưu tú hàng đầu đại diện cho quân đội đã không xuất hiện tại cuộc họp.

Chúng ta hãy suy nghĩ về từ 'vắng mặt' này một lát. Việc vắng mặt thường là do đi công tác hoặc ốm đau. Tuy nhiên, hội nghị toàn thể Ban Chấp hành Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc không phải là sự kiện có thể bỏ lỡ. Đó là một cuộc họp lớn được tổ chức vài năm một lần, nơi tập hợp tất cả những người ưu tú cốt lõi của đảng. Rơi vào đó có nghĩa là bạn gần như đang ở trong tình thế không thể thoát ra được. Điều này có nghĩa là họ đang bị điều tra, bị bắt giữ hoặc đã bị bắt đi. Vì vậy, 27 chiếc ghế trống đó không chỉ là những chiếc ghế trống. Đây là nơi của những người đã biến mất. Những chiếc ghế trống trong hội trường giống như những chiếc ghế trống trong ủy ban quân sự.

Trường hợp của các tướng cấp cao lại càng cực đoan hơn. So với Hàn Quốc, anh ấy ở đẳng cấp đội trưởng. Trong số 32 người được trao giải tích cực, chỉ có 11 người tham dự phiên họp toàn thể bốn người. Có 9 người đã bị tước tư cách đảng viên ngay trước cuộc họp.

Trong số đó, có một thứ nguy hiểm nhất. Trung tâm chỉ huy tác chiến tổng hợp, 5 chiến trường, 4 quân chủng chính và các đơn vị không vũ trang. Đây là những người chỉ huy chủ chốt, những người thực sự chịu trách nhiệm về các hoạt động và diễn tập. Trong số 21 chỉ huy, chính ủy được liệt kê này, có 14 người vắng mặt. Nếu chiến tranh nổ ra, cứ ba người lẻ ra phải điều quân thì có hai người không có mặt ở đó.

Nếu gọi từng tên một sẽ thấy độ căng của lưới. Năm trong số bảy thành viên của Ủy ban Quân sự đã lên tiếng. Chúng ta hãy đi xuống đó. Tư lệnh Không quân Đinh Lai Hằng. Tư lệnh Hải quân Nhà hát miền Nam Ju Xinchun (鞠新春). Chính ủy hải quân Yuan Huazhi (袁華智). Vương Xuân Ninh (王春寧), chỉ huy đơn vị quân cảnh. Các chỉ huy hàng đầu của tất cả các quân chủng lần lượt bị bắt và cách chức.

Làm ơn đừng truyền tay nhau những cái tên này. Mỗi người là cuộc sống của một người. Đây là những người đã tốt nghiệp học viện quân sự, trải qua hàng chục năm trong quân đội và cống hiến

cả cuộc đời cho đến khi đạt được một ngôi sao. Một số người trong số họ chắc hẳn đã thực sự tham nhũng. Một số người có thể cảm thấy không công bằng. Có lẽ ai đó đã xếp hàng sai. Chúng ta không có cách nào biết được sự thật về từng người trong số họ. Điều này là do các cuộc thử nghiệm quân sự của Trung Quốc không thể được nhìn từ bên ngoài. Tuy nhiên, việc có quá nhiều người bị tiêu diệt cùng một lúc cho thấy có điều gì đó vượt ra ngoài tội lỗi cá nhân đang hoạt động. Một hoặc hai người có thể gọi đó là tham nhũng. Nếu có hàng chục người cùng một lúc thì có lẽ phải gọi cái gì đó khác.

Những người mua vũ khí cũng không được an toàn. Zhang Yulin và Lao Wenmin, phó trưởng phòng phát triển trang bị của Quân ủy. Gao Daguang (高大光), một thành viên chính trị của Cục An ninh Hậu cần, người giám sát hậu cần. Và Sun Bin, tổng kiểm toán của Cục Kiểm toán Quân ủy, cơ quan có nhiệm vụ giám sát tham nhũng, đã bị bắt. Ngay cả người đang xem cũng bị kéo đi. Điều này có nghĩa là người được chỉ định bắt kẻ trộm đã bị coi là kẻ trộm. Vậy chúng ta nên tin tưởng ai với tư cách là một người khác đang theo dõi anh ta? Sự hoài nghi quay trở lại không ngừng như thế này.

Phát triển vũ khí, hậu cần, nhân sự, kiểm tra và chỉ huy tác chiến. Mọi nút của hệ sinh thái của quận đều bị xóa sổ cùng một lúc. Thay vì cắt bỏ một phần vì nó đã mục nát, con dao lại đâm xuyên khắp cơ thể cùng một lúc. Nếu so sánh quân đội với cơ thể con người thì có nghĩa là bị chặt đầu, chặt tứ chi, cắt đứt dây thần kinh.

Làn sóng lạnh này không chỉ ở trong quận. Theo thống kê của Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật Trung ương, chỉ tính riêng năm 2025 đã có 69 quan chức cấp tỉnh trở lên bị kỷ luật. Điều này có nghĩa là người đó ở cấp bộ trưởng, thứ trưởng trở lên. Năm 2024 có 73 người. Đó là điều tồi tệ nhất trong hai năm liên tiếp.

Hãy để tôi làm một so sánh nữa. Trong Đại hội Đảng lần thứ 19, nhiệm kỳ thứ hai của Tập Cận Bình, trong 5 năm từ 2018 đến 2022 có khoảng 208 quan chức Chính phủ và Chính phủ cấp Bộ trở lên. Tuy nhiên, từ năm 2023 đến năm 2025, khi giai đoạn 3 được triển khai, 191 người đã bị trừng phạt chỉ trong vòng 3 năm. Giá trị 5 năm và giá trị 3 năm gần như bằng nhau. Nếu tốc độ như nhau thì toàn bộ giai đoạn 5 năm thứ 3 sẽ dễ dàng vượt qua giai đoạn thứ 2.

Hãy để tôi chỉ ra một điều ở đây. Các cuộc thanh trừng trong thời kỳ thứ hai nhắm vào các mục tiêu được gọi là đối thủ chính trị. Kẻ thù của Giang Trạch Dân và Hồ Cẩm Đào đã rõ ràng. Tuy nhiên, trong thời kỳ thứ ba, các đối thủ chính trị đã biến mất. Vậy bạn đang đánh ai? Câu trả lời chính là con người của bạn. Ngay cả sau khi kẻ thù biến mất, thanh kiếm vẫn không dừng lại; trên thực tế, nó đã trở nên nhanh hơn. Sự thật này thật đáng kinh ngạc. Thanh kiếm chiến đấu với kẻ thù dừng lại khi kẻ thù biến mất. Tuy nhiên, thanh kiếm sinh ra từ sự hoài nghi không thể bị ngăn cản. Điều này là do sự ngờ vực không phân biệt đối xử giữa các mục tiêu.

Đây là những con số. Bây giờ chúng ta hãy quay lại câu hỏi ban đầu. Phải chăng điều 'chưa từng có kể từ thời Mao Trạch Đông' của Wall Street Journal chỉ là lời nói khoa trương? 100 người, 52 phần trăm, 63 phần trăm, 14 trên 21 người. Đối mặt với những con số này, điều đó dường như

không phải là cường điệu.

Chúng ta hãy dừng lại một chút theo tiêu chuẩn so sánh: thời đại Mao Trạch Đông. Mao chấn động quân đội và đảng trong Cách mạng Văn hóa. Các nguyên soái và tướng lĩnh bị chỉ trích và đùổi ra ngoài. Cả đất nước đang hỗn loạn. Kể từ những ngày đó, Trung Quốc đã cố gắng tránh trải qua những biến động như vậy một lần nữa. Hệ thống lãnh đạo tập thể do Đặng Tiểu Bình tạo ra, giới hạn nhiệm kỳ và áp dụng tuổi nghỉ hưu từ 7 đến 8 tuổi đều là những biện pháp an toàn nhằm ngăn chặn việc lặp lại thời kỳ quyền lực tập trung vào một người và đất nước rung chuyển. Tuy nhiên, việc con số hiện tại có thể so sánh với thời Mao cũng đồng nghĩa với việc các biện pháp an toàn do Đặng Tiểu Bình đặt ra lần lượt đã được dỡ bỏ. Đó là một khung cảnh mà lịch sử dường như đã đi qua một vòng tròn.

Tuy nhiên, có một điều cần phải lưu ý cẩn thận. Làm thế nào để đặt tên cho cuộc thanh lọc này. Các nhà phân tích phương Tây so sánh điều này với những cuộc thanh trừng lớn của quân địch trong thời kỳ Stalin hay Cách mạng Văn hóa. Đó là một cuộc thanh trừng chính trị phá hủy hệ thống.

Chúng ta hãy nhớ lại ngắn gọn những cuộc thanh trừng kẻ thù của Stalin. Vào cuối những năm 1930, lãnh đạo Liên Xô Stalin đã hành quyết một số lượng lớn sĩ quan trong quân đội của mình. Hàng nghìn thống chế, tướng lĩnh biến mất. Kết quả là gì? Khi Đức xâm chiếm vài năm sau đó, quân đội Liên Xô ban đầu sụp đổ thảm hại vì không có người lãnh đạo. Thanh kiếm được sử dụng để làm cho quân đội mạnh hơn thực sự đã làm suy yếu quân đội khi chiến tranh xảy ra. Đây là bài học mà lịch sử đã chứng minh. Các nhà phân tích phương Tây tin rằng bài học đó đang được lặp lại dưới một diện mạo khác ở Bắc Kinh vào năm 2026.

Ngoài ra còn có một quan điểm đối lập. Logic đằng sau việc xóa bỏ tham nhũng là quân đội thực sự tham nhũng đến mức đó và thiệt hại cần phải khắc phục là rất lớn. Nếu thiết bị bị nhiễm tên lửa, bạn không thể để nó yên. Cắt nó ra là đúng. Từ góc độ này, cuộc thanh trừng không phải là sự hủy diệt mà là một cuộc phẫu thuật. Hai quan điểm đưa ra kết luận trái ngược nhau về những con số giống nhau. Chỉ có thời gian mới tiết lộ bên nào đúng. Tuy nhiên, trong cả hai trường hợp, thực tế là toàn bộ mạng lưới thần kinh của quân đội đã phải bị cắt bỏ vì lòng trung thành không được đảm bảo ngay cả trong đội ngũ chỉ huy chỉ toàn những cộng sự thân cận. Dù gọi là phẫu thuật hay hủy diệt thì kết quả vẫn như nhau nếu bệnh nhân không thể đứng dậy khỏi bàn mổ.

3. Một quân đội cố gắng trở nên mạnh mẽ nhưng lại trở nên yếu đuối

Bây giờ chúng ta hãy đi vào mâu thuẫn ở trung tâm của chương này.

Lời biện minh của Tập Cận Bình cho việc thanh lọc quân đội là một từ đầu đến cuối. Ý tưởng là tạo ra một đội quân mạnh mẽ. Kế hoạch là loại bỏ những tướng lĩnh tham nhũng, tái lập một đội quân trung thành và có một 'đội quân chiến đấu và chiến thắng' đẳng cấp thế giới vào dịp kỷ niệm 100 năm thành lập quân đội vào năm 2027.

Nhưng kết quả lại hoàn toàn ngược lại. Các cuộc thanh trừng nhằm mục đích làm cho quân đội trở nên suy yếu.

Xin vui lòng đọc lại câu này. Điều khiến tôi mạnh mẽ lại khiến tôi trở nên yếu đuối. Ở đây tất cả những mâu thuẫn của chương này được cô đọng lại. Điều này không có nghĩa là ý định của Tập Cận Bình là sai. Chắc hẳn ông ấy đã chân thành mong muốn có một đội quân hùng mạnh. Mong muốn đuổi tên tướng tham nhũng của ông hẳn là thành thật. Tuy nhiên, sự chân thành và kết quả là khác nhau. Trong thế giới quyền lực không có gì lạ khi những ý định tốt lại gây ra hậu quả xấu. Câu hỏi là làm thế nào. Phương pháp lấy lòng trung thành làm tiêu chuẩn, nghi ngờ làm động lực và sợ hãi làm công cụ đã mang lại kết quả hoàn toàn trái ngược với kết quả dự định.

Chúng ta hãy xem sự mâu thuẫn này diễn ra như thế nào theo bốn cách. Tuy nhiên, tôi sẽ không liệt kê chúng theo số lượng. Điều này là do bốn nhánh không phải là những hạng mục riêng biệt mà là một chuỗi được kết nối thành một.

Khởi đầu của chuỗi là sự thiếu của bộ não thực tế. Hãy nghĩ lại về Zhang Yuxia và Liu Zhenli. Đây là những người đã từng tham chiến. Với sự biến mất của họ, không còn ai trong Quân ủy có thể thực sự lập kế hoạch và chỉ huy chiến tranh hiện đại. Phó chủ tịch còn lại, Jang Seong-min, là một chuyên gia trong công việc và chưa bao giờ chỉ huy một đơn vị. Anh ta là người sử dụng thanh kiếm chứ không phải là người mang thanh kiếm đó vào trận chiến.

Việc mất đi những người hiểu biết về chiến tranh trong quân đội không chỉ là việc trống rỗng một cái đầu. Ý thức xác định hoạt động nào có thể thực hiện được và hoạt động nào liều lĩnh đang dần biến mất. Một người hình dung ra chiến tranh chỉ bằng cách nhìn vào bản đồ trên bàn làm việc của mình và một người từng trải qua bùn và khói sẽ đưa ra những quyết định khác nhau ngay cả khi nhìn vào cùng một bản đồ. Với tất cả những người biết sự khác biệt đã biến mất, người chỉ sử dụng thanh kiếm xuất tinh chỉ còn lại một mình.

Biện pháp thứ hai sau đây. Đó là sự tê liệt của sự thật. Chúng ta đã thấy nó trong câu chuyện Đội quân tên lửa. Trong một môi trường mà lòng trung thành là sự đảm bảo duy nhất cho sự sống còn, không ai đăng tin xấu. Báo cáo rằng vũ khí là hoàn hảo ngay cả khi nó có sai sót. Ngay cả khi thao tác thất bại, nó vẫn được coi là một khó khăn nhỏ. Tập Cận Bình đã thúc đẩy một cách ám ảnh về thời gian biểu đến năm 2027. Nhưng những báo cáo mà ông nhận được không phải là sự thật. Người ngồi trên đỉnh cao quyền lực là người ở vị trí mà anh ta ít nhận thức được nhất về tình trạng thực sự của quân đội mình.

Nghịch lý này là một cái bẫy cũ của các chế độ độc tài. Khi thông tin di chuyển lên, nó được lọc và tinh chỉnh. Một khi người đưa tin xấu dưới đây bị trừng phạt, sẽ không còn ai đưa tin xấu nữa. Sự lạc quan sai lầm leo qua hệ thống báo cáo lên hàng đầu. Khoảng cách giữa quân đội mà Tập Cận Bình nhận được và những gì thực sự chứa đầy trong hầm chứa tên lửa sa mạc. Khoảng cách đó chính là điểm mù của hệ thống.

Nút thứ ba là sự bất lực tập thể. Trong quân đội, điều này được gọi là 'sự vương vীu chính trị (cơ thể phẳng lạng)'. Tangping là một từ mới của Trung Quốc có nghĩa là nằm xuống và không làm gì cả. Ban đầu nó ám chỉ sự tuyệt vọng của những người trẻ, mệt mỏi vì sự cạnh tranh khốc liệt và chỉ muốn nằm xuống. Những lời đó lan truyền đến các tướng lĩnh quân đội. Khi các tướng lĩnh nhìn thấy

Zhang Yuxia, người quyền lực nhất dưới bầu trời, bị kéo đi như một con thú vào giữa đêm, họ đã nhận ra. Không có mức độ chuyên môn hóa hay khẩu hiệu trung thành nào có thể dùng làm lá chắn trước sự nghi ngờ.

Vì thế họ bắt đầu né tránh các quyết định. “Điều gì xảy ra nếu tôi ra lệnh và nó thất bại?” “Nếu tôi quá nổi bật, tôi có thể trở thành nạn nhân tiếp theo.” Bản năng tự bảo vệ này đã làm lu mờ khả năng hoạt động. Đưa ra những quyết định mới và bày tỏ quan điểm quân sự đã trở nên nguy hiểm. Đó là vì tội danh 'thảo luận thiếu tôn trọng trung tâm', tức là thảo luận thiếu tôn trọng trung tâm, có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Vì thế mọi người đều im lặng. Tôi chỉ thuộc lòng những khẩu hiệu từ đầu như một con vẹt. Quân đội là tổ chức chờ lệnh, nhưng quân đội sau khi nhận được lệnh lại sợ nhận trách nhiệm, không hành động chỉ dựa vào lệnh.

Sự bất lực này có một tính chất kỳ lạ. Không phản đối cũng không vâng lời. Nếu bạn thẳng thừng từ chối mệnh lệnh, bạn sẽ bị kéo đi. Tuy nhiên, ngay cả khi bạn trung thành tuân theo mệnh lệnh và dẫn đầu thì vẫn nguy hiểm. Bởi vì người nổi bật sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo. Vì vậy, chỉ có một cách để sống sót. Không từ chối hoặc dẫn đầu. Chỉ cần làm những gì bạn được bảo và không có gì hơn. Toàn bộ quân đội đóng băng ở vị trí đó. Đội quân này có vẻ ổn trong thời bình. Tuy nhiên, khi chiến tranh xảy ra và có người phải đưa ra quyết định đầu tiên và hành động trước thì không ai ra tay cả.

Sự bất lực này cuối cùng lan rộng thành sự phản kháng thụ động. Khoảng tháng 5 năm 2026, Cục Tác chiến Chính trị Quân ủy ban hành lệnh triển khai chéo các tướng lĩnh ở chiến trường miền Đông và miền Trung. Động thái này là để hoán đổi vị trí do lo ngại phe phái sẽ nảy sinh nếu ở một nơi trong thời gian dài. Hộ chiếu của tôi cũng bị cưỡng bức lấy đi. Mục đích là để ngăn chặn nó trốn thoát. Sau đó, một phân tích cho thấy một số lượng đáng kể các tướng lĩnh đang nằm trên giường bệnh tại Bệnh viện 301 với lý do vì lý do sức khỏe như bệnh tim. Bệnh viện 301 là Bệnh viện Đa khoa Quân đội Giải phóng Nhân dân ở Bắc Kinh. Công văn của anh ấy bị trì hoãn khi anh ấy nằm trên giường bệnh ở đó. Cuộc đấu tranh tự lực cánh sinh để tránh bị bắt đi đã lan rộng đến đơn vị. Rất khó để xác nhận tình hình nội bộ này vì nó dựa trên phân tích bên ngoài. Tuy nhiên, thực tế là một phân tích như vậy được đưa ra cho thấy bầu không khí đang diễn ra trong quân đội.

Biện pháp thứ tư là nổi dậy thầm lặng. Ngày vụ nổ rõ ràng xảy ra là ngày 25 tháng 5 năm 2026. Vào thời điểm đó, một tổ chức của Quân đội Tên lửa, vốn bị tàn sát dã man nhất, đã đăng một bài báo trên các phương tiện truyền thông chủ chốt của nhà nước. Nó được gọi là 'Trung tâm nghiên cứu học tập lý luận đổi mới của Đảng'. Việc tổ chức lý luận của đơn vị vốn bị coi là tâm điểm tham nhũng và bị nhổ tận gốc rễ lại đăng một bài viết trên trang chính thức của đảng là điều bất thường.

Nội dung của bài viết này thậm chí còn bất thường hơn. Lời mà chế độ Tập Cận Bình căm ghét hơn ai hết được đưa lên hàng đầu. Đó là 'hướng dẫn nhóm'. Trích dẫn nhận xét của Mao Trạch Đông, ông cho rằng “cần thiết lập một hệ thống trách nhiệm phân chia đối với công việc của người đứng đầu dưới sự lãnh đạo tập thể của sự thống nhất của Đảng bộ”. Điều này có nghĩa là chia sẻ quyền lực thay vì tập trung vào một người. Đó là một tuyên bố đi ngược lại trực tiếp 'hệ thống trách

nhiệm của chủ tịch ủy ban quân sự" do Tập Cận Bình đưa ra.

Bài viết đã đi xa hơn. Khi đưa ra các quyết định về nhân sự, ông viết: "Chúng ta phải tăng cường sự hiểu biết sâu sắc và chính xác về con người". Đây là lời chỉ trích về sự thất bại về mặt nhân sự, trong đó chỉ chọn được những cộng sự thân thiết. Ông cũng cho rằng người chỉ huy cao nhất phải có "sự hào phóng để đón nhận người khác" và tạo ra bầu không khí "người ta có thể nói sự thật và nêu rõ tình hình thực tế".

Hãy suy nghĩ từng câu một. Hãy có lòng quảng đại để ôm ấp. Cho phép sự thật được nói ra. Điều này nghe có vẻ như một lời chúc bình thường. Nhưng những lời nói bình thường đó lại trở thành thanh kiếm khi bạn biết chúng nhắm tới ai. Ai là người đã hạ gục vị tướng đã cho họ lời khuyên vì sự hào phóng? Ai đã chặt đầu người nói ra sự thật? Không có tên nào được đưa ra, nhưng mũi tên đang chỉ vào một người. Người ngồi trên đỉnh cao của mọi quyền lực. Nó rõ ràng hơn vì tên không được gọi trực tiếp.

Các nhà bình luận quân sự không đọc bài viết này như một sự tuyên truyền mang tính lý thuyết. Tôi coi đó là một tài liệu chống lại danh tiếng, trực tiếp chế nhạo sự nhỏ mọn của Tập Cận Bình trong việc loại bỏ một cách tàn nhẫn những tướng lĩnh như Zhang Yuxia, người đã cho ông lời khuyên. Người ta giải thích rằng bên dưới lòng trung thành hời hợt bị đè nén bằng máu, sự tức giận của các nhà kỹ trị quân sự bị chà đạp đã bùng phát vượt quá giới hạn.

Thật khó để xác định liệu cách giải thích này có đúng hay không. Thật nguy hiểm khi cho rằng một bài viết trên truyền thông nhà nước là dấu hiệu của sự nổi loạn. Các bài viết đăng trên các tờ báo chính thống của Trung Quốc phải trải qua nhiều lớp kiểm duyệt. Vì vậy, thậm chí không rõ bài viết này được xuất bản như thế nào hoặc ai đã bỏ qua nó. Nhưng có một điều nặng nề. Sự thật là 'lãnh đạo tập thể', từ mà Tập Cận Bình ghét hơn ai hết, đã xuất hiện trên các trang chính thức của đảng với tư cách là tên của đơn vị bị thanh trừng một cách tàn nhẫn. Bản thân điều đó là không bình thường. Nó đủ để được coi là dấu hiệu cho thấy một vết nứt nhỏ đã xuất hiện ở nơi bị áp lực bởi sự sợ hãi. Không rõ liệu các vết nứt sẽ mở rộng hơn nữa hay sẽ sớm khép lại. Tất cả những gì còn lại là có một vết nứt.

Nếu ghép bốn chuỗi này lại với nhau, bạn có thể thấy được sự mâu thuẫn. Tập Cận Bình cố gắng kiểm soát tuyệt đối. Nghịch lý thay, chính mong muốn đó đã tạo ra một đội quân không thể bóp cò vào lúc cần thiết. Các biện pháp cực đoan hướng tới hội nhập đã phá hủy nó.

Các chuyên gia quân sự gọi đây là "nghịch lý của sự hội nhập". Điều này có nghĩa là những nỗ lực thống nhất quân thực sự đang chia rẽ nó. Chúng ta càng cố gắng phục tùng mọi người cho một người thì chúng ta càng sợ người đó. Sợ hãi tạo ra sự phục tùng, nhưng nó cũng tạo ra sự bất lực và oán giận. Một trạng thái mà bên ngoài không ai vâng lời ai, nhưng bên trong thì không ai thực sự tuân theo. Đó là nơi mà nghịch lý của sự hội nhập xuất hiện. Lệnh đi xuống, nhưng trái tim không đi lên. Mặc dù trên giấy tờ quân đội tỏ ra có trật tự nhưng trên thực tế nó trở thành một tổ chức không có ai đứng đầu.

Nhìn bề ngoài, Tập Cận Bình có tất cả. Tất cả các đối thủ chính trị đã bị loại bỏ. Ông có 100% quyền lực đối với quân đội. Hệ thống kiểm tra và cân bằng giữa các phe phái tồn tại hàng chục năm từ thời Đặng Tiểu Bình đã bị xóa bỏ hoàn toàn. Chúng ta đã hoàn thành việc 'lãnh đạo thống nhất tập trung' chỉ hướng vào một người.

Nhưng thứ anh nhận lại chỉ là một cái vỏ rỗng. Đó là một đội quân không có can đảm để báo cáo sự thật cũng như không có khả năng lãnh đạo chiến tranh hiện đại. Các sĩ quan trẻ đã bất lực. Các hàm chứa tên lửa được che đậy bằng sự lừa dối. Chỉ có sự ngờ vực vô cùng, chưa được thỏa mãn đang lớn vờn quanh năm chiếc ghế trống như một bóng ma.

Ở đây chúng ta quay trở lại năm 2022 một lần nữa. Như chúng ta đã thấy trước đó trong cuốn sách này, Tập Cận Bình đã hoàn thành việc tập trung quyền lực vào năm đó. Người kế vị vẫn chưa được quyết định. Ông đã dỡ bỏ giới hạn nhiệm kỳ của mình. Tôi đứng trên đỉnh một mình, để xung quanh trống trải để không ai có thể chuyển sang vị trí tiếp theo. Vào thời điểm đó, nó dường như là sức mạnh. Anh ấy có vẻ ngoài của một nhà lãnh đạo kiên định.

Tuy nhiên, trung tâm chỉ huy trống rỗng vào năm 2026 là cái bóng được tạo ra bởi sự lựa chọn đó vào năm 2022. Nếu bạn tạo ra một cấu trúc không có sự kế thừa hoặc kiểm tra, thời điểm ai đó phát triển dù chỉ một chút trong cấu trúc đó, nó sẽ trở thành một mối đe dọa. Đó là lý do tại sao Zhang Yuxia bị coi là mối đe dọa, và đó là lý do tại sao He Weidong bị coi là mối đe dọa. Sự hiện diện của một người bên cạnh chiếc ghế lẽ ra phải để trống lại trở thành mầm mống của sự lo lắng. Với việc khu vực xung quanh đã được giải tỏa vào năm 2022, cuộc thanh trừng vào năm 2026 sẽ không có điểm dừng. Trống gọi là trống rỗng.

4. Ghế trống đi đâu

Hãy quay lại đêm đầu tiên đó. Bắc Kinh vào tháng 1 năm 2026.

Ngay sau khi Zhang Yuxia và Liu Zhenli bị bắt đi cùng lúc, một điều kỳ lạ đã xảy ra. Mạng lưới chỉ huy thường xuyên của quân đội Trung Quốc gần như đã rơi vào tình trạng bế tắc. Tập Cận Bình thậm chí còn không tin tưởng vào mạng lưới chỉ huy đó. Vì vậy, tôi đã sử dụng một bức điện được mã hóa và trực tiếp ban hành 'tư thế chiến đấu cấp 1' cho toàn quân. Hoạt động quân sự của tất cả các đơn vị đã bị đóng băng hoàn toàn. Đó là một biện pháp khẩn cấp phi pháp, bỏ qua chuỗi mệnh lệnh thông thường.

Khi tôi nghĩ về cảnh này, có điều gì đó trở nên ớn lạnh. Người nắm giữ 100% quyền lực đã mất đi kênh thông thường để có thể ra lệnh cho quân đội của mình. Vì vậy chúng tôi phải dùng đến một biện pháp khẩn cấp: điện tín được mã hóa. Nơi mà tất cả quyền lực được tập hợp trong một tay đã đạt tới và mệnh lệnh chỉ có thể được gửi bằng cách gửi một bức điện bằng chính tay mình.

Cũng trong đêm đó, các tòa nhà quân sự ở Bắc Kinh vẫn được chiếu sáng như thường lệ. Ở bên ngoài, có vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng trong ánh sáng đó, một người đàn ông đang đích thân gõ một bức điện tín. Không tin tưởng bất cứ ai. Người ta thường nói, đỉnh cao quyền lực là một vị trí vô cùng cô độc. Chính xác là Tập Cận Bình đã ở đó vào đêm hôm đó. Sau khi trở nên

nghe ngờ mọi người, anh buộc phải tự mình gánh vác mọi việc. Không có ai bên cạnh không phải làm một điều an tâm, đó là một điều đáng sợ.

Đây là nghịch lý của quyền lực. Một người cố gắng kiểm soát mọi thứ sẽ mất niềm tin vào ngay cả những công cụ kiểm soát. Chuỗi mệnh lệnh thông thường là một hệ thống do chính anh ấy tạo ra. Ông ấy đã đích thân hạ bệ những người trong hệ thống đó. Vì vậy việc anh ta không còn có thể tin tưởng vào hệ thống nữa là kết quả của sự lựa chọn của chính anh ta. Chỗ trống không phải do kẻ thù bên ngoài tạo ra mà là do chính anh ta tạo ra.

Việc gỡ trực tiếp một bức điện mật mã có nghĩa là gì. Điều này có nghĩa là ra lệnh trực tiếp cho đơn vị mà không cần thông qua người chỉ huy. Đó là về việc vượt qua hệ thống phân cấp quân sự. Thông thường, đây sẽ là một hành động gần như vi phạm luật quân sự, nhưng nếu đích thân Tổng thống thực hiện thì nó sẽ ngay lập tức trở thành luật. Tuy nhiên, phương pháp phi thường đó không thể tồn tại lâu dài. Điều này là do một người không thể quản lý tất cả các đơn vị trong toàn quân. Một giải pháp tạm thời có thể có tác dụng trong thời điểm khủng hoảng, nhưng về lâu dài, đó là dấu hiệu cho thấy chuỗi mệnh lệnh đã bị phá vỡ. Khi tình trạng khẩn cấp trở thành thường lệ, quân đội không thể trở lại bình thường ngay cả trong thời bình.

Tại thời điểm này, một câu hỏi xuất hiện trong đầu. Thời gian biểu năm 2027 mà Tập Cận Bình đã bám theo một cách ám ảnh. Lễ kỷ niệm 100 năm thành lập Lực lượng Vũ trang và việc sử dụng vũ lực chống lại Đài Loan đã được đề cập vào khoảng thời gian đó. Tình trạng hiện tại của quân đội sẽ thực sự thực hiện thời gian biểu đó là gì?

Tập Cận Bình chưa bao giờ trực tiếp xác định năm 2027 là ngày chiến tranh. Tuy nhiên, được biết ông đã ra chỉ thị cho quân đội có khả năng thống nhất Đài Loan bằng vũ lực vào năm đó. Có khả năng và thực sự thực hiện nó là hai việc khác nhau. Tuy nhiên, chính quyền chỉ huy quân đội, vốn đang nỗ lực để có được khả năng, đã trống rỗng ngay trước thời điểm đó. Những người ra lệnh chuẩn bị đã tự mình giải tán đội quân lẽ ra phải chuẩn bị.

Vị tướng thực tế người lên kế hoạch hành động đã biến mất. Hai trong số ba người chỉ huy sẽ điều động các đơn vị thậm chí còn không xuất hiện tại phiên họp toàn thể bốn người. Tên lửa chiến lược bị nghe ngờ có khả năng chống nước kém và che chắn kém. Những vị tướng sống sót đều lảng tránh trong các quyết định của mình. Họ xếp các tướng lĩnh như những người lính mới tại bãi duyệt binh, nói rằng họ sẽ tái khẳng định lòng trung thành của mình. Liệu đội quân đó có thể vượt biển và chiến đấu không?

Xâm lược Đài Loan là một hoạt động quân sự cực kỳ khó khăn. Bạn phải vượt qua 100 km đường biển, vận chuyển hàng trăm nghìn quân và trang thiết bị, đổ bộ và tiếp quản. Chỉ có một số ít hoạt động đổ bộ quy mô lớn thành công trong lịch sử. Điều này đòi hỏi sự chỉ huy tinh vi, hậu cần chặt chẽ và một người chỉ huy có kinh nghiệm chiến tranh. Nhưng hiện tại, cả ba quân Giải phóng Nhân dân đều đang run rẩy. Bộ chỉ huy trống rỗng, hậu cần bị tiêu hao bởi tham nhũng, và những chỉ huy giàu kinh nghiệm bị kéo đến nơi hành quyết.

Tất nhiên, bức ảnh này không phải là tất cả. Không phải tất cả các bộ phận của quân đội đều sụp đổ. Ngay cả bên dưới những vị tướng bị kéo đi cũng có vô số binh lính đang lặng lẽ làm công việc của mình. Trong số các loại vũ khí, sẽ có nhiều loại tốt. Tuy nhiên, quân đội là một tổ chức mà phán đoán của một người quyết định toàn bộ. Nếu đầu óc trống rỗng, dù khỏe mạnh đến mấy thì tay chân cũng không thể cử động được. Chính cái đầu đó bây giờ trống rỗng.

Tôi sẽ không dứt khoát ở đây. Thật vội vàng khi nói rằng một sở chỉ huy trống rỗng đồng nghĩa với việc không thể xảy ra chiến tranh. Trong lịch sử, có những trường hợp quân đội được cho là yếu đã chiến đấu và có những trường hợp quân đội được cho là mạnh đã sụp đổ. Cái ghế trống hưởng về phía bên trong chiếc hộp chưa mở.

Đúng hơn, chúng ta phải xem xét khả năng ngược lại. Người có quyền lực càng bất an thì họ càng hướng sự chú ý ra bên ngoài. Việc che đậy những rạn nứt bên trong bằng kẻ thù bên ngoài là điều rất hấp dẫn. Điều đó không có nghĩa là chiến tranh là không thể vì mệnh lệnh trống rỗng, nó chỉ có nghĩa là một người có thể đưa ra những quyết định mạo hiểm hơn vì mệnh lệnh trống rỗng. Không ai có thể nói “không” khi không có ai ngăn cản họ. Một trung tâm chỉ huy trống rỗng có thể là ổ khóa ngăn chặn chiến tranh hoặc có thể là ngòi nổ gây ra chiến tranh. Không ai có thể nói chắc chắn đó là cái nào.

Tuy nhiên, tôi sẽ viết ra chính xác những gì tôi thấy trong chương này. Một kẻ muốn độc chiếm quyền lực đã chặt đầu quân lính của mình để bảo vệ quyền lực đó. Sự biện minh cho việc làm cho nó mạnh mẽ đã làm cho quân đội trở nên yếu đi. Năm trong số bảy vị trí còn trống và chưa được lấp đầy. Đây là quang cảnh của trung tâm chỉ huy Quân giải phóng nhân dân năm 2026.

Cảnh quan này có một sự bình yên đến lạ. Không có cuộc đảo chính nào và không có phát súng nào nổ ra. Bên ngoài, mọi thứ đều có trật tự. Tập Cận Bình vẫn đứng đầu, quân đội vẫn chờ lệnh của ông. Nhưng có gì đó đang trống rỗng trong sự im lặng đó. Con người trống rỗng, niềm tin trống rỗng và khả năng trống rỗng. Đó không phải là một sự sụp đổ ầm ĩ mà là một sự trống rỗng lặng lẽ. Sự sụp đổ thực sự nguy hiểm có thể diễn ra một cách âm thầm.

Và còn một cái bóng nữa phủ lên khung cảnh này. Vấn đề là ngay cả người kế nhiệm thời hậu Tập Cận Bình cũng bị xóa sổ. Các vị trí chỉ huy quân sự đều trống rỗng, cũng như các vị trí quyền lực tiếp theo. Hai vị trí tuyển dụng trùng nhau cùng một lúc. Hiện tại, cả người sẽ lãnh đạo quân đội lẫn người sẽ lãnh đạo Trung Quốc sau Tập Cận Bình đều chưa được quyết định.

Chúng ta sẽ thảo luận về ý nghĩa của những không gian chòng chẹo này ở phần sau của cuốn sách. Tuy nhiên, tôi sẽ chỉ lưu ý trước một điều ở đây. Ghế trống chỉ là ghế trống khi bình yên. Tuy nhiên, khi khủng hoảng xảy ra, khoảng trống sẽ trở thành khoảng trống quyền lực. Chân không chắc chắn sẽ được lấp đầy bằng thứ gì đó. Ai, bằng cách nào và bằng cách nào sẽ cố gắng lấp đầy khoảng trống đó sẽ trở thành cốt lõi của câu chuyện tiếp theo.

Đối với Đài Loan, đồng hồ đang chỉ đến năm 2027. Đây là một năm mang tính biểu tượng, đánh dấu kỷ niệm 100 năm thành lập Lực lượng Vũ trang. Các kim đồng hồ và năm chiếc ghế trống được

đặt trên cùng một sân khấu. Dòng hồ không dừng lại. Những chiếc ghế không được lấp đầy. Không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra khi hai người này gặp nhau.

Năm chiếc ghế trống vẫn còn đó. Ai sẽ ngồi trên chiếc ghế đó, hay cuối cùng sẽ không có ai ngồi lên nó? Câu trả lời sẽ dần được hé lộ ở những cảnh sau. Tuy nhiên, chừng nào những chiếc ghế còn trống thì những đêm đông khô hanh ở Bắc Kinh vẫn chưa kết thúc.

Phần 3 Mùa Thu 2025, cánh cửa đóng kín

Chương 7 Khép lại cơ hội cuối cùng

Chiều ngày 23 tháng 10 năm 2025, cửa hội trường của khách sạn Jingxi Bắc Kinh mở ra. Đây là cánh cửa đã đóng suốt bốn ngày. 168 ủy viên trung ương và 147 ủy viên dự khuyết đã ở đó bốn ngày. Cửa sổ với rèm dày, thảm đỏ, tách trà trên mỗi ghế. Từ bên ngoài không thể biết được những gì đang được nói bên trong hội trường. Đây là cách các cuộc họp quyền lực quan trọng ở Trung Quốc luôn diễn ra. Chỉ có kết quả được hiển thị. Khóa học đã kết thúc. Bên ngoài, các nhà phân tích chính trị Trung Quốc trên khắp thế giới đang chờ đợi một dấu hiệu. Tại các bàn làm việc ở Washington, Tokyo, Seoul và Đài Bắc, mọi người đều làm mới những màn hình giống nhau. Tên của cuộc họp là Phiên họp toàn thể lần thứ 4 Ban Chấp hành Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc khóa 20, hay Phiên họp toàn thể lần thứ 4 Ban Chấp hành Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc khóa 20.

Điều đang chờ đợi là tên của một người. Một người vẫn chưa có tên. Đây là tên của người sẽ kế nhiệm Chủ tịch Tập Cận Bình, người đã lãnh đạo đảng suốt 13 năm. Khi cái tên đó xuất hiện, bạn có thể đoán xem ai sẽ kiểm soát Trung Quốc trong thập kỷ tới. Nếu cái tên đó không xuất hiện, một câu chuyện khác sẽ bắt đầu.

Sự chờ đợi này đã có lịch sử. Vào mùa thu năm 2007, tại một đại hội đảng dưới thời Hồ Cẩm Đào, người ta đã chứng kiến hai gương mặt trẻ lên làm Thường vụ. Đó là Tập Cận Bình và Lý Khắc Cường. Mọi người chứng kiến cảnh đó đều biết. Rằng một trong hai người sẽ là người lãnh đạo tiếp theo. Trên thực tế, Tập Cận Bình đã kế thừa quyền lực 5 năm sau đó. Đó là cách Trung Quốc tuyên bố kế vị. Khi một gương mặt trẻ xuất hiện trong danh sách nhân sự tại đại hội đảng hoặc đại hội, thế giới coi đó là dấu hiệu của thời đại tiếp theo. Vì vậy, vào mùa thu năm 2025, mọi người cũng chờ đợi tín hiệu tương tự. Những cái tên trẻ xa lạ nào sẽ có tên trong danh sách? Cái tên đó sẽ sớm sánh ngang với Trung Quốc.

Cánh cửa mở ra và một thông báo công khai được công bố. Đây không phải là một tài liệu dài. Các nhà phân tích đọc văn bản từ đầu đến cuối. Tôi đọc nó một lần, sau đó đọc lại. Chúng tôi đếm số lần một số từ nhất định xuất hiện, những cách diễn đạt nào bị bỏ qua và thứ tự thay đổi như thế nào. Đọc chính trị Trung Quốc thường liên quan đến việc tính toán giữa các dòng. Tôi đọc nó hai ba lần nhưng không có tên. Không có từ “người kế nhiệm”, không có biểu hiện của “người lãnh đạo tiếp theo” hay thậm chí một dòng chào hỏi nào có thể cho chúng tôi biết ai sẽ đảm nhận vị trí đó. Nó trống rỗng. Và chính sự trống rỗng đó đã là tin tức lớn trong ngày.

Để hiểu được sự im lặng này, có một điều bạn cần biết trước tiên. Phiên họp toàn thể bốn bên vào mùa thu năm 2025 này thực sự là cơ hội cuối cùng để Chủ tịch Tập Cận Bình đề cử người kế nhiệm nếu ông sẵn sàng chuyển giao quyền lực một cách hòa bình. Và anh ấy đã tự đóng cửa lại.

Tôi cần bắt đầu bằng cách giải thích tại sao đó là cơ hội cuối cùng. Ở Trung Quốc, cần có thời gian để quyền lực tối cao được truyền từ người này sang người khác. Bạn không thể đột nhiên đặt một khuôn mặt mới lên hàng đầu. Để một nhà lãnh đạo mới kế thừa quyền lực tại Đại hội Đảng lần

thứ 21 vào năm 2027, ông phải đặt nền móng bằng việc được bố trí vào các vị trí chủ chốt như quốc phòng, kinh tế, công tác đảng từ vài năm trước. Kinh nghiệm xử lý quân sự, kinh nghiệm điều hành kinh tế, kinh nghiệm điều hành tổ chức đảng. Chỉ khi những thứ này tích lũy dần dần thì mới người mới chấp nhận anh là người lãnh đạo tiếp theo. Người kế vị không có một ngày bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống. Đó là một nơi được trồng trọt chậm rãi.

Cuộc họp cuối cùng của Ủy ban Trung ương mà việc chuẩn bị có thể bắt đầu được tổ chức vào tháng 10 năm 2025. Không khó để đếm. Đại hội đảng sẽ được tổ chức vào mùa thu năm 2027. Để một nhà lãnh đạo mới xuất hiện một cách tự nhiên, người đó cần có thời gian để vươn lên vị trí chủ chốt và xây dựng nền tảng quyền lực trước ít nhất hai đến ba năm. Nếu tính ngược từ thời điểm đó sẽ là mùa thu năm 2025. Phiên họp toàn thể lần thứ 4 đang ở bước ngoặt cuối cùng. Nếu phác thảo về người kế nhiệm không được tiết lộ, việc kế vị thông thường sẽ trở nên khó khăn do hạn chế về thời gian và gần như không thể. Đó là lý do tại sao các nhà phân tích gọi cuộc họp này là 'Đường Maginot'.

Đó là lý do tại sao các nhà phân tích đang hồi hộp chờ đợi. Tuy nhiên, tại cuộc gặp, Chủ tịch Tập Cận Bình không nêu tên bất kỳ cái tên nào. Danh sách đã được công bố nhưng không có mũi tên nào chỉ đến thời đại tiếp theo phía trên danh sách.

Sự im lặng đôi khi rõ ràng hơn lời nói. Nếu bạn đăng tên của ai đó, đó sẽ là một tin nhắn: 'Người này là người tiếp theo.' Việc không có cái tên nào được đăng là một thông điệp lớn hơn: 'Sẽ không có lần sau.' Trong chính trị, những gì bạn không làm cũng là một sự lựa chọn rõ ràng như những gì bạn làm. Và sự lựa chọn này vào mùa thu năm 2025 đang ở ngã ba đường sẽ quyết định số phận của Trung Quốc trong vài thập kỷ tới.

1. Một cuộc gặp gỡ, hai khuôn mặt

Có hai bộ mặt trong cuộc họp này. Một là khuôn mặt rộng mở với thế giới, còn hai là khuôn mặt ẩn sau nó.

Đầu tiên, hãy để tôi chỉ ra thời gian của cuộc họp. Phiên họp toàn thể lần thứ tư này được tổ chức khoảng 15 tháng sau phiên họp toàn thể lần thứ ba vào tháng 7 năm 2024. Điều lệ của Đảng yêu cầu Ban Chấp hành Trung ương tổ chức các phiên họp toàn thể ít nhất mỗi năm một lần, nhưng khoảng cách giữa các phiên họp đã giãn ra đáng kể. Bản thân sự chậm trễ trong cuộc họp đã được coi là một tín hiệu. Bởi vì nó có nghĩa là có rất nhiều công việc phải tổ chức. Và trên thực tế, trong suốt 15 tháng đó, một cơn bão đã thổi vào quân đội. Cuộc gặp cũng là cơ hội để khẳng định kết quả của trận chiến ác liệt trong một văn bản chính thức.

Bộ mặt đầu tiên của chúng tôi với thế giới là nền kinh tế. Chương trình nghị sự chính thức của Phiên họp toàn thể bốn người là vạch ra một kế hoạch chi tiết kinh tế cho 5 năm tới. Trung Quốc đã lên kế hoạch cho nền kinh tế đất nước theo từng giai đoạn 5 năm kể từ năm 1953. Nó được gọi là kế hoạch 5 năm. Đó là một phương pháp phân nhóm một giai đoạn, đặt ra mục tiêu, phân bổ nguồn lực và cho điểm khi kết thúc. Mặc dù là một khuôn khổ cũ của nền kinh tế kế hoạch xã hội chủ

nghĩa, nhưng khuôn khổ này vẫn tồn tại ngay cả khi thị trường đã đi sâu vào nó. Cứ 5 năm một lần, chúng tôi lại đưa vào một tài liệu về hướng đi của đất nước. Cuộc họp bắt đầu bằng việc hoàn thiện phiếu điểm cho Kế hoạch 5 năm lần thứ 14, kết thúc vào năm 2025. Điểm của tôi không tệ. Tổng sản phẩm quốc nội (GDP) của Trung Quốc đã tăng từ 103 nghìn tỷ nhân dân tệ vào năm 2020 lên 140 nghìn tỷ nhân dân tệ vào năm 2025. Tỷ trọng ngân sách nghiên cứu và phát triển trong toàn bộ nền kinh tế cũng tăng lên 2,68%, đạt mức trung bình của Tổ chức Hợp tác và Phát triển Kinh tế (OECD), một câu lạc bộ gồm các nước phát triển. Hơn 90% mục tiêu định lượng ban đầu do “Made in China 2025” đặt ra đã được đáp ứng. Chỉ cần nhìn vào những con số, đó là một màn trình diễn đáng được tán thưởng.

Nhưng đằng sau những con số hào nhoáng đó, nền kinh tế Trung Quốc đang phải gánh chịu những căn bệnh trầm trọng. Thị trường bất động sản đã trầm lắng trong nhiều năm. Những hộ gia đình từng vay nợ để mua nhà với niềm tin rằng giá nhà sẽ chỉ tăng sẽ lại mắc nợ khi giá nhà giảm. Mọi người đóng ví của họ. Nếu tôi lo lắng về ngày mai thì hôm nay tôi sẽ không viết. Những người trẻ tốt nghiệp đại học không thể tìm được việc làm. Khoảng cách giữa thành thị và nông thôn hầu như không được thu hẹp. Những người sống ở các thời đại khác nhau trong cùng một đất nước bị chia rẽ.

Điều kiện bên ngoài thậm chí còn khắc nghiệt hơn. Cuộc cạnh tranh chiến lược với Hoa Kỳ, bắt đầu một cách nghiêm túc từ nhiệm kỳ đầu tiên của chính quyền Trump, ngày càng trở nên khốc liệt và Hoa Kỳ lần lượt chặn đường đến các công nghệ tiên tiến, bao gồm cả chất bán dẫn. Mọi thứ từ thiết bị tạo ra những con chip tiên tiến, phần mềm tạo ra thiết bị đó và tài sản thiết kế hỗ trợ phần mềm đó đều bị chặn ở mọi bước. Cuộc chiến giữa Nga và Ukraine chưa có dấu hiệu kết thúc. Chuỗi cung ứng của thế giới bị rung chuyển, các phe phái bị chia rẽ và các đối tác thương mại của ngày hôm qua đã trở thành mục tiêu bị kiểm tra của ngày hôm nay.

Sự lãnh đạo của Tập Cận Bình đã đặt tên cho tình trạng này. ‘Trận đại hồng thủy đầu tiên sau 100 năm’ trong tiếng Trung có nghĩa là 100 năm thay đổi lớn lao. Nó có nghĩa là một vòng xoáy thay đổi khổng lồ có thể xảy ra hoặc không xảy ra 100 năm một lần. Việc đặt tên rất quan trọng trong chính trị. Điều này là do việc đặt tên cho một cuộc khủng hoảng cũng hợp pháp hóa thẩm quyền đặc biệt để đối phó với nó. Những điều không được phép trong thời bình được cho phép dưới danh nghĩa khủng hoảng. Việc chẩn đoán một đất nước trăm năm đổi mới vừa là một phân tích kinh tế vừa là một công cụ chính trị. Cảm giác tuyệt vọng vì chúng tôi không còn có thể tồn tại theo cách kiếm sống cũ bằng cách bán hàng sang Mỹ tràn ngập phòng họp. Và sự tuyệt vọng đó đã trở thành nền tảng cho việc chấp nhận sự tập trung quyền lực mà trong thời bình thường không thể chấp nhận được.

Giải pháp được thông qua là ‘Khuyến nghị về việc xây dựng Kế hoạch 5 năm lần thứ 15 về Phát triển Kinh tế - Xã hội Quốc gia (2026-2030)’. Sự lãnh đạo của Tập Cận Bình không coi 5 năm này chỉ là giai đoạn hoạch định kinh tế. Nó đã được nâng lên giai đoạn quan trọng để xác định liệu mục tiêu ‘thực hiện cơ bản hiện đại hóa xã hội chủ nghĩa’ có thể đạt được vào năm 2035 hay không. Có

ba nhiệm vụ chính. Tăng trưởng có chất lượng, tự chủ, tự chủ về khoa học công nghệ và nhu cầu trong nước ngày càng tăng.

Trong số ba nước này, điều Tập Cận Bình chú trọng là sự độc lập về công nghệ. Khi Hoa Kỳ đóng cửa với công nghệ, Trung Quốc cho biết họ sẽ xây dựng một hệ sinh thái tạo ra công nghệ của riêng mình. Trí tuệ nhân tạo, máy tính lượng tử, chất bán dẫn tiên tiến, nền kinh tế tầm thấp, hàng không vũ trụ, lái xe tự động, robot hình người. Đây là những lĩnh vực sẽ xác định lại bản đồ công nghiệp trong tương lai. Ý tưởng là có được công nghệ nguyên bản ở một nơi như thế này mà không cần dựa vào người khác. Điều đó tốn tiền. Chúng tôi đã đặt mục tiêu tích cực là tăng đầu tư cho R&D lên hơn 3,8% nền kinh tế vào năm 2030. Kế hoạch là nâng tỷ lệ này lên 2,68% trong giai đoạn Kế hoạch lần thứ 14, thêm một bước nữa. Tưởng chừng như một con số nhưng đằng sau đó là hàng trăm nghìn nhà nghiên cứu, hàng chục nghìn phòng thí nghiệm và quyết tâm của một quốc gia không để Mỹ nắm quyền kiểm soát công nghệ.

Các nguyên tắc chính để quản lý nền kinh tế cũng đã được sửa đổi. Ông nói rằng ông sẽ phục hồi nhu cầu nội địa đang sụt giảm bằng cách thúc đẩy chiến lược lưu thông kép tập trung vào chu kỳ lớn trong nước, đưa ra 'tập trung vào việc tìm kiếm sự tăng trưởng trong sự ổn định'. Chúng tôi cũng vạch ra một tuyến phòng thủ để duy trì tốc độ tăng trưởng 5% hàng năm. Những hứa hẹn xa vời về việc đạt đỉnh lượng phát thải carbon vào năm 2030 và mức độ trung hòa carbon vào năm 2060 cũng được đưa vào làm chỉ số chính của kế hoạch. Quá trình chuyển đổi sang sản xuất xanh, ít carbon đã được xác định bằng các con số.

Lúc này, một đường lạng lè đối hưởng. Điều được nhấn mạnh tại Phiên họp toàn thể lần thứ 3 chỉ cách đây vài năm là doanh nghiệp tư nhân và cải cách theo định hướng thị trường. Ý tưởng là để thị trường chia sẻ tài nguyên. Tuy nhiên, kế hoạch 5 năm lần thứ 15 này đã đi ngược lại. Bằng cách tập trung các nguồn lực và sức mạnh chiến lược của đất nước về trung tâm, đất nước đã quyết định trực tiếp chia sẻ và dẫn đầu về công nghệ tiên tiến. Đây được gọi là "hệ thống quốc gia mới". Từ thị trường đến quốc gia, từ phân cấp đến tập trung. Đã có sự thay đổi về người nắm tay lái nền kinh tế. Sự thay đổi hướng nhỏ này lại xuất hiện sau đó. Điều này là do nó phát triển từ cùng nguồn gốc với logic chính trị về việc xóa bỏ những người kế vị.

Cũng được công bố ở đây là 'Tiêu chuẩn Trung Quốc 2035 (中國標準二〇三五)'. Đó là một tuyên bố rằng Trung Quốc sẽ không chỉ tạo ra công nghệ mà còn đặt ra các quy tắc của ngành công nghiệp toàn cầu và các chuẩn mực quốc tế. Lộ trình ba giai đoạn dẫn đến năm 2025, 2030 và 2035 đã được vạch ra nhằm vào 8 ngành công nghiệp mới nổi và 9 ngành công nghệ cao trong tương lai. Trong khi phương Tây đang xây dựng một bức tường công nghệ cao, kế hoạch là thâm nhập vào Nam bán cầu và các nước đang phát triển đang rất cần vốn và cơ sở hạ tầng, xây dựng hệ thống chứng nhận của Trung Quốc và khiến họ chấp nhận 'tiêu chuẩn Trung Quốc'. Trung Quốc đã học được từ cách mà Hoa Kỳ và Châu Âu đã làm trong thế kỷ qua: rằng các tiêu chuẩn của một quốc gia buộc các bộ phận, thiết bị và phần mềm của quốc gia đó phải tuân theo. Bất cứ ai nắm giữ tiêu chuẩn sẽ kiểm soát thị trường. Đây là một kế hoạch dài hạn nhằm đảm bảo trước một thị trường

thân thiện rộng lớn.

Đây là khuôn mặt được hiển thị cho thế giới. Đầy tham vọng, tinh tế và có tầm nhìn xa. Đây là gương mặt xuất hiện trên trang nhất của các tờ báo, được trích dẫn tại các hội nghị quốc tế và được trình bày dưới dạng slide tại các cuộc họp giao ban đầu tư của công ty nước ngoài.

Khuôn mặt thứ hai ở đằng sau nó. Trong cùng bốn ngày đó, tại cùng một hội trường, một điều gì đó khác biệt đã xảy ra.

2. Tên trống

Để nhìn thấy khuôn mặt thứ hai, bạn không phải nhìn vào những gì đã xảy ra trong phòng mà là những gì đã không xảy ra. Điều này có nghĩa là chúng ta nên nhìn vào những gì vô hình chứ không phải những gì hữu hình. Đây vừa là khó khăn vừa là thú vị khi đọc chính trị Trung Quốc. Lời chào không báo trước nói lên nhiều điều hơn lời chào đã thông báo, và những lời còn thiếu nói lên nhiều điều hơn những lời được nhấn mạnh.

Không có người kế vị. Đây là điều đã không xảy ra. Và để cân nhắc chỗ trống đó, chúng ta cần biết Đảng Cộng sản Trung Quốc ban đầu đã chuyển giao quyền lực như thế nào. Điều này là do ý nghĩa của tính không chỉ được bộc lộ khi chúng ta biết ngay từ đầu nó phải là gì.

Hệ thống kế nhiệm của Đảng Cộng sản Trung Quốc được tạo ra đồng thời phản ánh thảm kịch do chế độ độc tài một người của Mao Trạch Đông gây ra. Mao Trạch Đông vẫn nắm quyền cho đến khi qua đời. Những người mà ông chỉ định làm người kế vị lần lượt biến mất. Lưu Thiếu Kỳ chết thảm hại trong sức nóng của Cách mạng Văn hóa, còn Lâm Bưu chết trong một vụ tai nạn máy bay. Trong khi quyền kế vị được quyết định và lật ngược hết lần này đến lần khác, đất nước nhiều lần rơi vào tình trạng hỗn loạn lớn. Đó là thời kỳ mà ý muốn bất chợt của một người có thể sớm trở thành vận mệnh của đất nước.

Sau khi trải qua sự điên rồ của Cách mạng Văn hóa, các kiến trúc sư của thời Đặng Tiểu Bình đã tìm cách ngăn cản một người sử dụng quyền lực một cách tùy tiện hoặc nắm giữ nó cho đến chết. Vì vậy tôi đã thiết lập một vài quy tắc bất thành văn. Cơ quan quyền lực tối cao được thay thế cứ sau 10 năm. Để ngăn chặn một phe thống trị tình hình, hãy chia các vị trí và lãnh đạo thành một nhóm. Ngoài ra, có một phương pháp gọi là chỉ định kế tiếp, dự đoán trước người lãnh đạo tiếp theo bằng cách bỏ qua một thế hệ. Đó là một công cụ nhằm ngăn cản người lãnh đạo đương nhiệm lựa chọn người kế nhiệm theo sở thích của mình.

Trong số này, biện pháp an toàn mạnh mẽ nhất là quy định về độ tuổi. Nó được gọi là '7 lên và 8 xuống'. Quy định là bất kỳ ai dưới 67 tuổi vào thời điểm diễn ra đại hội đảng đều có thể giữ chức vụ và bất kỳ ai trên 68 tuổi phải từ chức mà không có ngoại lệ. Đó là máy móc, nhưng rất mạnh mẽ. Mọi người đều phải từ bỏ vị trí của mình trước tiêu chuẩn khách quan về tuổi tác khi thời cơ đến. Đó là chiếc đồng hồ buộc phải thay đổi quyền lực giữa các thế hệ.

Điều khiến chiếc đồng hồ này dừng lại là Đại hội Đảng lần thứ 20 vào tháng 10 năm 2022. Khi đó, Chủ tịch Tập Cận Bình đã 69 tuổi. Theo quy luật 7 lên 8 xuống, đây là độ tuổi bạn nên bước xuống. Anh ấy không lùi bước. Ông đã thúc đẩy nhiệm kỳ tổng bí thư thứ ba.

Điều kỳ lạ là quy luật tuổi tác này không hề biến mất; nó chỉ hoạt động theo một cách. Quy tắc tương tự áp dụng cho một số người và không áp dụng cho những người khác. Zhang Youxia, 72 tuổi, vẫn là Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương. Ông ấy đã hơn 68 tuổi rồi. Theo quy định, đây là người lẽ ra phải từ chức từ lâu. Bộ trưởng Ngoại giao 69 tuổi Vương Nghị trên thực tế đã được thăng chức thành Ủy viên Bộ Chính trị.

Mặt khác, Thủ tướng Lý Khắc Cường, 67 tuổi, và Vương Dương, Chủ tịch Hội nghị Hiệp thương Chính trị Nhân dân Toàn quốc, bị đẩy ra khỏi vị trí lãnh đạo cao nhất dù đáp ứng yêu cầu giữ nguyên. 67 là độ tuổi mà bạn có thể ở lại. Nhưng họ đã đi ra ngoài. Cả hai đều là thành viên nòng cốt của Đoàn Thanh niên Cộng sản. Điều này có nghĩa là họ là những người có nguồn gốc khác với Tập Cận Bình. Một bên vẫn còn 72 tuổi, và bên kia vẫn còn 67 tuổi. Quy định về tuổi tác được sử dụng như một thanh kiếm để loại bỏ các đối thủ chính trị trong khi vẫn giữ được các cộng sự thân cận của Tập Cận Bình. Khi một quy tắc được áp dụng như nhau cho tất cả mọi người thì đó là quy tắc. Khi một người quyết định nộp đơn vào ai, đó không còn là một quy tắc nữa mà là một công cụ.

Điều tai hại nhất là việc xóa bỏ người kế vị. Nếu bạn nghĩ về việc phân công các nhóm khác nhau, bạn có thể thấy sức nặng của nhiệm vụ này. Trong thời Hồ Cẩm Đào, hai người sẽ lãnh đạo thế hệ tiếp theo đã được xác định từ rất sớm. Một người là Tôn Chính Tài và người kia là Hồ Xuân Hoa. Cả hai đều sinh vào đầu những năm 1960 và lớn lên như những ứng cử viên kế nhiệm Tập Cận Bình. Tôi đã có một con đường đã định sẵn và tôi đang xây dựng sự nghiệp của mình trên con đường đó.

Tuy nhiên, Tôn Chính Tài đã mất chức vào năm 2017 do cáo buộc tham nhũng. Ông bị cách chức Bí thư Thành ủy Trùng Khánh và bị kết án tù chung thân. Người được chọn làm người kế vị phải vào tù. Hồ Xuân Hoa còn lại đã bị giáng chức xuống ủy viên trung ương thường trực tại Đại hội Đảng lần thứ 20, mặc dù ông từng là Ủy viên Bộ Chính trị tại Đại hội Đảng lần thứ 18 và 19. Hai người kế vị tiềm năng đã biến mất, một người vào tù và một người ở vùng đồng bằng. Vị trí của người kế nhiệm tiếp theo đã hoàn toàn biến mất khỏi chính trường Trung Quốc, cùng với người sẽ ngồi vào vị trí đó. Việc phân công các vị trí khác nhau đã bị chôn vùi bởi những người như vậy.

Vì vậy, vào năm 2022, liên tiếp đã có một khoảng trống. Sự im lặng của Phiên họp toàn thể bốn người năm 2025 chỉ là sự xác nhận cho khoảng trống đó. Tuy nhiên, lần này nó trắng trợn hơn. Với sự theo dõi của cả thế giới, trên sân khấu được cho là cơ hội cuối cùng, cuối cùng vẫn không có cái tên nào bước ra.

Những gì tờ báo đã làm hoàn toàn ngược lại. Thay vì đề cập đến người kế nhiệm, ông một lần nữa cam kết trung thành với một người, đó là Tập Cận Bình. “Toàn đảng, toàn quân, các dân tộc và nhân dân trên cả nước phải đoàn kết chặt chẽ hơn xung quanh trung tâm đảng với đồng chí Tập Cận Bình làm nòng cốt và phấn đấu đạt được hiện thực hóa cơ bản về hiện đại hóa xã hội chủ

ngĩa.” Nó khiến chúng tôi cam kết một lần nữa về 'thiết lập kép' là xác lập vững chắc vị trí cốt lõi trung tâm của Tập Cận Bình trong đảng và vị trí lãnh đạo về hệ tư tưởng của Tập Cận Bình. Nói cách khác, Tập Cận Bình là hạt nhân của đảng, tư tưởng của Tập Cận Bình là kim chỉ nam của đảng. Đó là một cấu trúc hỗ trợ con người và ý tưởng cùng nhau. Nó đặt một người vào trung tâm của bữa tiệc và lấy suy nghĩ của người đó làm kim chỉ nam để mọi người noi theo. Trong trường hợp này, chỉ trích anh ta trở thành chỉ trích đảng. Ranh giới giữa các cá nhân và tổ chức biến mất. Mặc dù nó có vẻ như là một câu hướng tới tương lai nhưng thực ra nó là một câu gắn kết mọi thứ với một người.

Vị trí do người kế nhiệm bỏ trống không hề có sự im lặng. Thay vì những chiếc ghế trống, thứ được lấp đầy là một danh sách. Đây là danh sách những người đã ngã xuống và danh sách những gương mặt mới thay thế họ.

Quy mô thay đổi nhân sự trong Ban Chấp hành Trung ương, nhóm ưu tú cao nhất của đảng, đã đạt mức cao nhất mọi thời đại kể từ năm 2017. Hãy để tôi giải thích ngắn gọn về chức vụ Ủy viên Trung ương là gì. Ở đất nước có dân số 1,4 tỷ người, chỉ có khoảng 200 người được ngồi đây. Thông thường phải mất hàng thập kỷ để một người đạt được điều đó. Đó là một cái thang dài, bắt đầu từ cuối tỉnh, phụ trách một thành phố, phụ trách một lâu đài rồi được triệu tập về trung tâm. Những người leo đến cuối thang đều bị kéo xuống cùng một lúc. 11 thành viên ủy ban trung ương có tiếng nói khác với sự lãnh đạo của Tập Cận Bình về chính sách hoặc có liên quan đến tham nhũng đã bị trục xuất hoặc cách chức. Chiếc ghế chiếm trọn cuộc đời mỗi người đã trống rỗng chỉ sau 4 ngày gặp mặt. Theo điều lệ đảng, các vị trí còn trống được lấp đầy bởi những quan chức mới phù hợp với hệ thống của Tập Cận Bình. Yu Huiwen, Thứ trưởng Bộ Sinh thái và Môi trường, Ma Han Cheng, Phó Bí thư Tỉnh ủy Quý Châu, Wang Jian, Thứ trưởng Tỉnh Liêu Ninh, Wang Shi, Giám đốc Ban Công tác Mặt trận Thống nhất tỉnh Quảng Đông, Wang Yonghong, Giám đốc Cơ quan Quản lý Thể chế Nhà nước, Wang Tingkai, Bí thư Ủy ban Kỹ luật Đảng Thiên Tân, và Wang Xinwei, Chủ tịch tỉnh Liêu Ninh. Bảy người được bổ nhiệm vào ủy ban trung ương cùng một lúc. Có lý do tại sao những cái tên được liệt kê như thế này. Điều này nhằm chứng tỏ rằng cả bảy người bước vào đều là những người quản lý hệ thống của Tập Cận Bình chứ không phải thế hệ kế thừa đang chuẩn bị cho thời đại tiếp theo. Vị trí đã được lấp đầy, nhưng tương lai thì không.

Để không quyết định về một bên ở đây, bạn cần phải giữ hai mắt cạnh nhau. Lời giải thích của lãnh đạo Tập Cận Bình là nhất quán. Những người bị khai trừ sẽ bị trừng phạt vì tội tham nhũng hoặc vi phạm kỷ luật. Khó có thể phủ nhận rằng tham nhũng đã ăn sâu vào xã hội quan liêu của Trung Quốc. Trong khi đó, những người nghiên cứu sự vận hành của quyền lực lại nhìn thấy một bức tranh khác. Sự biện minh cho tham nhũng được sử dụng để loại bỏ các đối thủ chính trị, và kết quả là lòng trung thành với một người trở thành tiêu chí sống còn duy nhất. Từ bên ngoài rất khó để biết động cơ thực sự đằng sau một phòng họp kín. Hai cách giải thích không loại trừ lẫn nhau và có thể chông chéo lên nhau. Tuy nhiên, kết quả chỉ theo một hướng. Bất kể ai vào hay ai bị đẩy ra, thứ còn lại cuối cùng là một bối cảnh quyền lực trong đó sức nặng của một người Tập Cận Bình ngày càng nặng nề hơn.

3. Tại sao phải là năm 2035?

Ý nghĩa của sự im lặng có thể được giải quyết bằng cách nhìn vào thời gian biểu. Có một ngày mà phiên họp toàn thể lần thứ 4 đã nhấn mạnh như vậy. Năm đó là năm 2035. Tuy nhiên, một ngày đáng lẽ phải có ở đó đã bị thiếu. 2027, Đại hội Đảng lần thứ 21. Nếu mọi việc suôn sẻ thì đã đến lúc thay đổi quyền lực. Bản tin chính thức đã xóa năm 2027 và nhấn mạnh nhiều lần vào năm 2035.

Việc đặt những không gian này cạnh nhau và nhấn mạnh cho thấy ý định. Thời điểm quyền lực sẽ thay đổi mờ mịt, chỉ có thời điểm nhiệm vụ phải hoàn thành mới được khắc rõ ràng. Có hai ngày. Một là ngày mà quyền lực có thể được chuyển giao, và ngày kia là ngày mà nhiệm vụ sẽ được hoàn thành. Thông báo công khai đã xóa cái trước và phóng to cái sau. Mục tiêu đạt được 'hiện thực hóa cơ bản về hiện đại hóa xã hội chủ nghĩa' vào năm 2035 có cùng trọng lượng như khi nói rằng người ta sẽ duy trì vị thế của mình cho đến lúc đó. Việc ấn định năm mục tiêu đồng nghĩa với việc ấn định nhiệm kỳ. Cả hai được chồng chéo một cách tinh tế trong một câu.

Chủ tịch Tập Cận Bình đã đặt năm 2049 là đích đến cuối cùng của đại chiến lược quốc gia. Mục tiêu là hoàn thành 'cường quốc hiện đại xã hội chủ nghĩa' nhân kỷ niệm 100 năm thành lập Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Năm nay đánh dấu kỷ niệm 100 năm thành lập đất nước vào năm 1949. Điểm dừng chân quan trọng trên con đường đó là năm 2035. Ông tuyên bố, đến năm 2035, chúng ta phải tăng cường sức mạnh kinh tế, khoa học công nghệ và sức mạnh quốc phòng để đạt mức GDP bình quân đầu người ở mức trung bình và thiết lập khuôn khổ cơ bản cho hiện đại hóa để vượt qua bá quyền của Hoa Kỳ.

Chuyển đổi những ngày tháng này sang tuổi của một người sẽ làm cho câu chuyện trở nên rõ ràng hơn. Tập Cận Bình, sinh năm 1953, sẽ tròn 82 tuổi vào năm 2035. Tôi sẽ 96 tuổi vào năm 2049. Mục tiêu là năm 2035 gần như xa đến mức ông có thể đạt được khi còn sống. Sự nghiệp của đất nước và thời gian sinh học của một người gần như trùng lặp. Sự chồng chéo này không phải là ngẫu nhiên. Nếu bạn chồng đồng hồ của đất nước lên đồng hồ của chính mình, thì chừng nào bạn còn sống thì không ai có thể ngăn được nó. Bạn đặt mục tiêu càng xa thì lý do để bạn giữ nguyên vị trí cho đến lúc đó càng xa.

Logic hỗ trợ mục tiêu này là "hệ thống quốc gia mới". Nói cách khác, đó là phương pháp tập hợp tất cả các nguồn lực chiến lược và quyền kiểm soát của một quốc gia về trung tâm và trực tiếp chia sẻ, chỉ đạo công nghệ và vốn. Bản thân thuật ngữ "hệ thống quốc gia" đã cũ. Trước đây, Trung Quốc đã sử dụng phương pháp này để chế tạo bom nguyên tử và vệ tinh bằng cách dồn sức mạnh của toàn bộ quốc gia vào một mục tiêu. Đây là trải nghiệm tập hợp những khả năng rải rác trong thời điểm nguồn lực khan hiếm và đạt được những điều tưởng chừng như không thể. Tập Cận Bình đã hồi sinh phương pháp cũ bằng cách gọi nó là 'kiểu mới'. Lần này, chúng ta sẽ tập trung nỗ lực của cả nước vào chất bán dẫn và trí tuệ nhân tạo, chứ không phải tên lửa.

Chẩn đoán của Tập Cận Bình là mục tiêu 2035 không thể đạt được trước sức ép tổng lực từ phương Tây thông qua các cuộc cải cách phi tập trung theo định hướng thị trường thời Đặng Tiểu Bình hay sự thỏa hiệp lỏng lẻo giữa các phe phái. Nếu bỏ ra chợ thì sẽ chậm, còn nếu bỏ ra chợ thì

sẽ tàn mác. Vì vậy, nó tập hợp sức mạnh phân tán vào trung tâm. Và cốt lõi của logic này là chính có một người ở đỉnh trung tâm. Số phận của một hệ thống tập hợp quyền lực của cả đất nước vào một nơi phụ thuộc vào người nắm giữ vị trí đó. Đặt chính Tập Cận Bình vào vị trí đó là nút thắt cuối cùng trong logic của hệ thống quốc gia.

Phân tích lời lẽ trong báo cáo công tác Đại hội Đảng lần thứ 20 cho thấy sự thay đổi này. Trong các tài liệu chính trị, tần suất sử dụng từ là ưu tiên hàng đầu. Từ 'cải cách' đã giảm đi đáng kể. Từ ngữ đại diện cho thời đại Đặng Tiểu Bình đã lùi xa. Thay vào đó, những từ có nghĩa là "an toàn", hay an ninh quốc gia, và những từ như "hiện đại hóa", "quốc gia mạnh" đã tăng lên một cách bùng nổ. Trục điều hành đất nước đã chuyển từ phát triển kinh tế tự chủ sang kiểm soát tập trung chặt chẽ và đấu tranh sinh tồn lấy an ninh làm trung tâm. Từ thời kỳ cải cách đến thời kỳ an ninh, từ một đất nước theo đuổi sự giàu có đến một đất nước đang đấu tranh sinh tồn. Sự tăng giảm của một vài từ lạng lẽ báo hiệu sự thay đổi hướng đi lớn đó.

Trong khuôn khổ này, năm 2035 không phải là một mục tiêu chính sách thông thường mà là một kiểu thánh chiến. Tập Cận Bình coi cột mốc xa xôi này là một trận chiến 'sống sót và hồi sinh'. Sau đó, việc thay đổi người chỉ huy vào năm 2027 hoặc 2032, khi chiến tranh đang lên cao trào, sẽ giống như một sự phản bội sẽ cản trở nhiệm vụ quốc gia và dẫn đến thất bại của hệ thống. Lời biện minh cũ về việc không phục vụ một vị tướng trong chiến tranh ở đây đã trở thành lý do để không từ bỏ quyền lực. "Nhiệm vụ giống như chiến tranh này chỉ có thể hoàn thành nếu tôi dẫn dắt nó đến cùng mà không bị ràng buộc bởi những phong tục cũ." Câu này là nơi hướng tới sự im lặng để lại người kế nhiệm trống rỗng.

Ở đây, logic của hệ thống quốc gia mới gặp chính trị. Có thể bạn còn nhớ việc định hướng lại nền kinh tế từ thị trường sang nhà nước. Ý tưởng tập trung quyền lực phân tán vào trung tâm chỉ hoàn thiện khi có một người ở trung tâm. Logic cho rằng một thị trường phi tập trung hoặc sự thỏa hiệp giữa các phe phái không thể đủ để vượt qua áp lực của phương Tây và có được công nghệ tiên tiến dẫn đến logic rằng một người phải nắm quyền lãnh đạo cho đến cuối cùng. Bánh lái kinh tế và bánh lái quyền lực cùng chung một bàn tay. Ngay cả thành tích nâng GDP từ 103 nghìn tỷ nhân dân tệ lên 140 nghìn tỷ nhân dân tệ trong Kế hoạch 5 năm lần thứ 14, theo logic này, không phải là một sự khoe khoang mà là một cơ sở. Lý do là vì chúng ta đã đạt được nhiều như vậy nên chúng ta phải tiếp tục như vậy. Thành công trở thành lý do biện minh cho việc mở rộng quyền lực, và khủng hoảng cũng trở thành lý do biện minh cho việc mở rộng quyền lực. Nếu suôn sẻ thì sẽ ổn, nếu không ổn thì không thành công. Kết luận là một người phải tiếp tục lãnh đạo.

Phần này được kết nối với phần sau của cuốn sách này. Trong câu chuyện kinh tế và an ninh mà chúng ta sẽ đề cập sau, chúng ta sẽ thấy qua con số hệ thống quốc gia mới thực sự hoạt động như thế nào. Những cảnh an ninh lẫn át nền kinh tế và những cảnh nhà nước thay mặt thị trường phân chia nguồn lực. Nguồn gốc chính trị của tất cả những cảnh đó nằm ở cuộc gặp bốn người này. Quyết định tập trung quyền lực vào một người và quyết định sử dụng quyền lực đó để lèo lái nền kinh tế đều xuất phát từ cùng một cuộc họp. Các lựa chọn chính trị định hình nền kinh tế. Đây là lý

do tại sao trước tiên bạn phải nhìn vào bối cảnh quyền lực để hiểu được bối cảnh kinh tế.

Các nhà phân tích coi khoảng trống này là tín hiệu cho một “thuyết thứ tư liên tiếp”. Tập Cận Bình đã chính thức tiết lộ ý định tiếp tục nắm quyền sau Đại hội Đảng lần thứ 21 vào năm 2027 và cho đến Đại hội Đảng lần thứ 22 vào năm 2032, và có thể xa hơn nữa. Tuy nhiên, cũng có những điều khoản thận trọng ở đây. Người ta chỉ ra rằng khả năng xảy ra những thay đổi vô hình ở cấp trên quyền lực luôn tồn tại nên chúng ta phải tiếp tục theo dõi cho đến ngay trước Đại hội Đảng lần thứ 21. Ngay cả trong một thời gian biểu dường như đã được ấn định sẵn, vẫn có những khoảng trống mà không ai có thể đảm bảo được.

Như vậy thật sự không có người có thể kế nhiệm sao? Không thực sự. Sau khi quy luật máy móc 7 lên và 8 xuống sụp đổ và một tiêu chuẩn mới về 'cao trên khả năng dưới' được thiết lập, bất kỳ ai cũng có thể được thăng chức hoặc hạ thấp tùy ý dựa trên năng lực và lòng trung thành.

Neungsangneung có nghĩa đen là 'Có khả năng thì đi lên, nếu không có thì đi xuống.' Nghe có vẻ hợp lý. Điều này có nghĩa là chúng ta nên đánh giá con người dựa trên khả năng của họ chứ không phải tuổi tác của họ. Tuy nhiên, điều còn thiếu là ai quyết định được năng lực. Nếu một người độc quyền đưa ra quyết định, nó sẽ trở thành tiêu chuẩn của lòng trung thành hơn là tiêu chuẩn của kỹ năng. Tiêu chí khách quan về độ tuổi đã bị loại bỏ và thay vào đó là phán đoán chủ quan của một người. Khi đó, vẫn có khả năng xảy ra sự kế thừa, mặc dù ở dạng biến dạng. Tính đến năm 2022, 10 thành viên Bộ Chính trị đương nhiệm dưới 62 tuổi được đề cập là ứng cử viên tiềm năng. Chen Wenqing (62 tuổi, nguyên Bí thư Bộ An ninh Nhà nước), Chen Min'er (62 tuổi, Bí thư Thành ủy Trùng Khánh), Ding Xuexiang (60 tuổi, Bí thư thứ nhất Ban Bí thư Trung ương), Yin Li (60 tuổi, Bí thư Tỉnh ủy Phúc Kiến), Liu Guozhong (60 tuổi, Bí thư Tỉnh ủy Thiểm Tây), Yuan Jiajun (60 tuổi, Bí thư Tỉnh ủy Chiết Giang), Li Ganjie (58 tuổi) cũ, Bí thư Tỉnh ủy Sơn Đông), Li Shulei (58 tuổi, Phó Ban Tuyên giáo Trung ương), Zhang Guoqing (張國清, 58 tuổi, Bí thư Tỉnh ủy tỉnh Liêu Ninh), Chen Jining (陳吉寧, 58 tuổi, Bí thư Thành ủy Bắc Kinh). Mở rộng phạm vi hơn nữa, 22 thành viên ủy ban trung ương từ 57 tuổi trở xuống cũng được đưa vào danh sách.

Có rất nhiều tên, nhưng cái gì trống rỗng? Cái trống rỗng không phải là một con người, mà là một phẩm chất. Không ai trong số họ được công nhận là người kế nhiệm trong sự đồng thuận của các trường lão trong đảng và sự cân bằng giữa các phe phái, như Hu Chunhua hay Sun Zhengcai ngày xưa. Điều này có nghĩa là bạn chưa trải qua quá trình chỉ định.

Sự khác biệt này lớn hơn bạn nghĩ. Những người kế nhiệm được công nhận sẽ được bảo vệ. Lý do là vì nếu bạn tấn công anh ta một cách bất cẩn, bạn sẽ biến những trường lão và toàn bộ phe phái thành kẻ thù. Vì vậy, vị trí của người kế nhiệm là một loại mạng lưới an toàn. Tuy nhiên, các ứng cử viên đang được thảo luận hiện không có mạng lưới an toàn đó. Họ chỉ chờ đợi sự lựa chọn tùy tiện của Tập Cận Bình. Bạn có thể được ưu ái hôm nay và bị loại vào ngày mai. Giống như Hu Chunhua đã làm và Sun Zhengcai đã làm. Giữa nỗi lo lắng không biết khi nào sẽ gục ngã, họ tàn mác như những mảnh vỡ, tranh giành lòng trung thành với nhau.

Người kế nhiệm được công nhận và ứng cử viên đang chờ lựa chọn là những thực thể hoàn toàn khác nhau. Người phía trước được hệ thống đảm bảo, người phía sau phụ thuộc vào ý muốn của một người. Người đứng trước sẽ trở thành trung tâm quyền lực tiếp theo, nhưng người đứng sau sẽ trở thành mục tiêu ngay khi họ trở thành trung tâm. Vì vậy, ứng viên càng thông minh thì càng cố gắng tránh trông giống người kế nhiệm. Bởi vì bộc lộ tham vọng là nguy hiểm. Khung cảnh kỳ lạ trong đó những người cố gắng đến gần quyền lực hơn lại cố gắng tỏ ra xa cách với nó là một phương pháp sinh tồn mới được tạo ra bởi thời đại chân không kế vị. Việc Phiên họp toàn thể lần thứ 4 im lặng không cho phép ai mô tả người kế nhiệm rõ ràng cho thấy Tập Cận Bình không hề có ý định phân chia hay chuyển giao quyền lực trong suốt cuộc đời.

4. Những người cùng quê

Nếu những gì chúng ta thấy cho đến nay là chính trị im lặng thì điều chúng ta sẽ thấy bây giờ là chính trị nhân sự. Cuộc gặp gỡ đó, xóa đi sự kế thừa trong im lặng, đồng thời đã thay đổi toàn bộ bộ mặt của quân đội. Và giữa những lời chào đó, tên của một người nổi lên. Đó là cái tên mà mọi người có thể hiểu nhầm là dấu hiệu của sự kế thừa.

Trong khi vị trí kế nhiệm còn trống, một người đã nổi lên. Đây là Jang Seong Min. Qua phiên họp toàn thể lần thứ 4, ông trở thành Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương và thăng thẳng lên vị trí thứ ba trong quân đội. Trong số những sự kiện xảy ra trong quân đội, đây là vụ việc được cả thế giới chú ý.

Chính sự lãnh đạo của Quân đội Giải phóng Nhân dân đã vạch trần rõ ràng cơ chế hoạt động bên trong của quyền lực thông qua Phiên họp toàn thể lần thứ tư. Trong khi các kế hoạch kinh tế được đưa lên trang nhất các tờ báo thì những người đứng đầu quân đội lần lượt biến mất. Những bản thiết kế lộng lẫy và những cuộc thanh trừng đẫm máu là mặt trước và mặt sau của cùng một cuộc họp.

Nơi anh trèo vào trống rỗng đầy máu. Chủ tịch Tập Cận Bình đã đồng loạt cách chức một số tướng lĩnh quân đội hàng đầu dưới danh nghĩa kỷ luật nội bộ và bài trừ tham nhũng. Trước và sau phiên họp toàn thể lần thứ 4, 9 tướng cấp cao bị cách chức vì cáo buộc vi phạm kỷ luật và tham nhũng. Trong số đó có Phó Tổng thống He Weidong, người đứng thứ ba và giám sát các hoạt động tại Đài Loan. Ngoài ra còn có người đứng đầu bộ phận điều hành chính trị, Miao Hua, người đứng thứ 5, nắm quyền kiểm soát cả về nhân sự và tư tưởng đối với quân đội. Khi người nắm quyền nhân sự sa sút, đồng nghĩa với việc những người được thăng chức cũng bị lung lay. Một người ngã ngựa kéo toàn bộ mạng lưới người đó đã tròng xuống.

Có những chiến binh trong cuộc thanh trừng này. Trước đó, đã xảy ra một sự cố lớn trong Quân đoàn Tên lửa. Lực lượng Tên lửa là đơn vị chịu trách nhiệm sản xuất tên lửa hạt nhân và tầm xa của Trung Quốc. Quyền lực nằm sâu trong một quốc gia là một khu vực rất khó bị can thiệp. Tuy nhiên, toàn bộ quyền chỉ huy của đơn vị đó đã bị lung lay. Các nhân viên cấp chỉ huy lần lượt biến mất, Li Shangfu và Wei Fenghe, những người từng giữ chức Bộ trưởng Bộ Quốc phòng, lần lượt bị trừng phạt. Cả hai người đều từng đứng đầu quân đội. Thanh kiếm khởi đầu ở đơn vị hạt nhân, nơi

quân đội thận trọng xử lý, nay đã lên tới đỉnh cao của Quân ủy Trung ương.

Nhìn vào dòng chảy này, có một điều trở nên rõ ràng. Thanh kiếm của Tập Cận Bình nhắm vào cốt lõi chứ không phải ngoại vi. Người nắm giữ tên lửa, người hoạch định chiến lược và người xử lý công việc nhân sự. Trong quân đội, chúng tôi thay nhau hành động ở bất cứ nơi nào tập trung được quyền lực. Ở đâu có quyền lực thì người ta tụ tập lại, khi người ta đến với nhau thì quyền lực khác lại nảy sinh. Ngữ pháp của cuộc thanh trừng này là tiêu diệt trước quyền lực đó.

Một câu hỏi nặng nề xuất hiện trong đầu ở đây. Liệu Trung Quốc còn có thể tham chiến với đội ngũ chỉ huy cốt lõi của quân đội trống rỗng như vậy? Vào thời điểm căng thẳng xung quanh Đài Loan ngày càng gia tăng, liệu quân đội có thể hoạt động bình thường khi những người phụ trách hoạt động lần lượt biến mất? Có sự khác biệt giữa việc giành được lòng trung thành và chiến thắng trong một cuộc chiến. Đội quân sợ hãi tuân theo mệnh lệnh, nhưng người chỉ huy sợ hãi không chấp nhận rủi ro. Lý do là vì ở yên một chỗ sẽ an toàn hơn là đi sai hướng và bị thanh trừng. Chưa ai từng thử nghiệm một đội quân được tư nhân hóa bởi lòng trung thành sẽ như thế nào khi phải chiến đấu. Ngay cả chính Tập Cận Bình cũng không biết. Jang Seong-min đảm nhận vị trí trống được tạo ra khi He Weidong và Miao Hua bị trục xuất.

Một người bỗng nhiên thăng lên vị trí thứ ba trong quân đội. Hơn nữa, vị trí người kế nhiệm đang trống. Khi hai sự kiện được đặt cạnh nhau, một cách giải thích sẽ tự nhiên xuất hiện. Phải chăng người này là dấu hiệu kế vị thời hậu Tập Cận Bình? Trong lịch sử, việc người phụ trách quân đội đảm nhận vị trí quyền lực tiếp theo là điều bình thường, vì vậy có lẽ kế hoạch kế thừa quyền lực bắt đầu từ đây. Nhìn thấy bóng dáng đột nhiên đứng lên bên cạnh chiếc ngai trống khiến bất cứ ai cũng phải đặt câu hỏi liệu ông có phải là vị vua tiếp theo hay không. Đó là một câu hỏi tự nhiên. Tuy nhiên, những câu hỏi tự nhiên không phải lúc nào cũng dẫn đến câu trả lời đúng.

Tuy nhiên, coi lời chào này là dấu hiệu của sự kế vị là đi ngược lại sự thật. Đúng hơn là nó gần với bằng chứng ngược lại hơn. Nếu bạn xem xét cẩn thận một số điều, lý do sẽ trở nên rõ ràng.

Đầu tiên là sự nghiệp của anh ấy. Jang Song-min đến từ tỉnh Thiểm Tây, cùng quê với Chủ tịch Tập Cận Bình. Tỉnh Thiểm Tây là nơi Tập Cận Bình trải qua tuổi trẻ và là nơi bắt nguồn cơ sở quyền lực của ông. Mối liên hệ giữa những người cùng quê hương không hề đơn giản trong chính trị Trung Quốc. Điều này có nghĩa là họ nói cùng một phương ngữ, chia sẻ cùng một mạng lưới liên lạc và trên hết là có nền tảng tin cậy đã được chứng minh từ lâu. Việc Tập Cận Bình bổ nhiệm một người quê hương vào một vị trí chủ chốt trong quân đội đã cho thấy tiêu chuẩn của việc bổ nhiệm này là gì. Vấn đề không phải là khả năng hay thủ tục, mà là sự tin tưởng, và đó là sự tin tưởng vào một người.

Và ông là một sĩ quan chuyên trách kỷ luật, người chịu trách nhiệm duy nhất về đánh giá chống tham nhũng trong quân đội trong 8 năm qua. Công việc của ông là xác định tình trạng tham nhũng trong quân đội, điều tra và trừng phạt những người vi phạm kỷ luật. Tôi không có kinh nghiệm chỉ huy các hoạt động chiến đấu thực tế. Điều này có nghĩa là không có lịch sử điều động quân đội, lập kế hoạch hoạt động hoặc tiến hành huấn luyện chung.

Người kế nhiệm được chuẩn bị để trở thành nhà lãnh đạo tiếp theo của đất nước thường có được kinh nghiệm toàn diện về các vấn đề nhà nước thông qua kinh tế, ngoại giao, đảng phái và hoạt động quân sự. Đó là bởi vì bạn không thể lãnh đạo một đất nước 1,4 tỷ dân chỉ bằng cách giỏi một lĩnh vực. Sự nghiệp của Jang Seong-min đang nghiêng hẳn sang một bên. Đứng đầu bộ chỉ huy quân sự và chính quyền quân sự là một chuyên gia về quân sự, người chưa bao giờ chỉ huy một chiến dịch. Để sử dụng một sự tương tự, nó giống như đặt người đứng đầu văn phòng kiểm toán của công ty ngay cạnh chủ tịch. Kiểm toán là tìm ra những sai sót trong công ty, còn quản lý là phát triển công ty. Hai khả năng này khác nhau. Tiêu chí cho sự lựa chọn này không phải là khả năng kiểm soát công việc nhà nước cũng như sự sắp xếp giữa các phe phái. Đó là một trong những lòng trung thành với nhà lãnh đạo tối cao. Điều này gần với ý nghĩa hoàn toàn kiểm soát quân đội dưới quyền một người.

Tiếp theo là thế hệ. Nếu muốn trở thành người kế vị thì phải có thời điểm thích hợp. Giả sử Tập Cận Bình nắm quyền thêm 10 năm nữa, người kế nhiệm ông sẽ phải từ 57 tuổi trở xuống vào năm 2022. Đây là thế hệ sinh vào giữa đến cuối thập niên 1960. Tuy nhiên, trong số 24 thành viên Bộ Chính trị được lựa chọn tại Đại hội Đảng lần thứ 20, không có ai dưới 57 tuổi. Bản thân nhóm ứng cử viên thế hệ tiếp theo đã bị thiếu hoàn toàn.

Trường hợp của Hu Chun-hua cho thấy rõ việc thiếu này đã được thực hiện như thế nào. Ông đã sớm được chọn làm người kế thừa thế hệ thứ 6 theo nguyên tắc thế hệ kế thừa. Ông từng là Ủy viên Bộ Chính trị tại Đại hội Đảng lần thứ 18 và 19. Anh ấy đang trên đường trở thành người lãnh đạo tiếp theo. Tuy nhiên, tại Đại hội Đảng lần thứ 20, ông không những không được vào Ban Thường vụ mà còn bị loại khỏi Bộ Chính trị và bị giáng chức xuống Ủy viên Trung ương bình thường. Một người đang bước đi trên con đường trở thành người kế vị bỗng nhiên ngã xuống mặt đất bằng phẳng. Mọi quan chức chứng kiến cảnh này đều rút ra được bài học tương tự. Nhãn hiệu của người kế nhiệm không phải là tấm khiên mà là mục tiêu.

Với bối cảnh này, cách giải thích rằng Jang Song-min, người cùng tuổi với Tập Cận Bình và cùng quê ở tỉnh Thiểm Tây, đang nổi lên như một người kế nhiệm là không nhất quán. Nó đi ngược lại thời gian biểu của các thế hệ, không phù hợp với mục đích cao cả là nâng hạ con người dựa trên năng lực. Vì sẽ không đủ nếu chỉ định một người trẻ hơn bạn bảy hoặc tám tuổi làm người kế nhiệm, nên giao phó cốt lõi của quân đội cho một người cùng tuổi không thể là một hành động chuẩn bị cho thế hệ tiếp theo. Đó gần như là một hành động không chuẩn bị cho thế hệ tiếp theo.

Thứ ba là sự trống rỗng của quyền chỉ huy quân sự. Nếu một nỗ lực được thực hiện để nâng Jang Seong-min lên thành một chỉ huy thứ hai thực sự trong quân đội, thì việc bổ sung các nhân viên và nhân viên cấp làm việc mới để lãnh đạo hoạt động với anh ta ở trung tâm là điều hợp lý. Người chỉ huy thứ hai phải có người để làm việc cùng. Chỉ khi đó quyền lực mới trở thành một tổ chức. Quân ủy Trung ương khóa 20 được ra mắt với chỉ tiêu 7 thành viên. Tuy nhiên, Li Shangfu, Wei Fenghe, Miaohua và He Weidong lần lượt bị cách chức vì tham nhũng và vi phạm kỷ luật, tạo ra một lỗ hổng lớn khiến tổ chức không thể hoạt động bình thường.

Tuy nhiên, bản tin đã không lấp đầy lỗ hổng. Người ta thậm chí còn không đề cập đến việc liệu Bộ trưởng Quốc phòng Dong Jun, người đại diện cho quốc phòng Trung Quốc ở bên ngoài, có được bổ nhiệm làm thành viên Quân ủy Trung ương hay không. Thậm chí còn không rõ liệu người đứng đầu quốc phòng của một quốc gia có phải là thành viên của cơ quan ra quyết định cao nhất của quân đội hay không. Điều này thật khó tưởng tượng ở bất kỳ quốc gia bình thường nào. Cả Wang Liyan, phó chỉ huy Lực lượng Tên lửa, lẫn Fang Yongxiang, Giám đốc Văn phòng Quân ủy Trung ương, những người được đề cập là ứng cử viên cho Quân ủy, đều không thể lấp đầy các chỗ trống. Tôi chỉ để trống nó. Một vị trí cần được lấp đầy lại bị bỏ trống.

Hãy để tôi dừng lại ở đây một chút và suy nghĩ. Nếu Tập Cận Bình muốn điều hành quân đội ổn định, việc nhanh chóng lấp chỗ trống là điều bình thường. Điều này là do một đội quân có lỗ hổng trong khả năng lãnh đạo sẽ yếu đi trong thời kỳ khủng hoảng. Tuy nhiên, anh vẫn không lấp đầy nó. Điều này có nghĩa là một trong hai điều. Hoặc là bạn không đủ tin tưởng để ai đó điền vào, hoặc bạn đã quyết định rằng sẽ an toàn hơn nếu bạn không điền vào. Dù bằng cách nào, kết luận là như nhau. Để trống ghế không phải là sai lầm mà là một sự lựa chọn. Và tận cùng của sự lựa chọn đó là sự ngờ vực.

Có một lý do khiến nó bị bỏ trống. Ngay cả khi chỗ trống đã được lấp đầy bởi một vị tướng mới, thời điểm họ nắm quyền, họ cũng có thể tạo ra một băng đảng tham nhũng khác hoặc biến thành những đối thủ chính trị tiềm năng không đồng ý với sự cai trị của một người. Kinh nghiệm một lần chọn nhầm người và phải cắt bỏ toàn bộ nòng cốt của quân đội khiến tôi run rẩy khi chọn người tiếp theo. Vì bạn không thể tin tưởng bất cứ ai, tốt hơn hết là hãy để ghế trống. Sự hoang tưởng của người cai trị một người đã đóng băng trung tâm chỉ huy. Jang Seong-min, bị bỏ lại một mình trong khoảng không băng giá, giống một chuỗi kiếm phải chém chết đồng nghiệp của mình để bảo vệ những chiếc ghế trống hơn là người kế vị. Anh ta không phải là người sẽ kế thừa quyền lực mà là người thu hẹp khoảng cách để ngăn chặn quyền lực rò rỉ ra ngoài.

Một sự việc ủng hộ cách giải thích này một cách dứt khoát đã xảy ra ba tháng sau đó. Vào ngày 24 tháng 1 năm 2026, Bộ Quốc phòng Trung Quốc sẽ đưa ra thông báo. Có thông tin cho rằng Phó Chủ tịch Jiang Yuxia, thành viên cấp cao thứ hai trong quân đội và là đồng minh lâu năm của Tập Cận Bình, và Liu Zhenli, Tham mưu trưởng Bộ Tham mưu Liên hợp Quân ủy Trung ương, người giám sát các hoạt động quân sự chung, đã bị bắt giữ và đang bị điều tra vì 'vi phạm kỷ luật nghiêm trọng và các hành vi trái pháp luật'.

Nếu bạn nhớ Zhang Yuxia là ai thì thông báo này có sức nặng khác. Ông là người mà Tập Cận Bình sẽ để lại tại Đại hội Đảng lần thứ 20 vào năm 2022, dù đã ở tuổi 72. Ông là cánh tay phải của quân đội, luôn ở bên cạnh ông ngay cả khi vi phạm quy tắc 7-8. Chúng tôi là những người bạn thân đã đi cùng nhau hơn 10 năm. Ngay cả những người như vậy cũng trở thành mục tiêu điều tra. Nếu ngay cả những người bạn ở bên cạnh lâu hơn bất kỳ ai khác cũng không an toàn thì không ai trong quân đội được an toàn. Tín hiệu đường dây bạn thông báo gửi đến toàn quân đã rõ ràng.

Kết quả là có tới 5 người đã bị loại khỏi Bộ Tư lệnh Quân sự Tối cao với lý do phản quốc và tham nhũng, vốn được thành lập với 7 thành viên. Li Shangfu, Wei Fenghe, Miao Hua, He Weidong và Zhang Yuxia. Còn lại hai người. Bản thân Tập Cận Bình và Jang Song-min, người phụ trách kỷ luật. Jang Seong-min đang đứng một mình trên tàn tích đóng băng của quân đội, với năm trong số bảy ghế trống. Quyền chỉ huy cao nhất của quân đội thực tế đã giảm xuống còn hai người. Cấu trúc như vậy là một người ra lệnh và một người khác sử dụng những mệnh lệnh đó để hạ gục đồng nghiệp của mình. Đây không phải là mảnh đất để các mảnh đất kế vị phát triển. Đây là nơi đất đã bị cày xới khiến công trình kế thừa không thể phát triển được.

Lý do cuối cùng là thời gian biểu. Thời gian biểu được thấy trước đó cũng áp dụng cho quân nhân. Thông báo chính thức của phiên họp toàn thể lần thứ 4 đã bỏ qua ngày năm 2027 để chuyển giao quyền lực và chỉ nhấn mạnh đến cột mốc xa xôi là năm 2035. Người có quyền lực cao nhất tuyên bố trên sân khấu chính thức rằng ông không có ý định chuyển giao hay chia sẻ quyền lực trong suốt cuộc đời. Với tuyên bố đó, ngay từ đầu sẽ không có chỗ cho câu chuyện về người kế nhiệm can thiệp vào việc lựa chọn các thành viên ủy ban quân sự. Điều này là do không thể nào một người tuyên bố rằng không có người kế vị lại đưa ra lời chào cho người kế vị. Sự thăng tiến của Jang Seong-min xảy ra trong quyết định khó khăn đó. Cố gắng đọc nó như một dấu hiệu của sự kế thừa cũng giống như tìm chìa khóa trong một cánh cửa đã đóng sầm.

5. Ảo ảnh dựng lên trước cánh cửa đóng kín

Có lý do tại sao từ ảo ảnh được sử dụng trong tiêu đề. Ảo ảnh là ảo ảnh xuất hiện rõ ràng từ xa nhưng mờ dần khi bạn đến gần nó. Đó là khung cảnh khiến người khát nước phải đi bộ không ngừng. Đó là cách mà mục tiêu năm 2035 đang được sử dụng. Chỉ cần bạn đi về phía khung cảnh đó, cuộc hành quân không thể dừng lại và người chỉ huy không thể thay đổi. Bạn đặt mục tiêu càng xa thì bạn càng có nhiều thời gian để nắm quyền. Một mục tiêu không thể đạt được sẽ trở thành một lý do biện minh an toàn cho việc mở rộng quyền lực.

Khi bạn ghép tất cả những mảnh này lại với nhau, bức tranh sẽ trở nên rõ ràng. Có một thảm họa nhân sự vào năm 2022 đã làm cạn kiệt hạt giống của thế hệ vận động viên tiếp theo dưới 57 tuổi. Có sự lựa chọn bất thường về một chuyên gia đánh giá 8 năm không có kinh nghiệm vận hành, người đứng thứ 3 trong hệ thống phân cấp. Đã có sự sụp đổ vào tháng 1 năm 2026, khiến 5 vị trí trong trung tâm chỉ huy gồm 7 người bị bỏ trống và thậm chí cắt đứt những cộng sự thân thiết nhất đã gắn bó 10 năm. Và cuối cùng, văn phòng công vụ im lặng, không đề cập đến người kế vị.

Nếu bạn nhìn vào bốn phần riêng biệt, mỗi phần có thể được hiểu khác nhau. Việc sa thải nhân sự có thể là nỗi đau của sự thay đổi thế hệ, việc bổ nhiệm chuyên gia đánh giá có thể là ý chí thanh lọc quân đội, chỗ trống có thể là chỗ trống tạm thời, và sự im lặng trong công vụ có thể là dấu hiệu của sự thận trọng. Nhưng khi bạn ghép bốn mảnh lại với nhau, những cách giải thích khác sẽ mất đi vị trí của chúng. Một sự trùng hợp là trùng hợp, nhưng bốn sự trùng hợp cùng hướng thì không còn là trùng hợp nữa.

Những mảnh này cùng nhau chỉ vào một nơi. Sự trỗi dậy của Jang Sung-min không phải là khởi đầu cho một cơ cấu kế nhiệm hợp lý để chuẩn bị cho thời kỳ hậu Tập Cận Bình. Hoàn toàn ngược lại. Đây là bằng chứng rõ ràng cho thấy cơ cấu kế thừa đã hoàn toàn biến mất. Càng leo cao, anh càng thấy rõ rằng không ai ở trên anh sẵn sàng cho những gì tiếp theo.

Tại thời điểm này, chúng ta phải tạm dừng một chút và đặt hai quan điểm lại với nhau. Sự lãnh đạo của Tập Cận Bình giải thích tất cả những sự bổ nhiệm này bằng ngôn ngữ bài trừ tham nhũng. He Wei-dong, Miao Hua và Zhang Youxia cũng bị trừng phạt vì tham nhũng và vi phạm kỷ luật. Trên thực tế, có một thực tế từ lâu là nạn tham nhũng tràn lan trong quân đội Trung Quốc. Từ việc mua sắm vũ khí đến sàng lọc khuyến mãi, đều có các kênh để tiền và các mối quan hệ được chuyển qua. Vì vậy, có một số sự thật khi lập luận rằng quân đội cần phải được thanh lọc.

Trong khi đó, những người nghiên cứu hoạt động của quyền lực lại nhìn thấy một bức tranh khác. Điều thực sự xảy ra dưới danh nghĩa bài trừ tham nhũng là trói buộc quân đội vào một người. Tham nhũng tràn lan khắp nơi, người bắt sẽ quyết định bắt ai và giữ ai. Nếu tiêu chí lựa chọn không phải là mức độ nghiêm trọng của tham nhũng mà là mức độ trung thành sâu sắc thì từ diệt trừ sẽ mang một nghĩa khác. Thật khó để biết bên nào gần với sự thật hơn từ bên ngoài phòng họp kín. Hai điều đó có thể đã xảy ra cùng nhau. Trong khi đánh người tham nhũng cũng có thể là trường hợp đánh người không trung thành. Tuy nhiên, kết quả là rõ ràng. Trung tâm chỉ huy quân sự trống rỗng, sức mạnh còn lại tập trung ở một nơi.

Lần đầu tiên kể từ khi Mao Trạch Đông qua đời, Trung Quốc thấy mình chìm sâu trong cái mà chúng ta gọi là Thế lưỡng nan của nhà độc tài. Có lý do khiến nó được gọi là tình thế tiến thoái lưỡng nan. Bởi vì đối với một người cai trị duy nhất, người kế vị là con dao hai lưỡi. Sau khi người kế nhiệm được bổ nhiệm, quyền lực sẽ được chuyển giao một cách ổn định, nhưng tại thời điểm đó, người kế nhiệm sẽ trở thành một trung tâm quyền lực khác mà mọi người xếp hàng để tranh giành. Đó là mối đe dọa tiềm tàng đối với các nhà lãnh đạo đương nhiệm. Đó là lý do tại sao tôi không có người kế nhiệm. Sau đó mối đe dọa biến mất, nhưng ngày anh biến mất, cả đất nước rung chuyển. Nếu bạn chọn sự ổn định thì cuộc sống bạn sẽ bất ổn, còn nếu bạn chọn sự ổn định trong cuộc sống thì bạn sẽ bất ổn ở thế giới bên kia. Tập Cận Bình đã chọn cái sau.

Ở một giai đoạn trống rỗng, nơi hệ thống kế nhiệm được thể chế hóa đã biến mất và các quy tắc nhân sự khách quan đã sụp đổ, chỉ còn lại những điều không thể đoán trước được. Việc thiếu người kế nhiệm được chỉ định có nghĩa là quyền kiểm soát lục địa với 1,4 tỷ dân và vũ khí hạt nhân có thể bị lung lay ngay lập tức nếu một người cai trị đột ngột từ chức.

Nếu mỗi nguy hiểm này nghe có vẻ trừu tượng, hãy nghĩ lại lịch sử. Khi Stalin qua đời, hệ thống cấp bậc của Liên Xô đứng trước mũi dao một thời gian. Khoảng trống quyền lực không xác định được người kế nhiệm đã dẫn đến thời điểm những người đứng đầu nghi ngờ và loại bỏ lẫn nhau. Điều tương tự cũng xảy ra khi Mao Trạch Đông qua đời. Lực lượng của ông, bao gồm cả vợ ông, bị bắt và đất nước rơi vào tình trạng hỗn loạn. Nếu không ai biết ai là người tiếp theo thì mọi người đều cho rằng họ có thể là người tiếp theo. Sau đó mọi người đều cảnh giác với những người khác.

Có nguy cơ đất nước sẽ rơi thẳng vào một cuộc tranh giành quyền lực, với nhiều phe phái và lực lượng vũ trang khác nhau đang cố gắng sống sót. Cái giá cho sự yên bình khi để trống người kế nhiệm là cái giá phải trả ngay lập tức. Những con số trên tờ tiền sẽ lớn đến mức nào tùy thuộc vào độ lớn của đất nước. Trung Quốc rất lớn.

Ở đây, tôi sẽ kết nối với nội dung chính của cuốn sách này. Bỏ trống người kế nhiệm vào năm 2022 là điều khiến cuộc thanh trừng quân sự vào năm 2026 trở nên nguy hiểm. Vì ngay từ đầu không có thể hệ kế thừa để lấp vào nên không có ai lấp vào năm vị trí còn trống. Khoảng trống phía trước làm tăng khoảng trống phía sau. Phiên họp toàn thể lần thứ 4 là một sự kiện nằm ở giữa nhân quả đó.

Nhìn xa hơn một chút, nhân quả này sẽ tiếp tục trong hai chương tiếp theo. Trong bối cảnh thiếu vắng thế hệ tiếp theo, các ứng cử viên sinh năm 1960 lần lượt bị đẩy khỏi sân khấu, và các quan chức trẻ sinh năm 1970 đang cẩn thận nổi lên. Những cái tên sinh vào thập niên 1960 như Chen Wenqing và Chen Miner từng được nhắc đến như những ứng cử viên nhưng sau đó lại tàn và những gương mặt trẻ hơn xuất hiện để lấp đầy khoảng trống. Tuy nhiên, họ không được công nhận là người kế nhiệm mà chỉ đơn thuần là những ứng cử viên đang chờ lựa chọn. Chỉ có thể hệ đã thay đổi, nhưng tình trạng lệ thuộc vào ý muốn bất chợt của một người vẫn như cũ.

Và ở cuối tất cả những ứng cử viên đó, có một khoảng trống không được điền tên của bất kỳ ai. Có một khoảng trống được gọi là Hậu Tập Cận Bình. Khoảng trống này chính là câu hỏi mà cuốn sách này sẽ theo đuổi đến cùng. Đất nước sẽ đi về đâu khi một người nắm quyền hoàn toàn để người tiếp theo trống rỗng? Sự im lặng của phiên họp toàn thể lần thứ 4 chính là ngày ghi nhận khoảng trống được tạo ra. Ngày 23 tháng 10 năm 2025. Trong hội trường ở Bắc Kinh, một ghế tương lai đã chính thức bị bỏ trống.

Khi nhìn lại những gì Đặng Tiểu Bình đã xây dựng trong 30 năm qua, tôi cảm thấy sức nặng của Hội nghị Trung ương bốn đã khác. Điều mà thế hệ bước ra từ cơn điên loạn của Cách mạng Văn hóa vô cùng lo sợ là sự tập trung mọi quyền lực vào một người. Họ có những ký ức sống động về thời mà lời nói của Mao Trạch Đông là luật pháp và cuộc sống của hàng chục triệu người bị lung lay bởi lời nói đó. Điểm khởi đầu của hệ thống là cam kết không bao giờ làm điều tương tự nữa. Vì vậy, chúng tôi đã làm một chiếc đồng hồ, chia vị trí và dự đoán trước người kế nhiệm. Đây là những thiết bị ngăn cản một người nắm tay quá lâu hoặc quá nhiều.

Những thiết bị này không hoàn hảo. Có những thỏa thuận giữa các phe phái, những thỏa thuận ngầm và những cuộc tranh giành quyền lực không bao giờ kết thúc. Tuy nhiên, chúng tôi đã làm một điều. Từ Giang Trạch Dân đến Hồ Cẩm Đào, từ Hồ Cẩm Đào đến Tập Cận Bình, quyền lực cao nhất được thông qua mà không đổ máu. Hai sự thay thế hòa bình. Điều này xảy ra hai lần, với một người bước xuống vào một thời điểm nhất định và người tiếp theo bước lên theo một quy trình đã định sẵn. Đối với một nước xã hội chủ nghĩa thì đây là một thành tựu hiếm có. Cuối cùng Liên Xô không thể đạt được điều đó và Triều Tiên chỉ truyền lại nó bằng máu. Trung Quốc chuyển giao quyền lực theo cách không phải máu, cũng không phải máu. Tuy không hào nhoáng nhưng chính

di sản của Đặng Tiểu Bình được cho là sẽ tồn tại lâu dài.

Sự im lặng của tháng 10 năm 2025 gần như là bản án tử hình đối với 30 năm thiết kế đó. Ý định của những người tạo ra thiết bị này đã bị đảo lộn trong tay những người kế thừa nó. Chính nơi có thể thay thế hòa bình giờ đã trống rỗng.

Chính những người bên ngoài Trung Quốc đang theo dõi không gian trống rỗng này nhiều hơn bất kỳ ai khác. Đối với các chiến lược gia ở Washington, thiếu người kế nhiệm không phải là một câu chuyện chính trị trừu tượng. Nó liên quan trực tiếp đến những tính toán xung quanh Đài Loan, chuỗi chỉ huy vũ khí hạt nhân và tốc độ ra quyết định trong các tình huống khủng hoảng. Ở một đất nước mà mọi thứ đều gắn liền với một người, bạn có thể đoán trước điều gì sẽ xảy ra tiếp theo bằng cách đọc vị người đó. Nhưng nếu người đó đột nhiên biến mất, nền tảng của lời tiên đoán sẽ sụp đổ. Đó là lý do các nước láng giềng liên tục đọc lại những chỗ trống trong bản tin phiên họp toàn thể lần thứ 4. Điều này là do khoảng trống không chỉ là vấn đề của Trung Quốc mà còn là vấn đề của tất cả các quốc gia giáp Trung Quốc và bên kia biển.

Sự im lặng của tuyên bố chính thức, hoàn toàn không đề cập đến người kế nhiệm, không phải là một thiếu sót về mặt văn bản. Đó là câu ghi lại rằng mọi quyết định và tương lai của đất nước Trung Hoa vĩ đại đều gắn liền với thời gian sinh học và khát vọng nắm quyền kiểm soát của một người sinh năm 1953. Điều này có nghĩa là vận mệnh của một đất nước gắn liền với nhịp tim của một con người. Chế độ Tập Cận Bình đã bắt đầu nhiệm kỳ bốn nhiệm kỳ liên tiếp hướng tới cột mốc xa xôi là năm 2035, khiến ứng cử viên tiếp theo bị bỏ trống. Khi nó kêu gọi hoàn thành một đế chế công nghệ hùng mạnh hơn bao giờ hết, nó thực sự đã phá hủy tương lai sẽ thay thế nó. Xây dựng một đế chế nhưng không có người kế nhiệm là lựa chọn mà Bắc Kinh đưa ra vào mùa thu năm 2025.

Cánh cửa đóng lại. Trước cánh cửa đóng kín đó, một bản kế hoạch khổng lồ đã được dựng lên: 'Thực hiện cơ bản hiện đại hóa xã hội chủ nghĩa vào năm 2035' và 'Tiêu chuẩn Trung Quốc 2035'. Tăng trưởng kinh tế, khả năng tự lực về chất bán dẫn tiên tiến và trí tuệ nhân tạo cũng như kiểm soát các chuẩn mực toàn cầu. Nghịch lý thay, giấc mơ vĩ đại về việc trở thành một quốc gia hùng mạnh lại trở thành một mục đích cá nhân mà vì nó mà một người sẽ không từ bỏ quyền lực. Bên ngoài nó là bản thiết kế của một đế chế, bên trong nó là cái cớ để cai trị suốt đời. Cùng một tài liệu đã nói hai điều cùng một lúc. Đối với thế giới, tương lai của đất nước, đối với Đảng, sự trường tồn của một con người.

Có một nghịch lý sâu sắc ẩn giấu ở đây. Trung Quốc của năm 2035 mà Tập Cận Bình hình dung là một đất nước nơi ô tô tự lái rong ruổi trên đường, trí tuệ nhân tạo thúc đẩy ngành công nghiệp và robot hình người lấp đầy các nhà máy. Một tương lai nơi mọi thứ đều được dự đoán và kiểm soát liền mạch. Tuy nhiên, đỉnh cao quyền lực đã tạo nên tương lai êm đềm đó thậm chí còn không quyết định được ai sẽ ở bên cạnh anh. Một quốc gia cố gắng kiểm soát chính xác mọi thứ sẽ để lại một biến số ở trung tâm không thể kiểm soát được. Tên của biến là tuổi thọ của một người.

Khi cánh cửa hội trường ở Bắc Kinh mở lại, những cái tên mà giới phân tích tìm kiếm đã không còn ở đó nữa. Khoảng trống đó có lẽ là câu nói lớn nhất mà phiên họp toàn thể 4 người này để lại.

Một dòng chưa viết còn nặng hơn tất cả những dòng đã viết. Ai sẽ thành công tiếp theo? Đối với câu hỏi đó, Trung Quốc trả lời rằng không có ai vào mùa thu năm 2025. Nói chính xác thì tôi trả lời bằng cách không trả lời.

Và vị trí tuyến dụng đó sẽ mang lại điều gì, chưa ai biết được sau cánh cửa đóng kín. Ngay cả Tập Cận Bình cũng không biết. Điều ông đóng lại là cơ hội cuối cùng để đề cử người kế nhiệm, nhưng đồng thời, điều ông mở ra lại là cánh cửa bất định không ai có thể kiểm soát được. Khi bạn đóng một cánh cửa, cánh cửa kia sẽ mở ra.

Một người càng mạnh mẽ thì càng sợ những gì xảy ra tiếp theo. Người kế vị là người sẽ thay thế chính mình, và khi một người được chọn để thay thế chính mình, người đó bắt đầu trở thành con người của ngày hôm qua. Nếu bạn quyết định điều tiếp theo, hiện tại sẽ bị lung lay, và nếu bạn bỏ trống điều tiếp theo, thì sự kết thúc sẽ bị lung lay. Tập Cận Bình đã chọn bây giờ. Vì một hiện tại vững vàng, anh đã mạo hiểm với một tương lai đầy bất ổn. Không ai biết khi nào hóa đơn cho giao dịch đó sẽ đến. Có lẽ nó sẽ không bay được lâu. Nhưng có một điều rõ ràng. Hóa đơn không biến mất, chúng chỉ bị trì hoãn.

Tại Bắc Kinh, tháng 10 năm 2025, một người đã đóng cánh cửa đầu tiên. Cánh cửa thứ hai sẽ tự mở vào ngày anh rời sân khấu. Trên lịch không có ngày nào sẽ diễn ra ngày đó. Và điều nằm ngoài cánh cửa thứ hai đó là lĩnh vực mà các chương còn lại của cuốn sách này sẽ xem xét kỹ lưỡng.

Chương 8 Sinh vào thập niên 60 biến mất, sinh vào thập niên 70

Sổ ghi chép của một phóng viên kỳ cựu có những ghi chú ngắn gọn về ngày hôm đó. Ngày 23 tháng 10 năm 2022, Đại lễ đường Nhân dân Bắc Kinh. Tên của bảy ủy viên Thường vụ Bộ Chính trị mới được viết lần lượt từ trên xuống dưới. Anh ta dùng đầu bút chạy dọc danh sách. Bắt đầu từ trên xuống, viết năm sinh của bạn từng dòng một. Đây là điều mà các phóng viên theo dõi chính trị Trung Quốc lâu năm luôn làm khi nhận được danh sách lãnh đạo mới. Thay vì nhìn xem ai ở trên, trước tiên hãy nhìn xem người ở dưới sinh ra vào năm nào. Lý do là bởi gương mặt trẻ nhất ở cuối hàng sẽ là người bước vào giữa sân khấu sau 10 năm nữa.

Ngày hôm đó ngòi bút của anh đi xuống cuối danh sách rồi dừng lại. Tên ghi trên trục trẻ nhất là Đinh Học Tường (丁薛祥), năm sinh của ông là 1960. Ngay cả ông cũng đã gần sáu mươi. Không có tên trẻ hơn dưới anh ta. Trong sổ còn sót lại một dòng: "Tôi xem danh sách từ trên xuống dưới để tìm thể hệ tiếp theo, xuống hết thì không có thể hệ tiếp theo".

Đó là một câu hỏi bắt đầu bằng một con số duy nhất. Một điểm tuổi ở cuối danh sách. Nhưng điểm đó chính là lối vào một lỗ hổng lớn trong toàn bộ cơ cấu quyền lực của Trung Quốc. Chương này sẽ đưa chúng ta xuống cái hố đó. Đây là câu chuyện về một thể hệ đã biến mất và một thể hệ khác trỗi dậy từ khoảng trống.

1. Hai ổ khóa do Đặng Tiểu Bình làm

Đầu tiên, chúng ta hãy xem xét các quy tắc nên được áp dụng trong giai đoạn này. Bằng cách đó bạn có thể thấy những gì trống rỗng.

Sau khi Mao Trạch Đông qua đời, Đặng Tiểu Bình cố gắng không bao giờ cho phép người khác nắm giữ quyền lực cho đến khi chết. Sự cai trị suốt đời đã dẫn đến thảm họa mang tên Cách mạng Văn hóa. Đặng Tiểu Bình là người đã trực tiếp trải qua thảm họa đó. Thế là anh ta khóa hai ổ khóa vào nguồn điện của mình.

Ổ khóa đầu tiên là tuổi tác. Tên là '7 lên và 8 xuống'. Quy định là nếu ông sáu mươi bảy tuổi khi đại hội đảng được tổ chức, ông sẽ giữ chức vụ của mình một lần nữa, và nếu ông sáu mươi tám tuổi, ông sẽ từ chức mà không có ngoại lệ. Những con số đẩy mọi người đi xa. Lịch quyết định chứ không phải tâm trạng của những người nắm quyền. Đó là một quy tắc thô nhưng rõ ràng.

Khóa thứ hai phức tạp hơn. Nó được gọi là 'Gyeokdaejeong (隔代指定)'. Nó là một công cụ ngăn cản nhà lãnh đạo tối cao hiện tại lựa chọn người kế nhiệm tiếp theo theo sở thích của mình. Những người lớn tuổi tập hợp lại với nhau, đạt được thỏa thuận, bỏ qua một thể hệ và xác định trước người lãnh đạo tiếp theo. Người đang nắm quyền không phải là người kế vị mình mà đang kế thừa người kế vị mình. Khi Hồ Cẩm Đào lên nắm quyền, vị trí này đã được đảm nhiệm từ thời Đặng Tiểu Bình. Việc Tập Cận Bình được lựa chọn làm người kế nhiệm không phải là ý muốn của Hồ Cẩm Đào mà

là sự đồng thuận của thế hệ đi trước.

Nhờ hai ổ khóa này, Đảng Cộng sản Trung Quốc đã có thể bàn giao quyền lực tối cao một cách hòa bình cứ mười năm một lần. Những nước độc tài thay đổi lãnh đạo mà không đổ máu là rất hiếm. Các học giả phương Tây đã nhìn hệ thống này với vẻ ghen tị trong một thời gian. Người tài được xác định trước, đào tạo tại địa phương và rời đi khi đến một độ tuổi nhất định. Đó là một băng chuyền nối tiếp nhau chạy như một cỗ máy.

Điều khiến những ổ khóa này trở nên quan trọng là chúng không phải là luật viết trên giấy. Cả Hiến pháp Trung Quốc lẫn Điều lệ Đảng đều không có cụm từ 7-8. Điều tương tự cũng xảy ra với trận đấu được chỉ định. Nó không được viết ra ở bất cứ đâu, nhưng mọi người đều giữ nó. Bởi vì nó không được viết ra nên nó thực sự vững chắc hơn. Vì không ai có thể khẳng định rằng đó là quy tắc của riêng họ nên không ai có thể phá vỡ nó mà không được phép. Một người thất hứa đang biến tất cả đồng nghiệp của mình thành kẻ thù. Vì thế ổ khóa này là một tục lệ mạnh hơn luật pháp. Và phong tục, không giống như luật pháp, có thể bị phá vỡ một cách âm thầm nếu một người quyết định làm như vậy.

Thời Hồ Cẩm Đào là ví dụ điển hình cuối cùng của việc thực hành này. Tại Đại hội Đảng lần thứ 17 năm 2007, khi nhiệm kỳ của ông còn 5 năm, Hồ Cẩm Đào đã bổ nhiệm Tập Cận Bình và Lý Khắc Cường vào Ủy ban thường vụ. Mọi người đều biết rằng một trong số họ sẽ là số một tiếp theo và người còn lại sẽ là thủ tướng tiếp theo. Người kế vị đã được đưa lên sân khấu từ trước và phải được xác minh trong 5 năm. Thủ tục này, trong đó người nắm quyền tự tay ra mắt người kế vị, là một công cụ tạo sự ổn định từ bên trong, mặc dù nhìn từ bên ngoài nó có vẻ nguy hiểm. Không cần phải xếp hàng chờ đợi nếu bạn biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Cũng có ít lý do hơn để âm mưu.

Vào tháng 10 năm 2022, vành đai dừng lại.

2. Quyết định thứ sáu mươi chín

Năm Đại hội Đảng lần thứ 20 được tổ chức, Tập Cận Bình đã sáu mươi chín tuổi. Theo quy định của điều 7 và 8, anh ta đã quá tuổi giữ chức vụ của mình một lần nữa. Đến lượt tôi phải bước xuống. Tuy nhiên, ông là người thứ ba ngồi vào vị trí Tổng Bí thư. Đó là tiếng ổ khóa đầu tiên bị phá.

Điều thú vị là chiếc khóa không biến mất hoàn toàn. Các quy tắc vẫn còn. Tuy nhiên, hướng ứng dụng đã thay đổi. Tuổi tác được miễn trừ đối với những người trung thành với Tập Cận Bình, còn đối với những người không trung thành, tuổi tác trở thành thanh kiếm.

Cũng tại Đại hội Đảng đó, Trương Ngọc Hà (張又俠) vẫn giữ chức Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương dù đã 72 tuổi. Việc một quân nhân lão thành hơn 70 tuổi vẫn tại vị là đi ngược lại tinh thần 7 lên 8 xuống. Vương Nghị, người phụ trách ngoại giao, cũng trở thành Ủy viên Bộ Chính trị ở tuổi sáu mươi chín. Tuổi tác không phải là trở ngại.

Nhưng quy tắc tương tự lại có tác dụng ngược lại đối với người khác. Thủ tướng Lý Khắc Cường đã sáu mươi bảy tuổi. Nếu bạn 7-8 tuổi, bạn đang ở độ tuổi có thể giữ được vị trí của mình một lần

nữa. Anh lùi lại. Wang Yang, Chủ tịch Hội nghị Hiệp thương Chính trị Nhân dân Toàn quốc, người từng là thành viên chủ chốt của Đoàn Thanh niên Cộng sản, hay gọi tắt là Đoàn Thanh niên Cộng sản, cũng bị loại hoàn toàn khỏi ban lãnh đạo ở cùng độ tuổi. Cả hai đều không phải là người của Tập Cận Bình.

Sự ra đi của Lý Khắc Cường có ý nghĩa đặc biệt. Ông trở thành Ủy viên Thường vụ cùng lúc với Tập Cận Bình, thậm chí từng bị coi là đối thủ của Tập Cận Bình. Trên cương vị thủ tướng, ông phụ trách kinh tế và thường lên tiếng nhấn mạnh đến sức sống của thị trường. Nó khác với chính sách do nhà nước lãnh đạo của Tập Cận Bình. Việc anh ấy bước xuống dù không bị bắt ở tuổi 7, 8 cho thấy chính dòng dõi chứ không phải tuổi tác đã đẩy anh ấy ra ngoài. Và vào tháng 10 năm 2023, bảy tháng sau khi từ chức thủ tướng, Lý Khắc Cường qua đời vì một cơn đau tim đột ngột. Tôi đã sáu mươi tám tuổi. Người ta nói rằng quy mô của đám đông tụ tập trước cái chết của ông đã khiến chính quyền lo lắng trong một thời gian. Người ta giải thích rằng niềm khao khát về con đường đã biến mất được thể hiện theo cách đó.

Không phải các quy tắc đang lọc mọi người, mà là mọi người đang bắt đầu lọc các quy tắc. Tuổi tác không còn là cái khóa trung lập mà đã trở thành căn cứ để quyết định giữ ai, buông ai. Kết quả được thể hiện rõ ràng qua các con số. Độ tuổi trung bình của 24 ủy viên Bộ Chính trị Trung ương được lựa chọn tại Đại hội Đảng lần thứ 20 là 63,6 tuổi. Nó cao hơn bất kỳ cơ quan chính trị nào khác trong lịch sử.

Hãy so sánh con số này cao đến mức nào. Độ tuổi trung bình của Bộ Chính trị khóa 16, nhiệm kỳ đầu tiên của Hồ Cẩm Đào, là 60,7 tuổi. Nhiệm kỳ thứ hai của Hồ Cẩm Đào, nhiệm kỳ thứ 17, là 61,8 tuổi, nhiệm kỳ đầu tiên của Tập Cận Bình, nhiệm kỳ thứ 18, là 61,2 tuổi, và nhiệm kỳ thứ hai của Tập Cận Bình, nhiệm kỳ thứ 19, là 62,5 tuổi. Con số vốn đang tăng dần từng chữ số một, bỗng nhảy vọt lên khi đạt đến chữ số thứ 20. Nếu chỉ xét riêng bảy thành viên Ban Thường vụ, ở thời kỳ đỉnh cao quyền lực thì độ tuổi trung bình là 65,2 tuổi. Mọi người trên sân khấu đều cùng nhau già đi.

Ổ khóa thứ hai bị hỏng.

Một sự thay đổi sâu sắc hơn cả việc tuổi tác ngày càng tăng là việc phá khóa thứ hai, Gyukdaeijeong. Và đây là cốt lõi của chương này.

Theo quy định của việc chỉ định thế hệ tiếp theo, thế hệ tiếp theo đã được đảm nhận sẽ phải đứng trên sân khấu vào năm 2022. Ở Trung Quốc đã có tên cho thế hệ tiếp theo. Đây là 'thế hệ thứ 6'. Đề cập đến các chính trị gia sinh vào những năm 1960. Nếu Tập Cận Bình là thế hệ thứ 5 thì những người nối tiếp ông lãnh đạo Trung Quốc vào đầu những năm 2030 là thế hệ thứ 6.

Người đứng đầu thế hệ thứ sáu này là Hồ Xuân Hoa. Bạn không thể nói về thế hệ thứ 6 nếu không có anh ấy. Hồ Xuân Hoa từng là Ủy viên Bộ Chính trị Trung ương tại Đại hội Đảng lần thứ 18 và 19. Việc vào Bộ Chính trị hai lần liên tiếp là không bình thường. Điều đó có nghĩa là anh ấy là ứng cử viên số một tiếp theo. Ông làm việc ở Tây Tạng và học hỏi mọi thông tin chi tiết về chính quyền ở các tỉnh Quảng Đông và Hà Bắc nghèo khó. Đó là một tầng lớp chính thống lớn lên dựa

trên Đoàn Thanh niên Cộng sản. Nhiều nhà quan sát đã coi ông là gương mặt tiếp theo sau Tập Cận Bình.

Sự nghiệp của Hu Chun-hwa là một ví dụ về cách hệ thống chỉ định của Cảnh Sát đào tạo con người. Sinh ra trong một gia đình nông dân nghèo ở Hồ Bắc, anh vào Đại học Bắc Kinh và tình nguyện làm việc ở Tây Tạng ngay khi tốt nghiệp. Sau gần 20 năm làm việc trên một cao nguyên nơi không khí loãng, tôi có biệt danh là 'Tibetan Tong'. Sau đó, ông giữ chức Bí thư thứ nhất Trung ương Đoàn Thanh niên Cộng sản và lãnh đạo tổ chức này ở cấp quốc gia, ở tuổi 44, ông trở thành lãnh đạo tỉnh Hà Bắc và lập kỷ lục là người trẻ nhất trưởng thành vào thời điểm đó. Ông quay trở lại tỉnh Quảng Đông và điều hành một tỉnh có nền kinh tế lớn nhất Trung Quốc. Sự nghiệp của ông trải dài từ các vấn đề khu vực và trung ương, ngoại vi và cốt lõi, hành chính và chính phủ. Anh ta đi theo khóa học trong sách giáo khoa mà hệ thống đã lên kế hoạch cho người lãnh đạo tiếp theo.

Tại Đại hội Đảng năm 2022, Hồ Xuân Hoa đã 59 tuổi. Đây là thời điểm tốt nhất cho các chính trị gia. Có nhiều kỳ vọng rằng ông sẽ được thăng chức thành ủy viên thường vụ. Kết quả hoàn toàn ngược lại. Thay vì trở thành Ủy viên Thường vụ, ông thậm chí còn bị đẩy ra khỏi danh sách 24 ủy viên Bộ Chính trị. Ông bị giáng xuống thành Ủy viên Trung ương bình thường. Anh ta bị giáng chức từ ứng cử viên số một tiếp theo xuống thành một trong hàng trăm người. Như thể người đứng trên sân khấu bị đẩy ra phía sau khán giả.

Không chỉ có Hồ Xuân Hoa. Trước anh ta, một người cầm chuẩn thế hệ thứ sáu khác, Sun Zhengcai, đã bị thanh trừng vì tội tham nhũng và nhận bản án chung thân. Ông từng giữ chức Bí thư Thành ủy Trùng Khánh và được coi là thế hệ tiếp theo cùng với Hồ Xuân Hoa. Sự sụp đổ của Tôn Chính Tài sớm hơn Hồ Xuân Hoa 5 năm, và phương pháp của ông ta còn thô bạo hơn. Năm 2017, chỉ vài tháng trước Đại hội Đảng 19, ông bất ngờ trở thành đối tượng điều tra. Bị khai trừ khỏi đảng và bị tù chung thân ngay sau đó. Mọi người đây tham vọng trong đảng đều đứng nhìn ứng cử viên số một thế hệ tiếp theo vào tù. Bản thân khung cảnh đó đã là một tín hiệu. Vị trí người kế nhiệm không phải là một vinh dự mà là dấu hiệu cho thấy bạn có thể trở thành mục tiêu.

Sun Zhengcai và Hu Chunhua, hai chính trị gia có ảnh hưởng sinh vào đầu những năm 1960, đã biến mất như thế. Một người vào tù, một người đi về phía sau khán giả. Khi bạn đặt cả hai lại với nhau, một điều sẽ trở nên rõ ràng. Thực tế là cả hai trụ cột của thế hệ thứ 6 đã sụp đổ. Nếu việc chỉ định kép hoạt động bình thường, một trong hai người này sẽ kế nhiệm Tập Cận Bình. Bây giờ cả hai người họ đã biến mất, ghế tiếp theo trống.

Đây là con số thú vị nhất trong chương này. Trong số 24 ủy viên Bộ Chính trị được bầu tại Đại hội Đảng lần thứ 20, không có một người nào sinh vào giữa đến cuối những năm 1960, tức là lúc đó dưới 57 tuổi. Thậm chí không có một người.

Chúng ta hãy xem ý nghĩa của khoảng trống này. Giả sử Tập Cận Bình nắm quyền thêm 10 năm nữa. Trong trường hợp đó, việc người lên nắm quyền vào cuối thập kỷ này sẽ khoảng 57 tuổi vào năm 2022 là điều đương nhiên. Đó là bởi vì 10 năm nữa, ông ấy sẽ bước sang tuổi sáu mươi bảy và sẽ ở độ tuổi mà ông ấy sẽ ở đỉnh cao quyền lực. Tuy nhiên, nhóm tuổi đó hoàn toàn bị bỏ trống

trong Bộ Chính trị. Không gian nơi các diễn viên sẽ lên sân khấu tiếp theo đang chờ đợi trước đó trống rỗng.

Một số thành viên thuộc thế hệ thứ 6, chẳng hạn như Lu Hao (陸昊) và He Junke (賀軍科), từng là bí thư đầu tiên của Ban Chấp hành Trung ương Đoàn Thanh niên Cộng sản, đã tìm cách có được tên tuổi của mình trong Ban Chấp hành Trung ương, nhờ đó duy trì được danh tiếng của họ. Tuy nhiên, thời đại của thế hệ thứ sáu của các chính trị gia đa năng lớn lên sau lưng các phe phái đã chấm dứt. Ở khóa thứ hai, được gọi là Gyeokdaejeong, gần như ngừng hoạt động khi người điền vào nó biến mất.

3. Những khuôn mặt bước lên từ dưới sân khấu

Nếu dừng câu chuyện ở đây thì bạn mới chỉ nhìn thấy một nửa. Bởi vì chúng ta chỉ nhìn thấy người biến mất, không nhìn thấy người đi lên. Trong khi thế hệ thứ 6 trên sân khấu đang trống rỗng thì một thế hệ hoàn toàn khác lại xuất hiện với tốc độ đáng báo động bên dưới sân khấu.

Thế hệ này được gọi là “sinh vào những năm 1970” hoặc “sau 70” ở Trung Quốc. Họ chưa bước vào trung tâm quyền lực như Thường vụ hay Bộ Chính trị. Tuy nhiên, một số lượng lớn trong số họ đã lọt vào Ủy ban Ứng cử Trung ương, đây là danh sách nhân tài sơ bộ của đảng. Shi Guanhui, Yang Jinbai, Lian Maojun, Wu Hao, Liu Jie, Liu Chang, Xia Linmao, Tan Weizhong, và một phụ nữ, Guo Ningning (郭寧寧). Hơn hai mươi cái tên như vậy xuất hiện cùng một lúc. Những cái tên này xa lạ với những người đọc danh sách. Bởi vì ông không phải là một ngôi sao chính trị nổi tiếng toàn quốc.

Chỉ cần nhìn vào một vài cái tên cũng có thể thấy được kết cấu của thế hệ này. Thạch Quang Huy sinh năm 1970, học ngành kỹ thuật an toàn, làm quản lý ở Thượng Hải và giữ chức phó bí thư tỉnh Thanh Hải. Yang Jinbai nguyên là chuyên gia hàng không, từng học tại Đại học Hàng không và Hàng không Bắc Kinh, phụ trách Khu tự trị dân tộc Choang Quảng Tây. Tan Weizhong theo học chuyên ngành kỹ thuật hóa học và có nhiều kinh nghiệm làm việc tại công ty hóa dầu lớn nhất Trung Quốc. Quách Ninh Ninh có nhiều kinh nghiệm về tài chính và từng xử lý nền kinh tế của tỉnh Phúc Kiến. Khi bạn đặt các sơ yếu lý lịch cạnh nhau, ngôn ngữ của các quy trình, con số và ngành chữ không phải khẩu hiệu chính trị sẽ trôi chảy. Đây không phải là những người lớn lên tranh giành lộ trình trong phòng họp mà là những người đến hiện trường vận hành thiết bị và họp ngân sách.

Nhóm hậu 70 này có một điểm chung khác biệt. Hầu như tất cả đều đến từ lĩnh vực khoa học và kỹ thuật. Họ không phải là những người nghiên cứu khoa học chính trị, luật hay lịch sử, mà là những người học chuyên ngành kỹ thuật hóa học, máy móc, hàng không vũ trụ và khoa học vật liệu. Trong số 171 thành viên của Ủy ban Ứng cử Trung ương khóa 20, tất cả trừ một người đều tốt nghiệp khoa học và kỹ thuật. 170 trên 171 người. Đây là một con số khó có thể coi là sự trùng hợp.

Có một từ dành cho những người này. ‘Technocrat’, trong tiếng Hàn, là một quan chức kỹ thuật về khoa học và kỹ thuật. Đây không phải là người thống trị sân khấu bằng tài hùng biện chính trị mà

là người làm việc với những con số, quy trình và dữ liệu. Đây là những người giỏi điều hành một nhà máy địa phương, lập ngân sách cho một viện nghiên cứu và lên kế hoạch cho tuyến đường sắt cao tốc.

Sự thay đổi này đã không xảy ra trong một thế hệ. Nếu bạn theo dõi trình độ học vấn của các thành viên Bộ Chính trị đã thay đổi như thế nào, bạn có thể thấy một xu hướng. Từ ngày 16 đến ngày 19, Bộ Chính trị bao gồm sự kết hợp của những người thuộc các ngành khoa học xã hội và nhân văn và những người thuộc các ngành khoa học và kỹ thuật. Đến thế hệ thứ 20, số người có bằng tiến sĩ đã tăng lên 10 người, hay 42%. Và chuyên ngành của những bác sĩ đó tập trung vào nghiên cứu thực tế như khoa học, kỹ thuật, kinh tế và hành chính công. Không phải những người đi sâu vào lý luận chính trị hay triết học mà chính những người nắm vững khoa học đo lường, tính toán, thiết kế mới vươn lên được cấp bậc quyền lực cao nhất. Tầng lớp nhân văn cũ, những người giỏi đấu tranh phe phái và hùng biện chính trị, đã bị loại bỏ, và vị trí của họ được lấp đầy bởi những người xử lý các con số, công nghệ và dữ liệu hành chính.

Tại sao họ phải như thế này? Câu trả lời đã được viết trên lá cờ được kéo lên bởi Đại hội Đảng lần thứ 20. 'Một quốc gia thịnh vượng nhờ giáo dục' là khẩu hiệu xây dựng một quốc gia thông qua khoa học, công nghệ và giáo dục. Sự lãnh đạo của Tập Cận Bình đã tuyên bố rằng họ sẽ đặt sự đổi mới làm trung tâm của việc xây dựng đất nước. Trong thời đại mà Mỹ chặn đứng công nghệ tiên tiến, Trung Quốc đang khao khát tạo ra công nghệ của riêng mình để tồn tại. Điều cần thiết ở một người lãnh đạo một đất nước như vậy không phải là kỹ năng đối phó với các phe phái mà là khả năng xử lý công nghệ.

Đây là bức tranh từ năm 2022. Thế hệ thứ 6 biến mất từ trên cao, và các quan chức khoa học kỹ thuật sau 70 tuổi đến từ bên dưới. Nhưng không có cầu nối giữa hai dòng tuổi này. Giữa thế hệ thứ 6 đã biến mất và thế hệ thứ 70 đang trỗi dậy, một khoảng trống rộng lớn và nguy hiểm đang mở ra.

Hãy để tôi chỉ ra vị trí của khoảng trống này trên trục thời gian mà cuốn sách này hướng tới. Việc để trống thế hệ thứ 6 vào năm 2022 có vẻ như là kết quả của sự thay đổi nhân sự. Tuy nhiên, khoảng trống đó lại trở thành ngòi nổ cho một sự cố bùng nổ bốn năm sau đó. Bởi khi quân đội sụp đổ vào năm 2025 và 2026, sẽ không có thế hệ trung lưu nào chịu đựng cú sốc. Trong một cơ cấu bình thường, ngay cả khi giới lãnh đạo quân sự bị lung lay, các chính trị gia thế hệ thứ 6 cũng sẽ ủng hộ tình hình chính trị. Nhưng chiếc bệ đó đã bị dỡ bỏ vào năm 2022. Nếu một cây cột đỡ sập trong một ngôi nhà mà trước đó đã bị dỡ bỏ bệ, toàn bộ ngôi nhà sẽ rung chuyển. Quyết định để trống người kế nhiệm chính là nguyên nhân khiến cuộc thanh trừng quân đội trở thành sự kiện nguy hiểm như vậy. Nguyên nhân là vào năm 2022, và mối nguy hiểm được bộc lộ vào năm 2026.

4. Mọi người lấp chỗ trống vào mùa thu năm 2025

Phải ba năm sau, hình dáng của khoảng trống mới trở nên rõ ràng. Từ ngày 20 đến ngày 23 tháng 10 năm 2025, Phiên họp toàn thể lần thứ 4 Ban Chấp hành Trung ương khóa 20, hay gọi đơn giản là Phiên họp toàn thể lần thứ 4, đã được tổ chức tại Bắc Kinh.

Không khí phiên họp toàn thể lần thứ 4 đẫm máu. Mười một thành viên ủy ban trung ương có mâu thuẫn với lãnh đạo đảng về chính sách hoặc có liên quan đến tham nhũng đã bị sa thải cùng một lúc. Trong số đó, quân đội bị thiệt hại nặng nề. Chính tướng lĩnh cấp cao, trong đó có Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương Hà Vệ Đông và Cục trưởng Cục Công tác Chính trị Miêu Hoa, đã bị trục xuất hàng loạt. Cốt lõi của bộ chỉ huy quân sự là trống rỗng.

Manh mối tiếp theo trong chương này là ai đã lấp đầy chỗ trống. Chúng ta hãy nhìn vào tên của bảy người mới được bổ nhiệm vào Ban Chấp hành Trung ương theo quy định của điều lệ đảng. Yu Huiwen, Thứ trưởng Bộ Sinh thái và Môi trường, Mã Hán Thành, Phó Bí thư Tỉnh ủy Quý Châu, Vương Kiến, Thứ trưởng Tỉnh Liêu Ninh, Vương Thực, Giám đốc Ban Công tác Mặt trận Thống nhất tỉnh Quảng Đông, Vương Vĩnh Hồng, Giám đốc Cơ quan Quản lý Thể chế Nhà nước, Vương Đình Khải (王庭凱), Bí thư Ủy ban Kỹ luật Đảng Thành phố Thiên Tân, và Vương Tân Vệ (王新偉), Tỉnh trưởng tỉnh Liêu Ninh.

Chỉ riêng cái tên thôi đã có vẻ khô khan. Tuy nhiên, nếu bóc ra một lớp, bạn có thể thấy hoa văn đồng đều. Môi trường, chính quyền địa phương, phó trưởng, đoàn kết, kỷ luật, tăng trưởng. Đây đều là những người đã âm thầm điều hành công việc của chính quyền địa phương và các bộ ngành. Không phải là một ngôi sao chính trị quốc gia. Đó không phải là dấu hiệu của bất kỳ phe phái nào. Yu Huiwen là một chuyên gia trong lĩnh vực môi trường, còn Wang Xi là một cựu nhà khoa học nghiên cứu khoa học vật liệu. Ủy ban Toàn thể Bốn người đã lấp đầy các chỗ trống trong bộ chỉ huy quân sự bằng các quan chức kỹ thuật thực tế chứ không phải các chính trị gia. Xu hướng hậu 70, chỉ xuất hiện trong danh sách vào năm 2022, đã bắt đầu chiếm một tầng quyền lực thực sự vào năm 2025.

Có thể là trùng hợp ngẫu nhiên khi 5 trong số 7 họ được thăng chức đều là Vương. Nhưng ngoài sự trùng hợp đó, còn có một điều không phải ngẫu nhiên. Vấn đề là không ai trong số bảy người có bất kỳ quyền lực chính trị nào dưới danh nghĩa của họ. Yuhuiwen không có cách nào rời khỏi Bộ Môi trường và thành lập liên minh với các bộ khác. Mã Hán Thành không có cách nào mở rộng ảnh hưởng ra ngoài Quý Châu. Họ chỉ được phân công làm việc trong ngăn tương ứng của mình. Một bức tường đứng giữa mỗi khan. Những vị trí trống đã được lấp đầy, nhưng những người đảm nhận những vị trí đó lại là những người không được sinh ra để nắm tay nhau. Sân khấu chật kín nhưng không có băng nhóm nào được thành lập trên sân khấu.

Cũng có một tiêu chuẩn mới để biện minh cho việc bổ nhiệm này. 'Neungsangneungha (能上能下)' là nguyên tắc tăng giảm tùy theo khả năng. Ở nơi ổ khóa của lứa tuổi 7-8 bị phá vỡ, một nguyên nhân mới gọi là năng lực đã được đặt ra. Logic là sử dụng con người dựa trên việc họ có thể hoàn thành công việc hay không, bất kể họ là Đoàn Thanh niên Cộng sản hay Bang Thượng Hải. Ít nhất là trên bề mặt nó là như vậy.

5. Tài năng để làm gì?

Phiên họp toàn thể bốn người có mục đích rõ ràng là nâng cao những người này. Trong phần này, tôi sẽ thay đổi kết cấu trong giấy lát và trước tiên hãy trình bày bức tranh toàn cảnh trong một câu, sau đó xây dựng bằng chứng.

Bức tranh lớn là thế này. Trung Quốc hiện đặt cược sự sống còn của quốc gia mình vào sự độc lập về công nghệ và huy động những người ở độ tuổi 70 về khoa học và kỹ thuật làm binh sĩ để chiến đấu trong cuộc chiến đó.

Hãy xây dựng một nền tảng. Phiên họp toàn thể bốn người đã kết thúc phiếu báo cáo về Kế hoạch 5 năm lần thứ 14, kết thúc vào năm 2025, và thông qua đề cương của Kế hoạch 5 năm lần thứ 15 (2026-2030), sẽ bao gồm 5 năm tiếp theo. Chế độ của Tập Cận Bình xác định thế giới hiện nay là “sự thay đổi trăm năm”, một sự thay đổi lớn lần đầu tiên sau 100 năm. Phá bỏ sự phong tỏa công nghệ của Mỹ được xác định là động lực cơ bản cho sự phát triển đất nước.

Những con số thể hiện ý chí. Chúng ta sẽ tăng tỷ lệ đầu tư vào nghiên cứu và phát triển quốc gia lên hơn 3,8% tổng sản phẩm quốc nội (GDP) vào năm 2030. Trí tuệ nhân tạo (AI), máy tính lượng tử, chất bán dẫn tiên tiến, nền kinh tế tầm thấp, hàng không vũ trụ, lái xe tự động, robot hình người. Chúng tôi đã hoàn thiện lộ trình tích cực để nhóm các lĩnh vực này thành 8 ngành công nghiệp mới nổi và 9 ngành công nghệ cao chủ chốt trong tương lai, đồng thời tiếp thu các công nghệ gốc. Cuối cùng, có một mục tiêu mang tên ‘Tiêu chuẩn Trung Quốc 2035’. Kế hoạch này nhằm nâng cao tiêu chuẩn công nghiệp và khả năng cạnh tranh công nghệ của Trung Quốc lên mức bá chủ thế giới vào năm 2035.

Tôi nghĩ về người sẽ điều hành đất nước này. Đây là người sẽ lãnh đạo công việc tăng năng suất của các nhà máy bán dẫn, đặt ngân sách cho các viện nghiên cứu lượng tử và cung cấp điện cho các trung tâm dữ liệu AI. Khả năng đọc thuộc lòng tư tưởng chính trị là vô ích đối với loại công việc này. Bạn cần những bàn tay biết hóa học, vật lý và kế toán. Đây là lý do tại sao các quan chức khoa học và kỹ thuật sau 70 như Shi Guanhui, Tan Weizhong và Wang Xinwei được mời lên sân khấu. Cuộc chiến tranh giành độc lập về công nghệ đã phát huy hết khả năng của họ.

Thuật ngữ đề cập đến điều này là “kiểu hệ thống quốc gia mới”. Đó là một hệ thống tập hợp tất cả các nguồn lực và quyền lực của đất nước vào trung tâm và đổ chúng theo một hướng. Giống như nền kinh tế kế hoạch xã hội chủ nghĩa cũ, các nguồn lực được phân bổ từ trên cao, nhưng lần này mục tiêu không phải là thép và ngũ cốc mà là chất bán dẫn và thuật toán. Theo hệ thống này, các nhà kỹ trị sau 70 đã trở thành những người lao động cực kỳ hữu ích.

Có một logic rõ ràng cho chính sách nhân tài này. Chúng ta phải thừa nhận logic đó và tiếp tục. Hoa Kỳ đang ngăn chặn việc xuất khẩu thiết bị bán dẫn tiên tiến, cắt đứt việc sử dụng phần mềm cốt lõi và trói buộc các đồng minh của mình để tạo ra một cuộc bao vây công nghệ. Để vượt qua sự phong tỏa này, công nghệ phải được tạo ra từ đầu đến cuối trong nước. Thiết kế, thiết bị, vật liệu và nhân lực phải được phát triển nội bộ. Người lãnh đạo công việc không nên là một chính trị gia có kỹ năng diễn thuyết ngoại giao mà là một kỹ sư có thể chỉ ra những điểm nghẽn trong quy trình và xác định nơi đầu tư quỹ nghiên cứu. Sự lựa chọn nhân tài của Tập Cận Bình là câu trả lời hợp lý cho nỗi

tuyệt vọng này. Ít nhất, điều này đúng khi chỉ xem xét một mục tiêu: độc lập về công nghệ.

Vấn đề là câu trả lời hợp lý đó để lại những thiệt hại thảm khốc ở các lĩnh vực khác. Khi chúng tôi chọn những người hiểu rõ về công nghệ, những người hiểu biết về chính trị đã biến mất. Một khi bạn đã có một nhóm giỏi tuân theo mệnh lệnh thì sẽ không còn người tiếp theo ra lệnh nữa. Một lựa chọn làm tăng hiệu quả ở một bên đã tạo ra khoảng trống ở phía bên kia. Đây chính là gốc rễ kinh tế của nghịch lý mà chương này sẽ trình bày. Các mục tiêu về an ninh và công nghệ đã lấn át nhiệm vụ chính trị của người kế nhiệm.

6. Lòng trung thành và năng lực, trên hai mặt

Tuy nhiên, những công nhân này có một vấn đề khó giải quyết. Bài tập về nhà này sẽ quyết định số phận của thế hệ sau 70.

Đức tính đầu tiên cần có ở họ là năng lực. Theo nguyên tắc làm tốt hơn làm tốt, những người ở độ tuổi 70 phải đạt được kết quả đi đầu trong nền kinh tế thực và ngành công nghệ cao. Nếu không làm được thì đi xuống. Nếu lợi nhuận giảm, nếu khoản đầu tư bị lãng phí hoặc nếu dự án bị trì hoãn, bạn sẽ mất vị thế. Đây là một thế hệ tồn tại chỉ nhờ vào khả năng.

Tuy nhiên, khả năng đó chỉ được phép trên quỹ đạo hẹp. Đức tính thứ hai là quỹ đạo trung thành với riêng Tập Cận Bình. Bản tin phiên họp toàn thể lần thứ 4 liên tục kêu gọi toàn đảng, toàn quân đoàn kết chặt chẽ hơn quanh trung tâm đảng với đồng chí Tập Cận Bình làm nòng cốt, đồng thời bổ sung các chức vụ bị thanh trừng tham nhũng. 'Lãnh đạo tập trung, thống nhất (集中統一領導)' là nguyên tắc tập trung quyền lực vào một người, Tập Cận Bình, và lãnh đạo ông ta một cách thống nhất. Không có chỗ cho quyền tự chủ hoặc phân cấp của Bộ.

Nếu tôi vẽ một bức tranh về hoàn cảnh của mọi người sau tuổi 70, nó sẽ như thế này. Hai sợi dây mỏng được treo cạnh nhau. Một dòng là năng lực, dòng còn lại là lòng trung thành. Nếu bạn rơi khỏi ranh giới năng lực, bạn sẽ rơi vào tình trạng bất tài. Nếu bạn rơi khỏi dòng trung thành, bạn sẽ bị coi là nguy hiểm và bị thanh trừng. Họ chỉ có thể đi trong khoảng trống hẹp giữa hai đường. Chúng tôi phải thể hiện khả năng chứ không phải tham vọng. Tôi phải làm tốt công việc của mình nhưng không được tạo ra sức mạnh.

Việc đi trên dây này thể hiện như thế nào trong cuộc sống hàng ngày? Giả sử sau những năm 1970, ông đã biến khu phức hợp công nghiệp của tỉnh mình thành cơ sở bán dẫn đẳng cấp thế giới. Kết quả rất rõ ràng. Việc làm tăng, doanh thu thuế tăng và chúng tôi nhận được lời khen ngợi từ chính quyền trung ương. Tuy nhiên, nếu thành công đó tỏa sáng quá rực rỡ thì sẽ trở nên khó khăn. Thời điểm anh trở thành một quan chức ngôi sao thu hút sự chú ý của cả nước, anh bắt đầu bị coi là một mối đe dọa tiềm tàng. Vì thế họ phải thành công nhưng một cách lặng lẽ. Thay vì giữ bóng cho riêng mình, bạn phải lật nó lên trên. Mọi thành tựu đều phải được ghi nhận bởi sự lãnh đạo của Tập Cận Bình và Ban Chấp hành Trung ương Đảng. Đồng thời, khi chứng minh năng lực của mình, con người phải không ngừng xóa bỏ bản thân để năng lực của mình không tích lũy thành sức mạnh của chính mình. Đó là một sự mâu thuẫn kỳ lạ. Bạn nên làm việc tốt hơn bất kỳ ai khác, nhưng bạn

không nên được nhớ đến như một người giỏi trong công việc.

Trong lịch sử đã có những trường hợp tương tự. Các nhà kỹ trị mà Trung Quốc đã nuôi dưỡng trong những năm 1980 và 1990 đã tạo ra khuôn khổ của đất nước bằng cách xây dựng các con đập và nhà máy điện. Một số người trong số họ đã sử dụng chiến công của mình để trở thành những người khổng lồ về chính trị. Nó bắt đầu với công nghệ và chuyển sang quyền lực. Tuy nhiên, đối với những người ở độ tuổi 70, bước thứ hai bị chặn. Công nghệ được cho phép nhưng cầu nối quyền lực đã bị đứt. Ngay cả trong số những nhà kỹ trị giống nhau, tình hình hiện nay cũng khác với những nhà kỹ trị của thế hệ trước. Các thế hệ trước lấy công nghệ làm thang đi lên quyền lực, còn thế hệ hiện tại lấy công nghệ làm xiềng xích đi lên quyền lực.

Tại thời điểm này, sự khác biệt quan trọng giữa thế hệ thứ 6 và 70 năm sau đã lộ rõ. Thế hệ thứ 6 mất tích có phe phái. Hu Chunhua là trung tâm của mạng lưới quốc gia được gọi là Đoàn Thanh niên Cộng sản. Mạng lưới vừa là sức mạnh nuôi dưỡng ông vừa là mối đe dọa tiềm tàng đối với Tập Cận Bình. Điều này là do một chính trị gia với chính người dân của mình có thể trở thành đầu mối độc lập bất cứ lúc nào.

Sự trở trêu của lịch sử nằm ở đây. Bản thân Tập Cận Bình là sản phẩm của bè phái và chủ nghĩa bảo trợ. Ông là con trai của nhà cách mạng Tập Trọng Huân và là thành viên của nhóm cách mạng thế hệ thứ hai được gọi là 'Đảng của Hoàng tử'. Gia đình, những mối quan hệ và mối quan hệ đã đẩy anh lên nấc thang quyền lực. Những gì ông ta làm sau khi lên nắm quyền là tước bỏ chính cơ chế đã nuôi dạy ông ta khỏi thế hệ tiếp theo. Người trèo lên dây đã cắt đứt dây của những người đi theo mình. Như thế con đường mà anh ấy yêu thích đã bị chặn lại đối với đàn em của mình. Trong nền chính trị độc tài, việc ai đó đạp thang xuống sau khi đã leo lên không phải là điều hiếm gặp. Tuy nhiên, Tập Cận Bình đã nhắm tới cả một thế hệ.

Đó không phải là trường hợp sau 70. Chúng nằm rải rác hoàn toàn. Mỗi người chỉ sử dụng quyền hạn của mình trong lĩnh vực chuyên môn và trong khu vực của mình. Yu Hui Wen của Bộ Môi trường hiểu biết về môi trường. Liaoning Wang Xinwei biết Liaoning. Tuy nhiên, con đường tạo dựng lực lượng toàn quốc bằng cách chung tay, liên kết với quân đội, các cơ quan kiểm soát tư tưởng đã bị chặn ngay từ đầu. Đây là những chấm rải rác. Nó là một cấu trúc được thiết kế để ngăn chặn các dấu chấm kết nối với các đường thẳng.

Ở đây có thể giải thích một chiều. Và tôi sẽ không tránh cách giải thích đó. Tập Cận Bình sợ một ông trùm lớn lên sẽ thách thức quyền lực tuyệt đối của mình. Vì vậy chúng tôi cố tình chia sức mạnh thành từng phần nhỏ. Sau 70 tuổi, ông được phép sử dụng khả năng của mình bao nhiêu tùy thích, nhưng tham vọng chính trị của ông đã bị cắt đứt trước khi ông kịp trưởng thành. Những người thực thi có năng lực được chào đón, nhưng những đối thủ cạnh tranh trong tương lai thì không được phép. Cuộc đi bộ trên dây này không phải là điều mà những người ở độ tuổi 70 tự mình lựa chọn. Đây là sân khấu được thiết kế như trên.

7. Vòng eo rộng

Bây giờ danh tính của cái lỗ mà chương này nhìn thấy lần đầu tiên đã được tiết lộ. Mặt sau cơ cấu quyền lực của Trung Quốc đã bị phá vỡ.

Sự tương tự với cơ thể là như thế này. Đứng đầu là một lãnh đạo cấp cao già nua. Tập Cận Bình sinh năm 1953. Độ tuổi trung bình của 7 thành viên Ban Thường vụ là 65,2 tuổi và độ tuổi trung bình của 24 thành viên Bộ Chính trị là 63,6 tuổi. Có một quan chức đang công tác đã ngoài 70 vừa mới đến trên cầu. Tuy nhiên, không có phần thắt lưng nổi đầu và chân, tức là thế hệ thứ 6. Nó hoàn toàn trống rỗng.

Bạn có thể thấy tại sao lỗ hổng này lại nguy hiểm nếu tính năm 2027. Đại hội Đảng lần thứ 21 sẽ được tổ chức vào năm 2027. Khi đó, độ tuổi trung bình của các ủy viên thường vụ dự kiến sẽ lên tới 70,3 tuổi. Dự kiến 24 ủy viên Bộ Chính trị sẽ đạt 68,6 tuổi và Ban Bí thư Trung ương dự kiến đạt 68,3 tuổi. Nếu thậm chí các yêu cầu tối thiểu là 7 và 8 được áp dụng, hầu hết các lãnh đạo cấp cao hiện nay đều đã ở độ tuổi phải từ chức.

Một trọng lượng khác sẽ chồng lên nhau vào năm 2027. Năm đó đánh dấu kỷ niệm 100 năm thành lập Quân đội Giải phóng Nhân dân. Mục tiêu nâng quân đội lên đẳng cấp thế giới dịp kỷ niệm 100 năm thành lập quân đội đã bị đe dọa từ lâu. Tuy nhiên, trung tâm chỉ huy quân sự trống rỗng do các cuộc thanh trừng hàng loạt vào năm 2025 và 2026. Quân ủy Trung ương ban đầu là một cơ quan có bảy người, nhưng năm vị trí trong số đó trống rỗng hoặc bị lung lay. Quân đội đang kỷ niệm 100 năm vinh quang với hơn một nửa số vị trí chỉ huy trống rỗng. Vấn đề cơ cấu quyền lực của những cái đầu già, những vòng eo trống rỗng đang lặp lại ở khu vực nhạy cảm nhất là quân đội.

Nếu bạn bước xuống, ai sẽ thay thế bạn? Trong một hệ thống bình thường, thế hệ thứ 6 sẽ điền vào. Tuy nhiên, thế hệ thứ 6 đã biến mất vào năm 2022. Hu Chunhua ở phía sau khán giả, còn Sun Zhengcai thì ở trong tù. Không có ai để lấp đầy nó.

Sẽ công bằng nếu đưa ra một lập luận phản bác ở đây. Vì quy tắc 7-8-bot đã bị phá vỡ, lập luận phản bác là Tập Cận Bình có thể bỏ qua quy tắc này một lần nữa vào năm 2027 và tiếp tục với sự lãnh đạo cũ. Điều đó hoàn toàn có thể xảy ra. Vì anh ấy chỉ áp dụng các quy tắc khi điều đó có lợi cho mình nên anh ấy cũng có thể miễn trừ cho người của mình dựa trên độ tuổi của họ. Nhưng điều đó không giải quyết được vấn đề mà chỉ trì hoãn nó. Tuổi tác là một biến số không thể thương lượng. Bạn có thể lãnh đạo bảy mươi lăm người cho đến khi bạn tám mươi tuổi, nhưng bạn không thể tiếp tục mãi mãi. Đồng hồ sinh học mạnh hơn ý chí chính trị. Bạn có thể câu giờ bằng cách phá vỡ các quy tắc, nhưng điều đó không thay đổi được sự thật là sẽ không có người kế nhiệm vào cuối thời gian đó. Càng trì hoãn, khoảng trống càng trở nên sâu sắc hơn.

Khả năng tiêu chuẩn xuất sắc mới có thể tạo ra người kế nhiệm muộn vẫn chưa hoàn toàn khép lại. Nếu nguyên tắc chỉ dùng người dựa vào khả năng của họ thực sự có hiệu quả thì một người có thể được lựa chọn muộn trong số các ủy viên Bộ Chính trị hoặc Ủy ban Trung ương đương nhiệm. Không có cơ sở để phủ nhận khả năng đó. Tuy nhiên, ngay cả khi việc lựa chọn như vậy xảy ra thì nó cũng có sức nặng hoàn toàn khác so với người kế nhiệm đã được xác minh trước thông qua sự đồng ý của các trường lão. Những người nâng nó lên theo ý muốn của một người có thể hạ nó

xuống theo ý muốn của một người. Người kế nhiệm được hệ thống bảo đảm và người kế nhiệm được ưu ái tạo ra dù có ngồi cùng một vị trí cũng không phải là cùng một người.

Vì vậy, bạn có thể hỏi, liệu có thể tăng thẳng lên sau 70 không? Thực tế không hề suôn sẻ như vậy. Sau 70 tuổi, ông hiện giữ chức vụ giám đốc một chính quyền hoặc bộ trưởng địa phương. Anh ấy rất xuất sắc trong lĩnh vực của mình. Nhưng họ chưa bao giờ điều hành cả một đất nước 1,4 tỷ dân. Tôi chưa bao giờ quản lý ngoại giao, quản lý Quân đội Giải phóng Nhân dân khổng lồ hay chỉ đạo hệ tư tưởng của 1,4 tỷ người. Điều này là do cơ hội xây dựng sức nặng chính trị ở cấp quốc gia đã bị chặn ngay từ đầu. Ông là kỹ sư cấp cao, thực hiện mệnh lệnh từ cấp trên chứ không phải là người được đào tạo để trở thành người đứng đầu, chỉ đạo đất nước.

Đầu già, eo trống, chân vẫn trẻ. Hơn nữa, đôi chân non của nó được cố tình buộc lại để ngăn nó phát triển. Đúng là Tập Cận Bình đã tạo ra một nhóm quan chức cực kỳ có năng lực để vượt qua áp lực từ Mỹ. Nhưng cũng chính tay ông đã chặn đường cho một nhà lãnh đạo chính trị thay thế ông. Một bộ máy hành chính hiệu quả đã được tạo ra nhưng cơ cấu nuôi dưỡng người lãnh đạo tiếp theo đã bị phá hủy. Đây là bản chất của thuật ngữ “khoảng cách cấu trúc”.

không gọn gàng

Sau khi đọc đến đây, một câu hỏi tự nhiên hiện lên trong đầu bạn. Vậy ai là người tiếp theo? Nếu thế hệ thứ 6 biến mất và thế hệ thứ 70 xuất hiện, ai trong thế hệ thứ 70 đó sẽ kế nhiệm Tập Cận Bình?

Chương này sẽ không trả lời câu hỏi đó. Điều tôi không trả lời là điều cuối cùng tôi muốn nói trong chương này.

Có một sự cảm dỗ cũ khi viết về chính trị Trung Quốc. Khi bạn nhìn thấy một chiếc ghế trống, bạn sẽ muốn đặt ai đó vào chiếc ghế đó. Giữa thế hệ thứ 6 đã biến mất và thế hệ thứ 70 đang trở dậy, giới quan sát không ngừng nỗ lực tìm kiếm “người kế vị ẩn giấu”. Bởi vì điều đó làm cho câu chuyện rõ ràng hơn. Tuy nhiên, một phân tích càng khẳng định sự kế thừa thì nó càng đáng nghi ngờ. Hãy giải thích lý do tại sao bạn nên nghi ngờ theo ba cách.

Điểm khởi đầu cho sự nghi ngờ là các quy tắc đã bị phá vỡ. Mọi dự đoán về sự kế vị đều dựa trên những quy tắc nhất định. Nếu người thứ 7 và thứ 8 còn sống, những điều sau đây có thể được xác định theo độ tuổi. Nếu Geukdaejeong còn sống, bạn chỉ cần tìm được người phải chịu số phận. Tuy nhiên, cả hai ổ khóa đều bị hỏng vào năm 2022. Việc đưa ra dự đoán dựa trên các quy tắc ở một nơi không có quy tắc nào cũng giống như xây nhà trên cát.

Tuy nhiên, vẫn có những dự đoán. Các phương tiện truyền thông Trung Quốc ở nước ngoài và các kênh YouTube thời sự độc lập tiếp tục đăng tải những tin đồn bùng nổ dự đoán về sự hồi sinh và cơ cấu kế nhiệm dựa trên sự cân bằng giữa các phe phái cũ. Ví dụ, người ta đưa ra tuyên bố rằng sự khác biệt về quan điểm trong đảng đang bùng nổ do việc lược bỏ từ khóa trung thành “hai cơ sở” trong một bài báo của Qu Qingshan, giám đốc Viện Nghiên cứu Văn học và Lịch sử Trung ương Đảng, đăng trên Nhân dân Nhật báo. Thậm chí còn có tin đồn rằng Hồ Xuân Hoa sẽ trở lại

làm Ủy viên Bộ Chính trị và thay thế Vương Hồ Ninh làm Chủ tịch CPPCC, và con trai của Hồ Cẩm Đào, Hồ Hải Phong, sẽ được thăng chức Bí thư Thành ủy Thành phố Lan Châu, tỉnh Cam Túc.

Chúng ta nên xem những tin đồn này như thế nào? Bất kể sự thật hay không, những tin đồn này đều có một chủ đề chung. Tôi ước gì chúng ta có thể quay trở lại thời mà các phe phái kiểm soát lẫn nhau và thỏa hiệp như ngày xưa. Hy vọng quay trở lại hệ thống lãnh đạo nhóm đã buộc phải trở thành hiện thực. Câu chuyện về Hu Chun-hua trở lại đỉnh cao quyền lực theo tiêu chuẩn xuất sắc mới gần như là một chủ nghĩa lãng mạn bỏ qua cơ chế kiểm soát của chế độ độc tài một người.

Tiếp theo, những người được nhắc đến với tư cách là ứng cử viên không phải là người kế nhiệm. Các nhà phân tích phương Tây đưa ra danh sách ứng cử viên khiêm tốn hơn. Tính đến năm 2022, mười thành viên Bộ Chính trị dưới 62 tuổi được chọn làm ứng cử viên tiềm năng. Chen Wenqing, Chen Min'er, Ding Xuexiang, Yin Li, Liu Guozhong, Yuan Jiajun, Li Ganjie, Li Shulei, Zhang Guoqing, Chen Jining. Nếu mở rộng phạm vi ra Ban Chấp hành Trung ương thì có thêm 22 người ở độ tuổi 70 dưới 57.

Nếu nhìn sâu hơn một chút vào danh sách này, chúng ta có thể thấy thuật ngữ 'ứng cử viên' lỏng lẻo đến mức nào. Chen Wenqing là một nhân vật trong lĩnh vực tình báo phụ trách Bộ An ninh Nhà nước, còn Chen Min'er là Bí thư Thành ủy Trùng Khánh và được coi là thân cận với Tập Cận Bình. Ding Xuexiang là người đã lâu năm giúp đỡ Tập Cận Bình trên cương vị chánh văn phòng, Yin Li phụ trách tỉnh Phúc Kiến, Yuan Jiajun phụ trách tỉnh Chiết Giang, và Chen Jining phụ trách thành phố Bắc Kinh. Vị trí thật quyến rũ. Tuy nhiên, tước vị không đồng nghĩa với tình trạng kế vị. Không ai trong số họ có thể tự mình đề xuất một lộ trình hoặc lãnh đạo một lực lượng độc lập. Đây là những hành tinh quay quanh mặt trời mang tên Tập Cận Bình chứ không phải những ngôi sao tự phát ra ánh sáng.

Danh sách này còn dài nhưng không ai trong số họ được trao biểu tượng chính thức cho người kế nhiệm thông qua sự đồng ý của những người lớn tuổi hoặc các thủ tục thể chế. Họ được phân chia và kiểm soát chặt chẽ để chỉ thực thi quyền lực trong phạm vi chuyên môn và địa phương tương ứng của mình. Nó cũng giống như số phận sau tuổi 70 mà chúng ta đã thấy trước đó. Đây là những người bị đẩy vào cuộc cạnh tranh vì lòng trung thành và có thể bị thay thế bất cứ lúc nào như những món đồ có thể tiêu hao. Chọn một trong số họ làm ứng cử viên tổng thống tiếp theo là không nhìn ra được mức độ tổn thương cực độ mà họ phải đối mặt. Dưới đây là những bài học từ Hu Chunhua và Sun Zhengcai. Nếu bạn nhớ điều gì đã xảy ra với hai người được nhắc đến rõ ràng nhất là số một tiếp theo, bạn có thể thấy việc đề cử ai đó làm người kế nhiệm mình là một sự kỳ thị nguy hiểm như thế nào.

Và ngạn cuối cùng là nặng nhất. Đây là sự im lặng được thể hiện qua Phiên họp toàn thể 4 người năm 2025. Nếu Tập Cận Bình đã lên kế hoạch chuyển giao quyền lực một cách bình thường sau Đại hội Đảng lần thứ 21 vào năm 2027 thì kỳ họp toàn thể lần thứ 4 vào mùa thu năm 2025 là cơ hội cuối cùng để chính thức giới thiệu người kế nhiệm. Chính Tuyến Maginot sẽ bổ nhiệm người lãnh đạo tiếp theo vào các vị trí chủ chốt.

Tuy nhiên, trong bản tin phiên họp toàn thể lần thứ 4 không hề có một lời nào về ứng cử viên tiếp theo. Việc đề cập đến cơ cấu kế thừa hoàn toàn trống rỗng. Thay vào đó, nơi đó tràn ngập những cuộc thanh trừng đẫm máu. Khi còn chỗ trống ở sở chỉ huy quân sự nơi He Weidong và Miao Hua rời đi, Zhang Shengmin, một sĩ quan chuyên gia kỹ luật, người đang giám sát tình hình, đã thăng lên vị trí phó chủ tịch. Trong khoảng trống khiến trung tâm chỉ huy tác chiến của quân đội trống rỗng, báo chí liên tục kêu gọi chỉ bảo vệ vị trí chủ chốt của Tập Cận Bình và đoàn kết xung quanh ông.

Nhìn vào Jang Seong-min là ai, tính cách của người này mới được bộc lộ. Ông không phải là một vị tướng chỉ huy tác chiến mà là người giám sát kỹ luật trong quân đội. Ông là người đã tham gia tìm ra những việc làm sai trái của các tướng lĩnh đồng đội và trừng phạt họ. Chỗ trống ở bộ phận chỉ huy tác chiến được lấp đầy bởi các chuyên gia kiểm tra chứ không phải chuyên gia tác chiến. Đây được hiểu là sự bổ nhiệm để kiểm soát quân đội rõ ràng hơn chứ không phải là bổ nhiệm để làm cho quân đội mạnh hơn. Thay vì quyết định ai giỏi chiến đấu, ai không phản bội quan trọng hơn. Logic tương tự về lòng trung thành lẫn át năng lực cũng được áp dụng trong quân đội.

Một cuộc họp đặt tổng thanh tra thay vì người kế nhiệm vào vị trí cần bổ nhiệm người kế nhiệm và một thông báo công khai chỉ thúc giục lòng trung thành hiện tại vào thời điểm mà một người nên chuẩn bị cho người kế nhiệm. Điều mà bốn phiên họp toàn thể để lại không phải là cơ cấu kế thừa, mà là dấu ấn khẳng định sự thiếu vắng của cơ cấu kế thừa. Im lặng cũng là một lời nói. Đôi khi những gì chưa nói còn rõ ràng hơn những gì đã nói.

Và thời gian biểu đã thay đổi. Phiên họp toàn thể lần thứ 4 đã bỏ ngày năm 2027 để thay đổi quyền lực mà thay vào đó đặt “2035” lên hàng đầu. Kế hoạch 5 năm lần thứ 15 được xác định là giai đoạn quan trọng cho mục tiêu hiện đại hóa xã hội chủ nghĩa vào năm 2035. Ý nghĩa của việc che khuất năm 2027 và kiên trì nhấn mạnh vào năm 2035, những người nghiên cứu động lực học quyền lực có một cách giải thích. Đây là tín hiệu cho thấy họ sẽ cai trị ít nhất 10 năm nữa, sau Đại hội Đảng lần thứ 21 vào năm 2027 và cho đến Đại hội Đảng lần thứ 22 vào năm 2032. Logic của việc cai trị suốt đời là không ai có thể cầm đầu cuộc chiến tranh toàn cầu này ngoại trừ chính mình. Việc yêu cầu người kế nhiệm một người đã tuyên bố rằng họ không có ý định chia sẻ quyền lực chỉ khiến người yêu cầu xấu hổ.

8. Xem khoảng trống là khoảng trống

Cho nên điều mà chương này hướng tới không phải là ai là người kế vị. Thực tế là không có người kế nhiệm.

Có một nghịch lý tàn khốc trong quyền lực độc tài. Thời điểm người kế nhiệm được bổ nhiệm, quyền lực bắt đầu bị rò rỉ. Điều này là do mắt mọi người hướng về một điểm trung tâm mới. Trọng tâm của lòng trung thành được chia làm hai. Vì vậy, sự tồn tại của người kế vị không phải là niềm an ủi mà là mối đe dọa đối với những người nắm quyền lực tuyệt đối. Tập Cận Bình đã thanh trừng hơn 110 tướng lĩnh, và vào tháng 1 năm 2026, ngay cả những đồng minh lâu năm và những nhân

vật quân sự hàng đầu của ông là Zhang Yuxia và Liu Zhenli, cũng phải bị bắt vào ban đêm. Vớimong muốn kiểm soát hoang tưởng như vậy, ngay từ đầu không thể cho phép một người chỉ huy thứ hai. Đó là một điều ác sẽ giết chết bạn nếu bạn chạm vào nó.

Việc Zhang Yuxia bị giam giữ thể hiện rõ ràng nghịch lý này. Ông là người đã được miễn 7 và 8 tuổi trước đó trong chương này và vẫn giữ chức vụ Phó Chủ tịch Quân ủy. Tập Cận Bình là người đồng chí lâu năm luôn ở bên cạnh ông ngay cả khi ông vi phạm. Thậm chí, người đó đã bị phạt vào năm 2026. Người từng tuân theo các quy tắc bằng cách vi phạm chúng giờ đã bị đuổi ra ngoài mà không có bất kỳ quy tắc nào. Trong tình thế đồng minh của ngày hôm qua trở thành mục tiêu của ngày hôm nay, ai dám giơ tay trở thành người kế vị? Người kế nhiệm có nghĩa là người đồng chí thân cận nhất, và trong hệ thống này, người đồng chí thân cận nhất cũng có nghĩa là người bị nghi ngờ trước bất kỳ ai khác.

Lý do khoảng trống này nguy hiểm là vì nó thường không được nhìn thấy. Chẳng nào Tập Cận Bình còn khỏe mạnh và còn nắm quyền, hệ thống sẽ hoạt động ngay cả khi không có người kế nhiệm. Mệnh lệnh từ trên truyền xuống, sau 70, quan chức thi hành. Máy chạy êm. Vấn đề là khi có điều gì đó xảy ra với người đứng đầu. Một cơn bệnh bất ngờ, một tai nạn bất ngờ, hoặc một vết nứt bên trong. Vào thời điểm đó, khi người ra lệnh biến mất, toàn bộ máy đang nhận và thực thi lệnh sẽ dừng lại. Bởi vì không ai có thẩm quyền ra lệnh tiếp theo. Không có người kế nhiệm đồng nghĩa với việc không có người cố định sẽ tiếp quản chìa khóa trong trường hợp khẩn cấp. Một đất nước 1,4 tỷ dân đang điều hành bằng sức khỏe của một người mà không có ai cầm lái.

Vì vậy, mọi phân tích vội vàng xác định số một tiếp theo giữa sự tuyệt chủng của thế hệ thứ 6 và bước vào thập niên 70, hay trong một bài viết phơi bày không rõ nguồn gốc, đều bỏ qua một điều. Đây là một tình thế khó xử đen tối và phi lý mà hệ thống Trung Quốc hiện đang phải đối mặt. Câu hỏi chúng ta cần đặt ra không phải là ai sẽ kế nhiệm Tập Cận Bình. Làm sao quyền lực tuyệt đối này, thậm chí đã xóa sổ người kế nhiệm và đang lãnh đạo một ban tham mưu trống rỗng, tiến tới thời gian biểu đầy ám ảnh là 2027 và 2035, lại có thể ném lục địa 1,4 tỷ dân vào tình trạng không thể kiểm soát khi nhân vật số một bất ngờ sa ngã hoặc khủng hoảng bất ngờ xảy ra? Đó là câu hỏi.

Vào mùa thu năm 2022, bảy người bước lên sân khấu của Đại lễ đường Nhân dân. Không có thế hệ tiếp theo ở cuối dòng. Tôi nhớ lại câu chuyện của một phóng viên kỳ cựu đã nhìn thấy chiếc ghế trống đó. Tôi đã xuống hết nhưng không có thế hệ tiếp theo. Bốn năm sau, nơi này vẫn trống rỗng. Cái lấp đầy không phải là thế hệ tiếp theo mà chỉ là thời gian biểu của một người già đi, để trống vị trí đó. Khoảng trống vẫn là khoảng trống. Và chúng ta phải nghi ngờ mọi nỗ lực lấp đầy khoảng trống.

Chương 9 Không gian trống gọi là Hậu Xi

Tôi từng gặp một người nghiên cứu quân sự Trung Quốc tại một viện nghiên cứu an ninh ở Washington. Đó là mùa xuân năm 2026. Anh ấy trải một mảnh giấy trên bàn. Đây là sơ đồ tổ chức của Quân ủy Trung ương Trung Quốc. Bầy ô vuông được vẽ ra và năm ô trong số đó có đường màu đỏ. Còn lại hai chỗ trống. Một người tên là Tập Cận Bình (習近平) và người còn lại tên là Jang Seong-min (張升民).

Anh ấy nói, dùng ngón tay chỉ vào những khoảng trống. Anh ấy nói rằng không phải những cái tên bị gạch bỏ khiến anh ấy sợ hãi. Anh ấy nói điều đáng sợ là tờ giấy bên cạnh. Không có gì được viết trên giấy. Chỉ có một tiêu đề. Đó là một tiêu đề anh ấy viết bằng tay. "Ai sẽ nắm quyền khi Tập Cận Bình qua đời?" Bên dưới đó là một tờ giấy trắng.

Ông là người đã nghiên cứu quân đội Trung Quốc tại viện này trong hơn 20 năm. Đây là thế hệ bắt đầu công việc phân tích hệ thống vũ khí của Quân đội Giải phóng Nhân dân vào cuối Chiến tranh Lạnh và theo dõi quá trình chuyển giao quyền lực lạng lẽ trong thời kỳ Hồ Cẩm Đào từ bàn làm việc của họ. Những gì một người như vậy nói trong khi chỉ vào một tờ giấy trắng là ngắn gọn. "Hai mươi năm trước, lẽ ra tôi có thể lấp đầy không gian này bằng một cây bút chì. Bây giờ tôi không còn chỗ để cầm bút nữa." Điều đó không có nghĩa là không có tên để điền vào. Điều này có nghĩa là ngay cả khi bạn điền vào thì cũng không có gì đảm bảo rằng đó sẽ là câu trả lời.

Tôi nhìn vào trang trống đó rất lâu. Một đất nước có 1,4 tỷ dân, một đất nước có gần 600 đầu đạn hạt nhân và là nền kinh tế lớn thứ hai thế giới. Ô hỏi ai sẽ là người nắm quyền tiếp theo trong nước trống rỗng. Không phải là không lấp đầy được mà là không thể lấp đầy được. Bởi vì không có ai trên trái đất này biết được câu trả lời. Ngay cả bản thân Tập Cận Bình cũng có thể không biết. Không, sẽ chính xác hơn nếu nói rằng anh ấy đã tạo ra nó mà không ai biết.

Chương này nói về trang trống đó. Làm thế nào mà một trong những người đàn ông quyền lực nhất thế giới lại để trống vị trí tiếp theo của mình? Và đây chính là câu chuyện tại sao khoảng trống đó lại là câu hỏi trọng tâm hỗ trợ cho toàn bộ phần thứ ba của cuốn sách này. Đối với một người không biết ô nào trống, thực tế là ô trống sẽ không hiển thị. Nhưng một khi bạn nhìn thấy nó, không có gì khác thu hút sự chú ý của bạn.

1. Ngày một khoảng trống được tạo ra

Hãy cùng nghĩ lại những gì đã xảy ra vào tháng 10 năm 2022. Trong Phần 1 của cuốn sách này, tôi đã đi bộ qua Bắc Kinh vào mùa thu. Cuốn sách bắt đầu với cảnh Hồ Cẩm Đào (胡錦濤) được giúp đỡ trước ống kính và câu chuyện về người quay lưng lại. Những gì xảy ra trên sân khấu ngày hôm đó không phải là lối thoát của một ông già. Đó là thời điểm lời hứa ủng hộ Đảng Cộng sản Trung Quốc trong 30 năm bị phá vỡ.

Lời hứa có hai tên. Một là '7 lên và 8 xuống (七上八下)'. Quy định là nếu vào thời điểm diễn ra đại hội đảng đã 67 tuổi thì giữ chức, 68 tuổi thì từ chức. Tôi đã sớm đến tuổi nghỉ hưu. Nó là một thiết

bị được thiết kế để hoạt động giống như một cỗ máy để không ai có thể thích hay không thích can thiệp được. Cái còn lại là 'Gyeokdaejeong (隔代指定)'. Thay vì người lãnh đạo hiện tại chọn người kế vị, có một luật bất thành văn là những người lớn tuổi sẽ bỏ qua một thế hệ và dự đoán trước người lãnh đạo tiếp theo. Đó là một cách để ngăn cản những người có quyền lực có con, thay vào đó quyết định trước về cháu.

Được thiết kế bởi Đặng Tiểu Bình, hai thiết bị này tồn tại với một mục đích. Mục đích là để tránh lặp lại bi kịch thời Mao Trạch Đông. Đó là những ngày một người nắm quyền lực cho đến khi chết, khi ông chết thì đất nước lâm vào cảnh hỗn loạn. Đặng Tiểu Bình muốn đảm bảo rằng quyền lực không theo một người xuống mồ mà truyền qua hệ thống đến người tiếp theo.

Bạn có thể đoán tại sao Đặng Tiểu Bình lại bị ám ảnh bởi vấn đề kế vị bằng cách nhìn vào đường đời của ông. Ông là người đã ba lần bị trục xuất dưới thời Mao Trạch Đông và ba lần quay trở lại. Trong Cách mạng Văn hóa, con trai tôi bị Hồng vệ binh đẩy và rơi khỏi một tòa nhà, phải ngồi xe lăn suốt đời. Đây là một người đã đích thân trải nghiệm việc cả đất nước và thậm chí cả gia đình của mình bị ảnh hưởng bởi ý muốn bất chợt của một người. Nỗi ám ảnh cuối đời của ông về giới hạn nhiệm kỳ, quy định về độ tuổi và sự phân công phân chia không phải là sở thích của thiết kế thể chế trừu tượng. Nó gần giống như một lời hứa từ một người đã từng trải qua rằng họ sẽ không bao giờ giao mọi thứ vào tay một người nữa. Quyết định trước việc kế vị là biện pháp an toàn cho ông. Nó là một thiết bị cho phép đất nước vận hành ngay cả khi những người nắm quyền chết, phát triển hoặc mất khả năng phán đoán do tuổi già.

Vì vậy, Tập Cận Bình không chỉ vi phạm hai quy tắc vào năm 2022. Đó là toàn bộ một thiết bị an toàn được tạo ra bởi một ông già đã bao gồm cả bi kịch của gia đình ông.

Vào mùa thu năm 2022, Tập Cận Bình đã cùng nhau phá hủy cả hai thiết bị trong cùng một ngày.

Lúc đó ông đã 69 tuổi. Theo quy tắc 7 lên 8 xuống, tôi đã ở độ tuổi đáng lẽ phải bước xuống. Tuy nhiên, ông vẫn tiếp tục nhiệm kỳ tổng bí thư thứ ba. Nếu các quy tắc chống lại anh ta, anh ta sẽ loại bỏ chúng. Tuy nhiên, các quy tắc tương tự lại được áp dụng khác nhau đối với các cộng sự thân thiết. Zhang Yuxia, 72 tuổi, được bổ nhiệm làm Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương. Quy định phải từ chức ở tuổi 68 không có tác dụng trước mặt một phụ tá 72 tuổi. Vương Nghị, 69 tuổi, được bổ nhiệm làm Ủy viên Bộ Chính trị. Quy tắc tuổi không bị bỏ rơi. Nó đã trở thành một công cụ để khiến Tập Cận Bình im lặng trước những người mà ông muốn bảo vệ.

Ở phía bên kia, điều ngược lại đã xảy ra. Thủ tướng Lý Khắc Cường, 67 tuổi, đáp ứng các yêu cầu để tiếp tục tại vị. Điều này cũng đúng với Vương Dương, Chủ tịch Hội nghị Hiệp thương Chính trị Nhân dân Toàn quốc, người cùng tuổi. Theo quy định, cả hai đều có thể ở lại. Tuy nhiên, cả hai đều bị đẩy ra khỏi vị trí lãnh đạo. Lý do là nó trực thuộc Đoàn Thanh niên Cộng sản. Các quy tắc ngũ yên để bảo vệ đồng minh của bạn, nhưng thức dậy để đánh bại đối thủ của bạn. Trong Phần 3 của cuốn sách này, chúng tôi đã hứa sẽ xem xét những người bị bỏ rơi cũng như những người bước vào. Lý Khắc Cường và Vương Dương không bị đẩy ra ngoài vì họ còn trẻ. Các quy tắc đã bị bẻ cong vì lợi ích của mọi người nên chúng bị đẩy sang một bên.

Sự ra đi của Lý Khắc Cường có ý nghĩa khép lại bức màn của một thời đại. Ông là người cạnh tranh vị trí số một với Tập Cận Bình dưới thời Hồ Cẩm Đào. Ông là sinh viên tốt nghiệp ngành kinh tế, tốt nghiệp Khoa Luật của Đại học Bắc Kinh và tin tưởng vào sức sống của thị trường. Ông cũng gián tiếp nói về việc kiểm chế quyền lực khi nói: “Trời đang đổi theo việc người ta làm”. Vào tháng 10 năm 2023, sáu tháng sau khi bị mất quyền lực, ông đột ngột qua đời vì cơn đau tim khi đang bơi ở Thượng Hải. Ông đã 68 tuổi. Đã có nhiều tiếng nói đặt câu hỏi về việc công bố cái chết tự nhiên, nhưng không tìm thấy bằng chứng nào chứng minh điều này. Có một điều rõ ràng. Thực tế là tiếng nói cuối cùng nói về con đường khác với Tập Cận Bình đã biến mất khỏi sân khấu quyền lực và thế giới. Thời đại của hệ thống lãnh đạo tập thể kết thúc với cái chết của một người.

2. Thế hệ tiếp theo bị tiêu diệt

Tuy nhiên, có một vết thương sâu sắc hơn trong những gì xảy ra ở Bắc Kinh ngày hôm đó. Đó là một vết thương vô hình. Vấn đề không phải là ai đến và ai rời đi, mà là vấn đề ai vĩnh viễn bị cấm vào.

Bạn phải nhớ cái tên Hu Chunhua (胡春華). Sinh năm 1963, lúc đó tôi 59 tuổi. Ông từng là Ủy viên Bộ Chính trị Trung ương trong hai đại hội đảng liên tiếp lần thứ 18 và 19. Trong một thời gian dài, anh được mệnh danh là ứng cử viên số 1 tiếp theo. Ông là ngôi sao của Đảng Cộng sản, và theo logic của cách gọi, ông là biểu tượng của thế hệ thứ 6 (sinh những năm 1960) sẽ kế nhiệm Tập Cận Bình. Mọi người gọi anh ấy là 'Daum'.

Lịch sử của Hu Chunhua cho thấy biệt danh này không hề cường điệu. Anh ấy tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh và tình nguyện đến Tây Tạng ở tuổi 23. Mặc dù tôi bị ngã vì say độ cao nhưng tôi đã học hành chính công ở vùng ngoại ô cần cỗi đó trong gần 20 năm. Ở tuổi 44, ông trở thành thống đốc tỉnh Hà Bắc, và nhanh chóng trở thành bí thư đảng ủy Nội Mông và tỉnh Quảng Đông. Ông từng bước đi theo con đường quy định dành cho người kế vị ở Trung Quốc, con đường chỉ dành cho những người đã cai trị cả vùng biên giới khó khăn và vùng ven biển giàu có. Bản thân Hồ Cẩm Đào được biết là đã từng quan tâm đến ông. Nó thậm chí còn có biệt danh là 'Little Who'. Theo ngữ pháp của những lần bổ nhiệm kế tiếp, trong đó quyền lực được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, vào năm 2022, ông sẽ là thành viên Ủy ban Thường vụ và chuẩn bị cho năm 2027 và hơn thế nữa.

Vào mùa thu năm 2022, 'tiếp theo' đó đã bị xóa. Hu Chunhua không những không lọt vào được ban thường vụ. Ông thậm chí còn bị loại khỏi danh sách 24 ủy viên Bộ Chính trị. Ông bị giáng chức thành ủy viên Trung ương bình thường. Ứng cử viên dẫn đầu tiếp theo đã bị loại khỏi nhóm ứng cử viên chỉ sau một đại hội đảng.

Cách thức xuống hạng cũng là điều đáng được quan tâm. Hu Chunhua chưa bao giờ bị buộc tội tham nhũng. Tôi chưa bao giờ bị đánh giá là kém năng lực. Họ bị đẩy ra ngoài không phải vì họ có tội mà vì họ đứng sai hàng. Nó được gọi là Đoàn Thanh niên Cộng sản. Những mối quan hệ do Hồ Cẩm Đào vun đắp là đối thủ tiềm tàng của Tập Cận Bình. Không phải khả năng của một người mà

chính dòng dõi của một người đã quyết định số phận của anh ta. Đây là ngữ pháp của lời chào năm 2022. Một ngữ pháp nói rằng ngay cả thế hệ tài năng tiếp theo cũng sẽ bị loại nếu họ lớn lên trong một dòng dõi khác. Sau khi loại bỏ chúng, không còn thế hệ tiếp theo nữa.

Nếu anh ta là một người độc thân thì đó sẽ là một bi kịch cá nhân. Vấn đề là danh sách tiếp theo. Trong số 24 thành viên Bộ Chính trị được bầu tại Đại hội Đảng lần thứ 20, không ai dưới 57 tuổi. Cả một thế hệ sinh ra từ giữa đến cuối những năm 1960 đã biến mất khỏi các cấp bậc quyền lực cao nhất. Không phải một người bị loại bỏ mà là hạt giống của một thế hệ đã khô héo.

Chúng ta hãy dành một chút thời gian để hiểu điều này có nghĩa là gì. Chu kỳ chuyển đổi quyền lực ở Trung Quốc kéo dài khoảng 10 năm. Chiếc đồng hồ do Đặng Tiểu Bình thiết kế là để người lãnh đạo phục vụ hai nhiệm kỳ, tức là 10 năm, sau đó truyền lại cho thế hệ sau. Để đồng hồ quay, khuôn mặt của thế hệ tiếp theo phải ở vị trí quyền lực cao nhất. Người kế vị không được tạo ra một cách đột ngột. Nó được tạo ra trong khoảng thời gian 10 năm bằng cách đi tham quan các vùng địa phương, đi qua các bộ và xung đột với các đồng nghiệp tại Bộ Chính trị. Tuy nhiên, danh sách năm 2022 không có đủ các yếu tố để tạo nên nó. Tập Cận Bình là người đầu tiên nhường chỗ cho thế hệ tiếp theo.

Hãy so sánh nó với việc trồng trọt. Những người nông dân trồng trọt trong năm không chỉ nghĩ đến vụ mùa họ sẽ thu hoạch trong năm nay. Hãy để dành hạt giống để trồng vào năm sau. Nếu bạn ăn hạt giống đó, bạn sẽ có ngay một bữa ăn, nhưng bạn sẽ không có gì để trồng vào năm sau. Hệ thống kế nhiệm của Đảng Cộng sản Trung Quốc là một quy luật đã để lại mầm mống cho nó. Đó là về việc gieo trồng thế hệ tiếp theo ở đỉnh cao quyền lực hiện tại và chuẩn bị gặt hái nó sau 10 năm nữa. Năm 2022, Tập Cận Bình không gặt hạt mà cày xới. Hạt giống của Hu Chun-hwa và cả thế hệ của thời đại đó. Quyền lực trước mắt hoàn toàn thuộc về anh ta. Nhưng không còn gì để trồng vào năm sau. Cảnh đồng nơi người nông dân ăn hạt, đó là cảnh quan quyền lực sau năm 2022.

Phân tích nước ngoài, một cơ quan truyền thông an ninh và đối ngoại của Mỹ, gọi tình huống này là 'tình thế tiến thoái lưỡng nan của nhà độc tài cổ điển' trong một báo cáo có tiêu đề "Triều đại chưa hoàn thành: Tại sao Tập Cận Bình xây dựng quyền lực nhưng không xây dựng được tương lai". Đây là hai đầu của vấn đề nan giải. Nếu người kế nhiệm được bổ nhiệm sớm, một trung tâm quyền lực mới sẽ được tạo ra xung quanh người kế nhiệm đó. Người ta thường ngắm mặt trời mọc hơn là mặt trời lặn. Người kế vị sẽ sớm trở thành đối thủ, và người đương nhiệm sẽ tạo ra một thanh kiếm để hạ gục anh ta bằng chính đôi tay của mình. Tuy nhiên, nếu không bổ nhiệm người kế nhiệm đến cùng, bạn có nguy cơ đất nước rơi vào cảnh hỗn loạn tranh giành quyền lực vào ngày bạn ra đi.

Tình thế tiến thoái lưỡng nan này không phải là lần đầu tiên Tập Cận Bình gặp phải. Đây là một cái bẫy cũ đã được lặp đi lặp lại trong suốt lịch sử của chế độ độc tài. Stalin không có người kế vị, và khi ông đột ngột suy sụp vào năm 1953, các cộng sự của ông đã nghi ngờ nhau trước cửa phòng ngủ và thậm chí không thể gọi bác sĩ kịp thời. Ở đỉnh cao quyền lực, Beria, Khrushchev và

Malenkov đã giao chiến đẫm máu trong nhiều tháng. Mao Trạch Đông cũng không khác. Khi nghiêng về Lâm Bưu (林彪), người được ông chọn làm người kế vị, đang đe dọa mình, ông đã đuổi ông ra ngoài. Lâm Bưu bỏ trốn bằng máy bay và bị rơi và chết trên sa mạc Mông Cổ. Sau đó, Mao Trạch Đông không có người kế vị rõ ràng cho đến khi ông qua đời, và khi ông qua đời, một cuộc tranh giành quyền lực đã xảy ra dẫn đến việc bắt giữ Bốn tên tội phạm, trong đó có cả vợ ông. Những người có quyền lực tuyệt đối hiếm khi thoát khỏi cái bẫy này, trong đó việc có người kế vị là một mối đe dọa và việc không có người kế vị có thể dẫn đến hỗn loạn sau khi chết.

Đây là nơi Đặng Tiểu Bình vĩ đại. Anh ta biết cái bẫy này và cố gắng trốn thoát vào hệ thống. Ông không tin tưởng vào sự phán xét của một người mà để lại sự kế thừa theo những quy tắc và thỏa thuận. Nhiệm kỳ được ấn định để quyền lực không bị già đi, thế hệ tiếp theo được nâng lên trước thông qua việc bổ nhiệm thay thế. Nỗ lực ngăn chặn cái bẫy không phải bằng trí tuệ cá nhân mà bằng mạng lưới của hệ thống. Tấm lưới đó đã bảo vệ Trung Quốc suốt 30 năm.

Tập Cận Bình đã chọn một bên trong tình thế tiến thoái lưỡng nan này. Đó là bên không tạo ra được người kế nhiệm. Anh chọn sự hỗn loạn sau sự ra đi của mình hơn là nguy cơ tạo ra đối thủ. Vì sự an toàn của bản thân trong suốt cuộc đời, anh đã thế chấp thế giới bên kia của đất nước mình. Tập Cận Bình đã rơi vào cái bẫy mà Stalin và Mao Trạch Đông đã rơi vào, cái bẫy mà Đặng Tiểu Bình chặt vật thoát ra.

Một số người coi sự lựa chọn này như một phần mở rộng của việc chống tham nhũng và thiết lập kỷ luật. Bản thân Tập Cận Bình đã luôn nói như vậy. Người ta nói rằng việc loại bỏ các thế lực thách thức cũng giống như bảo vệ đảng. Cũng đúng là tình trạng tham nhũng lan tràn trong quân đội thực sự rất nghiêm trọng. Tiền được trao đổi ở những nơi mua bán vũ khí, khuyến mại, và cuộc thanh trừng của Tập Cận Bình có lý do để cắt bỏ những khu vực đang mưng mủ. Sự biện minh đó không thể nói là sai vô điều kiện. Nhưng khi việc loại bỏ đó mở rộng đến toàn bộ thế hệ tiếp theo và đến một nửa ban lãnh đạo quân sự, những gì còn lại không phải là một đảng trong sạch mà là một đảng không có người kế nhiệm và một quân đội không có người chỉ huy. Nếu việc vệ sinh quá kỹ lưỡng thì sẽ chỉ còn lại chất tẩy rửa. Hướng đọc nào là tùy thuộc vào người đọc. Tuy nhiên, kết quả là như nhau cho cả hai quan điểm. Không có người theo dõi.

3. Cánh cửa đóng lại, mùa thu 2025

Có một cơ hội cuối cùng để điền vào chỗ trống. Từ ngày 20 đến ngày 23 tháng 10 năm 2025, Phiên họp toàn thể lần thứ 4 Ban Chấp hành Trung ương khóa 20, hay gọi đơn giản là Phiên họp toàn thể 4 người, đã được tổ chức tại Bắc Kinh. Trong Chương 7 của cuốn sách này, chúng tôi coi cuộc gặp này như là “đóng lại cánh cửa cơ hội cuối cùng”. Từ góc độ kế thừa, chúng ta cần nghe lại cánh cửa đó đã đóng lại như thế nào.

Hãy làm một số phép toán. Tập Cận Bình sẽ nắm quyền 13 năm vào năm 2025. Nếu ông dự định từ chức bình thường sau Đại hội Đảng lần thứ 21 vào năm 2027 thì phiên họp toàn thể 4 người được tổ chức cách đây 2 năm này là lần cuối cùng Maginot Line chính thức giới thiệu người kế

nhệm lên sân khấu. Đó là chức vụ cuối cùng để giao phó các chức vụ chủ chốt cho người kế nhiệm, giúp người này làm quen với quân sự và kinh tế, đồng thời cho mọi người thấy rằng mình là 'người tiếp theo'. Giống như Hồ Cẩm Đào đã làm vào những năm 1990.

Nếu chúng ta nhớ lại trường hợp của Hồ Cẩm Đào, ý nghĩa của Đường Maginot sẽ trở nên rõ ràng. Hồ Cẩm Đào được chọn làm người kế nhiệm năm 1992, trở thành Phó Chủ tịch Quân ủy năm 1999, bắt đầu học quân sự, trở thành Tổng Bí thư năm 2002. Từ khi bổ nhiệm đến khi bàn giao thực tế là một thập kỷ. 10 năm đó là một bộ giảm xóc. Theo đồng hồ của Tập Cận Bình, nếu ông từ chức vào năm 2027, người kế nhiệm sẽ phải lên sân khấu ít nhất vài năm trước đó. Mùa thu năm 2025 chính là sân khấu. Nhưng không có ai lên sân khấu. Chỉ có sân khấu trống được chiếu sáng. Những người nhìn thấy sân khấu trống rỗng đó nhận ra một điều. Tập Cận Bình không chuẩn bị ra đi.

Sau phiên họp toàn thể lần thứ 4, một thông báo công khai đã được đưa ra. Bản tin Đại hội Đảng Trung Quốc là một tài liệu kỳ lạ. Nhìn bề ngoài, nó chỉ toàn những cụm từ trang trọng. Nhưng những người đọc chính trị Trung Quốc sẽ đọc được hướng đi của quyền lực qua những thay đổi nhỏ trong cụm từ. So sánh từng dòng để xem tên của ai được đưa vào, vị trí mới nào được tạo và biểu thức nào bị thiếu. Bản tin đã được nhận bởi những người có nhiệm vụ đọc giữa các dòng.

Tôi tìm thấy một đoạn văn về việc lựa chọn người kế vị. Không có cụm từ như vậy. Không có nhân vật mới hoặc thành phần tiếp theo. Không có dấu hiệu nào cho thấy một gương mặt mới đã được bổ nhiệm vào các chức danh thường được trao cho người kế nhiệm, chẳng hạn như phó chủ tịch nước hay phó chủ tịch Quân ủy Trung ương. Bản tin chỉ nhấn mạnh một điều. Ý tưởng là để đảng và nhân dân đoàn kết xung quanh Tập Cận Bình. Hai chữ 'cốt lõi' là những từ có sức nặng chi gắn liền với Mao Trạch Đông và Đặng Tiểu Bình. Từ đó chiếm vị trí trung tâm của các vấn đề công cộng, lấn át từ kế thừa.

Đúng hơn là cuộc họp chuyển sự chú ý sang nơi khác. 'Kế hoạch 5 năm lần thứ 15' đã được thông qua và kế hoạch chi tiết từ năm 2026 đến năm 2030 đã được đặt ra. Và hơn thế nữa, chúng tôi đặt mục tiêu 'hiện thực hóa những điều cơ bản về hiện đại hóa xã hội chủ nghĩa vào năm 2035.' Nếu chúng ta nhìn vào những gì năm 2035 đại diện, ý nghĩa sẽ trở nên rõ ràng. Nếu năm 2027 là thời điểm thay đổi quyền lực thì Tập Cận Bình nên dừng lại ở đó. Nhưng nếu ông đặt mục tiêu vào năm 2035 thì ông sẽ không nghĩ tới người thay thế vào năm 2027. Tiến thêm một bước nữa, nó trở thành bức tranh dự đoán một nền cầm quyền lâu dài từ 4 nhiệm kỳ liên tiếp trở lên, cho đến Đại hội Đảng lần thứ 22 vào năm 2032.

Còn một điều nữa cũng được thông qua trong phiên họp toàn thể lần thứ 4 này. Đây là 'Kế hoạch 5 năm lần thứ 15'. Đây là một bản đồ lớn mô tả nền kinh tế Trung Quốc sẽ đi về đâu từ năm 2026 đến năm 2030. Nó chứa đựng mục tiêu lớn là tự đứng vững mà không phụ thuộc vào Hoa Kỳ về các công nghệ tiên tiến, bao gồm chất bán dẫn và trí tuệ nhân tạo. Kế hoạch này sẽ được trình bày chi tiết trong Phần 4. Điều chúng tôi sẽ chỉ ra ở đây là thời gian biểu của kế hoạch. Kế hoạch 5 năm kết thúc vào năm 2030, tiếp theo là mục tiêu 2035. Thời biểu của quyền lực và thời biểu của nền

kinh tế đều hướng về một chỗ. Cả hai đều không hướng tới năm 2027 mà còn xa hơn thế. Năm 2027, lẽ ra là năm của quá trình chuyển giao quyền lực, không được lên kế hoạch theo bất kỳ thời gian biểu nào trong hai lịch trình đó.

Đọc nó theo cách này là một cách giải thích. Tập Cận Bình chưa bao giờ trực tiếp nói: “Tôi sẽ nắm quyền suốt đời”. Ngoài ra còn có chỗ cho những cách giải thích khác. Mục tiêu năm 2035 có thể được coi không gì khác hơn là một nhiệm vụ quốc gia mà bất kỳ người kế nhiệm nào cũng phải kế thừa và không liên quan gì đến nhiệm kỳ cá nhân của Tập Cận Bình. Tuy nhiên, khi lá cờ của năm 2035 được vấy trong tình huống không thấy mặt người kế nhiệm thì rõ ràng người ta sẽ đọc lá cờ đó thuộc về ai. Tập Cận Bình gửi tín hiệu không phải bằng lời nói mà bằng sự im lặng rằng ông không có ý định chia sẻ quyền lực khi còn sống. Kịch bản chuyển giao quyền lực hợp pháp và hòa bình đã lặng lẽ bị bỏ rơi trong im lặng.

4. Tấm gương so sánh, hai năm của Giang Trạch Dân

Để đo độ sâu của khoảng trống mà chúng ta đang nhìn, chúng ta cần đặt một cây thước bên cạnh nó. Trong lịch sử Đảng Cộng sản Trung Quốc, chúng ta sẽ tận dụng những thời kỳ quyền lực được trôi qua một cách suôn sẻ. Nhân vật chính lúc đó là Giang Trạch Dân.

Nếu nhìn vào đầu những năm 2000, khi Giang Trạch Dân chuyển giao quyền lực cho Hồ Cẩm Đào, chúng ta sẽ thấy một ngữ pháp khác so với bây giờ. Để hiểu ngữ pháp đó, trước tiên bạn phải hiểu một đặc điểm đặc biệt của nền chính trị Trung Quốc. Chức danh chính thức và quyền lực thực tế không khớp nhau.

Một ví dụ điển hình là chính Đặng Tiểu Bình. Ông chưa bao giờ giữ chức vụ tổng bí thư đảng hay chủ tịch nước. Chức vụ ông giữ đến cuối cùng là Chủ tịch Quân ủy Trung ương. Đây là một quy luật sắt xưa cũ của chính trị Trung Quốc: người chỉ huy quân đội là người có quyền lực cao nhất. Mao Trạch Đông đã nói: “Quyền lực đến từ nòng súng”. Tại Đại hội Đảng lần thứ 13 năm 1987, Đặng Tiểu Bình thậm chí đã từ chức Ủy viên Bộ Chính trị. Tuy nhiên, ông không từ bỏ chức vụ Chủ tịch Quân ủy Trung ương.

Đây là ý đồ của Đặng Tiểu Bình. Đó là cầu nối để bổ nhiệm tân tổng bí thư Triệu Tử Dương làm phó chủ tịch Quân ủy Trung ương, thiết lập quan hệ với các quan chức quân sự cấp cao và dần dần để ông ta tiếp quản. Thay vì rút bỏ quyền lực ngay lập tức, phương pháp này là để người kế nhiệm nắm giữ chuỗi quyền lực quân sự cuối cùng và bước qua nó. Trong biến động của sự kiện Thiên An Môn năm 1989, Triệu Tử Dương bị lật đổ, Đặng Tiểu Bình, người không có chức vụ, đã ra lệnh đàn áp quân sự ở hậu trường, gây ra thảm họa. Đó không phải là thời kỳ mà quyền lực được suôn sẻ. Tuy nhiên, ngay sau khi cuộc khủng hoảng qua đi, Đặng Tiểu Bình đã bàn giao chức Chủ tịch Quân ủy Trung ương cho Giang Trạch Dân, người vừa mới đến.

Ngay cả sau khi đầu hàng, quyền lực thực sự của Đặng Tiểu Bình vẫn tuyệt đối. Trong Hội nghị Hòa bình Nansun năm 1992, Đặng Tiểu Bình là một đảng viên đã nghỉ hưu thậm chí không có chức vụ Chủ tịch Quân ủy. Đánh giá theo danh hiệu của ông, ông là một ông già bình thường. Ở

tuổi 88, ông đi tàu hỏa đến miền nam Thâm Quyển và Chu Hải, kêu gọi người dân thúc đẩy cải cách và mở cửa. Khi đó, báo chí trung ương đã một thời gian không đăng tải nhận xét của ông. Điều này là do sự lãnh đạo của Giang Trạch Dân tỏ ra thờ ơ với đường lối cải cách của ông. Nhưng sự im lặng không kéo dài được lâu. Khi lời nói của Đặng Tiểu Bình lan truyền trên các tờ báo địa phương, Giang Trạch Dân và giới lãnh đạo đã trầm ngâm và ngay lập tức làm theo đường lối đó. Một lời nói duy nhất của một ông già không chức danh đã hạ bệ người lãnh đạo hiện tại đang giữ chức Chủ tịch Quân ủy. Đó là cảnh tượng cho thấy chức vụ không tạo ra quyền lực mà con người tạo ra quyền lực. Sự thật này, quyền lực thực sự trong nền chính trị Trung Quốc không nằm ở chức danh mà ở con người, là chìa khóa để hiểu được tấm bảng trắng đằng sau hậu trường của Tập Cận Bình.

Giang Trạch Dân, người kế thừa quyền lực dưới cái bóng của Đặng Tiểu Bình, đã làm theo phương pháp của thầy khi đến lượt mình. Hồ Cẩm Đào đã được coi là người kế nhiệm Giang Trạch Dân vào năm 1992. Ông phải mất 10 năm mới đạt đến đỉnh cao. Trong 10 năm, Hồ Cẩm Đào đã được rèn luyện thành người tiếp theo. Từ năm 1999, ông giữ chức Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương và học hỏi các kỹ năng thực tế khi làm việc với quân đội. 10 năm này đã cho thấy việc trở thành người kế nhiệm cần có thời gian.

Kinh nghiệm quân sự của Hồ Cẩm Đào không chỉ là một danh hiệu trên giấy. Với tư cách là Phó Chủ tịch Quân ủy, ông nhận được các báo cáo về quân nhân và hoạt động quân sự, làm quen với các tướng lĩnh và tìm hiểu từ bên trong cách thức hoạt động của quân đội. Ba năm đó đã dạy cho ông rằng để mệnh lệnh của ông có hiệu lực khi trở thành tổng tư lệnh sau này, quân đội phải biết rõ về ông. Đây là chìa khóa của các lớp kế thừa. Người kế nhiệm học cách quản lý quân đội ngay trong quân đội. Bạn không học ở bàn làm việc.

Tại Đại hội Đảng lần thứ 16 năm 2002, Giang Trạch Dân đã bàn giao chức vụ tổng bí thư cho Hồ Cẩm Đào. Tuy nhiên, quyền lực quân sự không được bàn giao ngay lập tức. Mặc dù ông đã từ chức ở cả Bộ Chính trị và Ban Chấp hành Trung ương, nhưng ông vẫn giữ chức vụ Chủ tịch Quân ủy Trung ương thêm gần hai năm nữa cho đến tháng 9 năm 2004. Tình trạng méo mó của một người thậm chí không phải là Ủy viên Bộ Chính trị nắm quyền quyết định cao nhất trong quân đội vẫn tiếp tục trong hai năm. Trong hai năm đó, Hồ Cẩm Đào làm tổng bí thư, chủ tịch nước nhưng Giang Trạch Dân là người nắm nút cuối cùng điều động quân đội.

Tại sao Giang Trạch Dân bàn giao quyền lực quân sự muộn? Vào thời điểm đó, tờ báo có ảnh hưởng của Hồng Kông, Wenhuibo (文匯報), đã biện minh cho việc giữ lại này bằng cách đặt nó cạnh tiền lệ của Đặng Tiểu Bình vào năm 1987. Logic là trong thời kỳ thay đổi quy mô lớn từ thể hệ cũ sang thể hệ mới, sự ổn định của quân đội được ưu tiên hơn bất cứ điều gì khác. Ý tưởng là tinh thần của quân đội sẽ không bị lung lay và quá trình chuyển đổi sẽ chỉ diễn ra suôn sẻ nếu người tiền nhiệm nắm giữ quyền lực quân sự và trông nom nó.

Không chỉ có sự biện minh cho logic này. Ngoài ra còn có một ý định. Nắm giữ quyền lực quân sự thêm hai năm cũng có nghĩa là duy trì ảnh hưởng cá nhân của Giang Trạch Dân thêm hai năm nữa. Ông nhận được sự ủng hộ từ phe Đảng của Hoàng tử, bao gồm cả Zeng Qinghong, và không

muốn từ bỏ quyền lãnh đạo 'Thuyết Ba Đại diện' mà ông đã thiết lập. Trước khi rời nhiệm sở, ông đã bổ nhiệm người của mình vào Ban Thường vụ, cố gắng đảm bảo quyền lực ở hậu trường như Đặng Tiểu Bình đã làm. Kết quả là, Trung Quốc dưới thời Hồ Cẩm Đào không phải là một hệ thống trong đó một người kiểm soát mọi thứ. Đó là một hệ thống lãnh đạo tập thể trong đó chín thành viên ủy ban thường vụ phân chia các khu vực tương ứng của họ để cai trị, cái gọi là 'Guryongchisu (九龍治水)'. Cái bóng của Giang Trạch Dân dài và đen tối đến mức ngay tại lễ khai mạc Đại hội Đảng lần thứ 18 năm 2012, 10 năm sau khi chuyển giao quyền lực, ông vẫn ngồi ngay cạnh Hồ Cẩm Đào, cho thấy ông vẫn là người quan trọng.

Tôi phải đứng về một phía ở đây. Một nửa sự thật là coi hai năm của Giang Trạch Dân chỉ là ham muốn quyền lực. Rõ ràng là có ham muốn quyền lực. Tuy nhiên, cấu trúc được tạo ra bởi lòng tham quyền lực đó lại chứa đựng một van an toàn không ngờ tới. Người kế nhiệm đã được quyết định từ 10 năm trước. Người kế nhiệm ông đã từng có kinh nghiệm trong quân đội với tư cách là phó chủ tịch Quân ủy. Người tiền nhiệm nắm giữ quân quyền, đóng vai trò hộ vệ, dùng chính thân thể của mình hấp thụ chấn động thời kỳ thay thế. Không phải là không có căng thẳng mà quyền lực được chuyển giao theo một thời gian biểu có thể dự đoán được và được chia sẻ giữa nhiều người thay vì tập trung vào một người. Đây là sự hạ cánh nhẹ nhàng của hệ thống.

Bây giờ chúng ta hãy nâng tấm gương này lên và suy ngẫm về năm 2026.

5. Hai tấm gương so sánh, chiếc ghế trống của Tập Cận Bình

Giang Trạch Dân đã trì hoãn việc chuyển giao quyền lực quân sự trong hai năm. Tập Cận Bình đã tự hủy hoại quân đội. Những gì hai người làm với cùng một đội quân là hoàn toàn trái ngược nhau.

Sở dĩ Giang Trạch Dân bàn giao quyền lực quân sự muộn là vì mục đích ổn định quân sự. Để giúp người kế nhiệm học quân sự một cách chậm rãi, ông đã trở thành cầu nối và gánh chịu cú sốc. Thay vì để người kế nhiệm học quân sự, Tập Cận Bình lại tự mình học quân sự.

Hãy cùng theo dõi dòng thời gian của việc khoét lỗ. Nửa cuối năm 2023, hai cựu bộ trưởng quốc phòng Li Shangfu và Wei Fenghe không ra tranh cử. Đó là một cáo buộc tham nhũng. Điều lạ là cả hai đều là người được Tập Cận Bình trực tiếp lựa chọn. Việc hai bộ trưởng quốc phòng tự bầu liên tiếp biến mất vì tham nhũng đồng nghĩa với việc hoặc nhân sự sai hoặc quản lý sai. Dù sao đi nữa, đó không phải là điều đáng tự hào đối với sự kiểm soát của một người. Vào năm 2024 và 2025, Giám đốc Sở Công tác Chính trị Miao Hua và Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương He Weidong đều bị trục xuất. He Weidong hiện là phó chủ tịch Quân ủy Trung ương. Xét về quân hàm thì đứng thứ hai hoặc thứ ba từ trên xuống. Kể từ thời Mao Trạch Đông, hiếm có người nào ở vị trí đó bị phế truất trong nhiệm kỳ của mình. Tại phiên họp toàn thể lần thứ 4, 9 tướng cấp cao cùng lúc bị cách chức vì vi phạm kỷ luật.

Và rồi đến đêm ngày 24 tháng 1 năm 2026. Trong Phần 2 của cuốn sách này, chúng tôi đề cập đến đêm đó với cái tên 'Đêm cuối cùng của những chiếc mũ sắt'. Phó Chủ tịch Zhang Yuxia và

Tham mưu trưởng Liu Zhenli bị bắt vào giữa đêm. Zhang Yuxia đứng thứ hai trong quân hàm và là đồng minh lâu năm của Tập Cận Bình. Vào đêm ông bị bắt đi, Quân ủy Trung ương vốn mới được thành lập với bảy thành viên, còn năm ghế trống. Những người duy nhất còn lại là Tập Cận Bình và Jang Song-min. Jang Seong-min đã làm công việc thanh tra được 8 năm. Anh ta không phải là người biết rõ hoạt động mà là người điều tra những người lính khác.

Đây là lý do những khoảng trống trên tờ giấy tôi thấy ở Washington ra đời. Năm vạch đỏ. Một Tập Cận Bình. Jang Seong-min trong một không gian. Người hầu không được tìm thấy ở đâu để chỉ đạo hoạt động.

Cần phải biết Zhang Yuxia là ai mới thấy được sức nặng của vấn đề này. Ông và Tập Cận Bình có quan hệ họ hàng với nhau qua nhiều thế hệ trong gia đình. Cha của họ là những đồng chí cách mạng thế hệ đầu tiên đã cùng nhau chiến đấu trong chiến tranh. Trong quá trình Tập Cận Bình nắm quyền điều hành quân đội, Jiang Yuxia vừa là kiếm, vừa là lá chắn. Ông phụ trách quản lý quân nhân và loại bỏ các tướng lĩnh có hành vi xúc phạm Tập Cận Bình. Việc ông rời chức phó chủ tịch nước dù đã 72 tuổi có nghĩa là Tập Cận Bình đã tin tưởng ông. Ngay cả một người như vậy cũng bị bắt đi vào lúc nửa đêm. Anh ta hạ thanh kiếm mà anh ta tin tưởng hơn bất kỳ ai khác.

Những câu chuyện thậm chí còn nghiêm trọng hơn xuất hiện xung quanh Zhang Yuxia. Truyền thông phương Tây, trong đó có tờ Wall Street Journal, thậm chí còn đưa ra cáo buộc rằng Zhang Yuxia đã chuyển bí mật hạt nhân cho cơ quan tình báo quân đội Mỹ. Báo cáo này phải được xử lý một cách thận trọng. Điều này chưa được chính quyền Trung Quốc xác nhận chính thức mà là báo cáo dựa trên một nguồn giấu tên. Nó không được củng cố như sự thật mà là một sự nghi ngờ trôi nổi. Cáo buộc làm rò rỉ bí mật hạt nhân là nghiêm trọng và mang tính khiêu khích, và vì tính chất khiêu khích của nó nên nó cần được đọc với sự nghi ngờ lớn hơn. Đó có thể là một câu chuyện cường điệu để hạ bệ đối thủ giữa cuộc tranh giành quyền lực, hoặc có thể là một cáo buộc tham nhũng thông thường được nâng lên thành tội phản quốc nghiêm trọng. Tuy nhiên, bất kể điều đó có đúng hay không thì việc những nghi ngờ này đang lan truyền cho thấy sự mất lòng tin trong giới lãnh đạo quân sự đã đi xa đến mức nào. Việc chỉ huy số 1 và chỉ huy ngoài đời thực đã chia rẽ đến mức nghi ngờ rò rỉ bí mật hạt nhân, và sự chia rẽ đó đang làm xói mòn năng lực tác chiến của quân đội.

Trong thời Giang Trạch Dân, Quân ủy Trung ương là chiếc van an toàn hỗ trợ hệ thống hạ cánh mềm. Quân ủy Trung ương 2026 đã trở thành căn phòng trống không còn ghế trống vì thiếu tin tưởng lẫn nhau. Cùng một tổ chức, số phận khác nhau. Một bên là trường học nơi những người kế vị học các kỹ năng quân sự, còn bên kia trở thành lò mổ nơi binh lính sợ binh lính.

Nếu bạn giơ gương lên hết cỡ, sự khác biệt sẽ trở nên rõ ràng hơn. Giang Trạch Dân tuy chậm bàn giao quyền lực quân sự nhưng đã quyết định giao người rồi lại trì hoãn. Đó là một sự chậm trễ có giới hạn thời gian. Rõ ràng hai năm sau Hồ Cẩm Đào sẽ nhận được, quân đội cũng biết điều đó. Vì vậy, hai năm đó không phải là khoảng thời gian lo lắng mà là khoảng thời gian thích nghi. Sự chậm trễ của Tập Cận Bình thì khác. Đây là sự chậm trễ mà người sẽ giao nó vẫn chưa được quyết

định. Đó là sự chậm trễ vô tận. Không ai biết nó sẽ rơi vào lúc nào và vào tay ai, quân đội chỉ nhìn vào một người. Khi một người đó biến mất, không có nơi nào để tìm. Sự chậm trễ của Giang Trạch Dân có đích đến, còn sự chậm trễ của Tập Cận Bình không có đích đến. Trông giống như một 'ngã rẽ muộn', nhưng một bên là cây cầu và một bên là vách đá.

6. Mười cái tên trên một tờ giấy trắng

Vậy nếu có chuyện gì bất ngờ xảy ra với Tập Cận Bình, ai sẽ lấp vào khoảng trống đó? Không có câu trả lời nào cả. Nó có một cái tên. Tuy nhiên, vấn đề là những cái tên đó không đưa ra câu trả lời.

Tính đến năm 2022, nếu tính các ủy viên Bộ Chính trị dưới 62 tuổi thì sẽ có 10 người. Chen Wenqing (62 tuổi, Bí thư Đảng Bộ An ninh Nhà nước), Chen Min'er (62 tuổi, Bí thư Thành ủy Trung Khánh), Ding Xuexiang (60 tuổi, Bí thư thứ nhất Ban Bí thư Trung ương), Yin Li (60 tuổi), Liu Guoqing (60 tuổi), Yuan Jiajun (60 tuổi), Li Ganjie (58 tuổi), Li Shulei (58 tuổi), Zhang Guoqing (58 tuổi), Chen Tế Ninh (陳吉寧, 58 tuổi, Bí thư Thành ủy Bắc Kinh). Nếu thêm các thành viên ủy ban trung ương dưới 57 tuổi, số người có thể được đề cử làm ứng cử viên sẽ tăng lên.

Trong số này, cái tên thường xuyên được nhắc tới chính là Đinh Tuyết Hàng. Ông là một trong bảy thành viên của Ủy ban Thường vụ và là cựu bí thư đã gắn bó với Tập Cận Bình kể từ những ngày ông ở Thượng Hải. Ông ta là người đã hành động như cái bóng của Tập Cận Bình. Nhưng chính điều đó không khiến ông trở thành người kế vị. Một người lớn lên làm thư ký rất giỏi giúp đỡ cấp trên, nhưng lại không có kinh nghiệm quản lý địa phương dưới danh nghĩa của mình hoặc lãnh đạo phe phái. Tôi chưa bao giờ chỉ huy quân đội. Nếu Ding Xuexiang ra lệnh trong khi Tập Cận Bình đi vắng, thì không có lý do gì để các ủy viên Bộ Chính trị khác phải tuân theo mệnh lệnh đó. Bởi ông là người mượn quyền lực của Tập Cận Bình chứ không xây dựng quyền lực cho riêng mình.

Có mười cái tên, sao lại nói không có đáp án? Điều này trở nên rõ ràng khi so sánh với Hu Chunhua. Hu Chun-hwa là người nhận được phong ấn 'Daum' thông qua sự đồng ý của những người lớn tuổi và sự cân bằng giữa các thế hệ. Nhờ con dấu đó mà người ta công nhận ông là người kế vị. Tuy nhiên, trong số mười người này, không một ai nhận được con dấu như vậy. Không có ai là người kế nhiệm chính thức. Mọi người chỉ là những người hành nghề có năng lực phụ trách địa phương, bộ ngành và lĩnh vực chuyên môn của mình. Không một người nào có đủ sức nặng để cùng một lúc nắm quyền toàn đảng, chính quyền và quân đội.

Khi nghĩ về bản chất của quyền lực, bạn có thể hiểu tại sao phong ấn lại quan trọng đến vậy. Quyền lực không dựa trên chức danh trên giấy tờ mà dựa trên niềm tin của con người. Nếu mọi người đều tin rằng ai đó là người kế thừa thì niềm tin đó khiến người đó trở thành người kế vị. Quân đội đi theo anh ta, và các quan chức cũng xếp hàng cho anh ta. Ngược lại, nếu không ai tin tưởng anh ta là 'người tiếp theo', thì cho dù chức danh của anh ta có cao đến đâu, các mệnh lệnh sẽ bay ra khỏi không khí. Quy tắc bất thành văn về việc phân công một trận đấu cho nhau là một công cụ tạo ra niềm tin từ trước. Đó là một nghi thức đồng ý trong đó những người lớn tuổi sẽ chỉ vào một người và mọi người sẽ chấp nhận người đó là người tiếp theo. Tập Cận Bình đã loại bỏ nghi thức

đó. Vì vậy, ngay cả khi có mười người tài năng, không ai biết ai trong số họ nên tin tưởng.

Việc không có người kế nhiệm không có nghĩa là không có ứng cử viên. Nghĩa là có quá nhiều ứng cử viên và không có sự đồng thuận. Không có ai đóng dấu, câu hỏi “ai tiếp quản” sẽ sớm trở thành câu hỏi “ai nắm quyền”. Thời điểm bạn hỏi đó là Ding Xueshang hay Chen Jining, đó không còn là vấn đề nhân sự mà là cuộc tranh giành vị trí giữa các phe phái. Trong những tình huống không đạt được thỏa thuận, đấu tranh là giải pháp thay vì thỏa thuận.

7. Cách sai để điền vào một trang trống

Khi cuộc chiến đi về hướng xấu thì kẻ cuối cùng xuất hiện chính là quân đội. Cuộc cãi vã của các thành viên Bộ Chính trị có thể kết thúc bằng lời nói. Tuy nhiên, khi người cầm súng tham gia vào cuộc chiến, mọi chuyện sẽ thay đổi.

Để chuyển giao quyền lực suôn sẻ trong thời kỳ khủng hoảng, quân đội phải duy trì chuỗi chỉ huy vững chắc, hộ tống người lãnh đạo mới và đảm bảo an ninh đất nước. Quân đội thời Giang Trạch Dân là như vậy. Người kế nhiệm đã được quyết định và quân đội đã ủng hộ người kế nhiệm đó một cách đáng tin cậy.

Quân đội năm 2026 không thể làm được điều đó. Hơn 110 tướng lĩnh cấp cao biến mất trong cuộc thanh trừng. Những chỉ huy thực tế giàu kinh nghiệm có khả năng chiến đấu trong chiến tranh hiện đại đã vắng mặt, trở thành nạn nhân của sự kiểm soát của một người. Những người sống sót nghi ngờ lẫn nhau. Đây là những người đã chứng kiến đồng nghiệp ngồi cạnh mình hôm qua bị lôi đi tối nay. Điều còn lại giữa họ không phải là sự tin tưởng mà là sự sợ hãi và oán giận.

Lịch sử Trung Quốc có một tấm gương cho thấy điều này sẽ kết thúc như thế nào. Bạn không cần phải đi xa. Đây là trường hợp ở Trung Quốc sau sự sụp đổ của nhà Thanh vào đầu thế kỷ 20. Khi chính quyền trung ương biến mất, các lãnh chúa ở mỗi vùng tách ra với quân đội của riêng họ. Người Trung Quốc gọi thời kỳ một đất nước bị chia cắt thành hàng chục cường quốc nhỏ và tất cả đều chia súng vào nhau là “lãnh chúa”. Đó cũng là từ mà Đảng Cộng sản Trung Quốc vô cùng lo sợ. Mọi cơ chế kiểm soát của đảng đều tồn tại nhằm ngăn chặn việc quân đội tự ý rời khỏi tay một người, tức là vào tay đảng. Tuy nhiên, khi người đó biến mất và người tiếp theo vẫn chưa được quyết định, quân đội không biết nên nắm tay ai.

Tôi tưởng tượng rằng trên đầu đội quân này, trục áp bức mang tên Tập Cận Bình bỗng nhiên biến mất. Thời điểm sức nặng đè nén mọi người biến mất, các phe phái còn sống sót sẽ bắt đầu di chuyển trong không gian chỉ huy trống rỗng. Các mối liên hệ trong quân đội, chẳng hạn như Phúc Kiến và Sơn Tây, hoặc các chỉ huy ở mỗi chiến khu có thể chung tay với các thành viên Bộ Chính trị khác nhau để bảo vệ sự sống còn của chính họ. Họ có thể chia ra vũ trang ngay giữa Bắc Kinh, tướng này đẩy ứng cử viên này và tướng kia đẩy ứng cử viên kia. Đối với những người sống sót sau cuộc thanh trừng, đây không phải là chính trị mà là sự sống còn. Điều này là do tùy thuộc vào việc ai sẽ trở thành người nắm quyền tiếp theo, nó sẽ quyết định bạn sẽ bị bắt đi hay bạn sẽ sống sót. Mọi người không nhượng bộ khi mạng sống của họ bị đe dọa.

Đây là một kịch bản, không phải là một tương lai đã định sẵn. Hãy để tôi nói rõ ràng. Điều này không có nghĩa là quân đội Trung Quốc nhất thiết sẽ bị chia rẽ. Có nhiều khả năng điều đó sẽ không xảy ra. Cơ chế kiểm soát của đảng có thể hành động để lập lại trật tự, hoặc mệnh lệnh còn sống sót có thể nhanh chóng tập hợp lại sau lưng một người. Tuy nhiên, không có gì đảm bảo rằng điều này sẽ xảy ra và sự thiếu đảm bảo đó chính là cốt lõi của vấn đề. Trong thời Giang Trạch Dân, đã có một sự đảm bảo. Một người kế nhiệm được chỉ định, kinh nghiệm quân sự đã được chứng minh và một người giám hộ toàn thời gian để vượt qua cú sốc. Vào năm 2026, không ai trong số ba người đó sẽ ở đó. Tất cả những gì còn lại không có sự đảm bảo là tuổi thọ sinh học của một người và sự im lặng mà anh ta đã tạo ra.

8. Nút thắt và khoảng trống tiếp theo

Chương này là chương cuối cùng của Phần 3. Ở Phần 1, chúng ta đọc ngữ pháp về quyền lực với tư cách là một nhóm bảy người. Phần 2 tiếp nối cuộc thanh trừng lớn của quân đội. Ở Phần 3, chúng ta đã thấy một cánh cửa đóng kín. Khoảng trống này là nơi ba luồng đó kết hợp với nhau.

Cuối cùng, chúng ta sẽ tiếp tục xem ba luồng gặp nhau tại một điểm như thế nào. Năm 2022, Tập Cận Bình đã dọn đường cho người kế nhiệm (Phần 1). Vì vậy, khi giới lãnh đạo quân sự sụp đổ vào năm 2026, không có thể hệ tiếp theo nào gánh chịu sự sụp đổ (Phần 2). Vì vậy, khi cánh cửa cuối cùng đóng lại vào mùa thu năm 2025, khoảng trống đã trở thành khoảng trống vĩnh viễn (Phần 3). Những lựa chọn được thực hiện trong quá khứ làm tăng rủi ro trong tương lai. Vì phần tiếp theo bị bỏ trống vào năm 2022 nên cuộc thanh trừng vào năm 2026 trở nên nguy hiểm đến thế. Nếu có dù chỉ một người kế vị đã được chứng minh ở vị trí đó, thì cái đêm Zhang Yuxia bị bắt đi sẽ kết thúc với sự sụp đổ của một vị tướng. Vì không có người kế vị nên đêm đó trở thành đêm đe dọa đến chính tương lai của dân tộc.

Chuỗi nhân quả này sẽ trở nên rõ ràng hơn nếu chúng ta giải mã ngược lại. Vào tháng 1 năm 2026, năm vị trí lãnh đạo quân sự bị bỏ trống. Phải có ai đó đảm nhận vị trí đó. Tuy nhiên, không có thể hệ tiếp theo nào học được kỹ năng quân sự. Tại sao nó không có ở đó? Điều này là do thể hệ tiếp theo đã bị loại bỏ vào năm 2022. Vậy thì liệu có cơ hội để lấp đầy những chiếc ghế trống không? Vào mùa thu năm 2025, cánh cửa dẫn đến cơ hội cuối cùng đó đã đóng lại. Khi một không gian trống thì không gian bên cạnh cũng trống, và khi không gian bên cạnh trống thì không gian bên cạnh cũng trống. Cuộc gọi trống cho trống. Sự lựa chọn ban đầu khiến người kế nhiệm bị bỏ trống, bốn năm sau, đã lan rộng đến chỗ trống trong toàn bộ giới lãnh đạo quân sự, và sau đó là trên toàn quốc. Đây là phần cuối của nhân quả mà cuốn sách này đã theo đuổi từ chương đầu tiên. Quyền lực tuyệt đối đã làm mất đi vị trí của chính nó như thế nào? Câu trả lời được tập hợp trong một khoảng trống này.

Tôi nhớ lại tờ giấy trắng mà tôi đã thấy ở Washington. “Ai sẽ nắm quyền khi Tập Cận Bình qua đời?” khoảng trống bên dưới nó. Khoảng trống đó không phải bị bỏ trống do nhầm lẫn. Không phải là ai đó quên điền nó. Đó là kết quả của sự lựa chọn không lấp đầy nó. Đối với Tập Cận Bình, lựa chọn đó có thể là cách an toàn để bảo toàn quyền lực của mình. Không có bất kỳ đối thủ nào khi

còn sống có thể là cách tính toán của ông. Tuy nhiên, sự an toàn đó chính là sự an toàn của một người, Tập Cận Bình. An ninh của đất nước nằm ở phía bên kia. Để an toàn, một người đã để trống 1,4 tỷ tiếp theo.

Lý do khoảng trống này nguy hiểm là vì nó không chỉ là vấn đề ở Trung Quốc. Tập Cận Bình sinh năm 1953. Tôi sẽ bảy mươi bốn tuổi vào năm 2027. Con người già đi và cơ thể họ cuối cùng sẽ ngừng hoạt động. Đây là một câu hỏi về sinh học, không phải chính trị. Số phận của đất nước 1,4 tỷ dân và hàng trăm đầu đạn hạt nhân gắn liền với mạch máu và trái tim của một con người. Chỉ cần anh ấy khỏe mạnh thì không có khoảng cách nào trong tầm mắt. Blank chỉ xuất hiện vào thời điểm anh ấy ngã xuống. Và khoảnh khắc đó đến mà không hề báo trước.

Nếu thời điểm đó trùng với thời điểm căng thẳng quân sự xung quanh Đài Loan đang ở mức cao nhất mọi thời đại, điều gì đó không thể tưởng tượng được có thể xảy ra. Quân đội, với các chỉ huy tác chiến đã biến mất sau các cuộc thanh trừng và quyền chỉ huy không rõ ràng, bị bỏ lại với vũ khí hạt nhân và bị bỏ lại trong khoảng trống quyền lực. Không ai có thể chắc chắn quân đội sẽ quay súng về đâu hoặc sẽ nhận lệnh của ai. Đây không chỉ là một cuộc khủng hoảng ở Bắc Kinh. Đây là lý do tại sao nhà nghiên cứu ở Washington lại sợ hãi khi chỉ vào một tờ giấy trắng. Điều ông lo sợ không phải là sự hỗn loạn ở Trung Quốc mà là khoảnh khắc ngăn ngòi khi một quốc gia có vũ khí hạt nhân với 1,4 tỷ dân trôi dạt mà không có người lãnh đạo.

Năm 2027 đang đến gần. Căng thẳng xung quanh Đài Loan ngày càng gia tăng và cuộc đấu tranh giành quyền bá chủ với Hoa Kỳ đang xoáy vào vòng xoáy mang tên Trăm năm thay đổi. Vào thời điểm đó, có một lỗ hổng chưa được lấp đầy trong trung tâm cơ cấu quyền lực của Trung Quốc. Giới lãnh đạo quân sự bị tê liệt bởi các cuộc thanh trừng và thế hệ tiếp theo bị thiếu. Không ai biết khi nào khoảng trống này sẽ trở thành vấn đề. Điều này là do sức khỏe của một người, tuổi thọ của một người và những biến số không thể đoán trước đều phụ thuộc vào nó.

Người đọc có thể có một câu hỏi ở đây. Liệu một đất nước rộng lớn như Trung Quốc có thực sự bị ràng buộc chặt chẽ đến sức khỏe của một người? Làm sao một đất nước 1,4 tỷ dân lại có thể lỏng lẻo đến vậy? Đó là một nghi ngờ hợp lý. Đảng Cộng sản Trung Quốc là một tổ chức đã tồn tại gần 100 năm và là một tập thể dày dặn kinh nghiệm đã tìm ra cách để tồn tại trong mọi cuộc khủng hoảng. Ngay cả khi Tập Cận Bình sụp đổ, rất có thể trật tự sẽ được lập lại theo cách nào đó. Chương này không nói rằng Trung Quốc nhất thiết sẽ sụp đổ. Tuy nhiên, điều đó có nghĩa là không có gì đảm bảo rằng nó sẽ không sụp đổ, và hệ thống được cho là tạo ra sự đảm bảo đó đã bị bãi bỏ. 30 năm trước đã có một sự đảm bảo. Bây giờ tùy thuộc vào may mắn. Sự khác biệt đó là câu chuyện của toàn bộ chương này.

Một câu hỏi vẫn còn ở đây. Biết hết những nguy cơ này, tại sao chế độ Tập Cận Bình không dừng lại? Tại sao lại để trống khoảng trống này và nhìn xa hơn tới năm 2035? Một nửa câu trả lời nằm ở logic của quyền lực. Nửa còn lại ở nơi khác. Kinh tế và an ninh là một gánh nặng khác mà đất nước này phải gánh chịu. Những mục tiêu xa vời mà Tập Cận Bình hướng tới, để trống người kế nhiệm, Kế hoạch 5 năm lần thứ 15 và kế hoạch chi tiết cho năm 2035 là gì? An ninh và kinh tế

đang xung đột như thế nào dưới lá cờ đó. Với câu chuyện đó, cuốn sách này sẽ mở ra chương tiếp theo. Bây giờ chúng ta hãy lần theo các đầu ngón tay để xem bàn tay để lại khoảng trống đang chivào đâu.

Phần 4 Kế hoạch 5 năm lần thứ 15 và thế lưỡng nan của kinh tế và an ninh

Chương 10 An ninh vượt xa nền kinh tế

Những gì chúng tôi theo dõi cho đến nay là câu chuyện về những chiếc ghế trống. Một vị trí bị bỏ trống cho người kế nhiệm vào năm 2022, một vị trí trống trong ban chỉ huy bị quét sạch bởi cuộc thanh trừng quân sự vào năm 2026, và một vị trí trống mà nhân vật chính của cuộc chuyển giao quyền lực vào năm 2027 không xuất hiện. Đó là về việc tìm kiếm những nơi mà mọi người đã biến mất. Nhưng khi một người trống rỗng, cái gì sẽ lấp đầy khoảng trống đó? Dưới chế độ Tập Cận Bình, câu trả lời không phải là con người mà là con đường. Trong khi người kế vị còn trống, quốc gia bắt đầu tập trung mọi nguồn lực vào một mục tiêu.

Mục tiêu đó là gì được ghi trong một tài liệu. Hội nghị kéo dài 4 ngày được tổ chức tại Bắc Kinh từ ngày 20 đến ngày 23 tháng 10 năm 2025. Đây là phiên họp toàn thể lần thứ 4 của Ban Chấp hành Trung ương khóa 20. Ở Trung Quốc, nó được gọi tắt là phiên họp toàn thể 4 người. Bản tin và đề xuất được đưa ra sau cuộc họp đã vạch ra hướng đi của Trung Quốc trong 5 năm tới. Đó là bản phác thảo của Kế hoạch 5 năm phát triển kinh tế và xã hội quốc gia lần thứ 15 (2026-2030).

Một số người có thể không quen với thuật ngữ kế hoạch 5 năm. Kể từ năm 1953, Trung Quốc đã vẽ ra bức tranh toàn cảnh về tài chính của đất nước cứ 5 năm một lần. Đó là việc quyết định trước 5 năm sẽ tiêu tiền vào đâu và phát triển cái gì. Đây là cách làm hiếm thấy ở các nước có nền kinh tế thị trường. Trong thị trường tự do, các công ty và cá nhân quyết định đầu tư vào đâu, thay vì chính phủ quyết định đầu tư như thế nào trong 5 năm cùng một lúc. Việc Trung Quốc vẫn bám sát kế hoạch 5 năm cho thấy nước này có sự can thiệp sâu sắc như thế nào vào nền kinh tế nước này. Và trong kế hoạch này, tức là ngày 15, hướng mà bàn tay đang hướng tới đã thay đổi rõ ràng.

Nội dung chính của chương này có thể được rút gọn thành một câu. An ninh đã vượt qua nền kinh tế trong Kế hoạch 5 năm lần thứ 15

Hãy bắt đầu xây từng viên gạch để hiểu ý nghĩa của câu này và nó thay đổi cuộc sống hàng ngày của 1,4 tỷ người như thế nào.

Tôi sẽ bắt đầu bằng cách tóm tắt những lời của tôi. Việc an ninh đã vượt qua nền kinh tế đồng nghĩa với việc đất nước đã bắt đầu ưu tiên sự sống còn hơn việc kiếm tiền. Khi cả hai đưng độ, điều quan trọng là chọn bên nào. Nếu một công ty kiếm tiền tốt nhưng lại nguy hiểm cho an ninh thì Trung Quốc ngày xưa chọn tiền và Trung Quốc ngày nay chọn an ninh. Giao dịch với nước ngoài thì có lợi, nhưng nếu giao dịch đó tạo ra sự phụ thuộc thì trước đây chúng ta chọn lợi ích, còn bây giờ chúng ta chọn cắt bỏ sự phụ thuộc. Tiêu chí lựa chọn đã thay đổi. Sự thay đổi tiêu chuẩn này thấm sâu vào từng lời của kế hoạch 5 năm và cuộc sống của 1,4 tỷ người.

Đầu tiên, chúng ta hãy nhìn vào một con số. Đó là về việc đếm từ.

Đảng Cộng sản Trung Quốc tổ chức đại hội toàn quốc 5 năm một lần. Gọi tắt là đại hội đảng. Báo cáo chính trị do tổng bí thư đọc là tài liệu chính thể hiện phương hướng của đất nước trong 5 năm tới. Các nhà nghiên cứu đưa những báo cáo này vào máy tính và đếm số lần một từ xuất hiện.

Nhìn vào từ nào tăng lên và từ nào giảm đi sẽ thấy điều gì đang tiến lên và điều gì đang đi xuống trong tâm trí của các nhà lãnh đạo.

Có một từ gọi là 'an toàn'. Trong tiếng Trung, từ này có nghĩa là an toàn và an ninh. Trong báo cáo Đại hội Đảng lần thứ 18 năm 2012, từ này xuất hiện 36 lần. Tại Đại hội Đảng lần thứ 19 năm 2017, con số này tăng lên 55. Và đến tháng 10 năm 2022, trong báo cáo chính trị Đại hội Đảng lần thứ 20, từ này xuất hiện 91 lần. Nó đã tăng gấp đôi gấp 2,5 lần trong 10 năm.

Chúng ta cũng hãy nhìn vào từ 'khoa học và công nghệ'. Đó là 16 lần tại Đại hội Đảng lần thứ 18 và 17 lần tại Đại hội Đảng lần thứ 19. Có rất ít thay đổi. Sau đó, tại Đại hội Đảng lần thứ 20, ông đứng ở vị trí thứ 44. Con số này đã tăng hơn hai lần rưỡi trong vòng 5 năm. Có lý do tại sao hai từ an ninh và khoa học công nghệ lại xuất hiện cạnh nhau. Đối với giới lãnh đạo, hai điều này không tách rời mà là một chỉnh thể. Khoa học và công nghệ là vô hình, và cách bảo vệ an ninh là thông qua khoa học và công nghệ. Người ta thấy rằng một con chip và một trí tuệ nhân tạo có thể quyết định sự sống chết của một quốc gia.

Ngược lại, có những từ được rút gọn lại. Đó là 'cải cách'. Tần suất của cụm từ tượng trưng cho quyền tự chủ và cởi mở của thị trường với thế giới bên ngoài đã giảm đi. Thay vào đó, những từ mới chưa có trong báo cáo thứ 19 lại được đưa vào. "An ninh kinh tế" có nghĩa là an ninh kinh tế. Cụm từ "hiện đại hóa kiểu Trung Quốc" cũng xuất hiện chính thức lần đầu tiên vào thời điểm này.

Tại sao việc đếm từ lại quan trọng? Nếu một người đột nhiên bắt đầu sử dụng những từ mà bình thường họ không thường xuyên sử dụng, bạn có thể đoán được mối lo lắng của người đó đã chuyển sang đâu. Điều tương tự cũng xảy ra với các quốc gia. Việc từ "an ninh" tăng từ 36 lên 91 lần và "cải cách" giảm xuống là dấu hiệu cho thấy các ưu tiên của giới lãnh đạo đã thay đổi. Trọng tâm đã chuyển từ con đường cùng phát triển với phương Tây sang con đường tự tồn tại, đồng thời ngăn chặn các mối đe dọa từ bên ngoài. Lời nói thay đổi trước, sau đó là chính sách. Hướng nhân quả rõ ràng. Sự thay đổi trong nhận thức về an ninh là nguyên nhân và kết quả là cuộc phẫu thuật chính sách kinh tế lớn.

Để thực sự cảm nhận được sức nặng của sự thay đổi này, chúng ta phải nghĩ đến Trung Quốc trước đó. Kể từ khi Đặng Tiểu Bình tuyên bố cải cách và mở cửa vào năm 1978, từ tràn ngập tâm trí giới lãnh đạo Trung Quốc là "phát triển". Câu nói của Đặng Tiểu Bình "Phát triển là một nguyên tắc vững chắc" đã là phương châm trong công việc nhà nước trong nhiều thập kỷ. Thoát nghèo, nuôi dân là cách để Đảng Cộng sản chứng tỏ năng lực nắm quyền. Vì vậy, Trung Quốc đã kìm nén niềm tự hào của mình và chấp nhận vốn và công nghệ của phương Tây. Nó gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới (WTO) và trở thành một công xưởng thế giới. Trên đường đi, 800 triệu người đã thoát nghèo. Chưa bao giờ trong lịch sử loài người, tình trạng nghèo đói lại giảm ở quy mô như vậy.

Phương châm đó đã bị lung lay. 'An toàn' đã chiếm vị trí đầu tiên của 'phát triển'. Đây không phải là một cách chơi chữ mà là một sự thay đổi mang tính chấn động trong triết lý quản lý. Khi sự phát triển đang ở đỉnh cao, việc hòa nhập với thế giới là điều thuận lợi. Khi sự an toàn được đặt lên hàng đầu, thế giới sẽ trở thành mối đe dọa. Công nghệ Mỹ, vốn nước ngoài và Internet mở đầu bắt đầu

có vẻ như là những rủi ro tiềm ẩn. Cách chúng ta nhìn vào cùng một đối tượng đã thay đổi. Và khi đôi mắt của bạn thay đổi, bàn tay của bạn cũng thay đổi. Những gì nên giữ, những gì cần cắt bỏ và những gì cần tiêu tiền để thay đổi.

Khi các từ thay đổi, các mục tiêu bằng số cũng thay đổi.

Vào tháng 3 năm 2026, Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc được tổ chức tại Bắc Kinh. Nó được tổ chức vào mùa xuân hàng năm cùng với cuộc họp tham vấn chính trị và được gọi là Hai cuộc họp. Tại sự kiện này, Thủ tướng Li Chang (李強) đã công bố mục tiêu tốc độ tăng trưởng kinh tế trong năm. Đó là 4,5 đến 5 phần trăm.

Con số này có một lịch sử. Đây là lần đầu tiên kể từ năm 1991, Trung Quốc đặt mục tiêu tăng trưởng dưới 5%. Đó là 35 năm trước. Trong khi đó, Trung Quốc tự hào về tốc độ tăng trưởng nhanh chóng lần lượt là 8%, 7% và 6%. Mức tăng trưởng đạt gần hai con số đã đưa thanh niên từ nông thôn vào các nhà máy ở thành thị, tăng lương hàng năm và tạo ra một thế hệ con cái khá giả hơn cha mẹ. Lời hứa tăng trưởng đó đã giảm xuống dưới 5%.

Việc đặt mục tiêu của bạn ở mức thấp có nghĩa là gì? Đây là cảm giác của một công nhân tại một xưởng may ở tỉnh Quảng Đông. Điều này có nghĩa là công việc có thể không tăng nhiều như năm ngoái. Đối với những người trẻ vừa tốt nghiệp đại học ở tỉnh Hà Nam, điều này có nghĩa là việc làm ở thành phố không còn mở ra nhanh chóng như trước nữa. Ban lãnh đạo gọi đây là sự chuyển đổi từ tăng trưởng số lượng sang tăng trưởng chất lượng. Điều này có nghĩa là thay vì phát triển càng nhanh càng tốt, chúng ta sẽ chọn trồng những thứ tốt đẹp. Nghe có vẻ nhẹ nhàng nhưng trên thực tế, đó là lời cảnh báo phải chấp nhận tốc độ tăng trưởng chậm lại.

Hãy cùng tìm hiểu xem 1 điểm phần trăm của tốc độ tăng trưởng ảnh hưởng đến con người như thế nào. Nền kinh tế Trung Quốc lớn đến mức một điểm phần trăm có giá trị khoảng 180 tỷ USD một năm. Đó là quy mô nền kinh tế của một quốc gia nhỏ. Điều này có nghĩa là nếu tăng trưởng tăng từ 6% lên 5% thì sẽ có ít việc làm hơn và ít tiền lương hơn. Tỷ lệ thất nghiệp trong thanh niên Trung Quốc từng ngừng được công bố chính thức khi số liệu thống kê chính thức vượt quá 20%. Những người trẻ không thể tìm được việc làm ngay cả sau khi tốt nghiệp đại học đã tạo ra thuật ngữ 'trẻ em toàn thời gian'. Sống ở nhà với bố mẹ và giúp việc nhà được coi là một công việc. Mục tiêu tăng trưởng dưới 5% có nghĩa là nước này đã thừa nhận trước rằng số lượng thanh niên như vậy có thể còn tăng thêm.

Có lý do khiến ban lãnh đạo quyết định chấp nhận sự chậm lại này. Điều này là do hậu quả của thời điểm số lượng được tăng lên quá mức là quá lớn. Chính quyền địa phương gánh nợ để theo kịp tốc độ tăng trưởng và sử dụng khoản nợ đó để xây dựng các khu chung cư không có ai sinh sống. Các công ty bất động sản lớn, trong đó có Hengda, lần lượt sụp đổ. Những căn hộ trống trải ở ngoại ô thành phố như những bóng ma. Bong bóng được tạo ra bởi sự tăng trưởng về số lượng đã vỡ. Lãnh đạo cần nắm bắt bài học đó đồng thời tìm ra động cơ mới để lấp đầy khoảng trống tăng trưởng.

Sự lãnh đạo không dừng lại ở đó. Họ thậm chí còn làm xáo trộn các tiêu chuẩn đánh giá quan chức địa phương. Trước đây, cán bộ địa phương ở Trung Quốc được đánh giá dựa trên tốc độ tăng trưởng GDP của khu vực. Nếu số của bạn tốt thì bạn được thăng chức, nếu số của bạn kém thì bạn bị đẩy ra ngoài. Vì vậy, mỗi vùng đều vay nợ để xây nhà máy, xây cầu, xây chung cư. Vào tháng 1 năm 2026, một giai điệu mới đã được đưa ra tại một cuộc hội thảo nơi các nhà điều hành cấp tỉnh và cấp bộ tụ tập. Giờ đây, thay vì chỉ dựa vào những con số về tốc độ tăng trưởng, việc đánh giá sẽ dựa trên mức độ phát triển của ngành để phù hợp với hoàn cảnh của từng khu vực.

Sự thay đổi này có một cái gì đó để hướng tới. Ở Trung Quốc có câu “Nội Quán (内卷)”. Trong tiếng Anh, nó được dịch là sự tiến hóa. Nó có nghĩa là bị kéo vào bên trong. Nó đề cập đến một cuộc chiến tiêu hao trong đó mọi người đổ xô đến cùng một nơi và giảm giá lẫn nhau bằng cách giảm giá. Chính quyền địa phương đang nhảy vào các ngành công nghệ cao tương tự và xây dựng các nhà máy giống hệt nhau, dẫn đến tình trạng dư thừa sản phẩm nhưng giá lại chạm đáy.

Xe điện là một ví dụ điển hình. Khi chính phủ Trung Quốc công bố ý định thúc đẩy xe điện, hàng trăm công ty đã nhảy vào ngay lập tức. Mỗi tỉnh đều tung ra các khoản trợ cấp để thu hút các nhà máy sản xuất xe điện đến khu vực của mình. Kết quả là có thời điểm có gần 500 công ty sản xuất xe điện ở Trung Quốc. Số tiền có thể kiếm được vượt xa số tiền có thể bán được. Các công ty giảm giá để tồn tại. Khi một công ty hạ giá, công ty kia lại hạ giá thêm. Chỉ có một số ít công ty kiếm được lợi nhuận từ cuộc chiến giá cả này. Ô tô điện tràn vào châu Âu với giá thấp và châu Âu bắt đầu đóng cửa do thuế quan. Sự cạnh tranh đẫm máu diễn ra trong nội bộ lan ra bên ngoài, gây xích mích trong thương mại.

Việc thay đổi tiêu chí đánh giá nhằm mục đích ngăn chặn cuộc cạnh tranh đẫm máu này. Thay vì đổ xô vào cùng một ngành ở từng khu vực, hãy chọn một ngành phù hợp với hoàn cảnh của bạn và phát triển nó. Điều đó cũng có nghĩa là chính phủ sẽ chọn sử dụng các nguồn lực hạn chế của quốc gia. Đó là một tuyên bố rằng bây giờ nhà nước sẽ trực tiếp phân phối những gì thị trường từng tự mình phân phối. Ý tưởng là kiểm soát sự hỗn loạn do cạnh tranh tự do trên thị trường gây ra thông qua sự kiểm soát của nhà nước. Hướng đi ở đây cũng vậy. Trọng lượng chuyển từ thị trường sang nhà nước, từ tự chủ sang kiểm soát.

Vậy bạn dự định làm gì để lấp đầy khoảng trống tăng trưởng bị suy giảm? Câu trả lời được lãnh đạo Tập Cận Bình đưa ra là “năng suất chất lượng mới”. Nó có nghĩa là năng suất chất lượng mới.

Hãy giải nén cái này. Trước đây, năng suất đến từ con người và thiết bị. Càng đưa nhiều người vào và nhà máy càng lớn thì chúng tôi càng có thể kiếm được nhiều tiền hơn. Năng suất chất lượng mới khác hẳn. Đó là năng suất được tạo ra bằng cách kết hợp trí tuệ nhân tạo (AI), dữ liệu và công nghệ mới. Ý tưởng là các thuật toán và tự động hóa chứ không phải bàn tay con người sẽ tạo ra sự giàu có. Trung Quốc đã cố gắng thay đổi cơ cấu nền kinh tế của đất nước thành nền kinh tế do công nghệ dẫn dắt.

Để chứng minh rằng đây không chỉ là một khẩu hiệu hay, hãy hình dung khung cảnh một nhà máy. Trước đây, các nhà máy ở Trung Quốc có hàng nghìn công nhân ngồi thành hàng trước băng

chuyên. Số lượng người là năng suất. Các nhà máy mà Lực lượng Sản xuất Shinjil hình dung thì khác. Con người hầu như không thể nhìn thấy, cánh tay robot âm thầm nhặt các bộ phận, trí tuệ nhân tạo xác định các sản phẩm bị lỗi và toàn bộ nhà máy được kiểm soát bởi dữ liệu. Số người cần thiết để tạo ra số lượng tương tự giảm từ 10 xuống 1. Đây là tương lai của ngành sản xuất mà Trung Quốc hình dung. Điều này là do đây là một cách để đối phó với thế giới ngay cả khi dân số đang ngày càng thu hẹp. Nhưng có một mặt tối trong cùng một bức tranh. Chính công nhân mất tích sẽ đi đâu? Trong khi công nghệ tạo ra của cải thì liệu của cải đó có được phân bổ công bằng cho mọi người hay không lại là một vấn đề khác.

Hãy để tôi giải thích ngắn gọn phiên họp toàn thể lần thứ 4 là cuộc họp như thế nào. Ban Chấp hành Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc thường tổ chức các phiên họp toàn thể khoảng bảy lần trong nhiệm kỳ 5 năm. Trong số đó, phiên họp toàn thể lần thứ 4 thường là nơi đặt ra những định hướng lớn về kinh tế và cải cách. Vì vậy người theo dõi kinh tế hết sức chú ý đến kết quả của phiên họp toàn thể 4 bên. Phiên họp toàn thể 4 người vào mùa thu năm 2025 là cuộc họp nhằm vẽ bản đồ nền kinh tế Trung Quốc trong 5 năm tới. Nhìn vào những gì được in đậm trên bản đồ đó, những ưu tiên của lãnh đạo được bộc lộ rõ ràng.

Bản tin phiên họp toàn thể lần thứ 4 đã xác định ba trụ cột của kế hoạch 5 năm lần thứ 15. Sản xuất điện chất lượng cao, tự chủ về khoa học công nghệ và mở rộng nhu cầu trong nước. Trong số này, trụ cột trung tâm mà ban lãnh đạo tập trung mọi nỗ lực là phát triển tính độc lập về khoa học và công nghệ ở trình độ cao. Nó có nghĩa là tự mình đứng lên và trở nên mạnh mẽ. Điều này có nghĩa là chúng tôi sẽ tự mình tiếp thu các công nghệ cốt lõi mà không cần dựa vào bất kỳ ai.

Tại sao độc lập lại trở nên cấp bách đến vậy? Giới lãnh đạo gọi tình hình hiện tại là 'sự thay đổi trăm năm'. Điều đó có nghĩa rằng đó là một giai đoạn thay đổi lớn lao chỉ xảy ra một lần trong 100 năm. Cách diễn đạt này mà Tập Cận Bình thích sử dụng, trộn lẫn hai cảm xúc. Một là cảm giác có cơ hội. Khi nước Mỹ rung chuyển và phương Tây bị chia rẽ, đây là cơ hội đầu tiên sau 100 năm để Trung Quốc vươn lên trở thành trung tâm thế giới. Thứ hai là cảm giác khủng hoảng. Điều đáng lo ngại là Hoa Kỳ sẽ không để Trung Quốc yên khi nước này tìm kiếm cơ hội đó. Áp lực của Hoa Kỳ nhằm ngăn chặn công nghệ tiên tiến và loại Trung Quốc ra khỏi chuỗi cung ứng của nước này được giới lãnh đạo coi là một cuộc khủng hoảng sinh tử đối với đất nước. Chúng tôi đã đi đến kết luận rằng để vượt qua cuộc khủng hoảng này, chúng ta không được dựa vào công nghệ của người khác. Sự tự lực được xác định là vấn đề sống còn chứ không phải lòng tham.

Kết luận này đã được củng cố sau một trải nghiệm đau đớn. Đây là một công ty tên là Huawei. Công ty từng đứng đầu thị trường điện thoại thông minh toàn cầu này đã phải chịu sự sụp đổ trong lĩnh vực kinh doanh điện thoại di động khi Mỹ cắt nguồn cung cấp chip. Trước thế giới, một công ty lớn đã bị mắc kẹt chỉ vì một bộ phận duy nhất. Giới lãnh đạo Trung Quốc đã quan sát rõ ràng cảnh tượng này. Đó là bài học rằng nếu bạn để những bộ phận quan trọng vào tay người khác, đôi tay đó có thể khiến bạn nghẹt thở bất cứ lúc nào. Để ngăn cả nước trải qua những gì Huawei đã trải qua, tôi quyết định phải tự tay làm mọi thứ từ chip đến vật liệu.

Tiền tới đây. Từ tự lực chẳng là gì nếu nó chỉ là một khẩu hiệu. Tiền phải theo sau để nó trở thành hiện thực. Trong Kế hoạch 5 năm lần thứ 14 (2021-2025), đầu tư của Trung Quốc vào nghiên cứu và phát triển đã tăng hơn một nửa so với 5 năm trước đó. Tỷ lệ nghiên cứu và phát triển trên tổng sản phẩm quốc nội (GDP) tăng lên 2,68%. Đây là mức trung bình của các nước phát triển trong Tổ chức Hợp tác và Phát triển Kinh tế (OECD). Một nước đang phát triển đã bắt kịp mức trung bình của các nước phát triển về tỷ lệ đầu tư cho R&D.

Hãy xem những con số này được hiểu như thế nào đối với người bình thường. Chi tiền cho nghiên cứu và phát triển đồng nghĩa với việc tạo việc làm trong các phòng thí nghiệm và viện nghiên cứu. Các trường sau đại học về khoa học và kỹ thuật của Trung Quốc đào tạo ra hàng triệu sinh viên tốt nghiệp mỗi năm. Nơi họ đến được tạo ra nhờ sự đầu tư vào nghiên cứu và phát triển. Do đó, các công viên nghiên cứu ở Zhongguancun của Bắc Kinh, các công ty công nghệ ở Thâm Quyển và các thành phố khoa học ở Hợp Phi đã chật kín. Mặt khác, số tiền đó cũng là tiền được rút ra từ các nguồn khác. Kho bạc của đất nước là một. Nếu chúng ta đầu tư nhiều hơn vào nghiên cứu và phát triển, chúng ta phải đưa nó đi nơi khác. Số tiền lẽ ra có thể được chuyển đến bệnh viện, trường học và lương hưu được chuyển đến các viện nghiên cứu chất bán dẫn và phòng thí nghiệm trí tuệ nhân tạo. Ai đó đã phải trả giá cho sự độc lập.

Sự lãnh đạo cũng không dừng lại ở đó. Mục tiêu là nâng tỷ lệ này lên hơn 3,8% GDP vào năm 2030. 2,68 lên 3,8. Nếu bạn chỉ nhìn vào những con số, sự khác biệt chỉ là hơn 1%. Nhưng đối với quy mô nền kinh tế Trung Quốc, 1% GDP là hàng trăm tỷ đô la mỗi năm. Số tiền này sẽ đi đâu? Năng lượng tương lai, giao diện não-máy tính (BMI), công nghệ lượng tử, truyền thông di động thế hệ thứ 6, trí tuệ nhân tạo, sản xuất thông minh, chất bán dẫn, nền kinh tế tầm thấp và hàng không vũ trụ. Một quốc gia đang đặt cược đồng thời vào tất cả các lĩnh vực tiên tiến của tương lai.

Ai sẽ phân phối số tiền này và bằng cách nào? Đây là nơi Trung Quốc khác biệt với quá khứ của mình. Ngay gần phiên họp toàn thể lần thứ 3, khóa 19 năm 2018, đường lối cải cách trong đó doanh nghiệp tư nhân đi đầu và thị trường vận động tự chủ cũng được nhấn mạnh. Đường dây đã được gấp lại một cách hiệu quả. Cái đã thay thế nó là “hệ thống quốc gia mới”. Nó có nghĩa là tập hợp sức mạnh của cả nước. Đây là phương pháp trong đó nhà nước tập hợp các nguồn lực và quyền lực chiến lược về trung tâm, chính phủ trực tiếp phân phối và kiểm soát công nghệ và vốn cốt lõi.

Thuật ngữ “hệ thống quốc gia” có lịch sử. Trung Quốc đã cho nổ bom nguyên tử vào năm 1964 khi nước này còn là một nước nông nghiệp nghèo. Một vệ tinh được phóng vào năm 1970. Thành tựu này, được gọi là “hai quả bom và một ngôi sao”, đạt được bằng cách tập trung các nguồn lực rải rác của đất nước vào một nơi. Đó là ký ức về một đất nước thiếu lương thực, tập trung các nhà khoa học và kinh phí vào một việc để tạo ra vũ khí siêu cường. Hệ thống quốc gia 'mới' do lãnh đạo Tập Cận Bình đưa ra là sự hồi sinh của lối sống cũ trong thời đại công nghệ tiên tiến. Ý tưởng là tạo ra chất bán dẫn và trí tuệ nhân tạo theo cách chế tạo bom và vệ tinh trong quá khứ. Sự khác biệt là bom không phải là mặt hàng để bán trên thị trường mà chất bán dẫn và trí tuệ nhân tạo ban đầu là

mặt hàng trên thị trường. Nhà nước đã trực tiếp tham gia vào lĩnh vực thị trường.

Đây là thực tế của câu nói rằng an ninh đã vượt qua nền kinh tế. Lợi nhuận thị trường không quyết định công ty nào sẽ đầu tư tiền vào hoặc công nghệ nào sẽ phát triển. Logic an ninh là sự sống còn của dân tộc quyết định điều đó. Sản xuất chất bán dẫn không còn là ngành kinh doanh để kiếm tiền mà đã trở thành binh phong để đất nước tồn tại. Hãy để tôi chỉ ra hướng của nhân quả một lần nữa. Sự phong tỏa của Mỹ đã tạo ra một cuộc khủng hoảng an ninh, và cuộc khủng hoảng an ninh đã tạo ra sự tuyệt vọng về khả năng tự lực, và sự tuyệt vọng về khả năng tự lực đã dẫn đến một hệ thống nhà nước lớn trong đó nhà nước kiểm soát các nguồn tài nguyên thay vì thị trường.

Có ba điều liên quan đến số tiền khổng lồ này. Trí tuệ nhân tạo, điện toán lượng tử, robot hình người.

Ba ngành này có những đặc điểm khác biệt so với các ngành công nghệ cao khác. Xe điện và năng lượng mặt trời là những ngành kiếm tiền bằng cách bán chúng trên thị trường. Tuy nhiên, trí tuệ nhân tạo, lượng tử và robot mang đậm hương vị quân sự và an ninh. Trí tuệ nhân tạo có thể thay thế khả năng phán đoán trên chiến trường Máy tính lượng tử là chìa khóa để bẻ khóa mã của kẻ thù và bảo vệ thông tin của đồng minh. Robot hình người có thể đảm nhận các nhiệm vụ nguy hiểm và chiến đấu thay mặt con người. Ban lãnh đạo tin rằng ai nắm quyền bá chủ trong ba lĩnh vực này sẽ quyết định thắng bại trên chiến trường thời đại tiếp theo. Đó là lý do tại sao số tiền khổng lồ của quỹ nghiên cứu và phát triển lại hướng vào việc này.

Một khẩu hiệu do Trung Quốc đưa ra đã thể hiện rõ ràng trọng tâm này. Đây là 'Trí tuệ nhân tạo Plus (AI+)'. Điều này có nghĩa là bổ sung trí tuệ nhân tạo vào tất cả các ngành. Thêm trí tuệ nhân tạo vào nông nghiệp, thêm trí tuệ nhân tạo vào y học và thêm trí tuệ nhân tạo vào quản lý. Ý tưởng không phải là coi trí tuệ nhân tạo là một ngành mà đặt nó làm nền tảng hỗ trợ tất cả các ngành. Khi điện lần đầu tiên xuất hiện, nó đã trở thành nguồn năng lượng tác động không chỉ một ngành mà đến tất cả các ngành. Trung Quốc đang cố gắng sử dụng trí tuệ nhân tạo như điện năng Tính toán cho thấy nếu trí tuệ nhân tạo được lắp đặt ở tất cả các nhà máy, văn phòng, lĩnh vực trong một quốc gia thì năng suất của cả nước sẽ tăng thêm một bậc. Nếu tính toán này đúng, Trung Quốc có thể trở nên giàu có ngay cả khi dân số giảm. Nếu bạn sai, bạn sẽ đòi hỏi rất nhiều tiền một cách vô ích. Vì thế đây cũng là một canh bạc.

Trí tuệ nhân tạo và chất bán dẫn là lĩnh vực bị lệnh trừng phạt của Mỹ giáng đòn nặng nề. Để chạy trí tuệ nhân tạo, bạn cần rất nhiều chip hiệu năng cao do các công ty như Nvidia sản xuất. Hoa Kỳ đã chặn việc bán những con chip này cho Trung Quốc. Như thế vẫn chưa đủ, họ thậm chí còn kiểm soát cả thiết bị sản xuất chip. Thiết bị tiếp xúc khắc mạch chip bằng ánh sáng gần như được độc quyền bởi một công ty Hà Lan, ASML, và Hoa Kỳ thậm chí đã chặn việc xuất khẩu thiết bị này sang Trung Quốc thông qua liên minh của mình. Cả vật liệu dành cho trí tuệ nhân tạo và công cụ để tạo ra những vật liệu đó đều đã bị cắt bỏ. Mục đích là bóp nghẹt Trung Quốc.

Có câu trả lời mà Trung Quốc đã đưa ra trong bối cảnh bị phong tỏa như vậy. Đó là một mô hình trí tuệ nhân tạo có tên DeepSeek. Đầu năm 2025, mô hình này đã gây chấn động thế giới. Mô hình

này do một công ty nhỏ ở Hàng Châu tạo ra, sản xuất trí tuệ nhân tạo gần đạt mức cao nhất nước Mỹ mà không sử dụng nhiều chip mới nhất của Mỹ. Anh ấy nói rằng nó tốn ít tiền hơn rất nhiều. Khithông báo được đưa ra, giá cổ phiếu của Nvidia đã giảm hàng trăm tỷ đô la trong một ngày trên thị trường chứng khoán Mỹ. Điều này là do niềm tin rằng việc tạo ra trí tuệ nhân tạo đòi hỏi phải muavô số chip đắt tiền đã bị phá vỡ. Deepseek thậm chí còn công khai thiết kế cho mọi người xem. Trung Quốc đã phát hành công nghệ được cho là sẽ được lưu trữ miễn phí cho thế giới.

Ngay cả ở Mỹ, sự việc này cũng gây sốc. Hoa Kỳ tin rằng việc ngăn chặn xuất khẩu chip có thể trì hoãn sự phát triển trí tuệ nhân tạo của Trung Quốc trong vài năm. Nhưng Trung Quốc đã tìm ra một con đường vòng thông minh để vượt qua bức tường phong tỏa. Chúng tôi đã nghĩ ra một phương pháp mang lại kết quả tương tự trong khi sử dụng ít chip đắt tiền hơn. Phân tích cho thấy việc phong tỏa thực sự đã đẩy Trung Quốc đi theo con đường hiệu quả. Khi người ta có ít, họ học cách chi tiêu tiết kiệm. Trong khi các công ty giàu có của Mỹ tích trữ rất nhiều chip và phát triển trí tuệ nhân tạo thì các công ty Trung Quốc học được nghệ thuật tiết kiệm bằng cách làm điều tương tự với ít chip hơn. DeepSeek đã chỉ ra rằng các biện pháp trừng phạt có thể có tác dụng ngược lại so với dự định.

Điều quan trọng là sự việc này được đón nhận như thế nào ở Trung Quốc. Deepseek được quảng cáo không phải là thành công của một công ty mà là thành công của một quốc gia. Các công ty đại diện của Trung Quốc như Huawei, Tencent, Alibaba, Baidu đang gấp rút chạy theo xu hướng này. Có đánh giá cho rằng các biện pháp trừng phạt thực sự mang lại sự sáng tạo trong việc lách luật. Khi mọi người bị mắc kẹt sau bức tường, họ sẽ tìm cách vượt qua nó. Thay vì tin rằng sự phong tỏa của Mỹ sẽ giết chết nó, Trung Quốc bắt đầu tin rằng nó sẽ khiến nó trở nên độc hại hơn. Niềm tin này đã mang lại sức mạnh thực sự cho khẩu hiệu "Tự lực và sức mạnh".

Lúc này, trong đầu chợt nhớ đến một người. Chính xác là một nhóm người. Đây là lịch sử của những người tham gia vào ban lãnh đạo thế hệ tiếp theo của Trung Quốc sau Đại hội Đảng lần thứ 20. Trong số 171 thành viên của Ủy ban Ứng cử Trung ương khóa 20, tất cả trừ một người đều là quan chức kỹ thuật có kiến thức nền tảng về khoa học và kỹ thuật. Những người học chuyên ngành vật lý, những người nghiên cứu về hàng không vũ trụ và những người nghiên cứu về chất bán dẫn đã leo lên các bậc thang quyền lực.

Tại sao điều này lại có ý nghĩa như vậy sẽ trở nên rõ ràng khi chúng ta so sánh nó với các thế hệ trước. Ngay cả trong thời kỳ Giang Trạch Dân và Hồ Cẩm Đào, đã có nhiều nhà lãnh đạo học ngành kỹ thuật. Tuy nhiên, kể từ đó, số lượng quan chức học chuyên ngành luật và kinh tế ngày càng tăng. Đây là những người làm việc với thị trường và pháp luật. Tuy nhiên, trong nhiệm kỳ thứ ba của Tập Cận Bình, gánh nặng quyền lực chuyển về khoa học và kỹ thuật. Một người lãnh đạo ngành hàng không vũ trụ trở thành bí thư đảng ủy địa phương, và một người từ viện nghiên cứu thiết kế vũ khí được thăng chức trung ương. Cái gọi là 'Hangcheonpa', một mạng lưới kết nối giữa các thống đốc quân sự và nhân viên vũ trụ, đã đạt được tiến bộ nhanh chóng. Khẩu hiệu chính trị là 'Một quốc gia thịnh vượng nhờ giáo dục'. Nó có nghĩa là xây dựng một đất nước thông qua khoa

học, công nghệ và giáo dục.

Chúng ta đặt ai vào các vị trí quyền lực sẽ cho chúng ta biết đất nước đang hướng tới điều gì. Việc một người am hiểu công nghệ, thậm chí cả người làm trong lĩnh vực công nghệ an ninh như hậu cần, vũ trụ được bổ nhiệm đứng đầu thay vì người am hiểu thị trường cho thấy bộ mặt nước này ưu tiên điều gì. Ban lãnh đạo gồm nhiều nhà kỹ trị là hiện thân của con người cho niềm tin rằng sự độc lập về công nghệ là chìa khóa cho sự tồn vong của quốc gia. Bên dưới khoảng trống mà chúng ta đã thấy ở Phần 3, vương miện quyền lực bị người kế nhiệm bỏ trống, những nhà kỹ trị này đang lấp đầy khoảng trống bằng một tầng lớp tinh hoa mới.

Logic tương tự cũng áp dụng cho máy tính lượng tử. Thật khó để diễn tả thành một câu máy tính lượng tử là gì. Tuy nhiên, rõ ràng tại sao nó là một vấn đề bảo mật. Ngày nay, các giao dịch ngân hàng, bí mật nhà nước và thông tin liên lạc quân sự đều được bảo vệ bằng mật khẩu. Mật khẩu được thiết kế để mất hàng trăm năm để bẻ khóa bằng một máy tính thông thường. Máy tính lượng tử được cho là có thể giảm hàng trăm năm đó xuống còn vài giờ. Ai có máy tính lượng tử có thể sử dụng được trước sẽ mở khóa tất cả bí mật của người kia và người kia sẽ bị lộ. Vì vậy, cả Mỹ và Trung Quốc đều đổ tiền quốc gia vào cuộc đua này. Ở Trung Quốc, một tổ hợp nghiên cứu lượng tử đã được xây dựng xung quanh Hợp Phì và các nhà khoa học như Fan Jianwei đã dẫn đầu các thí nghiệm liên lạc lượng tử bằng cách sử dụng vệ tinh. Ban lãnh đạo coi kết quả cuối cùng của nghiên cứu này là chiến thắng hay thất bại trong cuộc chiến thông tin.

Robot hình người là một vấn đề khác. Đó là một robot đi bằng hai chân và làm việc bằng hai tay giống như con người. Trung Quốc đặt nỗ lực đặc biệt vào lĩnh vực này. Đoạn video quay cảnh robot do công ty như Unitree sản xuất nhảy múa trên sân khấu đã được phát sóng trong kỳ nghỉ lễ. Tại sao chúng ta bị ám ảnh bởi robot? Trung Quốc đang già đi. Do chính sách một con, số người đi làm đang giảm nhanh chóng. Nếu những vị trí trống trong nhà máy không thể lấp đầy được con người thì chúng phải được lấp đầy bằng robot. Đồng thời, robot cũng là một tài sản bảo mật. Nó có thể thay thế con người trong các nhiệm vụ nguy hiểm, địa điểm xảy ra thảm họa và thậm chí cả chiến trường. Áp lực kép của dân số ngày càng thu hẹp và nhu cầu quân sự ngày càng tăng đều hội tụ ở một điểm: robot hình người.

Cả ba lĩnh vực này đều được phân loại dựa trên chiến trường trong tương lai và quyền bá chủ về an ninh thông tin, đồng thời đang hút số tiền khổng lồ. Và Trung Quốc không dừng lại ở việc tạo ra công nghệ. Tôi đang cố gắng tự mình đặt ra các quy tắc cho công nghệ. Hơn 60 nhóm đổi mới tiêu chuẩn hóa quốc tế liên quan đến hơn 15 trường đại học đã được thành lập. Một mục quan trọng trong chỉ số hoạt động của các doanh nghiệp nhà nước là 'có bao nhiêu tiêu chuẩn quốc tế đã được tạo ra?' Thẻ báo cáo không dựa trên số tiền công ty kiếm được mà dựa trên mức độ nó mang lại các quy tắc của thế giới đối với Trung Quốc. Chỉ điều này thôi đã chứng tỏ an ninh đã vượt qua nền kinh tế.

Sự thay đổi này còn được bộc lộ ở số phận của một người. Đây là tác phẩm của Jack Ma, người sáng lập Alibaba. Có một thời, ông là một doanh nhân giàu có và nổi tiếng ở Trung Quốc. Sau đó,

sau khi đưa ra những bình luận chỉ trích cơ quan tài chính vào năm 2020, việc niêm yết công ty fintech do ông phát triển đột ngột dừng lại. Bản thân Jack Ma cũng biến mất khỏi mắt công chúng một thời gian. Mọi người đều thấy rằng ngay cả những doanh nhân tư nhân thành công nhất ở Trung Quốc cũng có thể sụp đổ chỉ sau một đêm nếu họ đi chệch khỏi đường lối của Đảng. Kể từ đó, các doanh nhân Trung Quốc gặp khó khăn. Thay vì mạo hiểm, mở ra con đường mới, chúng ta chọn cách bình tĩnh bước đi theo hướng Đảng đã chỉ ra. Sự đổi mới vốn dĩ đến từ việc chấp nhận rủi ro. Hệ thống khiến chúng ta lo sợ nguy hiểm đồng thời đang kêu gọi sự đổi mới. Đây là cái bóng của một hệ thống quy mô lớn trong đó nhà nước quyết định phương hướng và nắm giữ tiền. Sự khác biệt này là mầm mống của mâu thuẫn sẽ được thảo luận trong chương tiếp theo.

Tại sao việc thiết lập các tiêu chuẩn lại quan trọng đến vậy? Đây là một ví dụ điển hình. Haier là một công ty thiết bị gia dụng. Haier nắm giữ 70% bằng sáng chế về hàng trắng trên thế giới. Điều này có nghĩa là phần lớn các quy định liên quan đến ai sẽ sản xuất máy giặt và tủ lạnh cũng như cách thức sản xuất đều do một công ty Trung Quốc kiểm soát. Người nắm giữ luật lệ sẽ đặt ra trò chơi. Các công ty khác không có lựa chọn nào khác ngoài việc tuân theo những quy tắc đó.

Trung Quốc đang cố gắng chuyển mô hình của Haier sang trí tuệ nhân tạo, lượng tử và robot. Nếu Trung Quốc đặt ra tiêu chuẩn cho công nghệ, thế giới sẽ tuân theo quy định của Trung Quốc. Những tham vọng này được nhóm lại với nhau dưới một cái tên. Đây là 'Tiêu chuẩn Trung Quốc 2035'.

Chiến lược này đã được hoàn thiện tại phiên họp toàn thể lần thứ 4 như một phần của Kế hoạch 5 năm lần thứ 15. Đây là phiên bản tiếp theo của 'Made in China 2025'. Nếu Made in China 2025 là một tuyên bố rằng "chúng tôi sẽ làm mọi việc tốt đẹp" thì Tiêu chuẩn Trung Quốc 2035 là một tuyên bố rằng "chúng tôi sẽ đặt ra các quy tắc". Các bước thực hiện lại khác nhau. Mục tiêu là chuyển từ một quốc gia sản xuất đồ vật sang một quốc gia đặt ra các quy tắc về cách sản xuất đồ vật.

Hãy hình dung sự khác biệt này như một bậc thang của ngành. Thang có nhiều ngăn. Ở phía dưới là lắp ráp mọi thứ với lao động giá rẻ. Nhà máy Trung Quốc lắp ráp thủ công iPhone của Apple nằm ở gian này. Mặc dù các mặt hàng này được sản xuất tại Trung Quốc nhưng phần lớn số tiền họ kiếm được đều rơi vào tay các công ty Mỹ sở hữu kiểu dáng và thương hiệu. Những người lắp ráp nó phải đổ mồ hôi, còn những người thiết kế và đặt ra các quy tắc sẽ thu được lợi nhuận. Trung Quốc đã ở dưới đáy của bậc thang này trong một thời gian dài. Trung Quốc bắt đầu từ vị trí này vào những năm 1980. Trên hết là việc tự mình chế tạo các bộ phận và công nghệ. Đây chính là mục tiêu mà Made in China 2025 hướng tới. Và trên hết là đặt ra các quy tắc. Đây là nơi để quyết định những tiêu chuẩn nào nên được xây dựng và những tiêu chuẩn nào nên được sử dụng làm tiêu chuẩn. Những việc như quyết định cách thức giao tiếp của điện thoại di động hoặc phích cắm điện trông như thế nào là những việc tương tự. Quốc gia giữ vị trí này có thể áp đặt các quy định riêng đối với sản phẩm do quốc gia khác sản xuất. Hoa Kỳ và Châu Âu đã ở vị trí này trong một thời gian dài. Tiêu chuẩn Trung Quốc 2035 hướng tới vị trí hàng đầu đó.

Trung Quốc đã leo lên bậc thang này từng bậc một. Chúng ta sắp phát triển từ một quốc gia chỉ lắp ráp thành một quốc gia sản xuất các bộ phận và bây giờ là một quốc gia đặt ra các quy định. Chỉ trong một thế hệ, chúng ta đã đi từ bậc cuối lên bậc trên cùng. Sự trỗi dậy nhanh chóng này khiến Hoa Kỳ lo lắng, và sự lo lắng đó đã dẫn đến một cuộc phong tỏa, từ đó thúc đẩy nền độc lập của Trung Quốc. Tất cả các liên kết đang kéo vào nhau.

Hãy để tôi chỉ ra một điều về lý do tại sao có quy tắc lại mang lại lợi ích to lớn như vậy. Người có quy tắc sẽ thu được tiền từ sức lao động của người khác. Một công ty nắm giữ bằng sáng chế và tiêu chuẩn cho một công nghệ nhất định sẽ nhận được tiền bản quyền từ tất cả các công ty sử dụng công nghệ đó. Bạn có thể kiếm tiền ngay cả khi bạn không tự mình làm ra các món đồ đó. Đó là điều mà Trung Quốc đang hưởng tới. Điều này là do số tiền được thu thập một cách lặt vặt với tư cách là người làm chủ các quy tắc lớn hơn và ổn định hơn số tiền kiếm được bằng mồ hôi của một công xưởng thế giới. Và nếu bạn tuân thủ những quy tắc đó, bạn cũng sẽ có quyền ngăn chặn công nghệ của các quốc gia khác trong trường hợp khẩn cấp. Lợi ích kinh tế và vũ khí an ninh đều có trong tay.

Tham vọng này không chỉ được thể hiện bằng lời nói. Các bộ ngành của Chính phủ đã cùng nhau xây dựng kế hoạch chi tiết. Bộ Công nghiệp và Công nghệ thông tin, Bộ Khoa học và Công nghệ, Cục Năng lượng Quốc gia và Ủy ban Quản lý Tiêu chuẩn hóa Quốc gia cùng nhau xây dựng lộ trình. Kế hoạch dự án thí điểm tiêu chuẩn hóa ngành mới được công bố vào tháng 9 năm 2024 là bản thiết kế. Việc 4 Bộ được liệt kê trong một văn bản đồng nghĩa với việc họ đã coi đây là nhiệm vụ chung của cả nước. Ở đây, chúng tôi đã chọn “8 ngành công nghiệp mới nổi chính” và “9 ngành công nghiệp chính trong tương lai”.

Tám ngành công nghiệp mới nổi chính đã là thị trường mở. Công nghệ thông tin thế hệ tiếp theo, năng lượng mới và tái tạo, vật liệu mới, thiết bị có giá trị gia tăng cao, xe điện và lái xe tự động, môi trường xanh, máy bay dân dụng, tàu và thiết bị hàng hải. Trong số này, Trung Quốc đã đi trước thế giới về năng lượng tái tạo và xe điện. Hầu hết các tấm pin mặt trời trên thế giới đều đến từ Trung Quốc và Trung Quốc bán nhiều xe điện hơn cả Hoa Kỳ và Châu Âu cộng lại. Trong một thị trường mở, cố gắng thiết lập các quy tắc là bước tiếp theo tự nhiên.

9 ngành công nghiệp chính trong tương lai là những lĩnh vực ở tương lai xa mà thị trường vẫn chưa đạt đến mức trưởng thành. Metaverse, giao diện não-máy, máy tính lượng tử, robot hình người, trí tuệ nhân tạo tổng hợp, sản xuất sinh học, hiển thị tương lai, mạng tương lai, thiết bị lưu trữ năng lượng mới. Nếu bạn nhìn vào danh sách này, có một điều nổi bật. Công nghệ thay thế con người và công nghệ chạm vào cơ thể con người luôn song hành cùng nhau. Robot thay thế chân tay của con người và giao diện não-máy kết nối suy nghĩ của con người với máy móc. Trí tuệ nhân tạo thay thế khả năng phán đoán của con người. Tương lai mà Trung Quốc hình dung là một thế giới trong đó ranh giới giữa con người và máy móc bị xóa mờ, và nước này có kế hoạch viết ra các quy tắc của thế giới đó trước tiên. Trung Quốc đã vạch ra lộ trình ba giai đoạn cho các năm 2025, 2030 và 2035 và cho biết sẽ trực tiếp tạo ra các tiêu chuẩn toàn cầu trong các lĩnh vực này. Đây là

một nỗ lực nhằm lên kế hoạch cho thế giới trước 10 năm.

Vậy ai sẽ chấp nhận tiêu chuẩn Trung Quốc này? Trung Quốc không nhắm vào phương Tây Châu Phi, Nam Mỹ và Trung Đông. Đây là một khu vực đang phát triển thường được gọi là Nam bán cầu. Họ rất cần cơ sở hạ tầng và thiếu vốn. Trung Quốc tiếp cận họ bằng vốn và thiết bị. Chúng tôi xây dựng mạng lưới thông tin liên lạc, xây dựng nhà máy điện và đổi lại chúng tôi cũng xây dựng các tiêu chuẩn công nghệ của Trung Quốc. Sau khi lắp đặt mạng truyền thông theo tiêu chuẩn Trung Quốc, bạn phải mua thiết bị tiếp theo theo tiêu chuẩn Trung Quốc. Bằng cách này, một lĩnh vực công nghệ khổng lồ được tạo ra sẽ phá vỡ các quy tắc của Hoa Kỳ và Châu Âu. Nó được gọi là 'Chuỗi cung ứng đồ'.

Chiến lược này không mới. Trung Quốc đã mở đường và xây dựng cảng trong hơn 10 năm với tên gọi Một vành đai, Một con đường. Lần này, chúng tôi sẽ đặt các tiêu chuẩn kỹ thuật trên con đường đó. Nếu đường sá, bến cảng là con đường vận chuyển hàng hóa thì tiêu chuẩn là con đường vận chuyển công nghệ. Nếu một quốc gia ở Châu Phi đang sử dụng mạng truyền thông thế hệ thứ 4 do Trung Quốc lắp đặt thì khả năng cao nước này sẽ mua thiết bị của Trung Quốc khi chuyển sang thế hệ thứ 5. Các phương thức thanh toán qua điện thoại di động, tiêu chuẩn camera giám sát thành phố và thậm chí cả phần mềm điều khiển lưới điện đều được thiết kế theo phong cách Trung Quốc. Một khi đã được thiết lập, các tiêu chuẩn hiếm khi thay đổi. Bằng cách này, Trung Quốc đưa một quốc gia vào quỹ đạo công nghệ của mình. Đây là một cách để mở rộng phạm vi ảnh hưởng của bạn mà không cần gửi quân.

Bây giờ chúng ta hãy ra tiền tuyến nơi Mỹ và Trung Quốc đụng độ trực tiếp. Vào mùa thu năm 2025, xung đột giữa hai nước nổ ra vì tài nguyên chứ không phải lời nói.

Nền là như thế này. Hoa Kỳ tuyên bố chính sách can dự với Trung Quốc mà họ đã duy trì trong một thời gian dài sau khi Chiến tranh Lạnh kết thúc là một thất bại. Trong một thời gian, Hoa Kỳ hy vọng rằng bằng cách ôm lấy Trung Quốc, Trung Quốc sẽ ngày càng trở nên tự do hơn. Tôi tin rằng mở cửa thị trường sẽ mở rộng xã hội và nó sẽ trở nên nhẹ nhàng hơn khi chúng ta trở nên giàu có hơn. Hoa Kỳ kết luận rằng niềm tin đó đã bị phá vỡ. Điều này là do Trung Quốc đã trở thành một quốc gia giàu có hơn nhưng bị kiểm soát chặt chẽ hơn. Vì vậy, thay vì ôm lấy Trung Quốc, Mỹ xác định Trung Quốc là đối thủ cạnh tranh chiến lược duy nhất đe dọa trật tự hiện có.

Quy định này không phải là ý thích của một chính quyền. Đối đầu quân sự và sự tách rời chuỗi cung ứng ngày càng trở nên căng thẳng dưới thời chính quyền Biden và Trump. Tại Hoa Kỳ, nơi hai đảng chính trị đấu tranh trong hầu hết mọi vấn đề, hai đảng đều nhất trí ở quan điểm rằng họ coi Trung Quốc là đối thủ cạnh tranh. Hoa Kỳ liên tiếp thông qua Đạo luật Bán dẫn (Đạo luật Khoa học và CHIIPS) và Đạo luật Giảm lạm phát (IRA), đưa các cơ sở sản xuất tiên tiến vốn tập trung ở Trung Quốc sang đất Mỹ. Các mạng lưới như Chip 4, Five Eyes và Khung kinh tế Ấn Độ Dương-Thái Bình Dương (IPEF) đã được dệt nên để bao quanh Trung Quốc trong lĩnh vực bán dẫn và kỹ thuật số. Đó là hình ảnh một liên minh đang vây hãm một quốc gia mang tên Trung Quốc.

Chúng ta hãy xem nhanh cuộc bao vây này có ý nghĩa gì đối với nền kinh tế Trung Quốc. Trung Quốc đã phát triển trong nhiều thập kỷ bằng cách bán hàng hóa sang Hoa Kỳ và Châu Âu. Các nhà máy ở thành phố cảng Thẩm Quyển và Quảng Châu đang sản xuất hàng hóa cho người tiêu dùng Mỹ. Một bức tường thuế quan được dựng lên trên thị trường đó và nguồn cung cấp linh kiện công nghệ cao bắt đầu bị cắt đứt. Một mặt, không gian để bán bị hạn chế, mặt khác, nguyên liệu để sản xuất bị tắc nghẽn. Đối với một quốc gia sống nhờ xuất khẩu, đây là áp lực đến từ cả hai phía. Việc ban lãnh đạo đặt an ninh lên hàng đầu thực sự đi kèm với cảm giác ngột ngạt.

Khi Trump bước vào nhiệm kỳ thứ hai, áp lực trở nên rõ ràng hơn. Hoa Kỳ công bố mức thuế cao lên tới 100% và hạn chế xuất khẩu các phần mềm quan trọng. Trong quá khứ, Trung Quốc có thể đã lùi một bước. Vì thị trường Mỹ quá lớn nên họ sợ mất. Nhưng Trung Quốc của năm 2025 thì khác.

Vào ngày 9 tháng 10 năm 2025, Bộ Thương mại và Tổng cục Hải quan Trung Quốc đã rút thẻ. Đó là biện pháp kiểm soát xuất khẩu các nguồn tài nguyên chiến lược, bao gồm cả các nguyên tố đất hiếm. Trái ngược với tên gọi của chúng, các nguyên tố đất hiếm không hiếm trong lòng đất. Tuy nhiên, việc khai thác và tinh chế nó gặp nhiều khó khăn và gây ô nhiễm môi trường nên thế giới đã nhường công việc đó cho Trung Quốc. Trong khi Trung Quốc đảm nhận công việc rẻ tiền và bẩn thì Hoa Kỳ và Châu Âu chỉ làm công việc sạch sẽ. Kết quả là Trung Quốc đã nắm quyền kiểm soát nguồn cung đất hiếm của thế giới. Người ta ước tính rằng chín trong số mười hoạt động tinh luyện đất hiếm trên thế giới diễn ra ở Trung Quốc.

Có một nghịch lý thú vị ở đây. Ngày xưa, phương Tây coi việc chuyển tải công việc bẩn thỉu của mình sang Trung Quốc là một thỏa thuận thông minh. Điều này là do họ đã loại bỏ các mỏ gây hại cho môi trường khỏi đất của mình và chỉ nhận được nguyên liệu thô rẻ tiền. Tuy nhiên, nhiều thập kỷ trôi qua, quốc gia đảm nhận công việc bẩn thỉu đó đã nắm giữ một vị trí then chốt trên thế giới. Âm thầm đảm nhận công việc mà người khác không muốn làm hóa ra lại là quân bài đàm phán mạnh hơn bất kỳ vũ khí nào khác. Trung Quốc biết sức nặng của những quân bài này.

Điều quan trọng là Trung Quốc nhắm mục tiêu kiểm soát của mình vào đâu. Đó là một loại đất hiếm nặng, đặc biệt là nguyên tố có tên là dysprosi (Dy). Cái tên có thể xa lạ nhưng công dụng lại rất gần gũi với chúng ta. Nó là nguyên liệu thô cần thiết để chế tạo nam châm mạnh. Những nam châm đó làm quay động cơ ô tô điện, tua-bin gió và chuyển động các bộ phận của máy bay chiến đấu. Điều gì xảy ra khi dysprosium bị chặn? Nhà máy ô tô điện ở Detroit không thể sản xuất động cơ. Các công ty quốc phòng Mỹ đang gặp phải sự chậm trễ trong việc sản xuất các bộ phận tên lửa. Với một nguồn tài nguyên gần như độc quyền, Trung Quốc đồng thời giữ vị trí then chốt trong ngành công nghiệp ô tô và công nghiệp quân sự của Mỹ.

Chúng ta hãy xem nhanh xem các nguyên tố đất hiếm có vai trò sâu sắc như thế nào trong cuộc sống hàng ngày của chúng ta. Khi điện thoại thông minh trên tay bạn rung lên, động cơ nhỏ tạo ra rung động có chứa một nam châm đất hiếm. Chính nhờ cùng một nam châm mà các cánh tuabin gió khổng lồ quay và ô tô điện chạy êm. Những phần di chuyển thế giới ở những nơi vô hình là đất

hiếm. Tuy nhiên, trong thiết bị quân sự, số lượng lại ở một mức độ khác. Được biết, một máy bay chiến đấu F-35 chứa hơn 400 kg nguyên tố đất hiếm. Một chiếc tàu ngầm cần gấp mười lần số tiền đó. Cho dù Hoa Kỳ thiết kế vũ khí tiên tiến đến đâu, nếu Trung Quốc nắm giữ nguyên liệu thô để sản xuất nam châm cung cấp năng lượng cho vũ khí thì bản thiết kế sẽ vẫn nằm trên giấy. Mỹ cũng đã biết điểm yếu này từ lâu. Những nỗ lực đã được thực hiện để khai thác các nguyên tố đất hiếm ở Úc và Canada và xây dựng các cơ sở tinh chế của riêng chúng tôi. Nhưng phải mất nhiều năm mới mở được mỏ và vận hành nhà máy lọc dầu. Trung Quốc nhận ra sự khác biệt về múi giờ và rút thừa. Thay vì thời đại dùng vũ khí chặn vũ khí, Trung Quốc đã mở ra thời đại dùng tài nguyên làm vũ khí.

Tại cuộc họp giao ban thường kỳ ngày 12/10, Bộ Thương mại Trung Quốc đã đưa ra lời biện minh hơi hợt. Đây không phải là lệnh cấm mà là sự quản lý hợp lý dựa trên hệ thống giấy phép, đồng thời là biện pháp giảm thiểu nguy cơ chuyển hướng quân sự. Lời nói nhẹ nhàng nhưng ý tứ lại rõ ràng. Ý tưởng về một hệ thống giấy phép thay vì lệnh cấm thậm chí còn đáng sợ hơn. Nếu chặn hoàn toàn, đối thủ sẽ tìm cách khác. Tuy nhiên, nếu nó được thiết lập như một hệ thống cấp phép, Trung Quốc có thể quyết định vào thời điểm đó sẽ đưa bao nhiêu và cho ai. Thay vì tắt vòi, tôi sẽ cầm nó trên tay. Nó là đòn bẩy có thể chế ngự hành vi của đối thủ bằng cách nới lỏng và thắt chặt nó. Đó là lời tuyên bố rằng chúng tôi có quyền kiểm soát chuỗi cung ứng và đó là vũ khí mà chúng tôi có thể sử dụng trên bàn đàm phán. Đó là một cảnh khác mà logic về an ninh lẫn át logic của nền kinh tế.

Một động thái này cho thấy điều gì đó. Trong quá khứ, Trung Quốc chỉ đơn giản là chịu được áp lực từ Mỹ. Tôi chịu đựng sự đánh đập và cố gắng đuối kịp trong khi chịu đựng chúng. Trung Quốc của năm 2025 đã khác. Tôi không những bị đánh mà còn đánh lại. Tôi cũng chọn đánh vào điểm mà đối thủ cảm thấy đau đớn nhất. Trong khi Mỹ bóp nghẹt Trung Quốc bằng những con chip tiên tiến thì Trung Quốc bóp nghẹt Mỹ bằng nguyên tố đất hiếm. Có vẻ như hai người khổng lồ đang đứng đối mặt nhau, mỗi người nắm giữ một điểm quan trọng. Trong một cuộc đối đầu như thế này, khó có bên nào có thể giành chiến thắng trọn vẹn. Vì vậy, sự cạnh tranh giữa hai nước không phải là cuộc chiến sẽ kết thúc trong thời gian ngắn mà là cuộc chiến quyền lực kéo dài. Chính sách đặt an ninh lên trên kinh tế của Trung Quốc là sự chuẩn bị để chống chọi với cuộc tranh giành quyền lực kéo dài này.

Khi sự phong tỏa của Mỹ và cuộc phản công của Trung Quốc trùng hợp với nhau, Trung Quốc đã tiến sâu hơn vào một con đường. Nội địa hóa chuỗi cung ứng. Ý tưởng là giải quyết tất cả các bộ phận, vật liệu và công nghệ bên trong bản thân. Đó là quyết định không giao những vấn đề quan trọng vào tay người khác. Nếu thuật ngữ chuỗi cung ứng nghe có vẻ khó khăn, hãy nghĩ đến một bát thức ăn. Có một chuỗi dài các bước gieo hạt, thu hoạch, nghiền, vận chuyển và nấu hạt trước khi chúng được đưa đến bàn ăn. Nếu bạn giao phó một đoạn dây chuyền cho người khác thì ngay khi người đó bẻ đoạn đó, cả bàn sẽ dừng lại. Hoa Kỳ nắm giữ lĩnh vực bán dẫn và đe dọa cắt đứt nó. Sau khi trải qua cú sốc đó, Trung Quốc quyết định đưa toàn bộ người Khan vào trong. Nội địa hóa chuỗi cung ứng có nghĩa là bạn tự tay làm mọi thứ từ hạt giống đến bữa ăn. Nghị quyết này

phù hợp chính xác với ba trụ cột của Kế hoạch 5 năm lần thứ 15. Phát triển chất lượng cao, tự chủ về khoa học công nghệ và mở rộng nhu cầu trong nước không phải là những khẩu hiệu riêng biệt mà là một kế hoạch để tồn tại sau lệnh phong tỏa.

Một khái niệm khác xuất hiện ở đây. Đó là 'lưu thông kép (雙循環)'. Nó có nghĩa là hai chu kỳ. Trong quá khứ, nền kinh tế Trung Quốc có một hướng: hướng ngoại. Nó chủ yếu hướng tới xuất khẩu, làm cho nó có giá rẻ và bán sang Mỹ và châu Âu. Khi con đường đó bắt đầu bị chặn, Trung Quốc quyết định tạo một đường vòng khác vào bên trong. Sự lưu thông nội bộ của thị trường nội địa rộng lớn, tự vận hành, được đặt ở trung tâm của nền kinh tế, và các giao dịch bên ngoài được chuyển đến vị trí bổ sung cho nó. Tính toán cho thấy nếu thị trường 1,4 tỷ dân vận hành nội bộ thì có thể tồn tại ngay cả khi thế giới bên ngoài đóng cửa.

Cái tên Ssanghwan tuy nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa cảm giác cấp bách. Điều này là do thị trường bên ngoài đang đóng cửa, đồng nghĩa với việc thị trường bên trong sẽ phát triển để tồn tại. Đó là vấn đề vội vã xây dựng một cây cầu khác nối tới một nền kinh tế vốn ban đầu đang đứng một chân. Ý tưởng này nghe có vẻ hợp lý. Với 1,4 tỷ người, đây là thị trường lớn nhất của bất kỳ quốc gia nào. Nếu bạn tạo ra thứ gì đó bên trong nó và bán nó bên trong nó, bạn sẽ có thể tồn tại bất kể thế giới bên ngoài như thế nào. Nhưng có một cái bẫy đang rình rập ở đây. Để vòng tuần hoàn bên trong có được sức mạnh, con người cần phải mở ví và mua đồ. Nếu chỉ nuôi dưỡng bên sản xuất mà bên mua không theo kịp thì vòng quay sẽ chùn bước như chiếc xe lớn chỉ có một bánh. Trong khi Trung Quốc đang đổ tiền của nước này vào các nhà máy sản xuất chất bán dẫn và trí tuệ nhân tạo thì tiền vào túi người dân thường không đủ. Sự mất cân bằng đã phát triển khi khả năng sáng tạo phát triển nhưng khả năng sống không thể theo kịp. Câu hỏi quan trọng của chương tiếp theo là sự mất cân bằng này trở nên nguy hiểm như thế nào.

Đây là bức tranh hoàn chỉnh về an ninh vượt qua nền kinh tế. Lời nói đã thay đổi, mục tiêu tăng trưởng bị hạ thấp, năng lực sản xuất mới thay thế, tiền đổ vào trí tuệ nhân tạo, lượng tử và robot, tham vọng thiết lập các tiêu chuẩn đã lộ diện, sự cạnh tranh với Hoa Kỳ về đất hiếm và chuỗi cung ứng đã được đưa vào nội bộ. Tất cả các mũi tên chỉ về một hướng. Tồn tại chứ không phải lợi nhuận, nhà nước chứ không phải thị trường, tự lực cánh sinh chứ không phải cởi mở.

Nếu bạn phải đứng về một phía trong quá trình chuyển đổi này, thì có điều gì đó cần chỉ ra. Thật khó để coi sự lựa chọn của giới lãnh đạo Trung Quốc là ngu ngốc. Hoa Kỳ thực sự đã bóp nghẹt công nghệ, sử dụng nguồn cung cấp tài nguyên và linh kiện làm vũ khí. Phấn đấu tự lực cánh sinh trước áp lực đó cũng là cách phòng vệ hợp lý đối với kẻ yếu. Khi ai đó cố gắng lấy đi hơi thở của tôi, việc tôi học cách tự thở là điều tự nhiên. Như Deepseek đã chỉ ra, việc phong tỏa đôi khi khiến những người bị phong tỏa trở nên độc hại hơn. Khó có thể phủ nhận rằng con đường tự lực cánh sinh của Trung Quốc đang mang lại kết quả thực sự trên một số lĩnh vực.

Nhưng sự lựa chọn đó cũng mang theo một cái bóng đắt giá. Khi một quốc gia có nguồn lực trong tay và chỉ đạo, tốc độ sẽ tăng lên nhưng tính đa dạng lại giảm đi. Điều này là do mọi người chỉ chạy theo hướng do quốc gia chỉ định. Những khám phá bất ngờ xảy ra khi nhiều người thử

những con đường khác nhau trên thị trường thường không xảy ra trong một hệ thống xếp theo môthượng. Vấn đề sâu xa hơn là sự tập trung của tiền. Trong khi các nguồn lực đang được đổ vào công nghệ tiên tiến và an ninh thì không còn chỗ trống để hỗ trợ cuộc sống của người dân bình thường. Chúng ta sẽ sớm thấy không gian trống rỗng này có thể trở nên nguy hiểm như thế nào.

Trung Quốc vào năm 2026 đã bỏ qua một điều. Có một lý lẽ cũ là mục tiêu hàng đầu của đất nước là cung cấp sinh kế cho 1,4 tỷ người. Những gì đã được đưa ra là một phương pháp tính toán mới đặt sự sống còn trong cạnh tranh với Hoa Kỳ và duy trì sự lãnh đạo của hệ thống một người là ưu tiên hàng đầu. Công nhân nhà máy ở Quảng Đông cảm nhận được sự chậm lại trong công việc và việc thu hẹp việc làm mà thanh niên ở Hà Nam phải đối mặt là bóng tối của phương pháp tính toán này. Trong khi đất nước đang đổ nguồn lực vào chất bán dẫn và trí tuệ nhân tạo thì tiền vào ví của các hộ gia đình lại bị đẩy lùi.

Thời gian sẽ trả lời liệu lựa chọn này có đúng hay không. Liệu con đường đi đến tự lực sẽ làm cho Trung Quốc mạnh hơn hay cô lập nước này với thế giới và khiến nước này yếu đi vẫn chưa được xác định. Điều rõ ràng là sự lựa chọn này đi kèm với một mức giá rất lớn. Khi một quốc gia dựa vào kho bạc của mình để đảm bảo an ninh, cuộc sống của một ai đó sẽ trở nên khó khăn hơn giống như số tiền bị lấy ra khỏi kho bạc. Trong khi việc làm được tạo ra trong các phòng thí nghiệm công nghệ cao thì số lượng khách hàng tại các cửa hàng thông thường lại ngày càng giảm. Để phát triển một bên, phía bên kia đã trống rỗng. Bên còn trống có thể chịu đựng được bao lâu mới là yếu tố quyết định thực sự trong canh bạc này.

Theo số liệu của Ngân hàng Thế giới, tỷ lệ tiêu dùng hộ gia đình so với GDP của Trung Quốc vào năm 2025 là khoảng 40%. Con số này thấp hơn nhiều so với mức trung bình thế giới là 56%. Khoảng cách 16 điểm phần trăm này có thể được dịch sang ngôn ngữ của con người như sau. Trung Quốc sản xuất nhiều hơn bất kỳ quốc gia nào trên thế giới, nhưng người dân nước này không thể mua đủ những gì họ tạo ra. Nhà máy đang hoạt động nhưng chiếc ví trong phòng ngủ chính lại bị đóng. Nếu sản phẩm không bán được bên trong thì phải đưa ra bên ngoài, bên ngoài đóng cửa do thuế quan. Đồ thất lạc chất đống trong kho.

Tại sao mọi người đóng ví của họ? Điều này là do giá nhà đất sụt giảm và của cải giảm sút, công việc không ổn định và người dân lo lắng về tương lai, đồng thời vì đất nước không hỗ trợ mạnh mẽ cho tuổi già của họ nên họ đang tự mình tích trữ tiền. Trong tình hình như vậy, thay vì đổ đầy ví của hộ gia đình, nhà nước lại đổ tiền vào các nhà máy sản xuất chất bán dẫn và trí tuệ nhân tạo. Người làm ra thì được nâng lên, còn người mua thì để trống. Trong khi đất nước đang đặt cược mọi thứ vào công nghệ tiên tiến, thì mâu thuẫn nguy hiểm về việc nền kinh tế sẽ đi về đâu khi không được hỗ trợ bởi sức tiêu dùng của người dân chính là ngòi nổ của chương tiếp theo.

Tất cả những gì tôi có thể nói rõ ràng bây giờ là phương hướng. An ninh đã vượt qua nền kinh tế. Đó không phải là một xu hướng mờ nhạt mà là một thực tế được thể hiện rõ ràng qua tần số từ ngữ, con số tốc độ tăng trưởng, tốc độ nghiên cứu và phát triển cũng như ngày kiểm soát đất hiếm. Số

36 của Đại hội Đảng lần thứ 18 trở thành số 91 của Đại hội Đảng lần thứ 20, mục tiêu tăng trưởng giảm xuống dưới 5% lần đầu tiên sau 35 năm, tốc độ nghiên cứu và phát triển tăng từ 2,68% lên 3,8% và việc khóa đất hiếm được ấn định vào ngày 9 tháng 10 năm 2025. Những con số này đều chỉ về một hướng.

Hãy quay trở lại khoảng trống đầu tiên. Ở Phần 3 chúng ta đã thấy đỉnh cao quyền lực không có sự kế thừa. Tôi hỏi cái gì lấp đầy khoảng trống. Bây giờ bạn có thể thấy câu trả lời. Thay vì con người, các tuyến đường tràn ngập nơi này. Một hệ thống mà quyền lực tập trung vào một người và không có người kế nhiệm phải tìm thấy tính hợp pháp của nó ở đâu đó. Chế độ Tập Cận Bình đã tìm thấy nó trong sự an toàn. Mỗi đe dọa bên ngoài càng lớn thì logic rằng mọi thứ phải được nắm giữ trong một bàn tay mạnh mẽ càng mạnh mẽ. Việc kế thừa trống rỗng và việc an ninh đã vượt qua nền kinh tế không phải là những chuyện riêng biệt. Cả hai đều được trồng từ cùng một gốc.

Trung Quốc đã tạm thời gác lại con đường thịnh vượng quen thuộc cho 1,4 tỷ dân của mình và đặt toàn bộ sức mạnh vào canh bạc đầy rủi ro là xây dựng các khối công nghệ tự lực. Chúng ta vừa thấy mạng sống của ai đang bị đe dọa trong canh bạc đó. Mỗi đe dọa là sinh kế của người lao động Quảng Đông, thanh niên Hà Nam và 1,4 tỷ người đã đóng hầu bao. Canh bạc này diễn ra như thế nào và mức độ nguy hiểm của sự khác biệt giữa khả năng sáng tạo và khả năng mua sẽ được tiếp tục ở chương tiếp theo. Đã đến lúc xem xét những vết nứt đang gia tăng nơi an ninh lẫn át nền kinh tế.

Chương 11 Kíp nổ mang tên khủng hoảng cơ cấu

Vào mùa thu năm 2024, chủ tịch một công ty linh kiện điện tử tư nhân ở miền nam Trung Quốc nhận được một cuộc điện thoại khi đang ăn trưa. Giọng nói ở đầu bên kia điện thoại cho biết là một sĩ quan cảnh sát ở một tỉnh nội địa cách đó hơn 1.000 km. Bạn đã được thông báo rằng có vấn đề với giao dịch mà công ty bạn thực hiện cách đây vài năm và giao dịch đó phải được điều tra. Người chủ chưa bao giờ đến khu vực đó hoặc kinh doanh ở đó. Tuy nhiên, vài ngày sau, cảnh sát từ một thành phố xa lạ đã mở cửa văn phòng của anh và bước vào. Các tài khoản của công ty bị đóng băng và tổng thống phải ở trong trại tạm giam cách đó hàng trăm km vài ngày. Điều kiện để được thả là một khoản tiền phạt lớn.

Các doanh nhân Trung Quốc đã đặt tên cho thứ này. Câu cá biển sâu là một loại hình câu cá biển sâu. Điều này có nghĩa là một sĩ quan cảnh sát ở một tỉnh nghèo không có cá để đánh bắt trong tỉnh của mình đã vượt qua biên giới của tỉnh và bắt một doanh nhân ở một vùng giàu có ở xa bằng lưới của mình để tống tiền. Có một tên chính thức riêng biệt. Điều này có nghĩa là vi phạm các quy định và thực thi luật pháp ở khu vực khác để kiếm lợi. Thực tế ẩn giấu bên trong thuật ngữ hành chính dài dòng và cứng nhắc, nói một cách ngắn gọn, như sau. Quyền lực trong quân phục chính thức là ăn cắp tiền.

Chỉ cách đây vài năm, điều này khó có thể tưởng tượng được. Vào thời điểm đó, các doanh nhân tư nhân Trung Quốc được coi như những anh hùng hỗ trợ nền kinh tế đất nước. Ông là người đóng vai trò quan trọng trong việc tạo việc làm, nộp thuế và phát triển thành phố. Nhưng khi cửa hàng trống rỗng, người anh hùng lại biến thành con mồi. Sự đảo ngược này, từ ân nhân của ngày hôm qua thành kẻ săn mồi ngày nay, cho thấy bản chất của những gì đang diễn ra ở phần đáy của nền kinh tế Trung Quốc.

Trước tiên hãy để tôi giải thích bức tranh toàn cảnh của chương này bằng một câu. Những mâu thuẫn được tạo ra bởi một hệ thống trong đó mọi quyền lực tập trung vào một người đang dần hình thành như một ngòi nổ dưới đáy nền kinh tế Trung Quốc. Kíp nổ có ba lớp. Một lớp là nợ của chính quyền địa phương và kho bạc cạn kiệt. Có một lớp khác ở trên đó. Đó là cuộc suy thoái bất động sản không bao giờ kết thúc, giới trẻ mất việc làm và nỗi lo lắng của một thế hệ đã được giảm bớt. Sâu ở phía dưới là lớp cuối cùng. Đó là khoảng cách không thể kết nối giữa đảng muốn kiểm soát mọi thứ từ trên cao và sự sáng tạo của khu vực tư nhân cần phát triển từ bên dưới. Trong chương trước chúng ta đã thấy thời điểm an ninh lấn át nền kinh tế. Đó là sự lựa chọn mà người cai trị đặt sự an toàn trước sự phát triển và kiểm soát trước sự tự chủ. Sự lựa chọn cuối cùng không phải là một quyết định của hội đồng quản trị. Các quyết định trở thành chính sách, và chính sách đi vào cuộc sống của người dân. Chương này sẽ tìm hiểu sự lựa chọn đó đã đặt nền móng cho nền kinh tế như thế nào. Chúng ta hãy xem xét từng bước nguyên nhân và kết quả của việc bàn tay tập trung vào an ninh đã chôn ngòi nổ kinh tế như thế nào. Cảnh tượng kỳ lạ mang tên Tù nhân Đại dương là cảnh đầu tiên cho thấy ngòi nổ của chất nổ trông như thế nào.

Khi đất không bán được, họ bắt đầu thuê người.

Trước tiên chúng ta hãy làm rõ lý do tại sao chính quyền địa phương lại đi xa đến vậy để bắt giữ người dân. Vì tiền đã hết. Đó không phải là điều bất ngờ, mà là do một trong những cây cột lớn mà chúng tôi đã tựa vào bấy lâu nay đã hoàn toàn sụp đổ.

Chính quyền địa phương Trung Quốc đã phụ thuộc vào tài chính đất đai trong nhiều thập kỷ. Thay vì bán đất, quyền sử dụng đất trong một thời gian nhất định được bán cho nhà phát triển để lấp đầy kho dự trữ. Điều này phát huy tác dụng khi các thành phố phát triển và giá nhà đất tăng. Khi đất được chào bán, chủ đầu tư mua với giá cao, chính quyền địa phương dùng số tiền đó để làm đường và trả lương cho công chức. Vấn đề là mô hình này dựa trên giả định rằng giá nhà sẽ tăng mãi mãi.

Khi thị trường bất động sản bắt đầu chìm đắm vào năm 2021, các trụ cột bắt đầu rung chuyển. Nhà phát triển sẵn sàng mua đất đã biến mất. Khi thu nhập từ việc bán đất cạn kiệt, kho bạc của chính quyền địa phương trở nên trống rỗng. Thêm một cú sốc nữa lại ập đến. Việc kiểm dịch Zero Corona tiếp tục diễn ra từ năm 2020 đến năm 2022. Chính quyền địa phương gánh chịu phần lớn chi phí xét nghiệm PCR không ngừng cho toàn bộ người dân, chi phí vận hành các cơ sở cách ly và chi phí bảo trì y tế. Một chính quyền địa phương ở tỉnh Hà Nam thậm chí còn công khai chỉ trích chính sách của trung ương, cho rằng việc kiểm dịch đã khiến tài chính của họ cạn kiệt hoàn toàn và khiến xã hội trở nên vô cùng bất ổn. Việc chính quyền địa phương công khai bày tỏ sự bất mãn với chính quyền trung ương là điều không phổ biến.

Nguồn gốc của khoản nợ này thực sự sâu xa hơn. Nó quay trở lại cuộc khủng hoảng tài chính toàn cầu năm 2008. Khi nền kinh tế chậm lại, chính phủ trung ương đã thúc đẩy gói kích thích quy mô lớn. Tuy nhiên, trách nhiệm chi tiêu được chuyển cho chính quyền địa phương. Chính phủ trung ương đặt ra các chính sách và chính quyền địa phương vay mượn để thực hiện các chính sách đó. Khoảng cách thể chế giữa chính quyền trung ương và địa phương đã phát triển thành một khoản nợ khổng lồ trong mười năm qua.

Hãy xem tại sao sự chênh lệch này chỉ tăng lên thay vì giảm đi. Ở Trung Quốc, việc thăng chức cho quan chức địa phương từ lâu đã phụ thuộc vào tốc độ tăng trưởng của địa phương. Người nâng cao con số bằng cách xây đường và xây dựng các khu công nghiệp trong nhiệm kỳ của mình đã được thăng chức lên hàng đầu. Vì vậy, mỗi quan chức đều phải trả nợ để đạt được kết quả rõ ràng trong nhiệm kỳ của mình. Đến khi trả hết nợ, anh đã chuyển sang vị trí khác. Người tiếp theo mang nó, và người sau đó lại mang nó. Thế là thác nợ chồng chất mà không ai trả nổi. Đó không phải là mong muốn được thăng tiến của một người mà chính hệ thống gắn kết việc thăng tiến với tốc độ tăng trưởng đã khuyến khích nợ nần.

Chính quyền địa phương tạo đường vòng khi khó trả nợ trực tiếp. Nền tảng tài chính địa phương (LGFV) là các công ty thường được gọi là công ty đầu tư cấp tỉnh (城投公司). Đó là một tổ chức mờ ám mà chính quyền địa phương thực sự đứng đằng sau, nhưng được ghi nhận là một công ty riêng biệt trong sổ cái. Các công ty này phát hành trái phiếu để vay tiền và xây dựng cơ sở hạ tầng. Khi

bất động sản sụp đổ, các công ty này cũng bắt đầu sụp đổ theo. Không có cách nào để trả lại số tiền đã vay, họ buộc phải rơi vào tình thế phải gia hạn hoặc thanh lý một lượng lớn tài sản xấu. Một báo cáo được công bố vào tháng 11 năm 2023 bởi Victor Shih và Jonathan Elkobi thuộc Đại học California, San Diego, đã chỉ ra cụ thể cấu trúc trong đó khoản nợ địa phương và nợ doanh nghiệp không rõ ràng này đe dọa toàn bộ hệ thống tài chính.

Khi kho bạc trống rỗng, tiền phải đến từ đâu đó. Giờ đây, khi cơ sở kinh tế để thu thuế đã sụp đổ, chính quyền địa phương đã tiếp cận các túi khác. Đó là nguồn thu không phải thuế. Đó là tiền không phải là thuế, những thứ như tiền phạt, phí và tiền tịch thu. Nếu nhìn vào các con số, bạn có thể thấy ngay sự thay đổi. Doanh thu phi thuế của địa phương, chưa đến 1 nghìn tỷ nhân dân tệ vào năm 2010, đã vượt quá 4 nghìn tỷ nhân dân tệ vào năm 2024. Nó chiếm 34% doanh thu ngân sách công địa phương. Đây là một tỷ lệ không thể coi là cuộc sống bình thường ở một quốc gia.

Hãy xem con số 34 phần trăm này trông như thế nào trên đường phố. Chủ nhà hàng nhỏ nộp phạt vì biển hiệu không đạt tiêu chuẩn. Tài xế xe tải nhận giấy phạt do khu vực thực thi tăng đột ngột. Những người bán hàng rong bán trái cây trên đường phải trả một khoản phí bổ sung dưới dạng thuế chỗ ngồi. Khi số lượng doanh nghiệp được thu thuế giảm, chính quyền đang áp dụng mức phạt chặt chẽ hơn. Những người mắc vào lưới đó không phải là những người giàu có lắm mà là những chủ doanh nghiệp nhỏ, tài xế, người bán hàng rong kiếm sống qua ngày. Chi phí để lấp đầy kho được trả bởi những người yếu nhất.

Chìa khóa để tăng nguồn thu ngoài thuế này là nguồn thu từ tịch thu, tức là tiền thu được thông qua tiền phạt và tịch thu. Sau khi đạt đỉnh 428,4 tỷ nhân dân tệ vào năm 2022, chính quyền Trung Quốc đã âm thầm ngừng công bố số liệu thống kê này. Việc số liệu thống kê dừng lại tự nó đã là một dấu hiệu. Theo ước tính bên ngoài, 400 tỷ đến 500 tỷ nhân dân tệ vẫn đang được thu thập. Khi căn cứ thu thuế không còn, quyền lực hành chính được huy động để thu tiền phạt nhằm trang trải lương công chức và chi phí duy trì hành chính. Tù nhân vượt biển là hình thức trắng trợn nhất của dòng chảy này.

Hãy xem cuộc đời của ai sẽ thay đổi đây. Đây là những doanh nhân tư nhân, chẳng hạn như CEO của một công ty linh kiện ở miền Nam. Họ mất việc kinh doanh và tài khoản bị khóa do một cuộc điện thoại từ xa. Khi một người bị bắt, sinh kế của hàng chục, thậm chí hàng trăm nhân viên được công ty trả lương bị lung lay. Các đối tác kinh doanh bị cắt đứt, việc giao hàng bị dừng lại và cú sốc lan sang các công ty đối tác. Thứ mà công an nhắm đến là ví tiền của một chủ sở hữu, nhưng tác động lan rộng đến một công việc trong làng.

Khi sự việc này lan truyền trên Internet vào năm 2024, phản ứng dữ dội và nỗi sợ hãi đã nảy sinh trong giới doanh nhân. Đó là nỗi sợ không biết khi nào đến lượt mình. Đến năm 2025, hành vi rõ ràng đã giảm đi. Tuy nhiên, việc thực hiện trực lợi dưới chiêu bài hợp pháp vẫn chưa biến mất. Bởi vì một khi bạn có định dạng, bạn có thể làm điều tương tự dưới một cái tên khác. Thay vì mở rộng nhà máy, những người muốn phát triển hoạt động kinh doanh của mình sẽ rút tiền và chuyển ra ngoài hoặc đóng cửa hoàn toàn hoạt động kinh doanh và giữ im lặng. Bởi vì bạn không bao giờ biết

ai sẽ gõ cửa nhà bạn tiếp theo. Đây là bối cảnh mà niềm tin vào nền kinh tế tư nhân đang bị xói mòn ngay từ đầu. Đây là một mâu thuẫn ở chỗ chính quyền cố gắng lấp đầy các kho báu địa phương đang đánh đuổi chính những doanh nhân sẽ lấp đầy các kho báu đó.

Chính quyền trung ương cũng không ngồi yên. Vào tháng 7 năm 2023, để ngăn chặn cuộc khủng hoảng vỡ nợ cấp tính, chính phủ đã đưa ra kế hoạch tái cấp vốn nợ bằng cách phát hành một lượng lớn trái phiếu tái cấp vốn đặc biệt. Bản chất là lấp đầy lỗ hổng lớn về tài chính địa phương bằng cách huy động số sách của các ngân hàng thương mại. Đây là phương thức chuyển nợ có lãi suất cao, thời gian đáo hạn ngắn thành nợ có lãi suất thấp, thời gian đáo hạn dài. Gánh nặng nợ nần chồng chất theo thời gian, khiến tôi ngay lập tức có chút thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên, bản thân khoản nợ vẫn chưa biến mất. Cuối cùng sẽ có người phải trả khoản nợ đó và gánh nặng đổ lên vai ngân hàng và người gửi tiền. Tiền người dân gửi vào ngân hàng đang được huy động để lấp lỗ hổng tại địa phương.

Vào tháng 11 năm 2024, nước này đã giới thiệu một chương trình hợp nhất nợ ẩn trị giá 1,4 nghìn tỷ USD, tương đương khoảng 10 nghìn tỷ nhân dân tệ, theo báo cáo của Reuters. Tuy nhiên, thông báo này thiếu các biện pháp kích thích kinh tế trực tiếp. Điều này có nghĩa là khoản nợ chỉ được chuyển sang khoản nợ khác chứ không có động cơ tăng trưởng mới nào được thêm vào. Điều thị trường đang chờ đợi là tiền để mở ví của người dân, nhưng điều chính phủ nghĩ ra lại là một quy định kế toán để tổ chức sổ sách. Vào năm 2025, chúng tôi giải quyết tình trạng khẩn cấp bằng cách tăng đáng kể việc phát hành trái phiếu công ở trung ương và địa phương.

Mặc dù vậy, nền kinh tế vẫn chưa thể thoát ra khỏi đầm lầy. Bởi căn bệnh mà Trung Quốc đang mắc phải hiện nay không phải là sự cố một ngân hàng sụp đổ mà là xu hướng lâu dài trong đó toàn bộ nền kinh tế đang hướng tới giảm nợ. Richard Koo, nhà kinh tế học đã phân tích sự mất mát của nền kinh tế Nhật Bản trong 30 năm, gọi tình trạng này là suy thoái bảng cân đối kế toán. Các doanh nghiệp và hộ gia đình đã thay đổi mục tiêu hành động từ tăng lợi nhuận sang giảm nợ. Dù lãi suất có thấp đến đâu và tiền được giải phóng bao nhiêu thì người ta vẫn giữ tiền trong tay và trả hết nợ thay vì vay để đầu tư hay chi tiêu. Ngay cả khi ngân hàng muốn cho vay tiền, cũng không có ai sẵn sàng chấp nhận rủi ro. Chính sách tiền tệ vô ích, tiền không chảy vào nền kinh tế ngay cả khi được phát hành.

Sự thất vọng về việc nền kinh tế không phục hồi ngay cả sau khi phân cấp tiền tệ thường được so sánh với một con diều bị đứt dây theo cách diễn đạt cũ. Dù có thổi bao nhiêu gió thì con diều bị đứt dây cũng không thể nổi. Ham muốn tiền thì đủ nhưng ham muốn vay mượn, đầu tư và tiêu xài số tiền đó đã bị cắt đứt. Kết nối lại đường dây không có nghĩa là phải chi nhiều tiền hơn. Điều này chỉ có thể thực hiện được nếu mọi người tin vào ngày mai một lần nữa.

Bức ảnh này lần đầu tiên được trình chiếu ở Nhật Bản vào những năm 1990. Khi bong bóng bất động sản và chứng khoán vỡ tung, các công ty và hộ gia đình Nhật Bản vốn vay tiền để mua tài sản đã mắc kẹt trong việc trả nợ cho cả một thế hệ. Ngay cả khi ngân hàng trung ương hạ lãi suất xuống gần bằng 0, vẫn không có ai vay tiền. 30 năm đã trôi qua như vậy. Có lý do tại sao tình hình

của Trung Quốc lúc đó lại tệ hơn Nhật Bản. Nhật Bản đã là một quốc gia giàu có với thu nhập bình quân đầu người cao khi bong bóng vỡ. Trung Quốc đã bị choáng ngợp trước khi đạt đến trình độ đó. Cái bóng của cái gọi là đường đuôi, nơi bạn già trước khi trở nên giàu có và ngừng phát triển trước khi già, đang lơ mơ hiện ra ở đây. Một quốc gia có dân số già đi trước khi có thể vượt qua đói nghèo cũng đang gánh trên vai gánh nặng nợ nần.

Đây là một cái bẫy khác mà chính quyền địa phương rơi vào. Đó là một cơ cấu phải hy sinh cái này hay cái kia giữa tăng trưởng và kỷ luật tài chính. Trong một bài báo năm 2022, các học giả Liu, Adam Y., Jean C. Oi và Yi Zhang gọi đây là một vấn đề lớn mà chính quyền địa phương Trung Quốc đang mắc kẹt. Nếu bạn giảm nợ và đảm bảo tình hình tài chính của mình ổn định, tốc độ tăng trưởng sẽ giảm và nếu bạn cố gắng duy trì tốc độ tăng trưởng, bạn sẽ phải gánh nhiều nợ hơn. Khi chính quyền trung ương gây áp lực phải tăng tốc độ tăng trưởng trở lại sau khi Zero Corona kết thúc, các chính quyền địa phương với kho bạc trống rỗng lại bị đẩy đi vay để mở rộng chính sách mở rộng. Đó là một vòng luẩn quẩn khiến đầm lầy ngày càng sâu hơn khi bạn cố gắng thoát ra.

Hãy xem vòng luẩn quẩn này ảnh hưởng đến ai. Chính quyền địa phương bị đè nặng bởi việc trì hoãn nợ hoặc cắt giảm lương công chức. Tiền thưởng cho giáo viên và nhân viên y tế bị loại bỏ. Các tuyến xe buýt bị giảm, đèn đường bị tắt và việc bảo trì công viên bị dừng lại. Thay vì nhìn vào những con số thống kê vĩ mô xa xôi, cuộc sống thường nhật của người dân sống ở thành phố đó ngày càng trở nên thoải mái hơn. Gánh nặng nợ nần cuối cùng sẽ được chia sẻ bởi những người dân bình thường sống trên đất.

Hướng đi rõ ràng. Nợ của chính quyền địa phương không phải là vấn đề tạm thời có thể được giải quyết bằng cách đổ tiền vào. Đó là một lỗ hổng cơ cấu gắn liền với mô hình phát triển tư bản chủ nghĩa quốc gia của Trung Quốc. Đây chính là ngòi nổ đầu tiên sẽ đẩy nhanh đáng kể sự suy thoái của cái gọi là Đỉnh Trung Quốc, vốn đi xuống từ đỉnh cao tăng trưởng.

1. 6,9 triệu nhà trống, thanh niên nằm dài

Câu chuyện về nợ không kết thúc bằng những con số. Đằng sau con số đó là một ngôi nhà, bên trong ngôi nhà là con người. Kíp nổ thứ hai chạm gần hơn với cuộc sống con người.

Ở Trung Quốc, bất động sản không chỉ là một ngành công nghiệp. Đó là cơ bắp của nền kinh tế, chiếm 25 đến 30% tổng sản phẩm quốc nội (GDP), trực tiếp hoặc gián tiếp. Hãy cân nhắc những con số này. Điều này có nghĩa là cứ bốn nền kinh tế quốc gia thì có một đến từ việc xây dựng và bán nhà. Để xây một ngôi nhà cần có xi măng và thép cây, nhà máy sản xuất ra nó phải hoạt động và phải có người làm việc trong nhà máy đó. Khi bạn mua một ngôi nhà, bạn mua đồ nội thất, thiết bị và thiết kế nội thất. Cứ mỗi căn nhà được bán đi, hàng chục việc làm được tạo ra. Mọi người dồn tiền tiết kiệm cả đời vào việc mua nhà và tin rằng họ sẽ trở nên giàu có khi giá nhà tăng. Chính quyền địa phương kiếm sống bằng cách bán đất để xây nhà. Tất cả đều dựa trên giá của ngôi nhà. Khi cây cột đó rung chuyển, mọi thứ treo trên nó cũng rung chuyển theo.

Năm 2020, cơ quan chức năng đưa ra cái gọi là ba làn ranh đỏ để thắt chặt nợ nần của các công ty bất động sản. Nó là một công cụ ngăn chặn việc vay nợ mới nếu tỷ lệ nợ vượt quá giới hạn đã định. Mục đích là để giảm bong bóng, nhưng kết quả là nó nổ tung. Năm 2021, Evergrande, một nhà phát triển khổng lồ với khoản nợ vượt quá 300 tỷ USD, sụp đổ. Vào năm 2023, ngay cả Biguiyuan (碧桂園, Country Garden) cũng vấp ngã. Đây là thời điểm bản chất thực sự của khoản nợ quá mức chòng chành sâu trong thị trường bất động sản Trung Quốc được tiết lộ cho thế giới.

Hãy xem ai đứng sau cái tên Hengda. Hengda đã nhận được giá bán ngay cả trước khi ngôi nhà được xây dựng hoàn chỉnh. Các gia đình bình thường đặt cọc bằng cách vay tiền bằng tiền tiết kiệm cả đời của họ. Nhưng khi công ty sụp đổ, việc xây dựng bị dừng lại. Những khu chung cư bằng xi măng khô vẫn còn đây đó, chỉ có cốt thép dựng đứng. Người dân phải trả lãi vay hàng tháng cho những ngôi nhà mà họ không thể ở được. Mùa hè năm 2022, những người này nổi lên ở hàng chục thành phố trên cả nước. Đây được gọi là dan-gong (斷供), một sự từ chối tập thể trả nợ cho một ngôi nhà đã được xây dựng. Những người này tỏ ra tức giận khi lời hứa rằng họ sẽ trở nên giàu có nếu mua nhà bị phá vỡ.

Sau đó, các chỉ số tiếp tục giảm. Đầu tư phát triển bất động sản giảm 17,2% trong năm, lập kỷ lục âm 45 tháng liên tiếp. Doanh số bán nhà thương mại mới giảm tháng thứ 30 liên tiếp, giảm trung bình 13,2%. Giá nhà cũng giảm không ngừng. Giá nhà mới tại 70 thành phố lớn và vừa đã giảm 3,0% trong một năm, giảm 11,8% so với mức đỉnh một thời. Điều này có nghĩa là số cái của các hộ dùng nhà làm phương tiện tăng tài sản đã bị hư hỏng đến mức đó. Khi số cái bị hỏng, người ta đóng ví lại.

Trong số những con số này, con số khiến chúng ta cảm động nhất chính là ngôi nhà trống. Hàng tồn kho chưa bán được lên tới 770 triệu mét vuông. Đó là một khu vực rộng lớn đến mức bạn không thể cảm nhận được. Bức tranh sẽ trở nên rõ ràng hơn nếu bạn chia nó cho 111 mét vuông, đây là diện tích nhà ở trung bình cho một hộ gia đình. Có 6,9 triệu ngôi nhà trống. 6,9 triệu ngôi nhà nơi mọi người có thể sinh sống không có người nhận trên khắp Trung Quốc

Hãy nhìn con số 6,9 triệu từ một góc độ khác. Một bên là 6,9 triệu căn nhà trống không có người ở. Ở phía bên kia, có những gia đình đang trả nợ cho những ngôi nhà mới xây và có những người khó ngủ vì giá nhà giảm. Thật là một tình trạng kỳ lạ khi dư thừa nhà ở nhưng số người có nhà đáng ở lại ngày càng giảm. Bởi vì chúng ta đã xây dựng quá nhiều. Khi dòng tiền vay xây dựng và vay mua mua dừng lại, chỉ còn những ngôi nhà đã xây sẵn là còn trống rỗng.

Hãy nhìn vào cuộc sống đằng sau những con số này. Tôi là người thuộc tầng lớp trung lưu, mua được một căn nhà mới với giá đắt. Khi giá nhà giảm xuống dưới giá mua ban đầu, họ đang bị đẩy vào tình trạng phá sản ảo. Theo phân tích của Hu Liren (胡力任), người đã vạch trần thực tế ở Trung Quốc, giá nhà đất hiện tại ở Trung Quốc thậm chí còn thấp hơn giá mua ban đầu đối với nhiều người. Để cứu ngôi nhà bị giảm giá trị một nửa, người dân đang cố gắng tránh áp lực từ ngân hàng trong việc trả nợ và tránh đấu giá. Bán căn nhà cũ của bạn với giá thấp để kiếm tiền và dùng số tiền đó để trả khoản vay mua căn nhà mới của bạn. Đây là một khối tròn bao gồm việc phá bỏ

bức tường phía đông và lấp vào bức tường phía tây. Kiểu kéo dài tuổi thọ này chỉ làm trì hoãn sự tan vỡ của một gia đình trong một hoặc hai năm. Khoản khắc đồng tiền cuối cùng cạn kiệt, hàng chục triệu người rơi vào tình trạng phá sản. Theo Bloomberg, chính phủ đã cố gắng vực dậy thị trường bằng cách phát hành một quỹ trị giá 1,5 nghìn tỷ USD, nhưng thậm chí sau 5 năm, cuộc khủng hoảng vẫn chưa có hồi kết.

Có lý do tại sao cuộc khủng hoảng vẫn chưa kết thúc ngay cả khi chính phủ tung ra 1,5 nghìn tỷ USD. Sở dĩ người ta không mua nhà không chỉ vì không có tiền mà vì họ tin rằng dù có mua thì giá sẽ còn giảm thêm. Nếu thị trường, vốn đang vận hành với niềm tin rằng giá cả sẽ tăng, bị đảo lộn bởi niềm tin rằng giá cả sẽ giảm, thì bàn tay của người dân sẽ dừng lại trên ví của họ, bất kể chính phủ đổ vào bao nhiêu tiền. Không chỉ giá nhà sụp đổ mà còn là niềm tin từ lâu rằng giá nhà sẽ tăng. Một khi lòng tin đã bị phá vỡ thì tiền bạc khó mua được nó.

Khi bất động sản sụp đổ, ngành công nghiệp bên cạnh nó cũng sụp đổ theo. Các nhà máy, cửa hàng sản xuất đồ nội thất, đồ gia dụng, thiết kế nội thất và vật liệu xây dựng lần lượt đóng cửa. Những người làm việc ở đó bị mất việc. Những người trẻ là những người bị ảnh hưởng nặng nề hơn ai hết bởi cú sốc này. Tỷ lệ thất nghiệp của thanh niên từ 16 đến 24 tuổi trong quý 3 năm 2022 là gần 17,9%. Ở đây tôi đã nghĩ đến ngòi nổ dộc của xã hội. Mặc dù nó đã giảm 2,0% so với mức đỉnh điểm vào tháng 7 năm đó nhưng đó không phải là điều an ủi. Vẫn còn thiếu việc làm tốt mà giới trẻ mong muốn và thời kỳ băng giá trên thị trường việc làm vẫn chưa được giải quyết.

Lúc này, một cảnh tượng hiện lên trong đầu tôi. Có những người được gọi là vũ nữ Gwangjang tụ tập ở quảng trường vào mỗi buổi tối và khiêu vũ. Những đứa con trai, con gái duy nhất sinh ra trong thời kỳ chính sách một con đều trở về quê hương ngay sau khi tốt nghiệp đại học và không tìm được việc làm. Cha mẹ khiêu vũ ở quảng trường, và con cái không ra khỏi phòng. Các tổ chức như Ngân hàng Thế giới và Hội đồng Đại Tây Dương của Hoa Kỳ cũng cảnh báo rằng tình trạng thất nghiệp ở thanh niên là một đầm lầy kinh niên đe dọa sự ổn định xã hội.

Đi học đại học không còn hứa hẹn sự an toàn. Ở Trung Quốc, tấm bằng đại học từng là tấm vé để có được công việc ổn định ở thành phố. Thế hệ cha mẹ tin vào điều này và đổ tiền vào việc học hành của con cái, trong đó có nhà cửa. Tuy nhiên, khi đứa trẻ tốt nghiệp, nó không thể tìm được việc làm. Một số thanh niên làm công việc giao hàng, trong khi những người khác sống nhờ tiền tiêu vật do cha mẹ cho. Không có lợi nhuận so với số tiền và thời gian bỏ ra. Sự khác biệt này không chỉ dừng lại ở sự thất vọng của một gia đình mà còn tạo nên sự phẫn nộ của cả một thế hệ.

Có một câu chuyện ẩn giấu đằng sau những số liệu thống kê về tình trạng thất nghiệp của giới trẻ này. Vào tháng 6 năm 2023, khi tỷ lệ thất nghiệp ở thanh niên đạt mức cao nhất mọi thời đại là 21,3%, chính quyền Trung Quốc đã dừng thông báo này. Vài tháng sau, phương pháp thống kê được thay đổi và công bố lại, lần này không bao gồm những học sinh đang đi học và đang tìm việc làm. Những con số trở lại thấp hơn nhiều. Nhưng việc thay đổi số liệu thống kê sẽ không làm giảm số lượng thanh niên không rời khỏi phòng. Chính hành động dừng và viết lại số liệu thống kê cho thấy vấn đề này khiến chính phủ lo lắng đến mức nào.

Trong khi nền kinh tế sụp đổ, bộ máy tuyên truyền của đảng lại hát một giai điệu khác. Những khẩu hiệu ca ngợi vị lãnh tụ vĩ đại và “Tư tưởng Tập Cận Bình chỉ đạo” được vang lên mỗi ngày. Đó là một phong trào được gọi là thần thánh, tôn thờ những người lãnh đạo của mình như thể họ là những vị thần. Đối với một thanh niên bị mất việc và một gia đình đang phải trả nợ cho căn nhà mới xây, lời khen ngợi này không phải là sự an ủi mà là rắc muối vào vết thương. Khi bạn bật tivi lên, nó hát về một tương lai huy hoàng, nhưng thực tế bên ngoài cửa sổ lại hoàn toàn trái ngược với bài hát. Khoảng cách giữa lời nói và thực tế càng xa thì mọi người càng bắt đầu nghi ngờ người nói thay vì tin vào chúng. Tình trạng tham nhũng và đặc quyền của giới thượng lưu vẫn như cũ, nhưng nỗi đau do suy thoái kinh tế chỉ giảm dần. Sự tức giận đối với giới thượng lưu sôi sục trên internet và trên đường phố.

Có một con đường mà người trẻ chọn khi không còn hy vọng trước mắt. Lúc đầu nó là Neijuan (内卷, sự thoái hoá). Đó là một cuộc chiến vô nghĩa khiến nhau kiệt sức trong sự cạnh tranh không ngừng nghỉ. Ngay cả khi chúng ta cố gắng đạt được nền tảng học vấn tốt hơn, thời gian làm việc dài hơn và nhiều chứng chỉ hơn, số lượng vị trí vẫn không tăng, vì vậy mọi người chỉ ngày càng kiệt sức hơn. Nếu một trăm người chạy vào một vị trí được chỉ định, thì chín mươi chín người sẽ ngã ngay cả khi tất cả mọi người đều chạy đến chỗ chết. Tuy nhiên, để không bị ngã, bạn phải chạy nhiều hơn nên cả đội cùng nhau kiệt sức.

Cuối cùng, những người trẻ tuổi đã từ bỏ sự cạnh tranh. Đây là tangping (nằm xuống). Tôi từ bỏ việc đứng dậy chạy và nằm xuống sàn. Họ từ chối làm thêm giờ, không tìm kiếm cơ hội thăng tiến và bước xuống khỏi bậc thang thành công do người khác đặt ra. Khi điều này lần đầu tiên lan truyền trên Internet, bộ máy tuyên truyền của đảng đã phẫn nộ. Họ chỉ trích tôi tôn vinh sự lười biếng và tôi đã xóa các bài đăng liên quan. Tuy nhiên, đó không phải là cảm giác biến mất chỉ bằng cách xóa nó đi. Điều này là do Tang Ping không phải là một khẩu hiệu, mà là lập trường cuối cùng được tìm thấy bởi một thế hệ bị chặn lối ra.

Nếu bạn nhìn vào lý do tại sao họ nằm xuống, đó không chỉ là sự lười biếng. Những người trẻ đã tận mắt chứng kiến thế hệ cha mẹ mình. Dù làm việc vất vả cả đời nhưng về già họ chỉ có một đồng xu, khi ốm đau, họ bị mắc kẹt trong đầm lầy tiền chữa bệnh và bị bóc lột. Có những cảnh báo rằng ngay cả những thành phố giàu có cũng đang cạn kiệt quỹ bảo hiểm y tế do chi phí y tế tăng cao. Phúc lợi tương lai mà đất nước hứa hẹn dường như chỉ là chuyện hư cấu đối với giới trẻ.

Nhận thức này phát triển thành sự phản kháng thầm lặng. Đây là một hình thức gọi là rút lui khỏi xã hội. Những người trẻ từ bỏ việc tìm kiếm việc làm, trốn trong vòng tay gia đình, không biết khi nào bị cắt lương, khi nào bị sa thải. Mức tiêu thụ đã được giảm xuống mức tối thiểu cần thiết cho sự sống còn. Không mua nhà, không mắc nợ, không kết hôn, không sinh con. Bác bỏ bốn điều này là lời tuyên bố chúng ta sẽ không bước vào cơ cấu bóc lột của đất nước.

Hãy xem sự lựa chọn này phủ bóng lên đất nước như thế nào. Nếu bạn không mua nhà, thị trường bất động sản sẽ chìm sâu hơn. Nếu bạn không vay nợ, ngân hàng sẽ không có nơi nào để gửi tiền. Nếu bạn không kết hôn và sinh con, thế hệ sau sẽ có ít người làm việc và đóng thuế hơn.

Việc một người trẻ nằm xuống là lựa chọn cá nhân, nhưng việc hàng chục triệu người nằm xuống đồng nghĩa với việc tương lai đất nước bị thu hẹp. Khi dân số giảm, thị trường giảm, khi thị trường giảm, công ty rời đi và khi công ty rời đi, việc làm lại giảm. Nỗi tuyệt vọng dẫn đến việc phải nằm xuống là mối liên kết dẫn đến sự tuyệt vọng sâu sắc hơn khi nằm xuống. Đây là lý do tại sao giới trẻ không hưởng ứng ngay cả khi chính phủ đưa ra các khuyến khích sinh con. Không phải vì tôi không đủ tiền mà vì tôi sợ nuôi con trong hệ thống này.

Cú đánh mạnh nhất là khác nhau. Từ chối đóng quỹ an sinh xã hội Những người trẻ tuổi đang từ chối trả số tiền được trích ra hàng tháng cho lương hưu quốc gia và bảo hiểm y tế. Họ gọi hệ thống an sinh xã hội của Trung Quốc là một kế hoạch Ponzi. Đó là một món quà hoàn lại, trong đó tiền của người mới sẽ được trao cho người đến trước. Dân số đang già đi nhanh chóng, số lượng người già cần hỗ trợ ngày càng tăng, nhưng nền kinh tế đang bị thu hẹp và kho bạc quốc gia đang cạn kiệt. Niềm tin rằng dù một người trẻ có tiêu bao nhiêu tiền hôm nay thì khi về già cũng không lấy lại được đã ăn sâu vào xã hội. Vì vậy, họ hỏi một câu hỏi hay. Tiền đó dù sao tôi cũng không lấy lại được, vậy tại sao tôi lại phải nuôi cái hệ thống đang áp bức tôi?

Một điều cần chỉ ra là không nên coi sự từ chối này chỉ là vấn đề đúng sai. Một số người có thể chỉ trích việc thanh niên tẩy chay là vô trách nhiệm. Điều này là do nó là một hệ thống chỉ hoạt động nếu có ai đó bước ra. Tuy nhiên, nếu nhìn từ góc độ của người trẻ thì câu chuyện lại khác. Họ từ chối yêu cầu đưa tiền mà không hứa hẹn sẽ trả lại, ngay cả khi sự sống còn của họ đang rất eo hẹp. Một bên là trách nhiệm duy trì hệ thống, một bên là nỗi tuyệt vọng vì không thể tin vào những lời hứa. Tùy người đọc quyết định, nhưng điều rõ ràng là một khi sự ngờ vực này lan rộng thì khó có thể đảo ngược.

Nỗi sợ hãi này là có cơ sở. Bởi vì Trung Quốc đã thúc đẩy chính sách một con trong nhiều thập kỷ, số lượng người già mà mỗi người lao động phải hỗ trợ đang tăng lên nhanh chóng. Nếu nhiều người từng hỗ trợ một người già thì chẳng bao lâu nữa sẽ có một hoặc hai người phải hỗ trợ một người già. Cấu trúc sao cho số tiền vào lương hưu giảm đi và số tiền đi ra tăng lên. Một số chính quyền địa phương đã rơi vào tình trạng thâm hụt và chính quyền trung ương đang chuyển tiền từ các vùng giàu sang các vùng nghèo để bù đắp. Đây là lý do tại sao cách diễn đạt mà chàng trai trẻ gọi là kế hoạch Ponzi không hề cường điệu. Khi có nhiều người nhận hơn số người nhận, việc giữ lời hứa trở nên khó khăn.

Sức nặng của cơ cấu nhân khẩu học này đang đè nặng lên toàn bộ nền kinh tế Trung Quốc. Nếu số người làm việc giảm, sản xuất ít hơn, thu ít thuế hơn và sức tiêu dùng giảm. Nếu người già cần được hỗ trợ ngày càng tăng, nhưng những người trẻ cần được hỗ trợ lại nằm xuống, gánh nặng sẽ chuyển sang nợ quốc gia. Khoản nợ của chính quyền địa phương, sự trì trệ của bất động sản và sự ra đi của những người trẻ, như đã thấy trước đó, đều có liên quan ở đây. Món nợ đè nặng chàng trai, chàng trai bị đè nằm xuống, chàng trai đối trá rút tay về tương lai để trả nợ. Ba ngòi nổ đang hút nhau theo thời gian dân số.

Hãy để tôi chỉ ra lý do tại sao cuộc tẩy chay này lại nguy hiểm đến vậy đối với hệ thống cai trị một người. Bộ máy kiểm soát khổng lồ được thúc đẩy bởi sự mở rộng vô tận của tín dụng cũng như lao động và vốn bị vắt kiệt từ bên dưới. Khi những người trẻ được cho là hỗ trợ nền kinh tế ở vùng đáy từ chối làm việc và nằm ngoài hệ thống, còn tầng lớp trung lưu thành thị cản trở tiêu dùng và thanh khoản, thì cỗ máy dựa vào khai thác sẽ cạn kiệt nhiên liệu. Máy có chất bôi trơn khô phát ra âm thanh ma sát chói tai và ngừng quay.

Sở dĩ sự kháng cự này đáng sợ là vì không có cách nào ngăn chặn nó. Nếu một cuộc biểu tình diễn ra trên đường phố và hô khẩu hiệu, công an có thể giải tán nó. Bạn có thể bắt được người cầm cờ. Tuy nhiên, họ không thể bắt giữ bất cứ ai không rời khỏi nhà. Không có cách nào để cơ quan công quyền đảo ngược quyết định không kết hôn hoặc sinh con. Tangping không phải là một tiếng hét trên quảng trường, mà là sự im lặng trong một căn phòng. Sự im lặng không thể bị đàn áp. Hệ thống được điều hành thông qua sự kiểm soát đang phải đối mặt với một dạng kháng cự không thể kiểm soát được.

Tại thời điểm này, chúng ta gặp lại phần thân của toàn bộ cuốn sách. Chúng tôi đã nhìn thấy các cuộc thanh trừng quân sự phía trước. Đó là một sự cố ồn ào trong đó các vị tướng lần lượt biến mất. Nhưng mối đe dọa thực sự có thể không nằm ở tiếng ồn mà ở sự yên tĩnh.

Hãy để tôi làm rõ hướng đi. Rất có thể sự sụp đổ thực sự của hệ thống khổng lồ của Trung Quốc sẽ không bắt đầu bằng một vụ ồn ào về việc một vị tướng bị thanh trừng hay tiếng súng nổ ở biên giới. Nó nảy mầm từ khoảnh khắc lặng lẽ đó khi vô số người trẻ bình thường quyết định không đóng quỹ an sinh xã hội nữa, buông bỏ tinh thần chiến đấu trong cuộc sống và chọn sự an tâm hoàn toàn. Làn sóng rút lui khỏi xã hội này, là sự kết hợp giữa sự giàu có bốc hơi do suy thoái bất động sản, thanh niên thất nghiệp cùng với việc mất việc làm tốt và sự mất lòng tin vào phúc lợi quốc gia đã bị giảm xuống thành mô hình Ponzi, đang dẫn kéo xã hội Trung Quốc của năm 2026, nơi tiền bạc, niềm tin và hy vọng vào tương lai cạn kiệt, hướng tới sự tan rã.

2. Mệnh lệnh đổi mới và tay cầm miệng.

Kíp nổ thứ ba là sâu nhất. Nếu hai ngòi nổ trước là vấn đề tiền bạc và con người thì đây là sự mâu thuẫn của chính hệ thống. Đây là sự tự mâu thuẫn đang tạo nền tảng cho đổi mới phát triển từ chính bàn tay của một quốc gia kêu gọi đổi mới.

Đầu tiên, hãy để tôi giải thích sự mâu thuẫn này trong một câu. Trung Quốc cố gắng ép sự đổi mới ra khỏi phạm vi ủy thác, nhưng sự đổi mới chỉ phát triển trong sự tự do vượt quá tầm nhiệm vụ. Đó không phải là điều có thể thực hiện được bằng cách ra lệnh từ trên, nhưng chúng tôi đang tiến về phía trước theo cách được ra lệnh từ trên. Sự sai lệch này chính là đặc điểm nhận dạng của ngòi nổ thứ ba.

Có một con số thể hiện rõ ràng sự mâu thuẫn này hơn ai hết. Nếu đếm xem những từ nào đó xuất hiện bao nhiêu lần trong báo cáo chính trị của đại hội đảng thì có thể thấy được tâm của người cai trị. Từ an toàn (安全), có nghĩa là an ninh, xuất hiện 36 lần tại Đại hội Đảng lần thứ 18 và 55 lần

tại Đại hội Đảng lần thứ 19. Tuy nhiên, tại Đại hội Đảng lần thứ 20 năm 2022, ông tranh cử ở vị trí thứ 91. Trong cùng thời gian đó, những từ ngữ liên quan đến cải cách hay tự chủ thị trường giảm mạnh. Trọng tâm của triết lý cai trị đã chuyển từ phát triển kinh tế tự chủ sang kiểm soát chặt chẽ và đấu tranh sinh tồn lấy an ninh làm trung tâm. Thời điểm mà an ninh vượt qua nền kinh tế, như đã thấy trong chương trước, lại được tiết lộ ở đây qua những con số lạnh lùng về tần suất từ ngữ.

Hãy để tôi chỉ ra tại sao tần suất của một từ lại quan trọng đến vậy. Báo cáo chính trị của đại hội đảng là một tài liệu đã được chắt lọc từng dòng một vô số lần. Không có từ nào được đưa vào một cách tình cờ. Vì vậy, khi một từ tăng từ 36 lên 91 lần là dấu hiệu giá trị của nó đã trở nên nặng nề hơn trong tâm trí người cai trị. Nếu từ 'an toàn' tăng hơn gấp đôi trong khi từ 'cải cách' giảm đi thì câu trả lời đã được quyết định. Điều này có nghĩa là bảo vệ có trước nuôi dưỡng.

Sự lãnh đạo của Tập Cận Bình xác định hiện tại là trận đại hồng thủy lớn nhất trong 100 năm, hay một trăm năm thay đổi lớn lao. Có quan điểm cho rằng đây là thời điểm trật tự thế giới đang bị lung lay khi cuộc chiến giữa Nga và Ukraine kéo dài và cạnh tranh chiến lược với Mỹ ngày càng gay gắt. Cảm giác khủng hoảng đã dẫn đến con đường tự lực cánh sinh mạnh mẽ. Theo chiến lược Tiêu chuẩn Trung Quốc 2035, nước này sẽ xây dựng chuỗi cung ứng riêng không phụ thuộc vào phương Tây trong các lĩnh vực then chốt như xe điện, pin, chất bán dẫn, trí tuệ nhân tạo (AI) và năng lượng mới và tái tạo.

Điều cần chỉ ra ở đây là đảng không làm điều này vì ghét khu vực tư nhân. Đúng hơn, giới lãnh đạo biết rằng vốn tư nhân và công nghệ là tuyệt đối cần thiết để tồn tại trong cuộc cạnh tranh giành quyền bá chủ công nghệ. Trong Kế hoạch 5 năm lần thứ 14 (2021-2025), số lượng doanh nghiệp tư nhân đã vượt quá 58 triệu. Vào năm 2025, Đạo luật Xúc tiến Kinh tế Tư nhân mới được ban hành để thúc đẩy nền kinh tế tư nhân. Việc mô hình trí tuệ nhân tạo DeepSeek khiến cả thế giới ngạc nhiên khi được tung ra dưới dạng nguồn mở bất chấp các lệnh trừng phạt dai dẳng từ Mỹ là một câu chuyện thành công chứng tỏ năng lực đổi mới của chính Trung Quốc. Đằng sau hệ sinh thái đó là các công ty tư nhân lớn như Huawei, Tencent, Alibaba và Baidu. Việc tắt cả ngoại trừ một trong 171 thành viên của Ủy ban Trung ương lần thứ 20 đều xuất thân từ nền tảng khoa học hoặc kỹ thuật cũng cho thấy ý chí nuôi dưỡng tài năng kỹ thuật.

Nhìn kỹ hơn vào thành công của DeepSeek sẽ tiết lộ tình thế tiến thoái lưỡng nan của đảng. DeepSeek không được tạo ra bởi một doanh nghiệp nhà nước lớn mà bởi một nhóm nghiên cứu tư nhân nhỏ ở Hàng Châu. Nó không phải là sản phẩm của một hệ thống quốc gia quy mô lớn, trong đó chính phủ đổ một lượng tiền khổng lồ, mà là sản phẩm của các nhà nghiên cứu trẻ, những người thử nghiệm một cách tự do. Điều này rất quan trọng. Điều này có nghĩa là những đột phá thực sự không phải do chính phủ tạo ra theo lệnh từ trên mà phát triển ở những góc ngách nơi không thể kiểm soát được. Những câu chuyện thành công mà đảng tự hào đã chỉ ra rằng phương pháp của đảng là sai lầm.

Nhưng lời kêu gọi đổi mới lại va chạm trực diện với bàn tay đang tìm kiếm quyền kiểm soát. Những xung đột mang tính hủy diệt nhất đến từ các tổ chức đảng phái nằm trong các tập đoàn. Sau Đại hội Đảng lần thứ 20, Trung Quốc thúc đẩy việc thành lập các tổ chức, chi bộ đảng không chỉ ở các doanh nghiệp nhà nước mà còn ở các công ty tư nhân và nước ngoài. Những con mắt và bàn tay của đảng đã vào công ty.

Hãy xem xét điều này diễn ra như thế nào đối với các công ty nước ngoài. Các công ty có trụ sở chính tại Berlin hoặc Seattle được yêu cầu thành lập tổ chức Đảng Cộng sản trong công ty con ở Trung Quốc. Lãnh đạo Đảng tham dự các cuộc họp quan trọng của công ty, ý kiến của Đảng liên quan đến vấn đề nhân sự và đầu tư. Bạn không biết bí mật của công ty mình sẽ đi đâu hoặc ai sẽ tham gia vào các quyết định của công ty. Các công ty nước ngoài đang bắt đầu tính toán lại liệu họ có thể giao phó công nghệ cốt lõi của mình cho các công ty này hay không. Động thái đưa đảng vào công ty trực tiếp đụng độ với các tay khác đang cố gắng đưa công ty vào công ty.

Hãy xem điều này hủy hoại doanh nghiệp như thế nào. Khi một công ty công nghệ cao quyết định có nên đầu tư một số tiền lớn hay không, việc đó phải dựa trên logic thị trường và tính khả thi về công nghệ. Nhưng bây giờ một tiêu chuẩn khác lại xuất hiện. Câu hỏi đặt ra là liệu dự án này có phù hợp với đường lối chính trị của đảng hay không. Nếu việc tuân theo ý muốn của đảng được đặt lên hàng đầu thay vì kiếm tiền thì hoạt động kinh doanh sẽ bị thu hẹp. Trì hoãn những khoản đầu tư táo bạo, tránh rủi ro và thận trọng. Toàn bộ nền kinh tế mắc phải một căn bệnh gọi là cứng nhắc.

Trường hợp của người sáng lập Alibaba Jack Ma đã gói gọn sự thay đổi này. Vào mùa thu năm 2020, Jack Ma đã chỉ trích các cơ quan quản lý tài chính của Trung Quốc trong một bài giảng, gọi họ là lỗi thời. Vài ngày sau, việc niêm yết trên thị trường chứng khoán của công ty fintech của ông, Ant Group, dự kiến trở thành một trong những công ty lớn nhất thế giới, đột ngột bị dừng lại. Jack Ma biến mất khỏi sự xuất hiện trước công chúng một thời gian. Mọi doanh nhân đều thấy rõ rằng doanh nhân thành công nhất ở Trung Quốc có thể biến mất chỉ bằng một lời nói. Kể từ đó đến nay, chưa có nhà sáng lập startup Trung Quốc nào có thể lên tiếng như trước. Khi một người im lặng làm gương, cả ngành đã hành động.

Lưỡi kiếm kiểm soát không còn tồn tại trong các tập đoàn. Các quy định khắc nghiệt được áp dụng đối với các công ty công nghệ tư nhân lớn đang dẫn đầu thị trường toàn cầu. Các công ty từng tự hào về giá trị thị trường hàng trăm nghìn tỷ won đã mất hàng chục nghìn tỷ won do các quy định của đảng. Các tiêu chuẩn thống nhất được áp đặt lên ngành công nghiệp giải trí và chơi game, nơi khả năng sáng tạo của thế hệ trẻ đang phát triển mạnh mẽ khiến họ bị thu hẹp lại. Khi thời gian chơi game của giới trẻ bị giới hạn ở mức ba giờ một tuần và việc cấp phép trò chơi mới bị tạm dừng trong một thời gian, các công ty trò chơi trên khắp thế giới đã mất doanh thu. Để thắt chặt dây cương kiểm soát tư tưởng, nhiều lớp học tư tưởng đã được bổ sung vào trường học và các lớp học tiếng Anh để giao tiếp với thế giới bên ngoài đã giảm đi rất nhiều. Những biện pháp như vậy có thể có lợi trong việc củng cố quyền lực của đảng trong thời gian ngắn. Tuy nhiên, nó có tác dụng phụ là làm suy giảm ý chí của các doanh nhân trẻ, những người coi tư duy phản biện và sự đổi mới mang

tính phá hoại là huyết mạch của họ. Sự đổi mới đến từ việc nghi ngờ những câu trả lời đã có sẵn và rất khó để những tài năng như vậy phát triển trong một lớp học không dạy về sự nghi ngờ.

Thứ lấp đầy khoảng trống do đổi mới tư nhân để lại là chủ nghĩa tư bản nhà nước cũ kỹ và kém hiệu quả. Hệ thống cai trị một người thúc đẩy một phương pháp trong đó nhà nước nắm giữ mọi nguồn lực và quyền lực chiến lược, đồng thời phân bổ vốn từ trên xuống để đạt được sự độc lập về công nghệ. Đây được gọi là hệ thống quốc gia mới. Phương pháp tập hợp quyền lực của cả nước về một hướng này sẽ dẫn tới sự suy thoái thể chế. Khi khu vực nhà nước phát triển, sự thành công hay thất bại của một doanh nghiệp phụ thuộc vào khoảng cách từ cơ quan chính phủ chứ không phải thị trường. Những công ty có kết nối tốt, chứ không phải những công ty có công nghệ tốt, sẽ có được việc làm. Sau đó, thay vì phát triển công nghệ, các công ty lại nộp đơn khiếu nại lên các quan chức chính phủ. Nguồn lực chảy vào tay những người có vẻ ngoài tốt, không phải những người sản xuất tốt. Tình trạng kém hiệu quả và tham nhũng đặc trưng của khu vực nhà nước cũng như việc những người nắm quyền trực lợi đặc lợi đang lan tràn. Đó không phải là sự sụp đổ do một sự kiện đáng chú ý gây ra, mà là một sự tê liệt đang dần phân hủy một cách vô hình. Sự suy thoái chậm chạp này còn đáng sợ hơn sự sụp đổ nhanh chóng. Khi chính phủ trung ương gây áp lực buộc họ phải đầu tư vào các ngành công nghiệp chiến lược, chính quyền địa phương và các công ty lại đầu tư quá mức vào cùng một lĩnh vực và sản xuất quá mức một số ngành nhằm cố gắng tăng hiệu suất. Kết quả là sự cạnh tranh về giá ăn mòn làn da của tôi, tức là sức mạnh bên trong. Chính Neijuan đã đề nặng lên cuộc sống của những người trẻ tuổi cũng đang làm xói mòn khả năng tự bền vững của ngành. Hình ảnh một chàng trai trẻ kiệt sức khi cạnh tranh với 100 người cho một vị trí được chỉ định cũng giống như hình ảnh hàng trăm công ty trong cùng một ngành cạnh tranh và hủy hoại lẫn nhau vì một thị trường. Nếu một hướng được đặt ra từ trên cao thì mọi người sẽ đổ xô về hướng đó và tiêu diệt lẫn nhau. Cấu trúc tương tự được lặp lại trong cuộc sống con người và số phận của các công ty.

Ngành công nghiệp xe điện cho thấy rõ tình trạng sản xuất thừa này. Khi chính phủ trung ương quyết định xe điện là lương thực trong tương lai, hầu hết các tỉnh, thành đều đổ xô xây dựng nhà máy sản xuất xe điện và trợ cấp. Có thời điểm, có hàng trăm công ty ở Trung Quốc muốn sản xuất xe điện. Khi lượng xe xuất xưởng nhiều hơn mức thị trường có thể chấp nhận, các công ty đã hạ giá để tồn tại. Việc giảm giá dẫn đến lợi nhuận giảm, khi lợi nhuận giảm lại phải hạ giá dẫn đến cạnh tranh khốc liệt. Các tấm pin mặt trời cũng đi theo con đường tương tự. Khi giá giảm xuống mức thấp nhất, thị trường toàn cầu tràn ngập các sản phẩm của Trung Quốc, nhưng các công ty sản xuất ra chúng đang phải vật lộn với thua lỗ. Đó là cái bóng của một hệ thống đất nước rộng lớn, nếu lấy một ngành từ trên xuống thì ngành dưới cùng sẽ ò ạt tràn vào và sụp đổ do dư thừa.

Cái giá phải trả được bộc lộ qua những con số và sự mất lòng tin của quốc tế. Các chính phủ nước ngoài và các công ty đa quốc gia đang bắt đầu nghi ngờ Trung Quốc về hành vi trộm cắp công nghệ và ý định thực sự trong chính sách chỉ quan tâm đến các công ty trong nước của nước này. Vì vậy, chúng tôi bắt đầu chuyển chuỗi cung ứng cốt lõi của mình ra khỏi Trung Quốc và chuyển nó sang các nước khác. Từ năm 2010 đến năm 2020, tỷ lệ đầu tư trực tiếp nước ngoài

(FDI) vào Trung Quốc trên GDP đã giảm đáng kể. Điều này không phải do chi phí lao động tăng cao. Đó là kết quả của sự lo sợ của vốn toàn cầu về những rủi ro chính trị do sự kiểm soát thất thường của cơ quan có thẩm quyền cao nhất và những thay đổi quy định thường xuyên.

Chúng ta hãy làm sáng tỏ sự suy giảm tỷ trọng FDI này có ý nghĩa gì. Đầu tư trực tiếp nước ngoài là tiền từ các công ty nước ngoài xây dựng nhà máy ở Trung Quốc, thuê người và đưa công nghệ vào. Khi số tiền này chảy vào, việc làm được tạo ra và công nghệ cũng theo sau. Tỷ trọng của số tiền đó giảm đi là dấu hiệu cho thấy cái nhìn bên ngoài về Trung Quốc như một nơi có tương lai đang hạ nhiệt. Tiền là trung thực. Ngay cả khi họ hét lên tình bạn bằng lời nói, nếu họ cho rằng nó nguy hiểm, họ sẽ lặng lẽ rời đi.

Nỗi sợ hãi này có một khuôn mặt cụ thể. Một ngày nọ, cảnh sát bất ngờ đột kích văn phòng Trung Quốc của một công ty tư vấn nước ngoài và một nhân viên bị điều tra. Mọi chuyện xảy ra mà không rõ luật nào đã bị vi phạm. Các doanh nhân nước ngoài cảm thấy điều tương tự có thể xảy ra với công ty của họ. Nếu các quy tắc rõ ràng, rủi ro có thể được tính toán, nhưng nếu các quy tắc thay đổi hàng ngày thì việc tính toán là không thể. Vì thế họ chuyển nhà máy sang Việt Nam, sang Ấn Độ, sang Mexico. Một khi chuỗi cung ứng rời đi, nó sẽ không dễ dàng quay trở lại. Bởi vì niềm tin cần một ngày để phá vỡ và mười năm để xây dựng lại.

Có một con số riêng làm tổn thương nhất. Năng suất nhân tố tổng hợp (TFP) là thước đo chất lượng nền kinh tế của một quốc gia đã phát triển và khả năng đổi mới thực sự của quốc gia đó. Nó là một chỉ số cho thấy giá trị thu được nhiều hơn bao nhiêu từ cùng một lượng vốn và lao động. Nói một cách đơn giản thì nó là như thế này. Đó là khả năng sản xuất nhiều hơn bằng cách trở nên thông minh hơn trong cách chúng ta làm việc mà không cần tốn nhiều nhân công hay tiền bạc hơn. Đây là nơi sự đổi mới thực sự xuất hiện. Bất cứ ai cũng có thể tăng sản lượng bằng cách đầu tư nhiều tiền, nhưng chỉ có thể thu được nhiều giá trị hơn với cùng một số tiền khi công nghệ và hệ thống cùng nhau cải tiến. Theo ước tính của Đơn vị Tình báo Kinh tế Anh (EIU) và các tổ chức khác, tốc độ tăng trưởng năng suất nhân tố tổng hợp của Trung Quốc thấp ở mức 1,1% vào năm 2022, nhưng đã nhanh chóng tăng lên 2,6% vào năm 2023 do hiệu ứng cơ sở mở cửa trở lại. Tuy nhiên, dự kiến nó sẽ lại giảm xuống 2,4% vào năm 2026, không thể thoát khỏi tình trạng suy thoái dài hạn. Việc năng suất vẫn trì trệ mặc dù đất nước đang đổ số tiền khổng lồ vào AI, máy tính lượng tử và chất bán dẫn là bằng chứng cho thấy sự kiểm soát từ bên trên và hệ thống quốc gia cứng nhắc chỉ đang lãng phí tài nguyên và không mang lại tiến bộ công nghệ tự duy trì trên thị trường. Nếu bạn đổ tiền vào, các nhà máy sẽ mở rộng. Số lượng giấy tờ tăng lên và số lượng bằng sáng chế cũng tăng lên. Nhưng sự tiến bộ thực sự, tạo ra những thứ tốt hơn với cùng nguồn lực, không đến từ việc thổi phồng các con số. Nó chỉ phát triển trên mảnh đất nơi nó có thể tự do chôn vùi, thất bại và thử lại. Nếu bạn nén chặt đất thì hạt giống sẽ không nảy mầm dù có tốt đến đâu. Việc Deepseek đã phát triển trong góc kiểm soát và việc Năng suất Yếu tố Tổng hợp vẫn trì trệ là hai mặt của cùng một sự thật.

Lúc này, tôi sẽ làm rõ hướng nhân quả. Kiểm soát không cứu được sự đổi mới; kiểm soát giết chết sự đổi mới. Đây chính là mâu thuẫn tai hại nhất mà hệ thống nhiệm kỳ thứ ba của Tập Cận Bình phải đối mặt. Trong khi thắt chặt dây cương kiểm soát độc tài một cách tàn nhẫn hơn, họ cũng đang cố gắng ép những đổi mới tự nguyện của khu vực tư nhân, vốn chỉ nở rộ khi sự kiểm soát được nới lỏng, vào mệnh lệnh của nhà nước. Trong môi trường khắc nghiệt của cuộc chiến giành quyền bá chủ công nghệ với Mỹ, Trung Quốc đang dựa vào sự độc lập về khoa học công nghệ là lối thoát duy nhất. Tuy nhiên, chừng nào các công ty tư nhân và trí thức, những người chịu trách nhiệm tạo ra lối thoát, còn bị mắc kẹt trong mạng lưới kiểm soát tư tưởng của đảng và chỉ bị buộc phải trung thành, thì chi phí sẽ chỉ chồng chất và một hệ sinh thái đổi mới thực sự sẽ không phát triển.

Ba lớp cầu chì hướng về một nơi.

Nếu nhìn riêng ba ngòi nổ thì chúng đều là những chất nổ đáng sợ. Khi chúng ta nhìn chúng cùng nhau, hình ảnh trở nên rõ ràng hơn. Vấn đề là cả ba vị thần đều chỉ về một nơi. Đây chính là cấu trúc của hệ thống đã trao toàn bộ quyền lực cho một người.

Nợ của chính quyền địa phương phát sinh từ một cơ cấu không đồng đều, trong đó chính quyền trung ương đặt ra khoản nợ và chính quyền địa phương phải trả khoản nợ đó. Sự ngổn ngang của chàng trai ngày càng lớn dần trong khoảng cách giữa những bài hát vinh quang bên trên và nỗi tuyệt vọng bên dưới. Sự ngột ngạt của sự đổi mới nảy sinh từ sự xung đột giữa những bàn tay muốn kiểm soát và những mầm non muốn phát triển. Cả ba cuối cùng đều đạt đến cùng một gốc. Hệ thống một người cố gắng quyết định và kiểm soát mọi thứ từ bên trên là một cấu trúc ngăn chặn quyền tự chủ, sự tin cậy và sức sống cần được phát triển từ bên dưới.

Ba ngòi nổ không cô lập mà nuôi dưỡng lẫn nhau. Khi bất động sản sụp đổ, các nhà kho địa phương trở nên trống rỗng, và chính quyền địa phương ép các doanh nhân khi các nhà kho trống rỗng. Khi doanh nhân bị vắt kiệt, việc làm giảm, việc làm giảm thì người trẻ nằm xuống, và khi người trẻ nằm xuống thì tiêu dùng cạn kiệt và dân số giảm khiến thị trường bất động sản và thị trường càng chìm sâu hơn. Khi một ngòi nổ phát nổ, lửa sẽ lan sang ngòi nổ tiếp theo. Và giữa tất cả những ngọn lửa này, tồn tại một sức mạnh không có biện pháp để sửa chữa sai lầm của mình. Chúng ta càng cố gắng dập tắt ngọn lửa bằng sự kiểm soát thì bản thân sự kiểm soát càng trở thành một tia lửa mới.

Hãy kết nối nó với nội dung chính của cuốn sách này. Năm 2022, quyền lực hoàn toàn tập trung vào một người. Vì quyền lực đó không được kiểm tra nên an ninh được ưu tiên hơn nền kinh tế và quyền kiểm soát được ưu tiên hơn quyền tự chủ. Việc thanh lọc quân đội và bỏ trống người kế vị cũng là sản phẩm của sự tập trung quyền lực đó. Và sự tập trung quyền lực đó đã đặt ngòi nổ ba tầng ở đáy nền kinh tế. Bàn tay tập hợp sức mạnh và bàn tay đặt ngòi nổ là cùng một bàn tay.

Một nghịch lý phải được chỉ ra ở đây. Quyền lực không bị kiểm soát có thể đưa ra quyết định nhanh chóng. Không cần thiết phải tổ chức một cuộc họp kéo dài hay thuyết phục phe đối lập. Vì

vậy, nó có vẻ hiệu quả. Nhưng khi quyết định nhanh chóng đó sai lầm thì không có bàn tay nào để sửa chữa. Ba ranh giới màu đỏ, thử nghiệm vô tận để tìm ra loại virus không có vi rút Corona và các quy định hạn chế công nghệ lớn đã từng được quyết định từ cấp trên và tiếp theo là những quy định bên dưới. Trong một hệ thống không có chỗ để nói điều gì đó sai, những sai lầm nhỏ sẽ trở thành thảm họa lớn. Hiệu quả của việc tập trung quyền lực chính là mối nguy hiểm của việc tập trung quyền lực.

Vậy ngòi nổ này sẽ nổ khi nào và như thế nào? Tôi sẽ không dứt khoát ở đây. Các chế độ độc tài có thể tồn tại lâu hơn những gì chúng thể hiện từ bên ngoài. Với sự kiểm soát mạnh mẽ, vụ nổ có thể bị trì hoãn trong một thời gian dài, và thời gian có thể được mua bằng ngoại hối khổng lồ và tài sản quốc gia. Thị trường nội địa khổng lồ được tạo ra bởi 1,4 tỷ dân, năng lực sản xuất được xây dựng bởi các nhà máy trên khắp thế giới và công nghệ giám sát mạnh mẽ là tất cả những động lực không thể xem nhẹ. Những dự đoán về sự sụp đổ của Trung Quốc đã sai nhiều lần trong vài thập kỷ qua. Đó là một đánh giá trung thực không quên điểm đó.

Tuy nhiên, có những dấu hiệu rõ ràng cho thấy kết quả của cuộc khủng hoảng này đã khác so với trước đây. Ngay cả Nhật Bản, quốc gia rơi vào tình trạng suy thoái tài sản nợ, cũng kéo dài 30 năm. Tuy nhiên, Nhật Bản là một xã hội dân chủ, có những cuộc bầu cử để thay đổi chính phủ và giới trẻ không quay lưng lại với chính hệ thống đó. Giới trẻ Nhật Bản dù bức xúc nhưng vẫn không từ chối đóng quỹ an sinh xã hội. Sự rút lui khỏi xã hội của thanh niên Trung Quốc còn tiến thêm một bước nữa; đó là một lựa chọn cắt đứt thỏa thuận với chính hệ thống. Có một điểm yếu khác không tồn tại ở Nhật Bản. Quyền lực tập trung vào một người nên dù nhận định của người đó có sai cũng không có cách nào sửa chữa được. Đây là lý do tại sao tình hình của Trung Quốc lúc đó còn tồi tệ hơn Nhật Bản.

Vậy nên tôi sẽ chỉ cho bạn hướng đi. Nhiều chuyên gia cảnh báo, nếu Trung Quốc không thay đổi chính sách dỡ bỏ áp bức chính trị, khôi phục quyền tự chủ thị trường trong vòng 10 năm tới, nước này có khả năng rơi vào đầm lầy tăng trưởng thấp kéo dài và khó đảo ngược. Bất chấp tiềm năng to lớn của 1,4 tỷ người, ba mâu thuẫn cơ cấu này đang đẩy nhanh kịch bản Trung Quốc đỉnh cao, nơi Trung Quốc đạt đến đỉnh cao tăng trưởng mà không bao giờ vượt qua Hoa Kỳ và sau đó suy thoái.

Tôi sẽ không mất thăng bằng ở đây. Đỉnh cao của Trung Quốc không có nghĩa là Trung Quốc suy thoái. Đi xuống sau khi đã đạt đến đỉnh cao không có nghĩa là gục ngã mà có nghĩa là bạn không thể đi lên được nữa. Trung Quốc vẫn là một nền kinh tế khổng lồ và họ có đủ sức mạnh để duy trì tình trạng đó trong một thời gian. Tuy nhiên, giấc mơ mà cách đây một thế hệ Trung Quốc ấp ủ - vượt Mỹ và trở thành trung tâm thế giới - đang dần tan biến. Kíp nổ ba lớp này là nơi tốc độ rượt đuổi bị chậm lại. Dừng lại mà không thể vượt lên là hình ảnh thực tế nhất mà Trung Quốc phải đối mặt lúc này.

Có một điều rõ ràng. Chìa khóa để mở ngòi nổ ba lớp này cuối cùng nằm ở chính trị. Nó không thể được giải quyết bằng cách đơn giản là tái cấp vốn cho nợ và giải phóng vốn. Đó là việc tổ chức

lại mối quan hệ giữa trung ương và địa phương để chính quyền địa phương không phải gánh nợ, giữ đúng lời hứa về phúc lợi để người trẻ tin tưởng vào tương lai của mình, xóa bỏ bàn tay kiểm soát để các công ty yên tâm đầu tư. Nhưng tất cả những quy định này đều hướng tới chia sẻ quyền lực và trả lại quyền tự chủ. Một hệ thống tập trung quyền lực vào một người là điều khó thực hiện nhất. Thuốc chữa khỏi bệnh hoàn toàn mâu thuẫn với bản chất của hệ thống đã tạo ra căn bệnh đó.

Kíp nổ đã được đặt sẵn. Bạn cũng có thể thấy tòa nhà mới đang hướng tới đâu. Tuy nhiên, vẫn chưa quyết định được liệu bàn tay đặt chân lên nó sẽ nới lỏng dây cương hay siết chặt hơn. Ai sẽ đưa ra lựa chọn đó? Hệ thống trao quyền cho một người đã để trống vị trí sau khi người đó biến mất. Ai sẽ giải quyết vấn đề trước khi ngòi nổ kinh tế nổ và ai sẽ chịu trách nhiệm nếu không giải quyết được vẫn chưa được quyết định. Đó là khoảng trống mà chúng ta phải đối mặt một lần nữa trước khi chuyển sang chương tiếp theo.

Phần kết: Đêm trước khi hộp đen mở ra

Cuốn sách này bắt đầu bằng một bức ảnh. Đó là bức của Đại lễ đường Nhân dân ở Bắc Kinh, Hai Hội đồng. Trong hội trường rộng lớn được trải thảm đỏ và hàng nghìn ghế xếp thành hình quạt, Chủ tịch Tập Cận Bình đang đưa tay về phía chiếc ghế bên cạnh. Đó là giây phút bắt tay trang trọng. Tuy nhiên, người lễ ra phải nhận bàn tay đó, Phó Chủ tịch Quân ủy Trung ương Zhang Youxia, lại quay đầu đi. Máy ảnh đã ghi lại nửa giây đó. Giơ tay ra và quay lại. Một người đứng trên đỉnh cao quyền lực, một người rời xa mình. Một bức ảnh chứa đựng những vết nứt của một thời đại.

Tôi lại lấy bức ảnh đó ra. Bây giờ năm 2026 sắp kết thúc, Zhang Yuxia không còn ở đó nữa. Vào ngày 24 tháng 1 năm 2026, Bộ Quốc phòng Trung Quốc thông báo rằng ông đã bị khởi tố vì “vi phạm kỷ luật nghiêm trọng và có hành vi vi phạm pháp luật”. Đó là một câu ngắn gọn. Tham mưu trưởng Bộ Tham mưu liên quân, Liu Zhenli, người giám sát các hoạt động cơ động của quân đội, cũng bị sa thải cùng ngày. Bộ Tư lệnh Tối cao Quân ủy Trung ương vốn được ra mắt với 7 thành viên tại Đại hội Đảng lần thứ 20, nay chỉ còn lại 2 thành viên. Bản thân Tập Cận Bình. Và Jang Seong-min (張升民), người xử lý tình huống và kỷ luật. Chỉ hai thôi. Miao Hua biến mất, He Weidong biến mất, và năm người họ lần lượt rời đi.

Người duy nhất đưa tay ra vẫn còn. Những người nắm tay nhau lần lượt biến mất. Có quan điểm cho rằng nó bị cắt với danh nghĩa bài trừ tham nhũng, cũng có quan điểm cho rằng đó là kết quả của một cuộc tranh giành quyền lực. Cả hai đều có lý, và cả hai đều không phải là toàn bộ câu chuyện. Điều duy nhất rõ ràng là kết quả. Bên cạnh trống rỗng.

Cuốn sách này đã đi theo một mạch truyện duy nhất ngay từ đầu. Đó không phải là câu chuyện của người bước vào mà là câu chuyện của người bị đẩy ra. Năm 2022, quyền lực tập trung vào một người, đến năm 2026, những trụ cột nâng đỡ người đó sụp đổ, để lại người tiếp theo ngồi vào năm 2027 trống rỗng. Vì vậy, chương cuối cùng này là một bài viết kết thúc, nhưng nó cũng là một bài viết chưa kết thúc. Tôi không viết bài này để cho bạn một câu trả lời. Tôi viết để đặt người đọc trước ba cánh cửa. Không ai biết đằng sau cánh cửa nào là gì.

Cánh cửa đầu tiên ở bên ngoài.

Thế giới năm 2026 có thể được tóm tắt bằng một cách diễn đạt mà chính Tập Cận Bình thích sử dụng. ‘100 năm thay đổi lớn’ có nghĩa là đây là sự thay đổi lớn đầu tiên sau 100 năm. Hoa Kỳ và Trung Quốc đứng đối diện ở trung tâm thế giới.

Ngày 20/1/2025, nhiệm kỳ thứ hai của Tổng thống Mỹ Donald Trump bắt đầu. Chính quyền của ông, vốn chủ trương “Nước Mỹ trên hết”, đã ngay lập tức gia tăng mức độ áp lực lên Trung Quốc. Ngay sau khi nhậm chức, mức thuế cao lên tới 100% đã được bãi bỏ. Các biện pháp kiểm soát xuất khẩu các công nghệ tiên tiến, bao gồm cả phần mềm cốt lõi, sang Trung Quốc đã được thực thi. Hai đạo luật, Đạo luật bán dẫn và Đạo luật giảm lạm phát, đã đẩy nhanh nỗ lực đẩy Trung Quốc ra khỏi chuỗi cung ứng toàn cầu. Chiến lược An ninh Quốc gia mới (NSS), được công bố vào ngày 4

tháng 12 năm 2025, xác định Trung Quốc là “mối đe dọa nhip độ”, đối thủ cạnh tranh duy nhất mà Hoa Kỳ phải theo kịp. Hướng dẫn của Bộ trưởng Chiến tranh Pete Hegseth, trong đó đã cải tiến cùng một tài liệu, đặt việc bảo vệ quê hương là nhiệm vụ đầu tiên.

Chuỗi đảo thứ nhất, chạy từ Okinawa đến Đài Loan và Philippines, một lần nữa được gọi là mặt trận. Hoa Kỳ đã liệt kê việc ngăn chặn sự chiếm đóng quân sự của Trung Quốc tại Đài Loan là ưu tiên hàng đầu của quân đội nước này. Dù chỉ là một câu nói trên giấy nhưng đó là câu nói làm thay đổi hướng đi của tàu sân bay.

Trung Quốc cũng không lùi bước. Vào ngày 9 tháng 10 năm 2025, Bộ Thương mại Trung Quốc tuyên bố sẽ kiểm soát việc xuất khẩu các loại đất hiếm nặng như dysprosium (Dy). Nó là nguyên liệu thô để sản xuất nam châm nhỏ nhưng cần thiết dùng trong động cơ xe điện và thiết bị dẫn đường tên lửa. Đây là điều mà cả thế giới trông cậy vào Trung Quốc. Khi Hoa Kỳ tự bóp nghẹt mình bằng thuế quan và công nghệ, Trung Quốc đã đáp trả bằng các nguồn lực. Đó là tín hiệu cho thấy họ sắp chiếm lấy con đường và rung chuyển nó.

Dysprosium là một nguồn tài nguyên có thể khiến một ngành công nghiệp khổng lồ bị đình trệ chỉ bằng sức nặng của một móng tay. Ngành công nghiệp quốc phòng và sản xuất tiên tiến của Mỹ gắn liền với kim loại nhỏ đó. Trung Quốc đã ra tín hiệu rằng họ có ý định chặn con đường này. Đó là một quyết định đã biến nền kinh tế thành vũ khí.

Phiên họp toàn thể bốn người được tổ chức trong cùng tháng đã thông qua Kế hoạch 5 năm lần thứ 15 (2026-2030). Đó là lời tuyên bố rằng chúng tôi sẽ độc lập về chất bán dẫn và trí tuệ nhân tạo mà không cần dựa vào phương Tây. Tự chủ và mạnh mẽ. Đó là một tuyên bố táo bạo để nghe. Trung Quốc có kế hoạch kết hợp kế hoạch này với chiến lược “Tiêu chuẩn Trung Quốc 2035” và đặt ra các tiêu chuẩn riêng về xe điện, pin và chất bán dẫn. Khi sự bao vây của phương Tây ngày càng mạnh mẽ, chúng tôi cố gắng vươn tới miền Nam bán cầu và các nước đang phát triển để tạo ra các chuỗi cung ứng riêng biệt. Tuy nhiên, liệu một hệ thống nhà nước lớn thúc đẩy quyền tự chủ của thị trường và chỉ nhấn mạnh đến logic bảo mật sẽ thực sự tạo ra sự đổi mới hay sẽ chìm vào đầm lầy đầu tư dư thừa và kém hiệu quả, lại là một câu hỏi khác. Một số nhà phân tích nhìn thấy một “Trung Quốc đỉnh cao” ở cuối con đường này, một Trung Quốc đã đạt đến đỉnh cao rồi lại đi xuống. Đây là lời cảnh báo rằng những nỗ lực bảo vệ an ninh tương tự thực sự có thể trở thành biện pháp tự hủy hoại, bóp nghẹt nền kinh tế.

Hai gã khổng lồ đang chạm vào cổ họng nhau. Một bên kiểm soát công nghệ và vốn, còn bên kia kiểm soát tài nguyên và thị trường. Họ biết chính xác điểm yếu của nhau và nhắm vào những điểm quan trọng của nhau. Tuy nhiên, cả hai lại hòa quyện vào nhau thành một thể. Các nhà máy Mỹ phụ thuộc vào linh kiện Trung Quốc, còn sự tăng trưởng của Trung Quốc phụ thuộc vào thị trường Mỹ. Nếu bạn siết cổ, tay bạn cũng sẽ tê cứng. Cánh cửa đầu tiên không cho chúng ta biết ai sẽ ngạt thở trước, hay cả hai sẽ cùng nhau vấp ngã, không thể rời lỏng vòng tay.

Cổng thứ hai nằm ở eo biển Đài Loan. Đây là một trong những đường đứt gãy nguy hiểm nhất trên Trái đất có thể khiến Mỹ và Trung Quốc va chạm nhau. Và tại cánh cửa này, hai cách giải thích

hoàn toàn trái ngược nhau về cùng một thực tế. Đây là điểm mà các chuyên gia đọc cùng một tài liệu sẽ đưa ra những kết luận hoàn toàn trái ngược nhau.

Sự thật là như thế này. Ban lãnh đạo Tập Cận Bình tuyên bố sẽ không từ bỏ việc sử dụng vũ lực chống lại Đài Loan tại đại hội đảng năm 2022. Đồng thời, kỷ niệm 100 năm thành lập Quân đội Giải phóng Nhân dân vào năm 2027 được đặt làm mục tiêu then chốt cho hiện đại hóa quân đội. Đây là sinh nhật lần thứ một trăm của quân đội, kể từ cuộc nổi dậy Nam Xương năm 1927. Cơ quan Tình báo Trung ương Hoa Kỳ (CIA) đã nhiều lần cảnh báo rằng Tập Cận Bình đã ra lệnh cho quân đội hoàn tất việc chuẩn bị cho cuộc xâm lược Đài Loan vào năm 2027. Một số báo cáo chiến lược từ Washington coi năm này là một năm khủng hoảng. Nó giống như một vòng tròn màu đỏ đã được vẽ trên lịch. Liệu vòng tròn đó có phải là một kế hoạch tác chiến thực sự hay chỉ là một khẩu hiệu nhằm khuyến khích quân đội lại là một câu hỏi khác.

Nhưng khi bạn nhìn vào những gì đã xảy ra trong quân đội, vòng tròn màu đỏ sẽ rung chuyển. Cuộc thanh trừng bắt đầu vào năm 2023 với sự sụp đổ của hai cựu lãnh đạo quốc phòng Li Shangfu và Wei Fenghe, đã vạch trần nạn tham nhũng trong Lực lượng Tên lửa. Lực lượng tên lửa là trung tâm của lực lượng hạt nhân và tên lửa của Trung Quốc. Theo phân tích của tình báo Mỹ, thùng nhiên liệu tên lửa ở giữa chứa nước thường thay vì nhiên liệu. Cũng có phân tích cho rằng việc phóng thực tế rất khó khăn vì nắp nhà chứa máy bay ở Sa mạc phía Tây không đáp ứng các thông số kỹ thuật. Thử vũ khí lẽ ra nhắm vào kẻ thù thực ra đã bị rỉ sét ngay tại chỗ. Và vào tháng 1 năm 2026, ngay cả Zhang Yuxia và Liu Zhenli cũng bị lôi đi. Hai người này là một trong số ít người đã từng chỉ huy một trận chiến thực sự. Hơn 110 tướng hàng đầu đã biến mất.

Ở đây con đường chia làm hai.

Một bên, giới phân tích cho rằng: Liệu một đội quân tự tay cắt đứt toàn bộ tướng lĩnh có kinh nghiệm chỉ huy thực tế có đủ khả năng vượt biển tấn công Đài Loan theo lộ trình năm 2027 hay không? Đổ bộ qua đại dương là một trong những hoạt động quân sự phức tạp nhất. Hàng trăm nghìn binh lính, hạm đội và máy bay phải di chuyển đồng bộ cùng lúc. Những cái đầu quay những bánh răng đó đã bị cắt đứt trong sự nghi ngờ và sợ hãi. Vấn đề là bạn không thể chiến đấu với một cơ thể bị cắt đầu. Người ta giải thích rằng các cuộc thanh trừng thực sự đã khiến chiến tranh trở nên xa vời. Ở cuối con đường này, sự sụp đổ của quân đội là sự đảm bảo nghịch lý cho hòa bình.

Ở bên kia đường, một giọng nói hoàn toàn trái ngược vang lên. Nó đã trở nên nguy hiểm hơn. Một hệ thống một người không tin tưởng vào quân đội của chính mình và phá hủy mạng lưới chỉ huy của chính mình sẽ dễ bị cám dỗ đẩy nền kinh tế đang suy thoái và bộc lộ sự bất mãn ra bên ngoài. Nếu nhìn vào lịch sử, quyền lực càng bị lung lay bên trong thì càng có nhiều kẻ thù bên ngoài. Một cuộc xâm lược có thể xảy ra không phải vì quân đội mạnh mà vì hệ thống yếu. Đó không phải là sự thống nhất được tính toán kỹ lưỡng mà là sự khiêu khích vô tình của kẻ đầu tiên bị dồn vào ngõ cụt. Ở cuối con đường này, sự sụp đổ của quân đội là nguyên nhân gây ra thảm họa.

Về cuộc thanh trừng tương tự, một bên cho là bằng chứng của sự ép buộc, bên kia cho là bằng chứng của điềm báo trước. Sự thật giống nhau, kết luận trái ngược nhau. Một bên là bạn không thể

đánh nó vì bạn mạnh, và bên kia là bạn có thể đánh nó vì bạn yếu. Hai logic này phủ định lẫn nhau, nhưng không cái nào có thể triệt tiêu hoàn toàn cái kia. Tôi sẽ không nói bên nào đúng. Không phải là tôi trì hoãn phán xét, mà là vì hiện tại không ai biết. Hai cách giải thích vẫn tồn tại cạnh nhau. Cả hai đều có căn cứ, cả hai đều không có kết thúc. Đằng sau cánh cửa thứ hai là hòa bình hay chiến tranh chỉ có thể biết được khi cánh cửa được mở ra.

Trước cánh cửa thứ ba có một chiếc ghế trống.

Có một cảnh tượng lâu đời trong việc Đảng Cộng sản Trung Quốc lên nắm quyền. Đây là hàng ghế thứ hai tại đại hội đảng. Khi người lãnh đạo cao nhất ngồi ở hàng ghế đầu, những gương mặt trẻ sẽ lãnh đạo thời đại tiếp theo sẽ ngồi phía sau anh ta. Người ta nhìn vào dòng thứ hai và dự đoán Trung Quốc 10 năm sau. Sự kế thừa luôn được báo trước như thế, một cách tưởng chừng như vô hình. Trên bục vinh quang năm 2026, sẽ không có gương mặt trẻ nào xứng đáng ngồi ở hàng ghế thứ hai.

Vào tháng 10 năm 2022, Đại hội Đảng lần thứ 20 đã chôn vùi thực tiễn kế thừa quyền lực mà Đảng Cộng sản Trung Quốc đã xây dựng trong hàng chục năm kể từ thời Đặng Tiểu Bình. Đặng Tiểu Bình là người phải gánh chịu bi kịch do chế độ độc tài độc tài thời Mao gây ra. Vì vậy, một số song sắt đã được đặt ra để ngăn cản một người nắm quyền mãi mãi. Tập Cận Bình đã nói lòng từng chiếc bu lông. Ở tuổi sáu mươi chín, ông đắc cử nhiệm kỳ thứ ba liên tiếp. Tôi đã tự tay phá bỏ quy tắc cũ là '7 lên, 8 xuống', ở mức 67 và bước xuống ở mức 68. Phó Thủ tướng Hu Chun-hwa, người được coi là người kế nhiệm đầu tiên của thế hệ thứ sáu, đã bị cách chức ủy viên Bộ Chính trị và bị giáng xuống thành ủy viên bình thường của Ban Chấp hành Trung ương. Trong số 24 ủy viên mới được bầu vào Bộ Chính trị, không ai đủ trẻ để lãnh đạo thời đại tiếp theo. Danh sách các vị trí trống còn dài hơn danh sách những người đã đến.

Có một hệ thống gọi là Gyeokdaejeong (隔代指定), nơi các trưởng lão tập hợp lại với nhau để xác định trước người lãnh đạo tiếp theo. Đây là phương pháp bỏ qua một thế hệ và quyết định trước về người lãnh đạo tiếp theo. Nó là một thiết bị được thiết kế để ngăn chặn việc quyền lực được chuyển giao trước cho người kế nhiệm, đồng thời đảm bảo rằng dòng kế thừa không bị phá vỡ. Các biện pháp bảo vệ phức tạp hỗ trợ việc chuyển giao quyền lực một cách hòa bình đã bị dỡ bỏ hoàn toàn vào năm 2022.

Phiên họp toàn thể lần thứ tư vào tháng 10 năm 2025 là cơ hội cuối cùng. Theo thông lệ của chu kỳ 10 năm, tên của ứng cử viên tiếp theo phải được viết ở đâu đó tại cuộc họp này trước Đại hội Đảng lần thứ 21 vào năm 2027. Dù là quốc phòng hay kinh tế thì đó cũng là lần cuối cùng gửi tín hiệu bổ nhiệm người tiếp theo vào một vị trí chủ chốt. Tuy nhiên, không có một dòng nào về việc kế vị trên công báo. Không có thay đổi nhân sự hoặc kế hoạch kế nhiệm. Đó là sự im lặng. Đó là sự im lặng có chủ ý. Đúng hơn, Kế hoạch 5 năm lần thứ 15 đã được nâng cấp thành giai đoạn chiến lược hướng tới 'hiện thực hóa những nền tảng cơ bản của hiện đại hóa xã hội chủ nghĩa vào năm 2035.' Điều này có thể được hiểu là một ý định xóa bỏ thời gian biểu thay thế vào năm 2027 và đi theo con đường sau năm 2032, thậm chí có thể là suốt đời.

Một báo cáo có tựa đề “Triều đại chưa hoàn thành” được đăng trên một phương tiện truyền thông phân tích an ninh của Mỹ đã giải quyết tình huống này như một “tình thế tiến thoái lưỡng nan của nhà độc tài”. Nó đúng như tiêu đề nói. Tập Cận Bình đã hoàn thiện quyền lực nhưng chưa xây dựng được tương lai. Cấu trúc của tình huống khó xử như sau. Nếu bạn bỏ nhiệm người kế nhiệm sớm, một trung tâm quyền lực mới sẽ xuất hiện và đe dọa bạn. Điều này là do mọi người nhìn vào mặt trời mọc chứ không phải mặt trời lặn. Ngược lại, nếu không bỏ nhiệm được người kế vị, cả đất nước sẽ rơi vào cuộc khủng hoảng kế vị đẫm máu khi tai họa bất ngờ xảy đến với người số một. Đó là một ngã tư mà không bên nào an toàn. Tập Cận Bình đã chọn cái sau. Thay vì loại bỏ mối đe dọa đối với quyền lực của mình, anh ta lại chấp nhận rủi ro vắng mặt của chính mình. Đó là một canh bạc trong đó anh ta đánh đổi sự ổn định của một lục địa với 1,4 tỷ dân và vũ khí hạt nhân để lấy quyền lực trước mắt của mình.

Đây là dòng nhân quả mà cuốn sách này đã tuân theo ngay từ đầu. Việc bỏ trống người kế nhiệm vào năm 2022 là nguyên nhân khiến cuộc thanh trừng năm 2026 trở nên nguy hiểm. Hai khoảnh khắc không phải là những sự kiện riêng biệt. Khoảng trống phía trước làm tăng nguy cơ phía sau. Chúng ta đã làm để không ai có thể thay thế được Tập Cận Bình, nên nếu ông ấy chùn bước thì cũng không có ai ủng hộ ông ấy. Điều này là do họ cố tình không có ai hỗ trợ. Một chiếc ghế trống không phải là biểu tượng của sự ổn định. Đây là tên gọi khác của cấu trúc trong đó trọng lượng chỉ được gánh bởi một người. Mái nhà được đỡ bởi một cây cột duy nhất chỉ còn nguyên vẹn khi cây cột đó đứng vững.

Phía sau cánh cửa thứ ba là gì, chúng tôi không biết. Ai sẽ ngồi trên chiếc ghế đó, hay nó sẽ bỗng nhiên trở nên trống rỗng vào một ngày không có ai ngồi vào?

Tháng 9 năm 1976, Mao Trạch Đông qua đời. Vào thời điểm cơ cấu kế nhiệm chưa rõ ràng, Trung Quốc trải qua khoảng trống quyền lực. Tứ Bang, trong đó có vợ của Mao, đều bị bắt, trong một thời gian không ai biết quyền lực sẽ đi về đâu. Cả nước đã nín thở được mấy tháng rồi. Trong nửa thế kỷ kể từ đó, Trung Quốc đã cố gắng tránh tạo ra tình trạng mọi thứ lại phụ thuộc vào một người. Hệ thống lãnh đạo nhóm, giới hạn nhiệm kỳ và việc chỉ định các bộ phận riêng biệt đều là sản phẩm của nỗ lực đó. Đó là lời hứa sẽ không bao giờ trải qua tình trạng chân không như Mao nữa. Trung Quốc vào năm 2026 đã loại bỏ tất cả các thiết bị của mình và một lần nữa đứng đầu về thời gian sinh học của con người. Tập Cận Bình, sinh năm 1953. Bên cạnh ông không có người kế nhiệm. Nó giống như việc mở ra một cánh cửa đã đóng kín cách đây nửa thế kỷ.

Có người nói đó là hộp đen. Đó là hộp đen chỉ được mở sau khi máy bay gặp sự cố. Không ai biết bên trong viết gì cho đến khi nó rơi xuống. Nhìn từ bên ngoài, chiếc hộp đã đóng lại và máy bay vẫn ở trên bầu trời. Trung Quốc vào năm 2026 đang bay với chiếc hộp đó trong tay. Bên ngoài, nước Mỹ của Trump đang dồn ép, bên trong thì lãnh đạo quân sự trống rỗng, trên hết có một người không có người tiếp theo. Không có ba cửa riêng biệt. Chúng được lồng vào nhau để khi một chiếc mở ra, hai chiếc còn lại sẽ cùng lắc lư. Áp lực từ bên ngoài làm gia tăng căng thẳng ở Đài Loan, và khoảng trống trong quân đội làm tăng thêm sự lo lắng của người lãnh đạo, từ đó trở thành cái cớ

cho những hành động khiêu khích hướng ra bên ngoài. Ba ngòi nổ được kết nối bằng một cầu chì.

Chúng ta hãy quay lại những bức ảnh của hai cuộc gặp gỡ. Đây là cảnh mở đầu cuốn sách này. Những người đưa tay ra và những người quay lưng lại. Trong 0,5 giây đó, có một câu hỏi về thời đại. Giờ đây Zhang Yuxia, người đã quay lưng lại, đã biến mất, chỉ còn lại Tập Cận Bình, người đã đưa tay ra, một mình trên bục giảng. Ủy ban quân sự gồm bảy người vây quanh ông, những người kế nhiệm sẽ lãnh đạo thế hệ tiếp theo, các biện pháp an toàn trong việc chỉ định từng đơn vị và các rào cản trong nhiệm kỳ của ông đều đã biến mất. Nền tảng rộng và chỉ có một người. Bàn tay anh vẫn dang rộng trong không trung. Không có bàn tay nào để giữ nhau trong tầm nhìn.

Liệu bàn tay đó cuối cùng có nắm được tay ai đó không? Liệu chúng ta có vượt qua được sự bao vây của phương Tây và đi theo quỹ đạo huy hoàng hướng tới giấc mơ Trung Quốc vào năm 2035 hay không? Hay, không tìm được bàn tay để níu kéo, liệu sự im lặng của quân đội, những rạn nứt của kinh tế, điểm mấu chốt của con người và cái chết khó lường của con người số một, tất cả sẽ hội tụ trong chốc lát, và một ngày nào đó, lặng lẽ hay ồn ào, liệu nó sẽ đi xuống? Ở đây tôi sẽ không nói cho bạn biết thứ gì sẽ đổ ra ngay khi hộp được mở. Bởi vì tôi không thể nói được. Bởi vì chưa có ai nhìn thấy bên trong. Dòng nhân quả mà cuốn sách này đi theo dừng lại ở đây. Sự tập trung quyền lực vào năm 2022 dẫn đến khoảng trống vào năm 2026, dẫn đến khoảng trống vào năm 2027. Phần tiếp theo vẫn chưa được viết. Việc xem cảnh đó bây giờ tùy thuộc vào bạn khi bạn đóng cuốn sách này lại.